Nelly Noel – Cartea Mediatorului

Cartea Mediatorului

Partea 3: Mediatorul

"Faptele au devenit legende, iar legendele au devenit mituri", parcă asta spunea Tolkien. Dar cine mai crede azi în mituri? Nu sunt decât povești...

- De ce să scriu toate astea? bombăni Nelly Noel.

- Pentru că omenirea trebuie să cunoască adevărul, spuse calm Mediatorul.

- Ce treabă am eu cu omenirea? N-am grija ei, cum nici ea nu are grija mea. De secole nu mai sunt om.

- Așa este. Dar scriind, e ca și cum ai întoarce timpul înapoi. Nu uita, oamenii n-au altă metodă să retrăiască trecutul decât citindu-și istoria și legendele. Iar timpul e meseria ta, nu asta spui mereu?

Nelly își lăsă în jos ochii liliachii. Desigur, Mediatorul avea dreptate. Voia sau nu, Nelly trebuia să rupă tăcerea...

Cap. 33 Confesiuni și remușcări

Voia să fugă, să dispară, să se ascundă, să nu vadă nimic și pe nimeni. Își pusese uneori întrebarea cum va fi clipa aceasta tristă și de fiecare dată își imaginase un râu de lacrimi. De ce acum ochii îi rămâneau uscați? Nu avea nici măcar alinarea plânsului, de parcă tot ce fusese cald și viu în ea înghețase. Parcă era de piatră, incapabilă să simtă altceva în afara unei greutăți imense care o zdrobea dinăuntrul ei, apăsând-o. Locul din inima ei, plin cu marea ei iubire, mereu strălucitor și vesel, locul acela rămăsese gol. Iar ura năvălise umplând golul, ca o piatră grea, ca o lespede de mormânt sub care inima ei va zace pentru totdeauna, rece și nemișcată.

Cum poți să trăiești cu o inimă moartă? Cum poți să străbați lumea și viața ca o formă fără conținut, umplută numai cu lespedea aceea grea și cenușie? Legătura mentală dintre ea și Peruggio se rupsese. Știa că murise, înainte de a-l vedea palid și nemișcat la picioarele ei. Știa din clipa când nu-i mai simțise prezența în gând, prezența aceea familiară cu care se obișnuise atât de mult de-a lungul timpului. Iar mintea ei reacționa la singurătate cu un fel de amorțeală, ca și cum mintea, asemenea inimii, ar fi fost moartă. Se pomeni întrebându-se cum va putea conduce institutul cu o minte moartă. Poate că nu va fi în stare niciodată să judece și să ia hotărâri? Apoi gândul îi fugi de la institut la ea însăși: nu-i va mai auzi niciodată râsul, glasul, nu-i va mai simți niciodată brațele îmbrățișând-o, buzele lui nu-i vor mai atinge niciodată părul sau gura. Dar la toate aceste amintiri dureroase nu reacționă nicicum. Piatra pe care o avea în loc de inimă nu-i răspunse cu nici o senzație: nici tristețe, nici bucurie n-o vor mai putea atinge vreodată, nu va mai simți decât greutatea aceea cumplită apăsând din interiorul ei și căutând s-o zdrobească. „M-am transformat într-o moartă vie”, gândi Serafina . „De fapt am murit cu el, numai corpul

meu a rămas pe Pământ și se mișcă asemenea unei marionete, trasă de sfori invizibile”.

Apoi, deodată, în liniștea grea, auzi un fâșâit. Silueta din ușă se urnise, înaintând spre ea. Acum simțea furie. Nici măcar în asemenea momente nu putea fi singură? Ar fi vrut să se repeadă la persoana care venea spre ea, să-i strângă cu mâinile ca niște clești gâtul și s-o sugrume. Un glas mic dintr-un colț al minții îi șoptea că nu e bine ce face, iar picioarele o purtară automat spre ieșire, ocolind silueta. Aceasta veni spre ea și două brațe blânde o apucară din spate. Serafina se întoarse fulgerător, ca și când ar fi vrut să lovească, și se trezi față în față cu ochii triști ai Giovannei.

-Serafina, te pot ajuta. Dintre toți oamenii, eu știu cel mai bine ce simți acum. Am trecut prin asta!

Furia Serafinei se mai domoli un pic.

-De când stai acolo, în ușă?

O surprinse propriul glas: uscat, rece, impersonal, fără nici un fel de inflexiuni. Parcă nu mai vorbise de secole!

-De suficientă vreme ca să văd și să înțeleg ce s-a petrecut.

Furia crescu iarăși în sufletul pustiit al Serafinei, asemenea magmei fierbinți dintr-un vulcan gata să erupă. Se smuci din brațele Giovannei și o împinse cu putere deoparte. Deci nu fusese singură… nici măcar în ultimele clipe împreună cu Peruggio nu avusese parte de intimitate. Credea că ultimele lui cuvinte le auzise doar ea, și când colo Giovanna fusese în tot acest timp în apropiere. E clar, femeia aceea îi răpise momentele triste, dar frumoase, de rămas bun – un motiv serios să-i dorească moartea. Se repezi la ea cu toată puterea furiei. Serafina era foarte bună în artele marțiale și putea fi extrem de periculoasă. Giovanna căută să scape cu fuga, dar se trezi împinsă peste grămada de cioburi de pe podea. Mii de așchii de oglindă îi pătrunseră în corp, tăindu-i mâinile, intrându-i în genunchi pe sub țesătura rochiei și umplând locul, care și așa arăta sinistru, de pete de sânge.

Giovanna nu zise nimic. Își înăbuși un țipăt de durere și rămase ghemuită pe covor, privind cu ochii rugători la Serafina. Aceasta se îndrepta deja spre ieșire dar se opri brusc, ca și cum un zid invizibil i se pusese în față. Cu ce se făcuse vinovată Giovanna? Serafina putea fi crudă, dar nu era nedreaptă. Se întoarse cu un aer stânjenit

și întinse o mână, ajutând-o pe Giovanna să se ridice. Palma i se umplu de sânge. O privi îngrozită.

-Dumnezeule, ce am putut să fac? Te doare rău?

-Nu e cine știe ce, doar răni superficiale. Nu mă doare cu adevărat decât faptul că te ascunzi de prieteni și nu-i lași să te ajute la greu. Cine a fost lângă mine când l-am pierdut pe Dario? Tu! De ce nu mă lași să stau lângă tine acum, când ai mai multă nevoie?

Serafina tresări uimită. Giovanna nu mai pronunțase numele lui Dario de foarte mult timp, parcă temându-se să nu redeschidă răni dureroase.

-Oh, în ce hal arăți! Și totul din vina mea! Pe undeva pe aici e o trusă sanitară, dă-mi voie să mă ocup de tine!

Încăperea comunica printr-o ușiță abil mascată în perete cu un soi de mic oficiu în care se găseau o cafetieră, cești și pahare, câteva rafturi și o chiuvetă cu săpun, detergenți, bureți de bucătărie și prosoape curate, ba chiar și o mică plită electrică. Giovanna își aminti de dezbaterile de la masa consiliului, când Peruggio apărea întotdeauna cu cafea proaspătă, mai bună și mai aromată decât erau capabile să producă automatele de cafea răspândite pe toate coridoarele institutului. Aha, deci acesta era micul secret! Se spălă conștiincioasă, privind cum firicele roșii de sânge se scurg în chiuvetă. Până ea isprăvi, Serafina scoase dintr-un raft plasturi, fețe și unguente. Din fericire majoritatea tăieturilor erau superficiale și le rezolvară repede. Doar genunchii aveau nevoie de bandaje, dar Giovanna zâmbi.

-Știi, asta îmi aduce aminte de copilărie. Aveam mereu genunchii juliți pe atunci: o exasperam pe mama!

-Păi, și eu cam tot așa. Mama mea spunea că-mi vor rămâne semne toată viața și că voi fi nevoită să umblu numai în pantaloni.

-Chiar cred că e momentul să-mi iau blugii, zise Giovanna contemplându-și picioarele bandajate. Nu i-am mai purtat de mult și mi-era dor de ei.

Era ciudat ca Giovanna să vorbească de mama ei. Serafina se simțea nedreaptă: părinții ei măcar trăiau, lumea pentru ea încă mai avea un sens. Dar Giovanna își pierduse mama în adolescență, răpusă de un glonte rătăcit în timpul uneia din veșnicele răfuieli dintre clanurile calabreze. Apoi murise Dario… apoi tatăl ei. Și pe

fata asta care cunoscuse toată durerea din lume, ea o împinsese peste o grămadă de sticlă spartă!

-Giovanna, îmi pare extrem de rău! Am fost o idioată!

-Nu te scuza, nu e mare lucru. Se vindecă, asta e sigur. Dar pe tine te-a ajutat să mai elimini un pic din furie. Crede-mă, știu cum e - și eu am simțit la fel.

-Ai fost răzbunată, șopti Serafina. Ai vrut ca tatăl tău să moară și Peruggio ți-a îndeplinit dorința. Probabil că te-a mulțumit, cumva. Numai că eu nu mă pot răzbuna – nu e nimeni vinovat pentru ce s-a petrecut sau, dacă vrei, lumea întreagă e vinovată. Nu mă pot răzbuna pe o lume întreagă, nu?

-N-ar ajuta la nimic, răspunse Giovanna. Așa am crezut și eu, că răzbunarea mă va face să mă simt mai bine. O iluzie, ca atâtea altele. Răzbunarea e plăcerea zeilor, cum spuneau cei din vechime. Se pare că știau ei ce știau: noi, oamenii, suntem prea slabi ca să gustăm o asemenea plăcere. Crede-mă, nu-ți aduce decât potolirea pe moment a furiei, nimic altceva. Nici un pic de bucurie, pentru că nu se poate naște bucurie din ură. Numai regrete și remușcări – asta e tot ce-ți oferă răzbunarea. Fii mulțumită că nu te poți răzbuna.

-Încerc să te cred, șopti Serafina. Încerc doar, nu știu dacă voi reuși vreodată să trec peste asta. Simpla idee că trebuie să traversez sala de alături mă umple de oroare - nu voi uita niciodată ce am văzut azi acolo.

-Păi, da, recunosc, nu arată bine deloc, făcu Giovanna. Poate ar trebui să chem femeile de serviciu să adune cioburile.

-Nici să nu te gândești, țipă Serafina.

Aha, o nouă criză de furie! Giovanna se trase instinctiv la o parte. Tăieturile de pe mâini și de pe genunchi încă o mai usturau, așa că nu strica un pic de prudență. Dar Serafina vorbi cu glas scăzut, potolit.

-Nimeni nu a intrat acolo vreodată în afara lui Peruggio, a tatălui meu și în afara noastră, a celor din consiliu. Ținea prea mult la locul acela, așa că-și făcea singur curățenia.

Giovanna reflectă la cele auzite. În încăperea aceea fusese mereu o ordine și o curățenie desăvârșită. Să mai spună cineva că bărbații nu știu să facă ordine, dacă au interesul!

-În cazul acesta hai să adunăm noi un pic. Oricum, nu poate rămâne așa! Privirea îi fugi la cafetieră. Hai să bem câte o cafea și să ne apucăm de lucru.

Giovanna pregătea deja două cești și două farfurioare. Să-i dea Serafinei o ocupație era tot ce putea fi mai potrivit acum. Aceasta părea stană de piatră, nemișcată. Vorbi într-un târziu, cu un glas sfâșiat:

-M-am gândit să încui sala și să fug. Să n-o mai văd niciodată! Voi purta în suflet cât voi trăi grozăvia văzută aici.

-Parcă poți face asta! Brațele Giovannei o apucară și o scuturară zdravăn: Serafina, trezește-te! Ești șeful nostru, mai mult decât ai fost până acum, și ai o misiune. Dacă ai ținut vreodată serios la Peruggio, n-o să-ți bați joc de munca lui. Cum crezi că te-ar judeca el dacă ar ști că ai abandonat institutul? Sala aia a fost mai mult decât biroul lui, a fost locul unde ne strângeam cei din consiliu și unde s-au luat toate hotărârile importante pentru noi. Un timp ne putem aduna în biroul tău, până vei redecora aici, dar în fond trebuie să ne întoarcem în locul acesta – e sala noastră de consiliu și așa trebuie să rămână. Atât că e nevoie să schimbi tot ce e acolo – oglinzile sunt sparte, covorul pătat de sânge, masa de cristal crăpată. Știu că voi doi ați proiectat totul împreună și știu că a fost magnific. Dar tu reprezinți cinzeci la sută din întreg, deci ai talentul și puterea să schimbi decorul singură. Trebuie să modifici totul, să-ți pui amprenta ta asupra locului. Chiar dacă amintirile tale vor trăi veșnic, nu putem lucra într-un loc atât de dezolant și ai datoria să-l redecorezi. Tu ești șeful acum – impune-te! Îi dădu o ceașcă plină cu cafea tare și aromată. Hai, bea asta, apoi mergem dincolo să adunăm măcar cioburile și mai vedem ce și cum vom face.

Serafina bău absentă, cu ochii în gol. Tăcerea fu brusc întreruptă de sunetul interfonului.

-Peruggio, te caută un anume domn John Smith, zise vocea secretarei.

-Poftește-l înăuntru, răspunse Serafina prompt. Giovanna, te pot ruga să mai pregătești o cafea? Așa ceva nu se poate vedea pe stomacul gol!

-Cine-i John ăsta? Întrebă Giovanna curioasă.

-Un bun prieten din America. Un tip cu care Peruggio a colaborat mult în ultima vreme și care n-ar strica să fie pus la curent cu tot ce s-a întâmplat.

-Ai vrea să plec și să-l primești singură?

-Nu! Rămâi, Giovanna, nu am secrete față de tine.

John păși înăuntru cu un aer precaut. Remarcă în treacăt că locul arăta ca după o calamitate naturală, dar nu zise nimic. Serafina înaintă repede și-i scutură mâna cu putere.

-Sunt…

-Știu, Serafina, nu trebuie să te prezinți. Peruggio mi-a vorbit de atâtea ori despre dumneata încât te cunosc ca și cum mi-ai face parte din familie. Aș vrea acum să discut cu el, dacă se poate. Am o corespondență de transmis.

-Îmi pare rău, John. Ai ajuns prea târziu! Glasul Serafinei sunase stins și lipsit de vlagă. De câte ori va mai trebui să spună acest lucru, atâtor și atâtor oameni?

Ochii lui John dădură un ocol minuțios încăperii. Nu părea impresionat.

-Știi, Serafina, în meseria mea se mai întâmplă să ajungem prea târziu. Uneori e prea târziu pentru alții, alteori e chiar pentru noi. Nu contează! Dar am o scrisoare oficială pe care, în lipsa lui Peruggio, ți-o voi da ție. Am înțeles că ești la curent cu toate afacerile lui, probabil n-o să te mire prea tare. Știu că vei dori să păstrezi hârtia, dar am primit misiunea să mă asigur că scrisoarea va fi distrusă de îndată ce a ajuns la destinație și a fost citită. Îmi pare rău, astea sunt regulamentele după care funcționează lumea mea.

John scoase din buzunarul interior al hainei un plic elegant, lunguieț. Serafina înlemni. Antetul Casei Albe se putea vedea clar imprimat pe plic. Serafina luă scrisoarea cu o mână tremurătoare, o deschise și o citi, apoi puse hârtia pe masa de cristal și-i dădu foc. Giovanna apăru cu o nouă ceașcă de cafea.

-Rămâi cu noi să-ți bei cafeaua, John! Nu era o întrebare, nici o rugăminte, nici o invitație. Era ca o nouă misiune, un ordin. John înțelese și-și trase un scaun la masa consiliului, ignorând cu totul cioburile și aspectul devastat al încăperii. Giovanna se așeză și ea, iar Serafina luă loc între cei doi.

-John, îți mulțumesc. El ne-a dat timp – atât a putut face doar, și asta l-a costat viața. Dar scrisoarea pe care am citit-o dovedește că aici pe Pământ lucrurile au fost înțelese de cine trebuie și acel timp nu va fi irosit în zadar.

John vorbi privindu-și mâinile, cu un aer încurcat:

-A fost un soldat în misiune – de cele mai multe ori lucrurile astea așa se termină. Ar merita un monument, dar nu putem dezvălui ceea ce s-a întâmplat. Omenirea nu este încă pregătită. Dar o minoritate este la curent cu realitatea și această minoritate știe care-i sunt prioritățile. De altfel a știut de mult, de când o navă cu trei entități mici și diferite de noi s-a prăbușit la Roswell, cu zeci de ani în urmă.

-Peruggio spunea că în câteva generații îi putem depăși tehnologic și-i putem întoarce din drum dacă pregătesc o invazie, murmură Serafina.

-Mă bucur să aud asta. Șefii mei se vor bucura și mai mult – înseamnă că am apucat-o pe calea care trebuie. Vom aduna toate probele posibile din Rusia, colegii de acolo sunt cooperanți. În fond e și interesul lor.

-Nu știu dacă veți obține prea mult. N-a rămas în urmă decât pământ ars, iar Peruggio a șters memoria celor prezenți la fața locului, ca noi să ne putem retrage în liniște. Dar ia stai – acum că Peruggio a …că Peruggio nu mai e, poate amintirile acelor oameni au revenit.

-Iartă-mă că te întreb, când s-au întâmplat toate astea?

-Păi, ne-am întors de mai bine de două săptămâni, am mai fost pe drum încă una, deci e aproape o lună de-atunci.

John o privi grav.

-Nu, Serafina, nu la asta mă refer. Când… a murit Peruggio?

Serafina se scutură sub influența șocului. Cuvântul acela, rostit de un străin, o izbi dureros.

-Azi-dimineață. Nu sunt nici două ore – oh, Doamne, ce ciudat se scurge timpul. Aștept mereu să deschid ochii și să mă trezesc, dar coșmarul va continua pentru tot restul vieții mele.

-În cazul acesta, de îndată ce voi părăsi acest loc, va trebui să dau câteva telefoane. Dacă e cum zici și amintirile oamenilor ar putea reveni, probabil că oamenii aceia se află acum în stare de șoc.

Trebuie izolați de urgență și făcuți să păstreze tăcerea asupra celor văzute.

Serafina înclină din cap în tăcere. John avea dreptate, erau niște urgențe acum. Dar astea n-o mai priveau pe ea – ieșise din joc, nu-i mai rămăsese decât să măture cioburile și să plângă, să plângă pentru restul zilelor ei. Oh, dacă măcar ar putea plânge…

-Îmi pare rău să-ți cer asta, dar poți să-mi spui cum s-a desfășurat voiajul vostru în Rusia, atât timp cât amintirile tale sunt proaspete?

Serafina privi un punct fix în fața ei și povesti cu un glas străin totul, până în cele mai mici amănunte. Omise totuși cearta de la hotel, când Peruggio îi mărturisise înrudirea dintre el și Ariana. În fond, lucrul acela nu schimba derularea evenimentelor și nu avea relevanță decât pentru ei doi. Cumva, isprăvind povestirea, se simțea mai bine. Secretul apăsător, cunoscut și de alții, parcă n-o mai zdrobea cu aceeași forță. În final își luă poșeta abandonată într-un colț și extrase de acolo cele două pașapoarte.

-Am înțeles că tu le-ai procurat. Ne-au prins tare bine, dar acum nu voi mai avea nevoie de ele. Îți mulțumesc. Înainte de a i le înmâna lui John, contemplă câteva clipe fotografia lui Peruggio, de o asemănare izbitoare cu realitatea. Cum a fost realizată?

John zâmbi.

-Destul de simplu. Avem în echipă un desenator fantastic, poate reproduce asemănarea cu oricine după simpla descriere a unor martori. În plus, omul meu chiar l-a văzut când îl conduceam la aeroport. A fost de-ajuns o privire fugară și a reținut trăsăturile lui Peruggio cu exactitate. Iar desenele lui sunt ca niște fotografii, n-am avut niciodată probleme cu actele realizate în felul acesta. Ia stai un pic, ai un cuțit de tăiat hârtie?

Serafina îi aduse unul de lângă laptopul lui Peruggio. John desprinse mica fotografie de pe pașaport și i-o puse în palmă.

-Măcar atât pot face și eu pentru tine! Dar poate că nu numai atât. Ce știau colegii voștri de la institut despre el?

Serafina ezită.

-Dacă nu știau, ei bine, cred că bănuiau câte ceva cu toții.

Giovanna, care stătuse până atunci tăcută la locul ei, vorbi privindu-l pe John:

-Faptul că Peruggio era altfel decât noi nu putea fi trecut cu vederea, nu atunci când lucrai cu el zi de zi. Au fost tot felul de ipoteze, care de care mai aberante, dar în final a înțeles fiecare că el venise din altă lume. În plus, Peruggio nu făcea cine știe ce secret din asta. Uneori noi ne mai plângeam că suntem înceți în gândire față de el, dar zâmbea de fiecare dată și ne spunea că e vina lui, că vine din altă lume mai evoluată și că într-o zi, nu peste multă vreme, vom fi și noi ca el: toți geniali, toți sclipitor de inteligenți.

John reflectă la cele auzite. Vorbi într-un târziu, fixând-o pe Serafina cu privirea:

-Și nu va fi nici un fel de înmormântare, bănuiesc. Peruggio vorbea despre sine ca despre o ființă alcătuită prea puțin din materie.

-Nu, nu va fi. Nu era decât pulbere de stele strălucitoare, pe care vântul o împrăștie, fără să lase nimic în urmă.

Două lacrimi se scurseră din ochii roșii ai Serafinei, desenându-i dâre lucioase pe obraji. John îi prinse mâinile în mâinile lui.

-Poate că nu pot face pentru tine atâtea câte meriți, dar măcar de corvoada datului de explicații te pot scăpa. Cine l-a văzut azi-dimineață intrând aici?

-Numai secretara, am ajuns azi devreme. De obicei ea e aici când el vine, dar niciodată când pleacă. Peruggio lucra adesea seara târziu. Uneori nu trecea nici măcar pe acasă – avea o locuință de serviciu pe aici prin institut, ca și mine de altfel și ca Giovanna.

-În ordine. Te rog să nu te arăți vreo două zile, cred că nici starea sufletească nu ți-o permite. Între timp ai face bine să încui sala asta, sau să faci curățenie. Vei primi niște ziare de la mine, prin curierat rapid. Îți las un număr de telefon - dacă-ți va conveni ceea ce vei citi, sună la numărul ăla și spune că ești de acord – restul îl facem noi.

Serafina luă numărul de telefon și mulțumi. Dacă n-ar trebui să spună nimic Lucreziei, și tot ar fi recunoscătoare. Era ciudat cum, dintre toți cei care avuseseră de-a face cu Peruggio, tocmai mama lui refuza să-i vadă ciudățeniile.

Giovanna îi mulțumi în gând lui John că apăruse tocmai atunci. Desigur că gândurile Serafinei nu se schimbaseră, dar măcar reușise cumva s-o aducă cu picioarele pe pământ. De îndată ce el părăsi încăperea, Serafina aduse din oficiu o mătură și un făraș. Activitatea îi făcea bine. Până Giovanna se îndeletnici cu spălatul ceștilor de cafea, cioburile fuseseră adunate și aruncate într-o găleată. Serafina scoase de undeva un aspirator micuț, după ce desprinsese resturile oglinzilor din ramele lor din perete, strângând cioburile. Aspiratul îi luă o grămadă de vreme, iar Giovanna nu se grăbi s-o ajute. Mâinile ocupate îi dădeau Serafinei un sens vieții, chiar dacă numai pentru moment. Ea în schimb îngenunchease pe covor și freca petele de sânge cu un burete ud și detergenți. Asta nu mergea fără durere și Serafina încercă s-o împiedice, dar Giovanna nici nu voi să audă.

-E sângele meu, eu am pătat covorul, așa că eu trebuie să curăț.

-Da, dar din vina cui?

-Nu te mai scuza atâta. Urmele de apă se vor usca în câteva minute și cam tot atât timp ar trebui să-ți ia și ție să uiți cearta dintre noi. Doar suntem prietene!

Serafina surâse trist.

-Dacă certurile s-ar putea șterge așa cu buretele, ca și sângele de pe covor… ce simplu ar fi!

-Păi, dă-ți osteneala! M-am certat de o mie de ori cu Dario, dar n-am încetat să-l iubesc o clipă. Farmecul împăcărilor face și el parte din viață.

-Da, și noi ne-am certat. Serafina încetă aspiratul și privi undeva în depărtare. Ba chiar cred că nu ne-am împăcat, pentru că în final n-am avut timp pentru împăcare. Îți dai seama ce groaznic e? A plecat fără să-i cer iertare - și de-acum n-o să pot niciodată să-i cer iertare, niciodată!

Giovanna încetă să mai frece covorul și se ridică în picioare, strâmbându-se de durere.

-Cum adică, erați certați? Asta nu mi-o pot închipui, pur și simplu. Nu credeam că tu și Peruggio vă puteați certa vreodată. Și probabil nimeni din institutul acesta n-ar crede așa o enormitate.

Serafina se așeză la masă, cu privirea aceea îndurerată și pierdută în gol cu care Giovanna își spuse că de-acum va trebui să se obișnuiască.

-Am încercat să îl seduc, vorbi Serafina într-un târziu. Bineînțeles că n-am reușit, pentru că el n-ar fi făcut niciodată ceva care să nu fie în folosul meu. La început ne-am ferit unul de celălalt, sau mai bine zis el s-a ferit, pentru că era conștient de diferențele dintre noi și se temea să nu-mi facă rău. Apoi a aflat că diferențele astea nu ne-ar fi împiedicat să avem o viață comună, dar știa deja că nu ne era dat să îmbătrânim împreună. Și atunci a hotărât să rămânem buni amici și nimic mai mult, gândindu-se că astfel îmi va fi mai ușor să trec peste durerea pierderii lui. Iar eu, bineînțeles, n-am fost de acord. Voi duce cu mine regretul ăsta în mormânt, chiar dacă voi mai trăi o sută de ani de acum încolo.

Giovanna o privi compătimitoare.

-Nu știi niciodată cum e mai bine. Relația mea cu Dario a fost una fierbinte și tumultoasă, iar acum îmi lipsesc îngrozitor nopțile petrecute cu el. Oh, n-ai idee ce chin poate fi!

-Da, dar tu ai amintiri pe care eu nu le voi avea niciodată. Pentru mine Peruggio va fi unic, indiferent de ce-mi va mai scoate viața în cale. De data asta chiar nu pot fi de acord cu alegerea lui – faptul că m-a respins mi-a rămas ca un ghimpe în inimă.

-Dario a fost primul bărbat din viața mea - și ultimul, probabil, zise Giovanna cu aerul că vorbește singură. Când l-am cunoscut, fugisem de acasă în campusul studențesc de la Roma și eram îndobitocită de educația calabreză a tatălui meu și îngrozită de perspectivele care mi se deschideau în viață. Urma să fiu măritată cu un om ales de tata – iubirea nu trebuia să aibă nimic de-a face în toată povestea asta. Un om care știam dinainte că va fi o mașină de ucis în slujba clanului, nimic mai mult. Trebuia să-i nasc copii care să devină la rândul lor niște asasini și tot ce se mai aștepta apoi de la mine era să-mi înmormântez cu cinste soțul și copiii și să rămân credincioasă familiei mele. Știi, în Calabria majoritatea femeilor de condiția mea nu se îmbracă decât în negru – iar eu detest culoarea asta. Așa că, la prima petrecere cu colegii de studiu, de îndată ce un tip mi-a dat atenție, m-am purtat frumos cu el, din disperarea de a schimba soarta ca o năpastă care-mi fusese scrisă dinainte de ai

mei. La sfârșitul petrecerii m-a întrebat dacă vreau să-l însoțesc și n-am zis nu. Habar nu am avut ce-a fost în capul meu, dar în mod sigur nu dragoste – mai degrabă un amestec de curiozitate cu ciudă și sfidare la adresa tatălui meu. A doua zi, când m-am dezmeticit, Dario mi-a spus că l-au îmbătat prietenii, pentru că-l considerau un băiat prea cuminte, și nici el nu-și amintea prea bine ce făcuse. Atunci când mi-am dat seama că regretă într-adevăr, am început să-l îndrăgesc. Ceva din amintirile mele confuze – băusem și eu mult mai mult decât eram obișnuită – îmi spunea că totuși noaptea dinainte fusese foarte plăcută, așa că am hotărât de comun acord să repetăm experiența, de astă dată fără adaos de alcool. Am fost uimiți amândoi cât de bine ne potriveam și de atunci am rămas împreună.

-Simplu și frumos, murmură Serafina. Ce n-aș da să fi fost și pentru mine la fel…

-Păi, cam tot așa s-a terminat, nu? În esență a fost aceeași poveste.

-Da, Giovanna, dar tu ai o amintire în plus – o amintire frumoasă, după câte spui. O experiență prin care eu nu voi trece niciodată…

-Nici eu nu voi fi vreodată directoare la institut, așa că și tu ai o experiență în plus față de mine. Sau asta nu se pune?

Serafina se întoarse fulgerător, cu ochii furioși.

-Stai așa, sertarele mesei lui Peruggio sunt pline de hârtii cu antetul institutului, gata ștampilate. Dacă asta e ce-ți dorești, se poate rezolva mai ușor decât crezi!

Giovanna i se puse în cale, încercând să-și ascundă teama. Știa de-acum ce mână dură avea Serafina…

-Ascultă, n-o să faci nimic în sensul acesta, nu te las să semnezi nici un fel de act de numire pe care să-l regreți mai târziu! Pe tine și numai pe tine te-a lăsat Peruggio la conducerea institutului și nici măcar dragostea pe care ți-a purtat-o nu l-a orbit când a judecat lucrurile. În nebunia de aici e nevoie de un om ca tine, puternic și neînduplecat. Ești născută să conduci – noi vedem asta, chiar dacă tu ignori realitatea. Deci să faci bine și să-ți iei rolul în serios și nu te mai îndoi de judecata sănătoasă a celui pe care zici că l-ai iubit atât de mult.

Serafina se așeză resemnată.

-Da, dar furia mă sufocă! Nu știu ce să fac cu atâta durere și atâta furie. Pe tine te-am lăsat să-l plângi pe Dario, dar eu nu am nici măcar timp să fiu singură cu mine însămi pentru o vreme.

-Furia și durerea vor dispărea după un timp. Nu atât de repede pe cât ai vrea, și nu definitiv. Dar va veni și clipa când n-o să-ți mai amintești decât lucrurile frumoase - și pentru voi au fost atât de multe! În fond, asta e tot ce contează!

Serafina scutură din cap a neîncredere, dar nu mai voia să o contrazică. Ținea la Giovanna și știa cât de nedrept și de insuportabil se purtase cu ea, așa că schimbă subiectul.

-Vezi te rog dacă secretara a plecat deja. Ar trebui să scoatem cumva cioburile de aici, dar n-am chef să mă vadă tot institutul făcând asta.

Giovanna ieși pe coridor și se întoarse după câteva minute.

-Am verificat, oamenii s-au cam dus pe la casele lor. Suntem libere să cărăm gunoiul și să terminăm curățenia.

Activitatea se prelungi până târziu în noapte. Când plecară, în afara mesei de cristal fisurate și a ramelor goale ale oglinzilor, nimic nu aducea aminte de tragedia petrecută în acel loc. Covorul bleumarin se uscase, fără să rămână vreo pată.

-E chiar bine, făcu Giovanna. Dacă înlocuim cumva masa de consiliu, aici se va putea lucra ca înainte.

-Nu, nu vreau asta. Voi redecora încăperea și abia apoi ne vom întoarce aici.

-Ai ceva în minte?

Serafina făcu ochii roată.

-Nu știu. Pereții, tavanul și covorul albastru au rămas toate intacte și nu are vreun rost să le schimb. Mi-ar plăcea ceva care să lumineze, acum că nu mai sunt flăcările. Ceva argintiu, care să-mi aducă aminte de ochii lui. Și multe flori albe, așa cum se pun în biserici în duminica Învierii. Nu știu de unde mi-a venit gândul ăsta, dar simt pur și simplu că asta e ceea ce doresc.

-Bine, vei mai avea timp să te tot gândești ce vrei. Acum hai să te duc acasă!

Giovanna traversă grădinile institutului, cu Serafina de braț, binecuvântând faptul că aveau apartamente în același imobil. Se simțea teribil de ostenită și n-ar mai fi avut puterea să circule prin

oraș în seara aceea. Nu întâlniră nici țipenie de om – noaptea era neagră și mirosea a ploaie.

-Vrei să rămân cu tine la noapte? De fapt cred că ar fi mai bine așa.

Serafina nu zise nimic, doar scoase dintr-un dulap niște pături moi și pufoase, ca Giovanna să se poată acoperi. Apoi ieși pe balcon și rămase acolo, în picioare, contemplând luminile orașului, într-o nemișcare mută. Giovanna încercă să-și țină ochii deschiși, dar pleoapele i se lipiră de oboseală. O trezi lumina cenușie a zorilor. Ieși pe balcon - Serafina stătea tot în picioare, tot nemișcată, cu ochii în gol. Era extrem de palidă și de încercănată și părea să nici nu fi clipit toată noaptea. În orice caz mai avea încă pumnii strânși, așa cum o lăsase Giovanna cu o seară înainte. „Va fi greu s-o scoatem la capăt cu ea”, gândi Giovanna. „Teribil de greu”.

Apoi, brusc, Serafina se dezmetici și începu să-și pregătească hainele și să-și pieptene părul minuțios.

-Ce ai de gând?

-Plec la institut. Trebuie să lucrez!

-Bine, dar n-ai dormit de loc azi-noapte! Și nici n-ai mâncat nimic! Ce faci dacă te vede cineva în halul în care ești?

-N-am nevoie de mâncare, nu mi-e foame. Și voi spune că arăt rău pentru că mă doare capul!

Plecară devreme în zori – majoritatea coridoarelor institutului erau încă pustii. Serafina îi salută cu un pic prea mult entuziasm pe puținii oameni pe care îi întâlniră, apoi se închise în biroul ei. Acolo o găsi curierul care veni din partea lui John pe la sfârșitul zilei de lucru. Serafina ședea la masă și desena curbe grațioase pe o hârtie, fără să-și dea seama ce face. Omul îi puse un pachet lângă calculator și ieși fără o vorbă.

Serafina privi absentă plicul de format mare, din hârtie groasă și galbenă. Într-un târziu își aduse aminte de promisiunea lui John că o va ajuta și rupse plicul hotărâtă. Din el căzu un exemplar din New York Times, ediția din 25 februarie, anul curent.

Serafina făcu ochii mari și se repezi la calendarul de pe masă. Acesta indica data de 23 februarie. Era nebună, sau ce? Despături ziarul și citi titlul cu litere uriașe de pe prima pagină: „Explorator celebru, dublu laureat al premiului Nobel, dispărut în condiții

misterioase în triunghiul Bermudelor”. Deasupra titlului se găsea fotografia pe care John o fabricase pentru pașaportul lui Peruggio.

Serafina parcurse articolul cu repeziciune. Erau minciuni, da, dar minciuni abil țesute. Existau martori, date și ore, relatări ale echipelor de salvare trimise zadarnic la fața locului, ba chiar și un interviu telefonic cu ea însăși, în care spunea cu îngrijorare că de două zile nu mai primise vești de la el. Serafina știa că toate dovezile fuseseră fabricate cu băgare de seamă și nimeni n-ar fi putut găsi vreo fisură în toată povestea. Își aminti de numărul de telefon lăsat de John – îl formă și-și dădu acceptul ca articolul să apară așa cum fusese scris. Măcar scăpase de misiunea dureroasă de a-i înșira baliverne Lucreziei, un lucru de care se temuse foarte tare. Era convinsă că, oricât de naivă ar fi fost aceasta, o mamă nu putea fi mințită în legătură cu soarta fiului ei.

Cap. 34 Discuții în toiul nopții

În ziua de 25 februarie se dezlănțui iadul pe Pământ. Telefonul Serafinei suna din două în două minute: colegi de la institut, prieteni, ziariști, cunoscuți și necunoscuți, iar ziariști, iar colegi, Lucrezia, tatăl ei, zariști, prieteni, ziariști – și tot așa până la lăsarea nopții. Serafina trebui să oprească vreo câteva expediții entuziaste de la institut, care voiau să plece imediat în căutarea lui Peruggio, deși prognoza meteo locală era dezastruoasă. Privind-o cât de rău arăta și cât de mult i se întinseseră cearcănele pe față, oamenii ajunseră și singuri la concluzia că răul se petrecuse cu câteva zile în urmă și fusese anunțat publicului numai în momentul în care vestea proastă era sigură. Singurul lucru bun era apariția lui Dumitrescu: acesta năvăli neanunțat în birou, dar se opri copleșit în prag: pășea pe un plafon de nori, iar printre tălpile lui se vedeau orașe situate la mare

depărtare. Își cârpi o palmă peste frunte: sigur, uitase de podeaua și decorul suprarealiste create de fiica lui, iar impactul fusese într-adevăr covârșitor.

Serafina se grăbi să-i iasă în întâmpinare și i se aruncă în brațe. Iustin tresări dureros: îi simțise prin rochie oasele împungând pielea, atât de mult slăbise. Îi trebui ceva vreme să analizeze dezastrul – dacă n-ar fi fost culoarea turcoaz a ochilor, greu ar fi putut admite că înaintea lui stă Serafina, cea odată atât de plină de viață. Fața i se lungise și părea aproape vineție din pricina cearcănelor, părul îi atârna tern și încâlcit, buzele îi erau crăpate, ca arse de febră. Și peste toate astea purta o rochie închisă la culoare, care nu-i stătea nicicum. Doar ochii rămăseseră aceiași, vii și strălucitori pe fața aceea palidă ca a unui cadavru. Dumitrescu aduse un braț de ziare proaspete și le puse pe masa de lucru a fetei.

-Mă uit la tine și nu trebuie să te întreb dacă e adevărat sau nu.

Serafina reflectă o clipă. Ar fi fost prudent să susțină varianta „oficială”, dar simțea că nu poate face o asemenea nedreptate tatălui ei.

-Nu, nu este adevărat!

-Deci mai există speranțe?

-Nu. E mai rău decât scriu ziarele. Trase adânc aer în piept și spuse pe nerăsuflate: a murit sub ochii mei, în propriul birou.

Dumitrescu se așeză fără fasoane direct pe podea, așa cum îi plăcea și ei să facă.

-Încuie ușa, fetițo, și scoate din priză telefonul. Tatăl tău e aici să te asculte.

Serafina începu să povestească cu curaj, cu senzația că este înghețată pe dinăuntru și deja imună la orice emoție. Dar pe măsură ce filmul ultimei călătorii în Rusia i se derula în fața ochilor, lacrimile îi pătrunseră în voce. Știa cât detesta tatăl ei fetele plângăcioase, așa că făcu eforturi să se stăpânească, dar cu cât vorbea mai mult, cu atât nevoia de a plânge devenea mai copleșitoare. În final izbucni într-un șuvoi de lacrimi de neoprit. Își dorise să poată plânge și să-și ușureze durerea, dar faptul că îl avea ca martor pe tatăl ei o incomoda teribil: era ultimul om care ar fi vrut s-o vadă în halul acela. Dumitrescu nu zise nimic, se trase doar mai aproape de ea și-și

petrecu brațele pe după umărul ei. Serafina inspiră adânc și i se păru că pentru prima oară, din ziua aceea cumplită când Peruggio murise, era capabilă să respire. Dumitrescu o ascultase liniștit, fără să-i întrerupă firul poveștii. În final, cu mintea lui practică, făcu un plan:

-Trebuie să vorbim cu Lucrezia. Nu uita, suferă la fel de mult ca tine și discuția la telefon nu rezolvă lucrurile. Vom merge să o vedem – mă ocup eu de asta. Tu nici măcar nu va trebui să arăți mai bine decât te simți, o va mișca să vadă cât de mult ai ținut la fiul ei. Apoi trebuie să recuperezi Cartea Străbunilor și să vezi cu ochii tăi ce anume a scris Peruggio în testament. Situația conducerii institutului trebuie să devină clară pentru toți, provizoratul și nesiguranța nu priesc nimănui. Și-apoi va trebui să ne ocupăm de tine. Dacă ai rămas într-adevăr șef peste institut, ce ai vrea să se spună? Că nu ești în stare să continui ceea ce el a început? Că munca lui s-a irosit în zadar, că a trăit ca o cometă care a ars o noapte pe cer și apoi a dispărut? Nu asta e fiica mea!

Serafina își strânse pumnii.

-Nu, tată, voi aduce atâtea premii Nobel institutului încât se va spune ca ne-am abonat la ele!

-Așa te vreau, fata tatii! Dar pentru munca uriașă la care te înhami, ai nevoie să fii sănătoasă – am prieteni psihologi și psihiatri, știi, cunoștințe din meseria mea anterioară, care vor putea să te ajute.

-Dar nu vreau să mă droghez și să uit totul!

-Nu e vorba de droguri ci numai de un somn normal și liniștit. Cât despre uitare, nici nu se pune problema!

Vara stătea să înceapă, colegii făceau deja planuri de concediu și Serafina nu avea habar cum zburase timpul. Pentru ea, ceva rămăsese încremenit pentru totdeauna într-o zi rece și mohorâtă de sfârșit de februarie. Nu mai coborâse de nici nu mai ținea minte când la cafeneaua institutului, dar acum chiar trebuia să o facă. Îi displăceau zgomotul și agitația, dar trebuia să-și anunțe cumva colegii că de-acum ședințele se vor ține iarăși în „vechea sală de

consiliu”, cum era numit mai nou fostul birou al lui Peruggio. Își mai plimbă pentru o ultimă oară ochii prin încăpere și rămase mulțumită: pe fondul tapetului și al covorului de un albastru întunecat, noua masă argintie și fotoliile gri-argint pale arătau foarte bine. În locul oglinzilor montase plăci mate de argint, fin gravate cu motive florale, din care se desprindeau suporturi dantelate pentru plante cățărătoare. În fața fiecărei plăci de argint trona un bol măreț, plin cu flori albe și roz din mătase, care păreau vii. Se găseau acolo orhidee care se ridicau grațios pe araci, trandafiri, frezii, lalele și o mulțime de crini imperiali, care dominau peste restul de specii. Albul strălucitor al florilor lumina sala, iar crinii impunători și imaculați dădeau locului un aer extraordinar de puritate. Intuiția ei ghicise iarăși proporția corectă dintre elementele unui loc de lucru și ale unui altar. Nimic nu era trist, culorile erau sobre dar plăcute, și totuși impresia de loc de rugăciune, de omagiu mut era covârșitoare. Cine ar fi intrat aici știa cui îi este dedicat locul: masa de lucru a lui Peruggio, cu laptopul argintiu, nu fusese mișcată din loc. Pe ea se găsea acum, într-o ramă argintie, mărită și retușată cu grijă fotografia pe care John o dăduse Serafinei. Frumusețea strălucitoare a lui Peruggio, redată cu fidelitate în desenul-fotografie, se potrivea de minune în mediul acela rafinat. Serafina închise ușa pe dinafară, în sfârșit mulțumită după multe luni de zbatere interioară și coborî la cafenea.

Aici era zumzet de voci și lume multă la mese, discutând ofertele turistice și starea vremii. Nu o observară stând stingheră în prag. Giorgio și Marina ședeau mână în mână la o masă din centrul sălii, mai romantici ca niciodată. Aparent Giorgio monopolizase discuția, sau cel puțin așa i se păru Serafinei. Când ea se opri la intrare, Giorgio vorbea și gesticula cu mișcări ample.

-...și evident eu cred că ea e mai bună. Nu zic, nu vreau să întinez memoria lui Peruggio, l-am cunoscut de când s-a născut și am fost prietenii cei mai buni, dar Serafina e altfel. E mai umană cumva. El a fost șeful cel mai bun de pe lume, dar de fiecare dată când mergeam să-i cer un sfat sau o părere, știam că are răspunsul pregătit înainte să apuc să deschid gura. Era intimidant cu ochii aceia imenși, cu modul lui de a-ți sfredeli creierul și de a-ți citi gândurile și de fiecare dată când m-a scos dintr-o încurcătură mă

simțeam ca un prost fără pereche. Pe când ea e ca noi: lucrează cot la cot cu noi, nu știe răspunsurile dinainte. Ratează, greșește și se apucă din nou, nu se lasă învinsă, învață din mers și face toate astea cu naturalețe, firesc. E desigur deșteaptă, dar nu te sperie cu o minte diabolică, așa cum făcea el. E om, ce mai atâta vorbă! E om pe de-a-ntregul și e genul de șef pe care aș vrea să-l am întotdeauna.

Spre surprinderea Serafinei, un cor de voci aprobă părerea lui Giorgio. Serafina simți o lacrimă rostogolindu-i-se dintre gene și un mic ghimpe de mândrie înțepându-i inima. Nu știa că era un șef bun. Nu-și pusese problema niciodată în felul acesta, căuta să dea numai cercetărilor de la institut o direcție coerentă și oamenilor o senzație de stabilitate. Dar era plăcut să afle că oamenii o considerau una de-a lor și că erau mulțumiți. Ceva cald și plăcut se răspândea prin trupul ei amorțit, o senzație încântătoare de bine pe care nu credea să o mai poată simți vreodată. Apoi, dintr-o dată, realiză penibilul situației: ascultase ceva ce nu era destinat urechilor ei. Dacă va apărea acum acolo, își va stânjeni colegii, îi va face să se simtă prost. Se retrase discret și reveni peste câteva minute, făcând destul zgomot ca sa atragă atenția din vreme.

-Hei, Serafina, ți-ai făcut în fine timp să bei o cafea cu noi? Ai loc la masa noastră, ca de obicei, zise Giorgio.

Fata se îndreptă automat spre masă, deși pe drum toată starea de bine i se topi. Masa aceea era de patru persoane și pentru prima oară locul lui Peruggio rămase gol. Dar până să apuce să se așeze, cel de-al patrulea scaun fusese deja ocupat. Giovanna apăru din senin și se așeză tocmai la timp. Serafina fu copleșită de un val de recunoștință.

Giorgio se întoarse de la bar cu o nouă serie de cafele, împinse câte o ceașcă în fața Serafinei și a Giovannei și un pahar mare cu suc de portocale în fața neveste-sii. Serafina privi uimită chipul surâzător al Marinei – de când renunțase la cafea?

-De fapt nu stau mult. Am venit numai să vă anunț că sala de consiliu e gata, de acum ne vom aduna în vechiul nostru loc. Dacă-i vedeți și pe ceilalți, le puteți transmite și lor?

-Desigur! De mult așteptam asta, zise Marina cu satisfacție. Podeaua aia a ta mă făcea de fiecare dată să amețesc.

Și chiar amețea. Serafina își aduse aminte că la ultimele ședințe Marinei i se făcuse mai mult sau mai puțin rău de la decorul halucinant. Ciudat, pentru că Marina era ea însăși o montaniardă împătimită și înainte nu avusese niciodată stări de vertij. Serafina își ascunse cu greu un zâmbet – de îndată ce puse tava cu ceștile de cafea pe masă, Giorgio își luă nevasta de mână de parcă s-ar fi temut să nu i-o fure cineva. Avea mereu nevoie să o atingă și să știe că e acolo, lângă el – ce copilărie!

Discuțiile se animară din nou la celelalte mese, toata lumea vorbea parcă numai despre mare și plajă, o preocupare cu totul străină Serafinei. Deși, la drept vorbind, și ea trebuia să plece în concediu pentru câteva zile ca să cumpere apartamentul promis bunicii. Oare Giorgio și Marina erau dispuși să o înlocuiască pentru o săptămână?

-Păi, nu e nici o problemă, făcu Giorgio vesel. Noi oricum nu plecăm nicăieri vara asta. Marinei nu-i face prea bine soarele în ultima vreme. Dar să știi că e serviciu contra serviciu.

-Adică?

-Adică o să-ți cerem și noi ție ceva; probabil la începutul anului viitor. Să te pună dracu' să refuzi!

Serafina făcu ochii mari. De obicei Giorgio nu vorbea pe tonul ăsta imperativ cu ea. Se simțea ca o proastă privindu-i – oamenii ăștia sigur îi ascundeau ceva. Marina râdea cu gura până la urechi.

-Hai, Giorgio, n-o mai fierbe atâta! E dreptul ei să știe. Oricum ea e șeful și eu voi lipsi de la serviciu pentru o vreme.

Giorgio își drese glasul și adoptă un aer solemn.

-Uite ce-i, Serafina, am vrea să ne fii nașă la botez.

Discuțiile de la celelalte mese încetară. De undeva o voce spuse:

-Giorgio, mai e cineva în firma asta care n-o să vă nășească vouă copilul? Câte perechi de nași va avea răsfățatul?

Giorgio se întoarse râzând în direcția vocii.

-Ne trebuie mai mulți nași pentru că vor fi doi copii. Dragule, Marina așteaptă gemene, ce putem face dacă ne descurcăm mereu mai bine decât alții? Sper să nu fiți exagerat de invidioși!

Toata sala râse.

Serafina se aruncă la gâtul Marinei, îmbrățișând-o strâns, și o sărută zgomotos pe obraji. Apoi îl sărută și pe Giorgio, care deveni mai roșu la față decât o cireașă coaptă.

Era ciudat ce simțea acum. Se bucura, desigur, de bucuria celor doi, și parcă totuși în străfundul sufletului ei rămăsese o așchie de gheață pe care toată veselia celor din jur nu reușea s-o topească, o zonă de întuneric unde soarele nu va pătrunde niciodată. În fine...N-avea rost să-și bată capul ...institutul mergea bine și colegii ei erau mulțumiți. Era tot ce-și dorea pe moment – tot ce îi rămăsese să aștepte de la viață de-acum înainte.

Serafina își puse câteva lucruri într-o valijoară micuță, sub privirile Giovannei.

-Sigur nu vrei să vin cu tine?

-Nu, mă descurc singură. Și nici n-o să stau mult pe-acasă. I-am promis iarna trecută bunicii că-i cumpăr un apartament la oraș, s-a săturat biata de ea să locuiască singură într-o casă izolată în vârf de deal, la țară. Acum firma cu care tratez afacerea mi-a cerut să merg să văd câteva apartamente – vreau ca, dacă găsesc ce-mi place, să angajez imediat niște meșteri și să decorez astfel ca bunica să se poată muta încă din toamna asta.

-Și cu casa ce faceți? O veți vinde?

-Nu, am pus prea mult suflet acolo. E casa părintească a tatălui meu . De fapt bunica mi-a promis-o mie, dar acum nu mai am ce să fac cu ea. Cândva sperasem să fie casa de vacanță a lui Peruggio și a mea, el îndrăgea locul foarte mult și am petrecut clipe minunate acolo împreună. Rămase gânditoare… parca ăsta e singurul vis care mi s-a risipit ca fumul?

-Mi-ar plăcea să văd odată casa aceea, făcu Giovanna visătoare.

-Bine, poate te iau de Crăciun. Ai mei se adună de fiecare Crăciun acolo și suntem liberi cu toții să ne aducem prietenii.

-Cred că mi-ar plăcea tare mult, zise Giovanna.

-Și eu aș vrea să vii cu mine.

Serafina privi în urma Giovannei, care se îndepărtase. „Eu am o familie, tată, mamă, bunică, și o casă părintească unde să împărtășesc cu ai mei bucuria sărbătorilor. Ea e cu adevărat singură și dezrădăcinată – calabrezii ei au renegat-o și nu mai are pe nimeni. Cred că ar fi un lucru bun pentru amândouă să vină cu mine". Apoi își înăbuși furioasă o voce mică din minte, care îi striga „ce sens au sărbătorile, nenorocito, fără iubitul tău Peruggio? Cu el trebuia să mergi la bunica, așa cum ai făcut cu ani în urmă, cu el și cu nimeni altcineva. Acelea erau sărbători adevărate –restul nu e decât un surogat". Serafina trânti supărată capacul valizei și se grăbi să plece la aeroport.

Venise numai pentru două zile, s-o anunțe că-i găsise locuința visată, și ca de obicei bunica ar fi vrut s-o rețină mai mult.

-Uite, ești toată piele și os! Aici măcar mănânci mâncare adevărată și respiri aer curat. Poate ar fi cazul să mai rămâi...

-Nu pot, bunico. Majoritatea colegilor mei sunt plecați în concediu și trebuie să mă întorc la institut. Dar îți promit că în toamnă voi sta mai mult, ca să te ajut să te muți.

-Nu voi uita asta, răspunse bătrâna zâmbitoare. Chiar am nevoie de ajutor să sortez cărțile și să mut o parte din bibliotecă.

Serafina simți o urmă de fior de teamă. Numita bibliotecă a bunicii îmbrăca până în tavan cel mai întins perete al sufrageriei și fusese mereu locul de refugiu al Serafinai. Cărțile erau înghesuite pe câte două și trei rânduri într-un raft, catalogate minuțios și puse pe genuri și pe autori. Fiecare spațiu, oricât de mic, fusese speculat și umplut la maxim. Părea imposibil să scoți fie și o singură carte, fără să perturbi ordinea complicată a întregului edificiu, și totuși bunica făcea asta frecvent. Serafina își găsise toate răspunsurile în viață cu ajutorul acelei colecții impresionante de cărți, iar bătrâna le rearanjase de dragul ei practic în fiecare vară. De cum se ridicase din mersul de-a bușilea în două piciorușe, Serafina avusese acces la raftul cel mai de jos al bibliotecii. Pe atunci, acolo se găseau cărțulii cu animăluțe, viu colorate. Apoi, cu un raft mai sus, urmară poveștile. Pe raftul următor erau enciclopediile pentru copii și romanele clasice

pentru tineret și tot așa, pe măsură ce creștea, Serafina avea acces la cele mai potrivite cărți pentru vârsta ei. În primii ani ai adolescenței găsi, aranjate subtil într-unul din cele mai accesibile rafturi, cele mai frumoase romane de dragoste, ca apoi să descopere lucrări de filozofie. Bătrâna se îngrijise ca Serafina să nu aibă întrebări fără răspuns – își amintea chiar cum găsise o serie de romane numai pentru adulți și-și dădu seama că nici pe acelea bunica nu le plasase acolo fără rost. Tot rotind cărțile între ele, cele de povești ajunseră cu timpul pe raftul cel mai de sus, la care nu se putea accede decât cu o scara specială de bibliotecă. Acum bătrâna aranja în raftul cel mai de sus romanele de dragoste, un gest pentru care Serafina îi fu recunoscătoare. Cu bunul ei simț înnăscut, bătrâna intui starea sufletească a fetei și faptul că romanele de dragoste i-ar face mai mult rău. În locul lor, cobora de pe raftul aflat imediat sub tavan niște opuri negre și groase – deja culoarea nu-i mirosea a bine Serafinei. Nu-și bătu însă prea mult capul – poate că bunica se pregătea să ia cărțile acelea în noua locuință și se apucase deja să pregătească pachetele pentru mutare. Până una-alta, tomurile negre luară loc în față, pe cele mai accesibile rafturi – Serafina spera că doar în mod provizoriu.

Drumul lung și munca de peste zi o epuizaseră, așa încât în seara aceea se pregăti de culcare odată cu soarele. Bine, in iulie soarele apune târziu, mai ales în vârf de deal. Poalele împădurite ale munților erau de mult în beznă, când ultimele raze făceau ca țiglele acoperișului să pară de aur. Serafina își sărută bunica de noapte bună și închise ochii în dormitorul ei de la etaj. Încă mai adormea cu calmante - dar măcar nu se trezea nopțile țipând, chinuită de coșmaruri. Însă în seara aceea era atât de obosită și somnoroasă, încât riscă să ia numai o jumătate de doză. Deși fusese asigurată că nu va deveni dependentă nici de somnifere, nici de antidepresive, Serafina prefera să înghită cât mai puține pastile. Ar fi renunțat de tot la ele, dar mintea ei muncită de gânduri se încăpățâna să-i arate în fiecare noapte moartea lui Peruggio, derulată parcă cu încetinitorul.

Credea că va dormi măcar până la răsăritul soarelui, dar se trezi înconjurată de bezna cea mai neagră. Acele fosforescente ale ceasului arătau ora două noaptea și Serafina ședea pe marginea patului cu senzația că nu va mai reuși să adoarmă. În casă liniștea

era deplină. Se furișă pe pipăite afară din cameră, fără să aprindă lumina, hotărâtă să găsească ceva de citit, dacă tot ajutase întreaga după-masă la aranjarea bibliotecii. Își dădea seama că o atrăgeau cărțile negre, pe care nu le remarcase până atunci. Majoritatea aveau titluri în engleză – era ciudat cum bunica se apucase deodată să învețe o limbă străină când se apropia de optzeci de ani. Printr-o stranie asociație de idei, Serafina se gândea la cărțile acelea ca la niște manuale de vrăji și descântece oculte.

Se strecură fără zgomot pe scara de lemn, îngrijorată că scârțâitul acesteia ar putea-o trezi pe bătrână, când auzi zgomot de voci. Zgomot era un fel de a spune, se asemăna mai degrabă cu un televizor cu sonorul dat aproape de minim. Dar în mod sigur nu era un televizor deschis în camera de zi, pentru că una din voci era a bunicii. Cealaltă în schimb, chiar mai înceată decât prima, părea să aparțină unui bărbat. Avea un sunet baritonal, plăcut, dar totuși în casa adormită vibrațiile vocii puteau stârni fiori pe spate. Bunica vorbea cu străinul în bucătărie, acela fiind singurul loc de unde răzbătea o geană de lumină.

Serafina se simțea ca o nechemată. De la moartea bunicului, bunica fusese mereu singură. Iar acum discuta în toiul nopții cu un bărbat străin - care, judecând după vocea liniștită a bunicii, ei nu-i era străin deloc. Serafina vru să se întoarcă în camera ei, unde urma să se chinuiască zadarnic cu somnul care nu voia să vină, dar ceva din tonul bunicii o țintui locului. Cu nesfârșită băgare de seamă, se așeză pe scara întunecată.

-Nu știu ce-a fost în capul tău, zise bătrâna. Nepoata mea e aici – nu puteai și tu să vii altă dată?

-Scuză-mă, dar tu m-ai chemat. Și cum nu obișnuiești să mă chemi prea des, am bănuit că e ceva important. Aș fi vrut să vin noaptea trecută, dar am avut și eu urgențele mele. Dacă nu i-aș fi luat sânge grăsanei de Marta, la tensiunea pe care o avea, până dimineață ar fi dat ortul popii.

Serafina se înfioră. Un medic? Oare bunica ținea secretă o boală gravă? Bărbatul se hotărî, după câteva clipe de tăcere, să schimbe subiectul:

-Și chiar te muți? E definitivă hotărârea asta a ta?

-Desigur. Când am avut eu aerul că glumesc cu așa ceva? Tot trecutul meu e legat de locul acesta – dar din păcate sunt prea obosită ca să-l mai pot îngriji cum se cuvine, iar fiul meu nu poate trece pe-aici atât de des pe cât ar vrea.

-Și unde pleci?

-La oraș, la Timișoara. Serafina mi-a găsit un apartament, mi-a zis că-l va amenaja pe placul meu, dar până nu va fi gata nu am voie să-l văd. Oricum, mă încred în gusturile ei. Și aici ea s-a ocupat de transformarea casei și nu poți nici măcar tu să zici că nu-i reușită, deși știu cât ești de exigent.

-Hm, așa e, aprobă vocea bărbatului. Deci Timișoara...Sper că voi avea voie să te vizitez din când în când.

-Da, desigur. Îți voi lăsa noua adresă, de îndată ce o voi afla și eu.

-Nu e nevoie. Vocea bărbatului părea ușor amuzată. Știi că te pot găsi oricând, oriunde.

-Da, dar sunt peste trei sute de mii de oameni în orașul ăla și n-aș vrea să-i iei pe toți la rând până vei da de mine.

Acum bărbatul râdea de-a binelea. Avea un râs parcă lipsit de veselie.

-Nu fii îngrijorată din cauza lor. Câțiva ticăloși se vor găsi și pentru mine, nu?

-Sper că știi ce faci, șuieră aspru vocea bătrânei, care numai lipsită de îngrijorare nu părea.

-Cu casa ce vei face? întrebă străinul.

-O las nepoatei mele, am stabilit deja. Sper că înțelegerea dintre noi rămâne valabilă și pentru ea, nu-i așa?

-Mă jignești, răspunse bărbatul. Și vocea chiar părea jignită. Știi bine că nu mi-aș călca niciodată cuvântul dat ție. Șapte generații, nu uita, începând cu tine. Deci nepoata ta va fi protejată aici întocmai cum ai fost tu.

-Da, dar faza cu Raoul, de la Crăciunul trecut, să știi că nu mi-a plăcut deloc. Unde mai pui că era sub acoperișul meu?

-Nu e relevant, făcu bărbatul. Protecția ți-a fost acordată ție și urmașilor tăi, nu casei. E legată de sângele tău, iar băiatul acela nu-ți era rudă.

-Da, dar totuși! În casa mea!

-Netrebnicului îi curgeau balele după nepoata ta, dacă n-ai observat. Eu n-am făcut decât să transmit un semnal de avertizare și să pun lucrurile la punct.

-Bine, nu mai am obiecții. Dacă tot ai adus vorba de nepoata mea, te rog să ai multă grijă de ea. O iubesc foarte mult și trece printr-o perioadă extrem de dificilă. De fapt pentru ea am decis să-mi amân mutarea până la sfârșitul toamnei - nu-mi place s-o știu singură într-un loc atât de izolat, cu toată starea de depresie prin care trece.

-Nu fii îngrijorată. Dacă într-adevăr îți seamănă, așa cum am auzit, atunci e o femeie puternică.

-Este puternică, sublinie bătrâna. Dar iubitul ei a fost ucis și e disperată. În plus, s-ar putea să aibă un șoc: nu i-am spus nimic despre tine.

-Nu-ți face griji. Dacă ce am auzit eu e adevărat, n-ar trebui să se sperie prea tare. Nu eu sunt primul care arată ca un om, fără să fie om de fapt, cu care ea are de-a face. Și-apoi s-ar putea să jelească degeaba, atunci când nu-i cazul – un obicei tâmpit, pur uman.

-Adică?

-Păi, dacă iubitul ei e băiatul ăla frumușel cu care se plimba de mână pe aici, palid și cu părul negru, ei bine, individul ăla sigur nu a murit. Altfel trebuia să știu, nu crezi?

Bătrâna vorbi în șoaptă, parcă cu și mai mare băgare de seamă ca înainte. Serafina își spuse îngrozită că poate scara scârțâise și prezența ei fusese detectată.

-El nu era om, așa că legile noastre nu se aplică - de aceea nu l-ai găsit.

-Poate. Dar voi cerceta, fii sigură. Acum însă trebuie să plec. Vara se luminează mult prea devreme pentru gusturile mele și trebuie să mă pun la adăpost înainte de răsăritul soarelui.

-Ai putea dormi în beci la mine.

-Ai înnebunit? Cu nepoata aia iscoditoare pe cap? Nu-ți face griji, mă descurc ca și până acum. Iar tu poți să stai liniștită – nepoata ta va fi cea mai bine apărată persoană de pe fața pământului. Îți promit.

Serafina auzi icnetul bunicii care se ridica de pe scaun („ah, genunchii și reumatismul meu") și se retrase grăbită de pe scară. Deși ar fi vrut să tragă cu ochiul, nu văzu persoana pe care bunica o conducea spre ușă. Simți numai aerul rece pe față, aerul nopții, lovindu-i obrajii când străinul ieși din casă.

Cap. 35 Meșterul ceasornicar

Serafina se mai gândi o vreme la ciudata discuție, dar urgențele de la institut nu-i dădură prea mult răgaz. În perioada concediilor, tot greul administrației rămăsese pe umerii ei și ai Giovannei, pentru că Giorgio, din ce în ce mai absorbit de problemele Marinei, devenise oarecum delăsător. Așa că la mijloc de octombrie, când trebui să se întoarcă la Sasca la bunica ei, Serafina o chemă pe Giovanna și-i încredință pentru vreo zece zile gestiunea treburilor curente. Marina era oricum în luna a șaptea, devenise imensă, iar Giorgio nu făcea altceva decât să se laude cu cursurile de puericultură pe care le frecventa asiduu, oricui avea sau n-avea chef să-l asculte.

-Îmi pare rău că-ți dau de lucru în plus, dar nu mă simt bine decât dacă las institutul pe mâinile tale Nu mă pot revanșa decât invitându-te oficial la mine de Crăciun și-ți promit o bătaie cu zăpadă cum n-ai mai văzut niciodată.

-Parcă ninge prea des în Calabria, făcu Giovanna. Bine, batem palma. Du-te liniștită!

Ceea ce Serafina făcu, fără să fie îmboldită de două ori. Obișnuita agitație dinainte de conferința din noiembrie dispăruse, Serafina găsind mult mai bine să mute evenimentul pe sfârșit de februarie. Motivația publică era legată de o perioadă a anului mai propice, cu vreme primăvăratică, dar de fapt toată lumea știa că Serafina mutase conferința ca să-și ocupe cât mai mult mintea în

februarie, atunci când se împlinea anul de la dispariția lui Peruggio. Toți găsiră gestul fetei normal – conferința institutului devenea astfel un omagiu al lumii științifice, în memoria lui Peruggio, care aparținuse acestei lumi trup și suflet.

Așa că într-un octombrie relativ lipsit de evenimente, Serafina își permise să plece pe două săptămâni la Sasca. Urma să se bucure de simfonia de culori a pădurii de toamnă, de bucuria bunicii la vederea noului apartament, care arăta superb, și poate și de liniștea bătrânei case – deși ideea de a rămâne singură în imensitatea locului aceluia pustiu și rupt de lume nu o încânta deloc. Își găsi bunica împachetându-și lucrurile și așezând cu o grijă religioasă o parte infimă a uriașei biblioteci în câteva lăzi solide din lemn. Serafina tocmise deja firma care va duce toate astea la Timișoara, camionul și cărăușii fuseseră deja pregătiți. Mobila veche rămânea pe loc – Serafina mobilase complet noul apartament, după ce își descususe din fir în păr bunica despre stilurile și culorile preferate. Serafina observă că tomurile negre și groase continuau să ocupe raftul cel mai la îndemână al bibliotecii.

-Pe ele nu le iei cu tine?

-Aș vrea, dar tu vei avea mai multă nevoie de ele aici. Promite-mi că le citești degrabă și mi le aduci sau, și mai bine, va veni să te caute cineva care mi le va aduce la Timișoara înainte să treci tu pe acolo. Nu știu cine va veni la tine, dar reține un nume: Nelly Noel. Oricine va veni din partea acestei persoane, să ai încredere și să-i dai cărțile, bine? Dar mai întâi să le citești. Îmi promiți?

-Știi, bunico, eu nu prea...

-Știu că nu ai chef de citit acum, dar jur că nu te supun la cazna unor romane de dragoste. Nelly n-ar scrie așa ceva în ruptul capului! Motivul pentru care vreau să citești cărțile astea e că ai încă multe de învățat despre lumea care te înconjoară, iar Nelly scrie din proprie experiență despre o mulțime de fenomene pe care e bine să le cunoști.

-Așadar e o autoare de cărți de știință? N-aș zice, după copertele fanteziste...

-Nu, dragă, răspunse bătrâna amuzându-se. Cărțile de știință sunt domeniul tău, nu al ei. Nelly scrie ceea ce se numește literatură comercială: multe crime, mult sânge și mult sex. I-am zis odată să-și

mai domolească fanteziile erotice, cel puțin în scris, dar mi-a replicat că editorul ei îi cere așa ceva pentru că se vinde bine. Iar Nelly face orice să vândă – nu e cine știe ce caracter angelic, te asigur. Dar are un mesaj de transmis și, ca mesajul să treacă prin creierul a cât mai multor oameni, e în stare să-și trimită eroinele în pat la fiecare zece pagini, cu un alt partener.

-Și tu citești așa ceva? De ce?

-O cunosc pe Nelly – atât cât acceptă Nelly să se lase cunoscută. O știu de zeci de ani – într-un fel e originară de prin zonă. A plecat o vreme în Statele Unite, unde s-a lansat ca scriitoare, iar acum se întoarce să cucerească piața locală. Am înțeles de la ea că își construiește o casă pe undeva pe lângă Lacul Dracului – cred că numele locului o inspiră pentru genul de literatură pe care îl scrie.

Serafinei i se limpezi entuziasmul bunicii pentru limba engleză. Probabil numita Nelly nu apucase încă să fie tradusă în românește. Rămânea întrebarea cum de acceptase bătrâna să citească literatură de mâna a doua, dar dacă o știa pe autoare de decenii, probabil făcuse un compromis între gusturile ei rafinate și prietenia îndelungată.

-Nu trebuie neapărat să începi cu cărțile lui Nelly, dacă-ți par prea superficiale. Cartea ta de căpătâi ar fi bine să fie asta.

Bătrâna puse pe masă un op foarte vechi, părând că datează de secole. Pe coperta îngălbenită se vedea anul editării. Serafina înlemni: 1712.

-Nu știam că ai lucrări așa de vechi în bibliotecă, bunico. Asta trebuie să fie o raritate!

-Rară, dacă nu unică, întări bătrâna. S-au tipărit o sută de exemplare, ceea ce pentru vremea aceea însemna foarte mult, dar din cercetările mele reiese că asta e singura carte care a rezistat timpului.

Serafina răsfoi cartea cu multă băgare de seama, acum că știa cât e de veche.

-Vai, bunico, la grele cazne mă supui. Asta e în germană, cu scriere gotică. Germana să zicem că o voi birui cu dicționarul, am ceva noțiuni elementare de limbă, dar scrierea mă dă gata!

-Ai o notiță în carte, am făcut eu o echivalare a semnelor cu tiparul actual și sper să te descurci.

Serafina buchisi cu greu titlul: „Despre demoni și alte creaturi ale nopții”. Promițătoare lectură pentru o fată care va rămâne singură într-o casă izolată la doisprezece kilometri de cel mai apropiat vecin! „Cine poate ști”, gândi Serafina, „probabil bunica crede că un plus de adrenalină mă va vindeca de dorul de Peruggio?” Știa că asta nu era decât o altă idee greșită, dar nu zise nimic.

Bătrâna își privi cu mândrie lăzile cu cărți. Terminaseră amândouă împachetatul, muncind ca niște apucate. Biblioteca imensă părea doar un pic mai aerisită ca înainte, impresia de ticsit persista.

-E devreme, fetițo, și e încă soare. Nu vrei să te plimbi? Vezi numai să te întorci până la lăsarea întunericului și în nici un caz să nu rămâi după ce se întunecă pe lângă Lacul Dracului!

Serafina cunoștea de mult timp restricția, legată de tradiții locale (adică de superstiții prostești, cum gândea ea). Evident, pașii o purtară spre lacul negru și liniștit. Nu părea mai malefic decât orice alt loc destul de frumos ca să fie declarat rezervație naturală. Serafina se așeză în iarbă și-și lăsă capul pe spate. Încă mai purta o rochie subțire de vară – știa că era una din ultimele zile în care putea s-o poarte, pentru că deja diminețile și serile deveniseră foarte reci. Se rezemă de trunchiul unui copac și ascultă, cu ochii închiși, ciripitul păsărilor.

Era limpede că visează! Mintea ei scăpase de controlul auto-impus cu atâta strășnicie și acum îi arăta ceea ce ea voise întotdeauna să vadă și să simtă. Buzele lui Peruggio îi alunecau lacome pe gât, o mână i se strecurase pe sub rochie, mângâindu-i coapsele, în timp ce cu cealaltă lipea trupul Serafinei de al său. Fata își împletise mâinile în părul lui, iar un genunchi i se ridicase peste mijlocul tânărului. Începu să inspire sacadat și superficial. Apoi nasul îi aduse miros de băutură ieftină amestecat cu un iz insuportabil de transpirație și visul se transformă instantaneu în coșmar. Serafina

deschise ochii. Nea Petre, tractoristul, beat ca de obicei, era deasupra ei și încerca să-i ridice rochia cu mâinile lui aspre. Era timpul să afle că Serafina petrecuse multe ore studiind artele marțiale și că n-o făcuse degeaba. Îl rostogoli de pe ea fără o vorbă, îi prinse cu o mână de fier mâinile la spate, îl prăvăli cu nasul în iarbă și se așeză pe spatele lui ca pe un trunchi de copac doborât de furtună.

-Ai de gând să-ți bagi mințile în cap, bețivanule?

-Poi, domniță, iubitu' lu' matale o murit ș-am zâs că poate-ti lipsește o țâr' de hârjoneală.

Asta era chiar culmea! Serafina simți furia arzând-o pe dinăuntru. Tot focul pe care-l reținuse la moartea lui Peruggio și toată mânia izbucni acum, cu o putere înzecită. Omul ăsta de nimic îndrăznea să se compare cu făptura divină pe care o iubise mai mult decât orice pe lume! Fără nici un efort, Serafina îi apucă un deget al mâinii răsucite la spate și, cu un pârâit sinistru, i-l rupse. Nea Petre începu să urle ca din gură de șarpe.

-Ăsta n-a fost decât unul din zece! Numai de tine depinde ce soartă vor avea celelalte nouă!

Când urletele se mai potoliră, nea Petre își trase nasul și zbieră:

-De unde era să știu, femeie, că ești una din alea care nu suportă bărbații? Eu am vrut să-ți fac un bine!

Poc! Încă un deget avu soarta celui dinainte.

-Sunt una din alea care nu suportă să vadă bărbați beți smiorcăindu-se! Al treilea va zbura dacă mai începi să urli!

Asta îl reduse la tăcere pe bețivan. Speriat de moarte, își mușcă buzele să nu zbiere. Acum se dezmeticise de-a binelea și aburii alcoolului ieftin i se risipiră din cap.

-Așa e într-adevăr mai bine, zise sec Serafina. O să te ridic și fii bun să te duci acasă învârtindu-te, fără să întorci capul și fără să-mi mai ții calea vreodată, că altfel urmează ceva mult mai rău de atât. Și ar fi bine să-ți ții gura dacă te întreabă cineva de unde te-ai ales cu degetele alea rupte. M-ai înțeles?

Nea Petre dădu din cap docil. Serafina îl puse pe picioare, cu fața la potecă, si-i trase un pumn zdravăn în spate.

-Drum bun și cale bătută!

Nea Petre se pierdu în pădure cu o sprinteneală care dovedea că își învățase bine lecția. Rămasă singură, Serafina privi încurcată în jur. Deveni brusc conștientă de mai multe lucruri deodată: cerul se întuneca, era frig ca naiba pentru cineva îmbrăcat într-o ținută subțire de vară, avea trei ore de mers până acasă și se afla chiar pe malul rău-famatului Lac al Dracului. Acesta oglindea vârfurile copacilor, pe care ultimele raze de soare le luminau cu scânteieri rubinii. Hotărî să alerge până acasă, un leac excelent contra frigului, când ochii îi căzură pe figura bărbatului care se oprise la câțiva pași de ea.

-Uau, marfă! Arată-mi și mie cum ai făcut faza cu ruptul degetelor și vei avea pe vecie un admirator înfocat. Și când zic pe vecie, chiar e pe vecie, să știi!

Vorbise cu un ușor accent pe care Serafina nu-l putea cataloga nicicum, în timp ce înainta spre ea cu pași ușori, aproape fără să foșnească ierburile uscate. Când ajunse destul de aproape ca figura să-i devină foarte clară în penumbră, Serafina simți că-i pică fața. Individul era magnific și mai avea și niște ochi absolut superbi. Dacă Giovanna l-ar fi văzut, sigur ar fi găsit cu cale să emită niscaiva comentarii licențioase, dar Serafina se uita la acel chip perfect ca și cum ar fi examinat o statuie într-un muzeu. O voce în capul ei îi striga că e complet nebună, că orice femeie normală s-ar fi topit în fața acelei arătări de vis, dar inima ei împietrise. Îi vedea armonia fără cusur a trăsăturilor, corpul perfect și ochii irezistibili, și totuși perfecțiunea aceasta rece și plină de sine n-avea pentru ea nimic atrăgător. Dacă o atingea ceva prin platoșa ei de gheață, aceea era amintirea frumuseții delicate, modeste și calde a dragului ei Peruggio. Bărbatul avea pielea albă, cu obrajii ușor îmbujorați, genele și sprâncenele închise la culoare, iar părul lung semăna cu o țesătură de mătase naturală, atât era de fin și de strălucitor. Părul acesta revărsat pe umeri părea a fi din aur lichid, cu nuanța sa de un blond foarte deschis. Ochii individului, foarte mari, erau de culoarea violetelor. Serafina își spuse că nu văzuse niciodată o astfel de nuanță la ochii unui om.

-Deci, negociem? Mă înveți și pe mine să rup degetele oamenilor?

-Iartă-mă, dar nu-mi face nici o plăcere să agresez fizic pe cineva. Procedez astfel când nu mai am nici o altă soluție la îndemână.

Bărbatul o examină atent. Serafina se simțea ca o gânganie prinsă într-un insectar sub privirea acelor ochi.

-Hm, nu s-ar spune că nu-ți face plăcere. Ai fost foarte, foarte convingătoare. Mă întreb ce ai fi făcut dacă ai fi dat peste un bărbat puternic și treaz, nu o sticlă de alcool ambulantă cum e ăsta.

-Nu știu. Probabil aș fi fugit, dar găseam oricum o metodă să scap. M-aș fi descurcat într-un fel sau altul.

-Nu vrei să încerci să-mi rupi degetele și mie? Așa, să vedem ce ai face dacă ai da de un tip dintr-un aluat ceva mai dur.

-Nu, mulțumesc. Tu nu mi-ai făcut nici un rău și eu nu sunt sadică. N-aș avea vreun motiv să mă iau de tine.

-Așa, deci provoci suferință numai celor care ți-au făcut vreun rău? Interesant! De obicei oamenii provoacă răul semenilor lor din pură plăcere, fără să aibă motive. Crede-mă, i-am studiat pe mulți și știu ce spun.

-Poate ai avut ghinionul să dai peste unii care nu erau prea cumsecade. Eu n-am așa o părere proastă despre oameni în general. Dar acum iartă-mă. Soarele a apus și sunt așteptată acasă. Știi povestea cu Lacul Dracului?

-O știu mai bine decât oricine altcineva, zise bărbatul cu un aer plin de sine. Eu sunt proprietarul lacului.

-Zău? Credeam că este într-o rezervație naturală și e în proprietatea statului.

-Terenul da, bineînțeles. Dar apele lacului sunt ale mele.

Bărbatul se apropiase privind-o intens în ochi. Serafina se scutură – ce naiba era asta, încercare de hipnoză?

-Scuză-mă, am drum lung până acasă. Îți urez noapte bună.

-Unde locuiești? întrebă străinul brusc interesat.

-Teoretic ținem de Sasca, dar stau cu bunica într-o casă izolată pe deal, departe de orice localitate. Serafina își mușcă buzele - au! Informația asta n-ar fi trebuit scăpată în fața unui necunoscut!

-Așa? Tu ești deci nepoata bătrânei învățătoare? Trebuia să-mi dau seama, după modul în care ai sărit la bătaie – ți s-a dus buhul

de bătăușă. În cazul ăsta nu te teme de o noapte în pădure. Te conduc eu acasă – ești sub protecția mea.

-Mulțumesc, am mai fost și altă dată singură în pădure, noaptea. Mă descurc fără protecție.

Acum măcar putea fi mai atentă la conversație, nu trebuia să-și bată capul întrebându-se unde auzise înainte vocea aceea. Își aminti de străinul cu care discutase bunica ei într-o noapte de iulie.

-Ia te uită ce avem aici, făcu ironic bărbatul. O tânără domnișoară fără frică și care crede că a văzut totul la viața ei și nimic nu poate s-o mai sperie. Zău, nu e prea deștept din partea ta să-mi refuzi compania.

-Scuze, n-am vrut să te supăr. Pur și simplu mă descurc singură și probabil ai și tu o casă unde ești așteptat după lăsarea întunericului.

-Nu, pe mine nu mă așteaptă nimeni, niciodată. Și-apoi sunt insomniac, ca și tine de altfel. Așa că noaptea nu dorm. Decât să stau fără să fac nimic, prefer să te conduc acasă. Nu e o favoare pe care ți-o fac ție, e un lucru pe care i l-am promis bunicii tale..

-Stai, cum adică ești insomniac ca și mine? Eu dorm nopțile!

-Probabil mai și dormi, atunci când nu stai pe scară și nu tragi cu urechea la discuțiile altora.

Norocul ei că se întunecase! Serafina își simți obrajii luându-i foc.

-Se vorbea oricum despre mine, așa că nu credeam că aș comite o fărădelege. De obicei nu procedez în felul acesta, dar în noaptea aia chiar nu puteam dormi . Dar am făcut așa de mult zgomot? Bunica m-a auzit?

Bărbatul râse.

-Bunica ta era atât de prinsă în conversație că nu te-ar fi auzit nici dacă te rostogoleai pe scară în jos. Eu în schimb am auzul mult mai fin decât ea și înregistram toate zgomotele casei. Respirația ta nu era a unui om care doarme.

Serafina pufni neîncrezătoare.

-Vrei să spui că din bucătărie puteai auzi cum respiră cineva la etaj?

-Să nu te mire. Ți-am spus că am un auz foarte fin.

Serafina reflectă la cele aflate.

-Întâi am crezut că ești medic, acum mi-am schimbat părerea: trebuie să fii compozitor. De asta auzi așa de bine. Probabil noaptea te inspiră și de aici insomniile.

-Să zicem că îmi schimb meseriile tot atât de des pe cât îți schimbi tu părerile. Dacă vrei să știi adevărul, meseria mea de bază e de ceasornicar.

Fata nu se aștepta la asta. Un asemenea om trebuia să fie actor sau, în orice caz, trebuia să aibă o meserie legată de artă. Dar ceasornicar! Îi privi mâinile: albe, fine, prelungi. În mod clar nu se ocupase vreodată cu munca pământului. Și tot atunci remarcă straniul inel pe care străinul îl purta pe arătătorul mâinii drepte: un ametist uriaș, fațetat, într-o montură greoaie de secol nouăsprezece, un obiect foarte valoros și foarte vechi. Era evident de ce purta bărbatul cu atâta plăcere inelul acela: piatra avea exact culoarea ochilor lui, îndreptând atenția spre privirea lui magnetică. Și-i mai atrăgea oricui, bineînțeles, luare-aminte: ”sunt scump, stăpânul meu e un om bogat!”, ceea ce nu se potrivea cu meseria modestă de care vorbise interlocutorul ei. Serafina se întreba câți ceasornicari văzuse purtând bijuterii care se potriveau mai degrabă într-un tezaur imperial.

Poate că era bine să se lase condusă totuși acasă. Putea afla mai multe pe drum despre ciudatul personaj, care începuse s-o intereseze. În fond e bine să-ți cunoști vecinii, nu? Bărbatul acela ascundea mai multe taine decât un roman polițist, iar mintea ei adora enigmele.

-Și din ce cauză i-ai promis bunicii că mă vei proteja?

-M-a salvat acum mulți ani de la o moarte definitivă și cumplită. Îi sunt dator vândut pentru asta.

-Cum e o moarte definitivă? Ce, mai există și alt fel de morți? Eu credeam că toate sunt definitive.

-Tu crezi o grămadă de inepții, ca toți oamenii de altfel. Nu ți-a cerut bunica ta să-i citești cărțile negre din bibliotecă? Alea de autoarea ei preferată, Nelly Noel?

-Mi-a cerut abia azi dimineață, iar Nelly Noel nu e autoarea ei preferată. O citește pentru că se cunosc de foarte multă vreme. Din câte mi-a zis, o cam condamnă pentru stilul prea comercial – a zis ceva de prea mult sex și prea multă violență.

-Lumea noastră este astfel creată, este violentă, zise bărbatul. Nelly nu scrie decât adevărul adevărat. Îți spun asta pentru că o cunosc bine.

-Extraordinar! Toata lumea pe aici o cunoaște pe Nelly, numai eu n-am auzit de ea. Probabil îți par foarte ignorantă.

-Acest neajuns se poate îndrepta, făcu bărbatul râzând.

Mergeau unul lângă celălalt, sub razele lunii care răsărise. Se pare că tovarășul de drum al fetei avea nu numai auz fin, dar și văzul unei feline, pentru că își mijea ochii și găsea prin întuneric scurtături ale potecii pe care Serafina nu le cunoștea, deși bătuse zona cu pasul de zeci de ori. În locurile pe care le străbăteau nu existau trunchiuri de copaci retezate la nivelul ierbii, de care pasul să se împiedice, nici arbuști încâlciți, nici rugi de măceșe usturători. Serafina cunoștea pădurea, totuși nu i se păruse niciodată că seamănă cu un parc de la oraș, bine întreținut de grădinari de meserie, cum i se părea acum.

-Dacă vei povesti cuiva că te-am acompaniat până acasă, multe fete din Sasca te vor invidia.

Serafina nu suporta excesul de încredere în sine, iar individul acesta se pare că fusese înzestrat de mama natură cu o doză imensă din neplăcuta însușire (Serafina i-ar fi spus defect!).

-Nu am cum să povestesc. Ce să spun? Că m-a condus spre casă tipul care crede despre sine că e cel mai reușit exemplar uman de pe fața pământului? Fii serios! Și apoi nici nu știu cum te cheamă!

-Prea bine, vrei deci o prezentare formală. Poți începe tu, dacă tot ai propus asta.

Serafina se simțea pusă în încurcătură. Nu i se părea potrivit să dea mâna cu el, nici să-și spună numele privindu-l repede peste umăr. Dar intuiția îndelung exersată o salvă și de această dată. Nu știu de unde îi venise ideea, dar duse o mână întâi la frunte, apoi la inimă, își aplecă fruntea și spuse clar:

-Mă numesc Serafina Dumitrescu și sunt onorată să te cunosc.

Bărbatul își duse la frunte mâna dreaptă, își înclină și el capul și rosti:

-Johann-Ulrich Heller, prea-umilul tău servitor, domniță.

Serafina înlemni. Fusese o simplă întâmplare, îi copiase gestul sau pur și simplu cunoștea salutul universal, așa cum îl practicau fiii

luminii? De ce atunci nu-și dusese mâna și la inimă, cum cerea tradiția? Își aminti vorbele lui Peruggio – toți cei ce au o inimă care bate își duc mâna la frunte și la inimă, în timp ce ceilalți numai la frunte. Absurd! Individul ăsta îmbujorat n-avea alură de zombi. Dar de unde cunoștea salutul universal? Își bătea capul cu chestia asta complicată, când întrebarea lui o luă prin surprindere:

-Cum se face că tu, o ființă umană, folosești salutul universal?

-Am avut un prieten care mi l-a arătat.

-Foarte înțelept din partea lui, constată bărbatul. Prietenul tău nu e om, presupun. Oamenii numesc salut tot felul de maimuțăreli inutile, în timp ce ignoră singurul și adevăratul mod decent prin care două persoane raționale pot să se salute.

-Nu, n-a fost om, recunoscu Serafina. El își spunea fiu al luminii.

-De ce vorbești la trecut?

Din glasul Serafinei răzbătu o imensă durere.

-A fost ucis. A trebuit să plătească cu viața lui pentru o faptă de mare curaj.

Bărbatul râse sarcastic.

-Oamenii vorbesc mereu despre viață și moarte, fără să le înțeleagă nici pe una, nici pe cealaltă. Dacă era cu adevărat un fiu al luminii, atunci nu putea să moară. Ei pur și simplu își abandonează trupurile ca pe niște haine uzate și își creează altele noi și-apoi revin veseli și sănătoși în lumea din care au plecat.

-Știu. Teoretic așa este. Dar Peruggio – prietenul meu – a făcut ceva pentru care a fost condamnat la dispariție pentru totdeauna.

-Îmi pare rău pentru tine. Va trebui să mai discutăm odată despre asta, e o temă interesantă de studiu.

-Deci tu studiezi viața și moartea?

-Parcă ți-am mai spus că sunt ceasornicar. Tot ce discutăm acum are sens numai în cadrul unui anumit timp. Ce e azi viu, mâine va fi mort și invers. Iar timpul – ei bine, el este singura și adevărata mea meserie. Mulți nu-mi știu numele, dar toți mă cunosc ca „meșterul ceasornicar”.

Serafina rămase tăcută, reflectând la cele auzite. Într-un târziu, schimbă firul discuției.

-Cum te descurci cu un nume așa de lung și complicat? Cum ți se spune între prieteni?

-Mie nu mi se pare complicat – părinții mei au fost germani și e un nume tipic german. Dar mi se spune fie Hans, de la Johann, fie Uri, de la Ulrich.

-Și tu, care nume îl preferi?

-Poate că-ți voi spune într-o zi, dar nu cred că e momentul acum. Poți să-mi spui Uri, dacă vrei.

-Bine, Uri, atunci așa îți voi spune.

De după coama unui deal se ivi brusc casa bunicii, luminată ca ziua.

-N-am ajuns niciodată de la lac așa de repede înapoi acasă, făcu Serafina surprinsă.

-Înseamnă că mai ai multe de învățat despre potecile locului.

O conduse până la ușă. Bunica se ivi în prag.

-Vai, Serafina, eram îngrijorată. Dar văd că ai avut un însoțitor de nădejde, nu-i așa, meștere? Asta mă liniștește pe deplin.

-Ulrich m-a găsit lângă lac. Eram obosită și se pare că adormisem. S-a oferit să mă conducă spre casă și n-am putut refuza.

-Bine a făcut. Nea Petre a trecut nu de mult pe aici, avea o mână însângerată și zicea ceva incoerent despre animalele din pădure care l-au atacat. După cum arăta, cred c-a fugit mâncând pământul.

Serafina privi speriată spre Ulrich, dar acesta se aplecase și studia ceva pe podeaua de lemn a holului. Se ridică într-un târziu, cu o picătură de sânge închegat pe deget, o mirosi și o duse la buze. Bătrâna îl privi curioasă, ca și cum meșterul urma să dea un verdict important.

-Pfui, se strâmbă acesta cu dezgust. Aici e mai mult alcool decât sânge. Pe cât era de beat nea Petre, mai mult ca sigur a căzut pe undeva și s-a rănit singur și-acum inventează ca să se dea interesant. Am spus-o de mult, omul ăsta va sfârși într-o zi în comă alcoolică. Deja delirează, nu vi se pare?

Serafina răsuflă ușurată, deși se întreba cum de meșterul citise atâtea într-o singură picătură de sânge. Probabil combinase elemente din scena văzută lângă lac. Și tot el zicea că nea Petre

inventează! La drept vorbind, Serafina nu se simțea deloc deranjată de concluziile străinului: în parte erau adevărate și ei îi conveneau de minune.

-Vezi, dragă, pădurea e la fel de sigură cum a fost întotdeauna, continuă meșterul privind-o liniștit pe bătrână. Și mai ignoră prostiile pe care le spune bețivul ăla!

-Nu intri să stai cu noi la cină? întrebă Serafina. Nu se topea după individ, dar știa că bunica ar fi făcut așa cu orice străin întâlnit noaptea în pădure.

Bătrâna și meșterul își aruncară priviri lungi, după care amândoi izbucniră în râs.

-Nu e ora mea de masă și nici momentul sau locul potrivit, răspunse Ulrich.

-Te rog s-o scuzi pe nepoata mea, nu te cunoaște încă îndeajuns de bine.

-Va avea tot timpul din lume, doar suntem vecini, răspunse Ulrich. Apoi dădu cu ochii de lăzile de lemn frumos stivuite în hol, în care bătrâna pusese cu grijă cărțile. Ți-ai împachetat deja lucrurile?

-Da, asta e practic ultima noapte când mai dorm aici. Mâine seară voi admira orașul de la etajul șapte, de pe terasa apartamentului meu, și voi vedea un centru comercial luminat zi și noapte, plin de lume și de agitație. Cred că-mi va plăcea la nebunie, Serafina zice că e frumos.

-Te invidiez pentru asta, răspunse Ulrich zâmbind. Aici nopțile sunt mereu prea liniștite și, cu excepția lunii, nu se vede nici o altă lumină. Dar nu-ți face griji, voi veni să te văd!

-Ești binevenit, zise bătrâna veselă. E un apartament nou, mare, și are un dormitor de oaspeți. Noaptea viitoare va sta nepoata mea acolo, știi, nu mă lasă singură de la început, dar apoi ea se va întoarce aici și eu voi putea primi oaspeți în noua mea locuință.

Ulrich deveni atent.

-Ce rost mai are să se întoarcă aici după ce tu ai plecat? Nu va sta cu tine?

-Nu, dragule, e momentul ca fiecare dintre noi să ne obișnuim cu noile noastre case, iar asta va fi a ei. E firesc să stea aici câteva zile singură. Apoi, înainte să se întoarcă la serviciu, va trece oricum

pe la mine să mă vadă. Avantajul de a locui într-un oraș cu aeroport internațional!

Ulrich se întoarse spre Serafina.

-Nu-ți va fi frică singură aici?

-Câtuși de puțin. E destul de lucru în jurul casei și, cum proxima mea vizită aici va fi de Crăciun, trebuiesc făcute pregătirile din vreme. Nu voi avea timp să mă gândesc la singurătate sau la teamă.

-Contez pe tine, Ulrich, făcu bătrâna. Nu uita de promisiune!

-Aia nu a fost o promisiune, a fost un jurământ. E sacru, făcu acesta.

Bătrâna și Ulrich își luară rămas-bun printr-o îmbrățișare, apoi străinul ieși din casă. Serafina se luă după el ca să-i mulțumească pentru nevinovata minciună despre nea Petre, dar odată ajunsă în curte se izbi de un întuneric rece, mai compact ca un zid. Părea că nimeni nu trecuse pe acolo vreodată.

Serafina ridică din umeri – ciudate locuri – dar nu-și făcu griji din atâta lucru. O aștepta o cină caldă și, cu ajutorul pastilelor, un somn fără coșmaruri. Era tot ce putea spera mai bun de la soartă.

Cap. 36 Lacul Dracului

O treziră razele soarelui pe față. Apoi, brusc, mintea ei realiză cât era de liniște. Prima zi în noua casă: era singură-cuc pe o rază de câțiva kilometri! Serafina nu se temea nici de liniște, nici de singurătate. Fusese obișnuită de la șaisprezece ani să aibă propria ei locuință, departe de părinți sau alte rude apropiate. Da, dar pe-atunci Peruggio o vizita mereu și se îngrijea ca ea să aibă tot timpul ceva interesant de făcut. Acum realiză abia că era de fapt pentru prima oară singură cu adevărat. Își impuse să-și gonească din minte gândul despre Peruggio – o durea prea tare. Coborî în bucătărie, își

prepară micul dejun și-și făcu o listă de produse neperisabile cu care ar fi bine să umple cămara. Le va aduce la proxima vizită și va avea grijă periodic de înnoirea stocurilor, astfel ca oricine venea pe nepusă masă să poată primi o mâncare decentă. Terminase toată treaba, bucătăria strălucea de curățenie și totuși nu trecuse încă de zece dimineață. Intră în camera de zi și dădu drumul televizorului, ca să mai risipească liniștea apăsătoare.

Cartea despre demoni rămăsese pe masă, dar n-o atrăgea de fel, așa încât decise să încerce noul aparat de tuns peluza pe care tatăl ei i-l cumpărase. Hotărât lucru, fusese o investiție bună! Curtea, dintr-o semi-junglă sălbatică, se lăsase transformată rapid într-un gazon mărunt. Resfiră cu grebla iarba cosită, care urma să se usuce la soare și inhală mirosul plăcut de fân proaspăt. Și încă nu venise amiaza! Obișnuită cu termenele stricte de la institut și munca în ritm rapid, Serafinei i se păru că aici timpul se scurge altfel. Nu avea poftă de mâncare, așa că, decât să se apuce de gătit, aruncă în rucsac câțiva biscuiți uscați, un pulover și o lanternă (recenta experiență a nopții reci și umede de munte își spunea cuvântul!) și plecă pe cărarea din pădure.

Mergea fără griji, admirând culorile pădurii de toamnă, când auzi zgomot de voci pe cărare. Oamenii aceia vorbeau în engleză, dar cu un accent ciudat. Serafina se piti între tufe și-i văzu trecând: un grup de vânători cu puștile lucindu-le în soare, mergând agale și conversând gălăgios între ei. Numără în total opt bărbați, dintre care nu-i era cunoscută decât figura pădurarului din Sasca, cu veșnica lui pălărie verde împodobită cu pene de fazan. Din discuții fata deduse că era un grup de vânători străini care plătise ocolului silvic local dreptul de a vâna acolo. Drumurile li se intersectară de câteva ori, dar, prudentă, Serafina ezită să se arate. Ceva neplăcut încerca să se ridice la suprafață în memoria ei, o amintire veche și, ascultându-și intuiția, Serafina se ghemui la pământ de câte ori îi vedea prin zonă. Nu știa ce anume vânau, dar în ziua aceea nu se auzi nici un foc de armă.

Cu pădurarul se întâlni pe înserat când se întorcea spre casă. Omul era singur, așa că îl abordă de-a dreptul, profitând de renumele lui de limbut:

-Hei, ți-au plecat mușteriii? Ce vânează?

-S-au dus la dracu' să-i ia! Stau la o pensiune elegantă, în Oravița, nu în sat la alde noi. Au venit la mistreț, măcar dacă ar scăpa satul de grămada de râmători care dau iama prin grădinile oamenilor! Dar ei mai mult se plimbă fără nici un folos. Nu știu ce-o fi în capul lor, eu cu odrasle din astea de șeic arab n-am mai avut de-a face. Și stau o săptămână întreagă, vai mie!

-Arabii vânează? N-am știut, făcu Serafina.

Toată seara se perpeli cu întrebările. În Sasca și împrejurimi singurul vânat mai mare era mistrețul, dar ce naiba căutau la mistreț niște oameni care nu mâncau niciodată porc? Sentimentul ei că grupul era cel puțin ciudat deveni încă și mai puternic. În noaptea aceea visă din nou, deși își luase conștiincioasă pastilele. De astă dată nu-l mai vedea pe frumosul Peruggio prăbușindu-se la picioarele ei, ci scene pline de viață din bazarul de la Cairo. Apoi retrăi momentul terifiant în care atentatorul sinucigaș se dezintegra chiar în fața ei și se trezi odată cu revărsatul zorilor, lac de sudoare. Dar măcar știa unde văzuse o parte dintre chipurile din acel grup ciudat de vânători. Dacă intuiția nu-i juca feste, oamenii aceia veniseră s-o vâneze pe ea. Simți pielea făcându-i-se de găina – unde naiba era acum individul care îi promisese protecția?

În ziua aceea pașii o purtară instinctiv către Lacul Dracului, deși în mod evident nu va da de Ulrich acolo: în zonă nu se găsea nici o casă, nici o cabană de vânătoare, nici un adăpost, nimic, așa că în mod sigur „stăpânul lacului", cum se intitulase singur avea o casă pe undeva prin Sasca sau unul din satele vecine. Habar nu avea ce căuta la lac, dar constată, neplăcut surprinsă, că „vânătorii", de fapt trei indivizi pe care sigur îi mai văzuse în bazar la Cairo, plus alte patru chipuri noi, se apropiau din toate părțile de apă tocmai când ea stătea pe mal încercând să-și limpezească gândurile. Se simțea prinsă în cursă: chiar dacă n-o văzuseră încă, nu avea cum să scape cu fuga. Serafina gândea repede și la disperare nu se pierdea cu firea. Făcu un pachet din hainele ei –era cam rece pentru o baie numai în chiloți și tricou, dar n-avea altă alternativă. Își

ascunse hainele pe sub ferigile încă verzi de pe malul lacului, înșfăcă lanterna – din fericire anti-acvatică, asemenea ceasului, și se scufundă cu băgare de seamă, ca să nu facă zgomot. La început rămase cu nasul și ochii la suprafață, lipită de malul surplombat și sperând să nu fie văzută. Avea chef să tragă cu urechea la conversația acelor oameni, ca să-și verifice ipotezele legate de ei, dar nu-i prea reuși. Vânătorii înconjuraseră micul lac și putea fi zărită de pe malul opus. Situația semăna tot mai mult cu o capcană și ei nu-i plăceau capcanele, așa că trase cât putu aer în piept și se scufundă sub luciul apei. Putea sta așa aproape trei minute și spera că oamenii aceia vor fi inspectat între timp malurile lacului și zona apropiată și vor pleca.

Lacul Dracului, în ciuda faptului că e foarte mic, este adânc. Serafina coborî până când razele soarelui nu mai răzbăteau prin apă, apoi se opri. Plutea printre ape, mijindu-și ochii. Dacă ea nu vedea lumina zilei, însemna că nici ei n-ar fi văzut o lumină în lac. Riscă să pipăie după butonul lanternei etanșeizate în plexiglas transparent și-și făcu un pic de lumină. Dar nu văzu înaintea ei decât apă și iar apă. Mai făcuse și altă dată baie în lac și știa că nu sunt pești și nici alte vietăți. Râurile din zonă gemeau de pește, dar aici apele erau moarte și pustii – oare de aceea i se spunea Lacul Dracului? Încă avea destul aer în piept, așa că îndrăzni să coboare mai adânc. Acum se vedea fundul pietros al apei, cu concrețiuni de calcar asemenea stalagmitelor. Deci era adevărat, lacul chiar fusese o peșteră care se prăbușise. Cuprinse în raza lanternei tot mai mult din lumea aceea de piatră, minerală și lipsită de viață, când simți brusc că se înăbușă și, cu extremă prudență, reveni la suprafață, pitindu-se iarăși cât mai aproape de mal.

În fața ochilor orbiți de lumină îi jucau cercuri colorate. Văzuse bine? Simțea că îngheață. Nu, probabil nu fusese decât imaginația ei bolnavă și surescitată care o luase razna. N-avea cum să vadă lucrul acela în lac! Și dacă totuși? Ca să se convingă, ar fi fost nevoie să mai coboare o dată sub apele reci, să aprindă lanterna și să verifice. Oricum nu putea face altceva, nu atât timp cât auzea conversații pe malul lacului, semn sigur că vânătorii nu plecaseră. Se felicită că în ziua aceea îmbrăcase o pereche de pantaloni maro și o cămașă maro cu verde: spera că, pierzându-se printre ferigile colorate la fel,

bocceaua cu hainele ei va trece neobservată. Trase aer în piept, cât de adânc putea să o facă, apoi se scufundă lin, extrem de lin, ca să evite clipocitul apei. În coborâre, imaginea văzută pe fundul lacului o urmărea: mâna albă ca neaua a unui om mort, cu degetul arătător împodobit cu un inel superb și foarte vechi.

De astă dată nu mai cercetă întreg lacul, ci se scufundă de-a dreptul la locul cu mâna aceea groaznică, întrezărită mai înainte. Spera să nu găsească decât solul stâncos și totuși, când aprinse lanterna, raza de lumină căzu din nou pe obiectul acela ireal de alb. Categoric, era o mână de om, deși parcă poziția ei se modificase. Simțea că înnebunește – dacă omul era mort (mai mult ca sigur), nu avea cum să se miște, iar dacă era viu, bule de aer trebuiau să se ridice la suprafață. Pândi în tăcere și întuneric – dinspre silueta albă nu se vedea nici o mișcare, nici un pic de aer nu învolbura adâncul apei. Riscă să lumineze în continuarea mâinii și descoperi corpul complet gol al unui bărbat. Șocul era și așa destul de mare, Serafina trebui să recunoască în sinea ei că era primul bărbat gol pe care-l vedea, iar natura fusese generoasă cu omul acela. Acum mâna cu inelul zăcea cu palma în sus dar, înăbușindu-și teama și scârba, o întoarse și zări din nou montura veche și valoroasă a inelului, aceeași cu cea pe care o admirase pe mâna lui Ulrich. Răsuflă ușurată când văzu piatra: aceasta nu era mov, ci verde-oliv, deși la fel de strălucitoare și de frumos fațetată. Adunându-și tot curajul, se apucă să lumineze capul bărbatului. Fața îi era acoperită de un păr lung, care plutea ca un văl de mătase, la cea mai ușoară mișcare a apei. Serafina dădu la o parte părul blond. Își înfrânase cumva repulsia de cadavru, care era atât de tare și de rece, de parcă ar fi fost materie anorganică – un bloc de marmură sau piatră, de pildă. Nu avea habar cum trebuia să arate corpul unui mort aflat sub apă de câteva ore – tatăl ei probabil că știa prea bine, dar nu-și povestise acasă niciodată partea macabră a serviciului de polițist. Serafina își alungă ideea că ceva nu era în ordine cu trupul acela – atât timp cât nu o făcea să vomite, n-avea rost să-și bată capul cu asta. Întoarse capul bărbatului spre ea și înlemni: chipul lui Ulrich se ivi din întuneric, cu genele lăsate peste ochii lui asemenea violetelor, cu un zâmbet împăcat așternut pe buze. Așadar nu murise în chinuri – măcar atât! Fata făcu imediat legătura între vânătorii de pe malul

lacului, armele lor, cadavrul lui Ulrich și faptul că acesta îi promisese bunicii să o protejeze pe ea. Așadar ea fusese ținta, iar bărbatul murise încercând să-și țină făgăduiala. Un fior de frig o scutură violent – deci omul acela murise din cauza ei. Senzația că vânătorii o hăituiau pe ea, o senzație sfâșietoare de panică, lupta să pună stăpânire pe mintea ei. Serafina simți că trebuie să dea minții de lucru, ca să alunge grozăvia acelor temeri.

Dacă presupunerile ei erau juste, Ulrich murise împușcat și corpul său mai păstra urmele rănii de glonț. Se apucă să-l examineze încă o dată cu toată atenția, deși simțea că obrajii îi iau foc, în ciuda apei foarte reci. Pe pielea albă, perfectă, nu se zărea nici o zgârietură. Și totuși omul ăsta murise cumva! Dar cum? Ce moarte nu lăsa nici un fel de semne? Îl răsuci atentă pe toate părțile și tot ce descoperi erau două mici puncte, ca urmele unor înțepături, pe gât. Își aduse aminte de panica lui Raoul, atunci când semne similare i se iviseră pe gât și suspectase o viperă. Ca și atunci, cele două puncte micuțe erau prea depărtate ca să se potrivească colților unei vipere. Și dacă totuși…? Era singurul motiv credibil pentru care omul acela putuse să moară! Serafina se mai liniști – deci asemănarea dintre vânătorii aceia și figurile pe care le văzuse la Cairo, în timpul atacului terorist, era o pură întâmplare, iar pe ea probabil nimeni și nimic n-o amenințase vreodată în aceste locuri liniștite, exceptându-l pe bețivanul de nea Petre.

Înotă la suprafață, hotărâtă să meargă acasă și să anunțe poliției moartea lui Ulrich, indiferent dacă vânătorii mai erau sau nu pe malul lacului. În fond, aveau ce aveau cu mistreții din Sasca, în nici un caz cu o fată năroadă, cu imaginație excesiv de bogată. Acum faptul că stătuse în apa rece i se părea o prostie fenomenală, deși astfel găsise cadavrul lui Ulrich. Moartea acestuia trebuia anunțată poliției, indiferent dacă fusese asasinat sau (probabil) nu. Nu-l plăcea prea tare pe bărbatul ironic, excesiv de convins de frumusețea sa, dar totuși bunica se încrezuse în el. Mila și sentimentul de singurătate deveniră copleșitoare.

Trase adânc aer în piept – era cu oxigenul la limită - și se îndreptă spre pâlcul de ferigi sub care își lăsase pantalonii, cămașa și micul rucsac. Se îmbrăcă greu, hainele lipindu-se mereu de pielea ei udă. Tremura de frig și de încordare. Vânătorii sau ce anume vor fi fost oamenii aceia dispăruseră și pădurea era la fel de pustie ca și întinderea tăcută și nemișcată a lacului. Serafina își fixă pe spate curelele rucsacului și se pregătea s-o ia spre casă, când simți în aer o vibrație ciudată, ca și când ceva se îndrepta spre ea cu mare viteză. Deasupra cotului stâng simți o arsură puternică și, instinctiv, se aruncă iute la pământ.

Stătu așa minute lungi (sau cel puțin ei i se părură lungi) în liniștea cea mai deplină. Arsura din braț se mai potolise, dar acum se transforma în durere. Fata privi spre stânga și înlemni: cămașa îi era pătată de sânge, care se întindea cu repeziciune. Căută o creangă de care s-ar fi putut lovi și juli în halul acela, dar nu era nimic care s-o poată răni în jur. „Nu intra în panică”, își ordonă energic, cu ochii la pata de sânge din ce în ce mai mare. Acum îi era clar ce trebuia să facă: își udă brațul în apa rece a lacului, să-i domolească durerea, improviză cu multă stângăcie o legătură deasupra rănii, din poalele rupte ale cămășii, apoi porni spre casă cât de repede o țineau picioarele.

Drumul se dovedi extrem de greu, cu toate că-și amintea detaliile cărării pe care o condusese Ulrich, nu cu mult timp în urmă. Dar puterile ei scădeau cu fiecare pas, avea tot mai des frisoane și o senzație insuportabilă de leșin. Se chinui așa ore în șir, cu toate că sângerarea se mai domolise. Spera să dea de un suflet de om, dar în pădurea pustie nu se întâlni cu nimeni. Ultimii pași, pe pantă în sus, îi făcu aproape de lăsarea întunericului, agonizând din fiecare fibră a corpului. Se opri în prag, cu unghiile înfipte în palme, rugându-se să nu se prăbușească acolo, își căută cheile și până la dulapul cu medicamente din bucătărie nici că se opri. Își spălă bine rana și și-o dezinfectă, dar să facă un bandaj decent cu o singură mână era o treabă mai grea decât se așteptase. Strângea în dinți un capăt al rolei de tifon steril, învârtindu-l pe celălalt peste braț, când auzi soneria de la intrare.

Oh, la dracu! Asta era tot ce-i trebuia acum, o vizită neașteptată! În grabă să se îngrijească pe sine, uitase să sune la

poliție ca să anunțe moartea lui Ulrich. Ar fi putut suna și la dispensarul din sat, dar până ajungea cineva ar fi fost miezul nopții. La naiba! Și persoana de afară se încăpățâna să-i strice soneria!

Serafina ieși arțăgoasă la ușă. Deschise și ceva auriu trecu pe lângă ea incredibil de repede. Până să închidă ușa, Ulrich era deja instalat pe un scaun în bucătărie.

-Știam eu! Nici măcar să faci un bandaj de bun simț nu ești în stare de una singură!

-Încearcă tu, cu o singură mână, i-o reteză tăios Serafina.

Ulrich nu găsi cu cale să răspundă, dar deja se ocupa de brațul ei, bandajându-l mai bine ca un felcer de meserie. Îi opri sângerarea, deși Serafina nu înțelegea de ce era nevoie să-și tot ducă un deget înmuiat în sângele ei la gură, apoi puse o oală cu apă pe foc și se duse ca unul de-al casei la raftul cu supe la plic. Peste cinci minute, masa era pusă și supa aburea în farfurie, alături de o bucată mare de pâine proaspătă. Ulrich îmbunătățise supa cu multă șuncă și zarzavat proaspăt. Când anume le tăiase mărunt, Serafina n-ar fi putut spune, pentru că depășea tot ce văzuse la emisiunile culinare de la televizor. Dar fiertura era excelentă și-i liniștea stomacul făcut ghem.

-Uri, cum naiba de ești aici? Eu te-am văzut mort!

Regretă imediat ce spusese. Dacă totul n-a fost decât o halucinație de-a ei? Ulrich râdea.

-Păi, chiar eram mort! Vei primi toate explicațiile de pe fața pământului de îndată ce mă întorc, dar acum am de făcut un drum până la lac. Să te pună naiba (iartă-mă, șefu!) să deschizi ușa aia de la intrare în absența mea! Dă-mi cheile și să nu speli vasele – mă ocup la întoarcere!

Serafina nu-și dădu seama cum dispăruse Uri. Parcă toate se derulau pe „repede înainte” în seara aceea, iar mintea ei înceată nu putea face față. Termină de mâncat și se tolăni într-unul din fotoliile din camera de zi, în așteptare. Când trecu pe lângă masă, ochii i se opriră pe vechea carte a bunicii, „despre demoni și alte creaturi ale nopții” – Heidelberg, 1712. Acum remarcă abia numele autorului, trecut pe copertă: Johann-Ulrich Heller. Serafina simți că pământul se rotește tot mai repede, apoi îi dispare de sub picioare. Când se

pregătea să leșine, Uri apăru din senin și o prinse în brațe, apoi o așeză înapoi în fotoliu.

-Ah, micuța domnișoară a început să judece! E spre binele tău să descoperi unele lucruri singură, altfel ce-ți voi spune va fi prea șocant.

Serafina îl privi perplexă, fără o vorbă. Uri turui în continuare:

-Insipidă copertă, nu crezi? Dar deh, asta era moda vremii, n-ai ce-i face. Am avut proasta inspirație s-o semnez cu propriul nume, ceea ce dovedește că și eu mai greșesc uneori. Noroc că oamenii nu se prind și că am distrus toate celelalte exemplare, cu excepția acestuia. Acum semnez Nelly Noel şi am un designer de coperte, o minune de om, nu alta!

Serafina simţi că n-are aer.

-Deci tu …tu eşti Nelly Noel?

-Dragă, Nelly nu există! Sau, dacă vrei, Nelly este o fundație pentru încurajarea tinerilor autori de romane horror, genul meu preferat. Avem timp până la ziuă să-ți tot povestesc despre Nelly, dar întâi trebuie să stabilim câteva adevăruri despre tine.

Serafinei nu-i scăpă modul în care Ulrich accentuase cuvântul „adevăruri”. Se afla oare în preajma altui individ care nu putea fi mințit? Ochii i se împăienjeniră când amintirea lui Peruggio răzbătu până la suprafața memoriei, oricât ar fi vrut s-o țină ferecată în acel moment. Lacrimile o incomodau: probabil Ulrich tocmai își făcea o idee despre ce femeie slabă fusese convins să protejeze.

Acesta dispăru în bucătărie și reveni cu un șervețel de hârtie, mult mai repede decât ar fi putut vreo ființă umană să realizeze mișcarea.

-Ia și suflă-ți nasul, după care povestim. Povestea ta contra poveștii mele, iar la sfârșit vom judeca împreună care din ele e mai tristă și mai dureroasă. Nu ai voie să-mi ascunzi nimic și nu te aștepta ca ceva din ceea ce vei spune să pară prea șocant sau incredibil. Ca să te ajut, ce-ar fi să pornești de la asta?

Cu aceleași mișcări incredibil de rapide se ridică din fotoliu și puse pe măsuța dintre ei un mic obiect negru, metalic, apoi atinse lacrima care se rostogolea pe obrazul Serafinei, o duse la buze și se așeză din nou în fotoliu.

-Ce-i asta?

-Glontele care te-a rănit la braț. L-am recuperat acum, când am fost la lac.

Ulrich lipsise în total cam zece minute. Cu toate scurtăturile posibile, drumul până la lac și înapoi trebuia să-i fi luat vreo patru ore. Serafina luă glontele și-l cercetă.

-N-am auzit nici o armă descărcându-se, iar vânătorii de pe malul lacului tocmai plecaseră.

-Ăsta e glontele, să n-ai nici o îndoială, întări Ulrich. Mirosul nu mă înșeală niciodată, și nici gustul. E sângele tău pe el și tot sângele tău era și la lac și pe tot drumul încoace. Mare noroc ai avut, sau prost a fost trăgătorul, sau ambele. Putea să-ți fractureze brațul sau și mai rău!

-Am simțit o vibrație ciudată în aer și m-am lăsat la pământ, explică Serafina.

-Ai simțit o vibrație? Interesant, oamenii nu pot simți de regulă așa ceva și nici nu pot reacționa la așa o viteză. Ia să te testez, acum ce simți?

Ulrich aparent nu se mișcase din fotoliu, dar aerul vibra.

-Ai înconjurat masa, cred, și te-ai așezat la loc, făcu Serafina.

-Uau, nu e rău! Alți oameni n-ar fi zis că m-am mișcat de aici. De fapt am ieșit pe ușă, am dat o tură în jurul casei și am revenit în cameră. Acum măcar știu că urechile nici unui nechemat nu stau să asculte pe la colțurile proprietății. Dar ce e cu vânătorii ăia? Îi cunoști?

-Cred că îi știu pe trei dintre ei, i-am mai văzut în bazar la Cairo, atunci când mă plimbam cu Peruggio, prietenul meu, și în apropierea noastră a avut loc un atentat sinucigaș. De fapt noi am crezut că eram direct vizați, pentru că nu era prima oară când în jurul nostru se întâmplau din senin crime stranii. Acum știu că există o organizație sau așa ceva, al cărei scop e să distrugă orice urmă a existenței prietenului meu și a altora ca el.

-Ce oameni de rahat, mormăi dezgustat Ulrich. Ne numesc pe noi monștri, pentru că ucidem ca să ne hrănim, dar ei își omoară semenii dintr-o mie de alte motive complet lipsite de logică.

Serafina se înfioră.

-Deci tu ucizi oameni?

-Da, dacă nu am altă soluție la îndemână. N-aș spune că sunt singurul sau că sunt mai de condamnat pentru asta decât alții. Dar continuă, te rog, ce e cu organizația aceea? Povestește-mi fiecare întâmplare din viața ta în care crezi că au intervenit oamenii ăia, așa măcar voi ști cine îți sunt dușmanii și de ce anume trebuie să te protejez. Asta admițând că de admiratorii înfocați de genul lui nea Petre știi să te aperi singură, adăugă Ulrich râzând.

Serafina se apucă să istorisească pățaniile din viața ei, din clipa în care îl văzuse pentru prima oară pe băiețelul urâțel și firav care avea să devină frumosul necunoscut și mai apoi Peruggio Sorriente, dragostea ei pentru totdeauna. Vorbi despre ciudatele bande rivale de la Baalbek și despre mesajul ascuns sub blocul de piatră, despre templele de la Karnak și descifrarea mesajului, despre urmăritorii care muriseră în America de Sud, despre Cartea Străbunilor și Cartea Mediatorului, despre Ariana, triskell și moartea lui Peruggio. Ulrich n-o opri decât ca să-i pună unele întrebări și-i mai aduse câteva șervețele pentru nas și ochi. Serafina vorbi până aproape de miezul nopții, cu lacrimile curgându-i pe față în tot acest timp, dar și cu senzația că se eliberează de povara unui secret teribil pe măsură ce își derula amintirile în fața lui Ulrich. Într-un târziu ridică ochii și-l privi printre genele ude.

-Asta a fost totul. Probabil ai impresia că până acum am delirat de la febra dată de rana de pe braț.

Ulrich îi așeză o mână extrem de rece pe frunte.

-Din fericire, n-ai febră deloc. Spre dimineață îți voi schimba și bandajul ăla și vom vedea ce-ți face brațul, dar aș zice că nu e de rău. Cât despre istoria ta, sunt cel mai puțin în măsură să o pun la îndoială. Spune-mi numai cât știe bunica ta din toată povestea asta?

-Păi…unele lucruri i le-am spus, altele le-a ghicit ea. În orice caz îl plăcea pe prietenul meu, cu toate că acceptase pe undeva că nu era om.

-Ciudată femeie, bunica ta. Suntem prieteni buni de zeci de ani, deși în tinerețea ei din partea mea a fost altceva decât prietenie. În fine, să trecem peste asta, e mult de atunci. Dar bunica ta e printre puținii, foarte puținii oameni dispuși să înțeleagă că voi împărțiți Pământul cu alte făpturi care la înfățișare vă seamănă, fără să fie de fapt din aceeași specie cu voi.

-Tu ce ești, Ulrich? Te-am văzut astăzi în lac și sigur nu erai viu, vorbești despre tinerețea bunicii dar arăți de cel mult treizeci de ani, porți inelul acela ciudat care are o piatră când mov, când oliv, apari și dispari fără zgomot, incredibil de repede și mai ai și obiceiul de a-ți pune pe degete sângele oamenilor și de a-l gusta.

-Te scârbește asta? Îți repugnă, îți întoarce stomacul pe dos, te îngrozește sau ce? Ulrich se aplecase înainte, privind-o curios. Serafina rezistă privirii aceleia liliachii, hipnotice, fără să plece ochii.

-Bine te-a instruit prietenul tău! Îți protejezi abil gândurile și nu eviți să mă privești în ochi. Puțini oameni pot face asta. Dar răspunde-mi te rog la întrebare, chiar sunt curios.

-Nu mă îngrozește și nici nu mă scârbește, răspunse fata cu calm. Fiecare dintre noi e diferit de ceilalți și așa ești tu, eu nu te condamn pentru că ai devenit ceea ce n-ai fi vrut probabil niciodată să fii. Dar am și eu micile mele curiozități: întâi, dacă piatra inelului tău e într-adevăr un alexandrit și nu un ametist, așa cum pare. Apoi, când te-am văzut pentru prima oară la lac erai îmbujorat – cum ai făcut asta, că doar voi sunteți mereu albi ca hârtia? Și trei, unde ți-ai ascuns colții?

Ulrich își dădu capul pe spate și începu să râdă cu poftă. Serafina îi privi dinții: albi, perfecți, cu caninii nici mai lungi, nici mai proeminenți decât restul danturii, slavă Domului! Oare se înșelase în privința lui?

Ulrich se săturase de râs și vorbi amuzat:

-Hai că asta cu colții a fost bună! Așa, hodoronc-tronc, fără nici o ezitare și direct la subiect. Ești de milioane, zău așa! Bătrâna ar trebui să fie mândră de tine, nici măcar ea nu e așa dintr-o bucată. Ca să-ți răspund la fel de direct, da, inelul e un alexandrit pe care l-am cumpărat acum un secol și jumătate în Rusia, atunci când piatra a fost descoperită. În textele mai vechi i se spunea piatra vampirilor, pentru că schimbarea culorii ne indică răsăritul, când trebuie să dispărem. Obrajii îmbujorați – iartă-mă, dar tu nu te-ai fardat niciodată? E vorba de un fond de ten ceva mai închis la culoare și niște pudră rozalie, perfect întinsă pe obraz. Ți-aș fi oferit și acum aceeași imagine încântător de îmbujorată, dacă mi-aș fi luat timp să trec pe la sediul fundației. Dar am simțit miros de sânge încă de când am deschis ochii în lac și mă gândeam că trebuie să fac cuiva

de petrecanie ca tu să fii lăsată în pace. Cât despre colți, ei sunt bine, sănătoși, mulțumesc de întrebare. Sunt la purtător ca de obicei, dar nu devin proeminenți decât atunci când urmează să fie folosiți. Dacă amicii tăi înarmați până în dinți și trăgători de rahat te vor căuta astă-noapte, vei avea ocazia să-i vezi la lucru sfârtecând gâtul nenorociților ălora.

Serafina înghiți în sec, simțindu-și dintr-o dată gâtul uscat. Una era să bănuiești și alta să ți se confirme cele mai negre bănuieli, fără să-ți fie lăsată nici o îndoială.

-Hei, fetițo, de ce ai rămas mută? Prietenul tău era tot atât de mult sau de puțin om ca și mine!

„Da”, ar fi vrut Serafina să spună, „dar el nu mi-ar fi băut niciodată sângele”. Politețea față de oaspetele care se purtase atât de frumos cu ea o făcu să-și muște buzele, însă Ulrich intui ceva. O privi serios și începu să explice:

-Legendele voastre și toată literatura din domeniu fac din noi niște veșnic nesătui de sânge. Dar spune-mi, ar putea un om să mănânce într-una, fără să facă și altceva, fără să se oprească uneori?

-Nu, nu cred că ar putea. Nici măcar omul cel mai lacom.

-Vezi, așa suntem și noi, nu ne hrănim mereu. Nu uita că am fost oameni odată, deci știm ce înseamnă stăpânirea de sine, așa cum știu toți oamenii. Da, e adevărat, singura noastră hrană e sângele uman, dar crede-mă că în ultimele decenii asta ne-a dat o grămadă de bătăi de cap și într-o bună zi va trebui să mergem și noi la medic, din cauza voastră. Ați devenit niște depozite de grăsimi și colesterol, pline de cele mai toxice chimicale, îmbuibați cu droguri, medicamente, nicotină și mai ales alcool, care pentru noi e aproape letal. Ce zici de asta? Ți se mai pare o alimentație așa de grozavă sau nu? Și-apoi tot poveștile voastre tâmpite vă spun că noi omorâm oamenii pentru a le suge sângele. Exclus! Uite-te la grădinarul care cultivă plante ca să aibă ce mânca. Scuză-mi analogia, poate ți se pare un pic forțată, dar așa facem și noi: cultivăm oamenii, nu îi ucidem. Cine crezi că ar putea bea deodată cinci litri de sânge și să nu i se facă rău după aceea? Nu, asta se face numai din răzbunare sau dacă ai vrea să transformi pe careva într-unul de-ai noștri, altminteri o înghițitură ici și colo, din când în când, ne ajunge și

persoana respectivă nici nu-și dă seama, cel mult la proximul control medical i se spune că e ușor anemică. Cum crezi că ar supraviețui grăsana Marta, baba din sat care tot uită să-și ia medicamentele pentru tensiune, dacă nu i-aș lua un pic de sânge uneori, când are crize? Și crede-mă că sângele ei e aproape la fel de grețos ca untura de pește luată pe stomacul gol, dacă poți să-ți imaginezi ceva așa de rău! Dar nu m-aș atinge pentru nimic în lume de nou-născuți sau de copii, al căror sânge e cel mai gustos și mai curat. Am și eu onoarea mea, nu? Și nici de sângele unei persoane de care mă leg printr-un jurământ, iar bunicii tale i-am jurat protecție, ei și familiei, timp de șapte generații, pentru că m-a adăpostit în beciul casei voastre, chiar aici, când răsărea soarele și eu eram urmărit de niște descreierați. Așa că nu m-aș putea atinge de tine, nici dacă sângele tău m-ar tenta, dar din fericire nu mă tentează deloc și astfel îmi faci și mie misiunea mai ușoară.

-Ce nu-i în ordine cu sângele meu? vru să știe Serafina. Nu am colesterolul crescut și nici trigliceridele sau altceva de soiul ăsta.

-Nu, dar îi semeni iubitului tău fiu al luminii. Noi n-am putut niciodată să ne atingem de cei ca el – soarele ne distruge și o gură din sângele lor ca argintul ne-ar arde pe dinăuntru și ne-am sfârși existența în chinuri. Iar sângele tău – ei bine, nu știu ce are. E roșu ca al oricărui om și totuși simt lumina aceea argintie în el. Are alt gust, ceva ce mie nu-mi face bine. Așa că ești de două ori apărată – de jurământul meu și de propriul tău sânge și nu trebuie să te temi de mine. Îți sunt aliat, nu dușman!

Și chiar nu se temea! Serafina se instalase comod în fotoliu, algocalminul îi mai amorțise brațul, Ulrich îi pusese în față o ceașcă aburindă plină cu un ceai aromat, focul mocnea în șemineu, era cald, bine și ea se simțea în siguranță. Ce mai conta un vampir în casă, atât timp cât vânătorii care o speriaseră dormeau în camerele lor din Oravița și orice ființă care s-ar fi apropiat din întuneric, cu gânduri potrivnice, ar fi avut de înfruntat o pereche de colți?

-Ți-e somn? întrebă Ulrich:

-Nu, câtuși de puțin.

-Normal, am găsit rezerva de ceai negru a bunicii tale și asta te va ține trează până dimineață. Trebuie să-ți spun adevărul despre mine – povestea vieții mele, așa cum n-am mai spus-o decât bunicii

tale, cu peste cincizeci de ani în urmă. Țin minte că m-am simțit bine atunci – parcă mi-am împărțit povara pe din două. Atât că va trebui să-ți cer, așa cum i-am cerut și ei odinioară, să taci. Oricum, dacă vorbești nimeni nu te va crede, dar Nelly Noel e un personaj respectabil și nu vreau ca numele ei să fie amestecat în toată povestea asta.

Cap 37 Eu sunt Nelly Noel !

-M-am născut acum aproape cinci sute de ani, la Nurnberg. Mama mea, Helene – ea e adevărata Nelly, așa o strigam cu toții prin casă, deși evident era Nelly Heller și nu Nelly Noel – mama mea deci era fata unui mic nobil: bunicul fusese cavaler, unul destul de scăpătat, ce-i drept. Titlul de noblețe i-a revenit unui unchi de-al meu, în schimb în zestrea mamei a intrat sabia păstrată în familie de pe vremea cruciadelor, din oțel de Toledo, cu mânerul și teaca din argint, încrustate cu rubine și plăcuțe de sidef. O mai păstrez și astăzi.

-Argint? Serafina făcu ochii mari. Argintul nu vă este dăunător?

-Depinde. Argintul a exercitat dintotdeauna o fascinație aproape bolnăvicioasă asupra noastră, dar în contact direct cu pielea ne secătuiește puterile și, în timp, ne poate provoca răni grave. Așa că noi am inventat oxidarea de suprafață a argintului – înnegrirea – prin care un strat protector se interpune între noi și argintul pur, strălucitor. Prelucrat astfel, devine inofensiv și ne face plăcere să-l purtăm. Am o colecție de mici obiecte din argint negru, adunate de-a lungul secolelor și pe care mă încântă să le privesc. Dar motivul pentru care în zestrea mamei apărea aceea sabie nu era argintul și nici nestematele, unele mari și foarte frumoase, ci oțelul lamei. Acel oțel nu se obținea decât la Toledo, de meșteri care s-ar fi lăsat mai degrabă uciși decât să trădeze secretul obținerii lui. Lama rămânea elastică și nu ruginea niciodată, un lucru care l-a intrigat pe tata atât de mult încât era gata să consulte alchimiști ca să afle secretul.

Tatăl meu era meșteșugar, dar unul extrem de prețuit: era ceasornicar. Numai aurarii cei mai buni se bucurau de mai multă stimă în oraș. Veneau să ne caute oameni din orașe îndepărtate, din toată Europa. Se construiau peste tot catedrale și nici una nu era terminată fără orologiul din turnul bisericii, frumos ornat cu figurine.

Vezi deci că obținerea unui oțel de cea mai bună calitate se lega direct de meșteșugul tatălui meu. Am învățat meserie sub directa lui supraveghere, alături de frații mei. Fratele mai mare urma să moștenească atelierul, iar cei mici să-i rămână ajutoare. Eu am fost mereu o fire mai independentă. Eram al doilea băiat din familie, ca vârstă, și nu-mi plăcea ideea să slugăresc mereu în atelierul fratelui. În plus, mama știa de la tatăl ei o grămadă de povești despre locuri și oameni îndepărtați, care-mi stârneau imaginația. Dacă aș fi trăit mai mult, ca om, probabil aș fi devenit un precursor al fraților Grimm, pentru că adoram poveștile și în puținii ani de școală, făcuți la biserica din apropierea casei părintești, dobândisem un scris frumos și ordonat.

Văzându-mi firea pornită spre aventură, tata mi-a găsit de făcut un lucru care să-mi placă cu adevărat: pe atunci lagărele ceasurilor din safir sintetic erau un vis la ani-lumină distanță, așa că mecanismele greoaie de fier se stricau uneori, sau își pierdeau precizia și necesitau mereu reglaje sau ungerea pieselor. Tata mi-a dat un servitor credincios, o mână de scule și piese de rezervă, am încărcat totul pe vreo patru cai de povară și am plecat să asigurăm ceea ce azi s-ar numi „service la client”. Călătoria noastră, nu lipsită de greutăți, printr-o Europă măcinată de războaie și molime, trebuia să ne poarte prin Belgrad, unde tata avea un amic căruia urma să-i duc o scrisoare, pe la marginile nesigure ale imperiului Otoman, până în Valahia și de acolo să trecem munții spre cele șapte cetăți săsești - Siebenburger. Prevăzusem să mergem până în Orașul Coroanei –Brașovul de azi – și de acolo să ne întoarcem, cu voia Domnului, sănătoși acasă. Mânuiam destul de bine armele, deși un meșteșugar ca mine nu era îndreptățit să poarte sabie, așa ca nobilii. Totuși, sabia de Toledo mi-a fost strecurată în bagaj de mama și, cu binecuvântările părinților, am pornit la drum.

Până la Belgrad totul a decurs conform planului, dar destinatarul scrisorii murise și fiul său era plecat cu negoțul prin lume. Asta ne-a schimbat traseul de întoarcere: în loc s-o luăm pe drumul cel mai scurt spre casă am vrut să revin la Belgrad, poate voi avea norocul să-l găsesc pe fiul rătăcitor al acelui prieten al tatei. Apoi, soarta s-a întors împotriva noastră – am nimerit adeseori în încăierări cu trupele ienicerilor și sabia de Toledo mi-a salvat viața de

nenumărate ori. Mergând mai mult noaptea și ascunzându-ne ziua, am ajuns la Mehadia, un loc sigur pentru că cetatea de pe deal era încă în mâinile creștinilor.

-Știu cetatea aceea, făcu încetișor Serafina. Am urcat odată până acolo, tot ce a rămas din ea e un perete izolat dintr-un turn, care se vede din depărtare.

-Așa e, întări Ulrich. În vremea de care-ți vorbesc, acolo era o garnizoană puternică, așa că la poalele dealului înflorea o așezare mai răsărită decât cele din jur, care avea și un han destul de confortabil. Am hotărât să rămânem la han până se desprimăvărează, apoi urma să trecem munții în drumul nostru spre Kronstadt. Soarta mea a vrut să plec mai departe lăsându-mi inima zălog la fata hangiului, Ghizella, de care m-am îndrăgostit la prima privire. Știu că destule fete din Nurnbergul natal suspinaseră la plecarea mea, dar eu nu-mi găsisem încă perechea printre ele. Pe atunci eram un băiat frumos și voinic, bronzat la față, cu părul ca spicul copt și ochii albaștri.

-Ochii tăi erau albaștri? întrebă Serafina. Eu am fost uimită de irisurile tale ca ametistul de cum te-am întâlnit prima oară la lac.

-Movul acela e un amestec între albastrul cu care m-a înzestrat natura și stacojiul specific celor ca noi. Ochii vampirilor devin roșii când beau sânge și-apoi își recapătă culoarea originară pe măsură ce timpul trece. Când mă hrănesc foarte rar, ochii mei redevin aproape albaștri.

-E posibil așa ceva?

Ulrich surâse îngăduitor.

-Parcă ți-am mai spus că avem și alte preocupări în lunga noastră eternitate decât să bem sânge. Eu de pildă în viața umană am văzut atâta război și cruzime încât mi-a ajuns pentru totdeauna. În perioada războaielor hibernez cumva, dorm și ziua și noaptea și nu ies din ascunzătoare ca să mă hrănesc, că doar nu consum energie. Alții preferă, bineînțeles, tocmai aceste epoci pentru că se găsește sânge îndeajuns pe toate drumurile, dar mie nu-mi place. Așa s-a întâmplat să dispar pentru câțiva ani sau câteva decenii și să las timpul să se scurgă pe lângă mine. O perioadă lungă dispar toate poveștile cu Lacul Dracului, ca apoi să reapară. Acum însă nu mai e posibil să dorm așa de mult – omenirea evoluează atât de

rapid că aș pierde complet contactul cu realitatea și nu m-aș putea integra din nou în societate. Dar – de la asta plecasem, parcă – atunci când mă trezesc după un somn lung, ochii mei sunt iarăși albaștri.

Ulrich își pironi privirea visătoare asupra flăcărilor din șemineu și tăcu o vreme. Serafina nu-i întrerupse reveria. Când vorbi din nou, în vocea lui se strecurase o undă de tristețe sfâșietoare.

-Mi-e greu să povestesc ce s-a întâmplat în continuare, mai ales cuiva în situația ta. Știu că jelești pe cineva drag – oamenii spun că asta va trece, dar crede-mă că aștept de secole să treacă și tot degeaba. Se vorbește că noi nu am avea suflet – mă întreb atunci ce e lucrul acela care mă doare fără încetare și nu-mi dă pace niciodată? Pe scurt, i-am promis dragei mele Ghizella că mă voi întoarce sănătos și-i voi cere mâna. Nu stăteam strălucit cu banii, dar aveam două mâini îndemânatice, mă pricepeam la o grămadă de lucruri, de la potcovitul unui cal și reparatul unei căruțe până la cele mai fine piese dintr-un orologiu și aveam încrederea că o vom scoate cumva la capăt. Ghizella era însă temătoare și, ca s-o liniștesc, am furat-o într-o noapte de acasă și ne-am căsătorit pe ascuns în mica bisericuță din Mehadia. Apoi am plecat, dar ceva în sufletul meu se rupsese și gândul mă aducea mereu înapoi la dragostea mea. Lucrurile au mers bine – peste trei luni eram înapoi la han și încercam să-i spun socrului meu ce se întâmplase, mai ales că Ghizella aștepta un copil. De la fericirea cea mai deplină am trecut la mâhnirea fără margini: socrul meu voia să anuleze aceea căsnicie și să-și dea fata după o rudă bogată, cu vreo jumătate de secol mai în vârstă decât ea.

-Ciudată poveste! Pe drumul din Băile Herculane spre satele de pe valea Cernei se găsește locul numit „crucea Ghizellei". Se spune că o tânără fată s-a aruncat în prăpastie acolo, ca să nu fie măritată împotriva voinței ei cu un bătrân bogat. Am fost în locul acela de nenumărate ori și tristețea peisajului m-a marcat de fiecare dată.

-Știi crucea Ghizellei? Ulrich privi curios la Serafina. De fapt, toată lumea o știe și toți cunosc legenda într-un fel sau altul. Dar adevărul îl știu doar eu, și e mai cumplit decât poți să crezi. În Oravița se exploata aurul de milenii, așa că, văzând setea de aur a

socrului meu, am plecat să mă îmbogățesc peste noapte ca să-l fac să renunțe la planurile lui nenorocite. Zona era în chiar centrul luptelor dintre creștini și musulmani – nimănui nu-i stătea prea bine capul pe umeri acolo. Cu toate astea am avut noroc și în două săptămâni am adunat o mică avere. M-am întovărășit la muncă cu trei bărbați pe care nu-i cunoșteam dar, cu lipsa mea de experiență și nebunia tinereții, mi-au inspirat încredere. Ne-am împărțit câștigul frățește și am pornit înapoi spre Mehadia. Dar nu știam cât de rău poate să ardă setea de aur – mai rău decât cea de sânge, pe care eu atunci n-o cunoșteam încă. Cei trei m-au așteptat aproape de Lacul Dracului – un lac frumos și limpede, care pe atunci nu avea nume. Se pitiseră în vegetația înaltă de pe mal, iar eu, deșteptul, ca să nu atrag atenția, îmi învelisem sabia în cârpe și o pusesem pe fundul bocceluței mele. M-au ucis în bătaie – erau de fapt tâlhari de drumul mare, mai târziu am aflat asta și, ghicindu-mi sabia în calabalâc, și-au zis că oi fi vreun nobil care ascunde cine știe ce giuvaeruri în bocceluța aceea nenorocită.

Stăteam întins în iarbă, cu sângele curgându-mi în valuri din multiplele răni, dar fără să mai simt durerea – îmi frânseseră oasele și eram deja pe jumătate trecut dincolo. Priveam cu groază cum sabia mea prețioasă e pângărită de mâinile ticăloșilor apoi, nemulțumiți că prada era sub așteptări, au plecat pur și simplu lăsându-mă acolo. Știam care-mi va fi sfârșitul: o agonie lungă și chinuitoare. Mă rugam să mor mai repede și mă gândeam la draga mea Ghizella. Chipul ei frumos, pe care îl purtam mereu în minte, urma să-mi lumineze ultimele clipe. Apoi, după înserat, am auzit vocile a doi bărbați ce veneau spre lac.

-Aici, frate, am găsit de unde vine mirosul de sânge. E unul rănit între ferigi și zău că nu-l putem ajuta altfel decât făcându-l să sfârșească mai repede.

Cei doi au lins sângele de pe jos și de pe hainele mele, apoi unul dintre ei a zis:

-Încă mi-e sete! Dacă ai ști de când rabd!

I-am văzut colții înspăimântători și am simțit o durere în gât, singurul loc din corp care mai rămăsese viu, exceptând capul. Să zic că-mi era frică de demoni? Eram amorțit în nenorocirea mea și ideea

lor de a mă ajuta să-mi termin viața mai repede mi s-a părut rezonabilă. Cel care-mi băuse sângele din gât s-a ridicat.

-Bea și tu, frate. E bun și proaspăt!

Celălalt s-a aplecat și m-a privit.

-E tânăr și frumos! Dacă și asta-i mâna răspopitului, îi omor pe toți fără discuție. Și ne mai numesc pe noi monștri! Ce oameni!

A băut și ăsta din sângele meu, apoi au șușotit ceva între ei, dar în liniștea acelei nopți i-am auzit.

-De ce să-l ucidem noi pe răspopit? Poate tânărul nostru amic așteaptă să o facă el. E păcat de el să ne servească numai de cină. Și dacă l-am face să devină de-al nostru? Simt atâta ură în sângele lui că sigur nu ne-ar face de râs – i-ar trebui o sută de ani să se oprească din măcelărit oameni.

-Păi, hai s-o facem atunci. Tot îmi era sete!

Nu știu ce s-a întâmplat mai departe. M-a cuprins o slăbiciune fără margini – era clar că-mi sugeau și sângele rămas. Apoi unul dintre ei și-a pus încheietura pe buzele mele și m-a forțat să beau un lichid care mi s-a părut mai mult decât grețos.

-Hai, fiule, nu face nazuri! Câteva picături ar trebui să ajungă, nu mi-l bea pe tot. Acum vor urma niște zile neplăcute pentru tine, dar n-o să mori din atâta lucru. Ferește-te numai de soare și dacă-l mai vezi pe răspopit, ia-i capul dintr-o singură mușcătură!

Pe urmă au plecat, nu înainte de a mă ascunde într-o mică grotă aflată la baza unor stânci din apropiere. Acolo m-au găsit a doua zi răspopitul cu acoliții lui. Servitorul pe care-l lăsasem la Mehadia venise să-mi caute urmele prin zonă și indivizii găsiseră ca e mai bine să scape de cadavrul meu. S-au mirat când m-au văzut în micuța grotă. Răspopitul și-a certat tovarășii.

-Nici o bătaie bună nu mai știți să dați? Tinerelul ăsta mai clipește din ochi și, în halul în care era, s-a târât o grămadă de drum. Azi-mâine se face bine și ne caută să ne mulțumească. Ia mai frăgeziți-l un pic!

M-au bătut cu bestialitate, dar n-am mai sângerat. Nici n-am simțit nimic, eram pur și simplu ca un sac de cartofi în mâinile lor. Apoi răspopitul a zis:

-Ia haideți să-l aruncăm în lacul pe lângă care tocmai am trecut, că n-o să-l găsească nici dracu!

M-au cărat la lac prin pădure. Acolo unde soarele se strecura prin frunziș și razele cădeau pe pielea mea, simțeam o durere atroce. Mai târziu abia mi-am dat seama că durerea aceea n-aș mai fi avut cum s-o simt, că doar îmi rupseseră șira spinării cu o seară înainte - și totuși durerea exista, chinuitoare. Apoi, cu un pleoscăit zgomotos, am căzut ca o piatră pe fundul lacului.

După ce scăpasem de atâtea, urma să mor înecat. Știam să înot, dar eram prea slăbit ca să mă mai ridic la suprafață și-mi umpluseră buzunarele cu pietre. Am zăcut acolo și, uimit, am constatat că apa rece îmi făcea bine: pielea nu-mi mai ardea de la soare și nu mă înecam, parcă nici nu aveam nevoie de aer.

Nu știu cât timp am zăcut pe fundul lacului. Dintr-o dată am simțit că puterile îmi revin, așa că mi-am scos pietrele din buzunare și am încercat să plutesc către suprafață. Înainte să pot gândi ideea de suprafață, eram deja la ieșirea din apă, dar m-am aruncat îngrozit înapoi: lumina soarelui, chiar filtrată prin vegetația deasă, mă orbea și-mi ardea pielea îngrozitor. Am așteptat sub apă lăsarea întunericului și am ieșit din lac. Primul meu gând a fost la draga mea soție și la pruncul nostru nenăscut. Urma s-o salvez de bătrânul acela scârbos! Dar când m-am gândit la el, o flacără cumplită mi-a trecut pe gât în jos, de parcă înghițisem foc. Mi-am plimbat limba peste dinți și am încremenit: caninii îmi erau lungi până la bărbie, mai tăioși și mai ascuțiți decât lamele unor pumnale.

Când, în drum spre Orașul Coroanei, am trecut prin Hermannstadt, am citit și eu, ca toată lumea știutoare de carte pe vreme aceea, „poveștile săsești”. Se spune că Bram Stocker a fost inspirat de ele, în orice caz vorbeau despre demoni. Așa că mi-a fost clar pe dată în ce anume mă transformasem. Dar eu continuam pe undeva să mă simt om – îmi iubeam soția și n-aș fi râvnit niciodată la sângele ei. Așa că m-am decis să plec la Mehadia și s-o răpesc. Voiam s-o duc departe, în nord, într-un ținut cu zile scurte și întunecoase, unde nimeni nu ne-ar fi cunoscut. În popor se vorbise mereu despre bătrâne înțelepte, la care oamenii mergeau călătorind prin cele mai pustii și inospitaliere ținuturi, ca să ceară ierburi de leac. Uneori se șoptea că știința acelor femei venea de la demoni și, judecând lucrurile, am înțeles că erau ființe asemenea Ghizellei mele iubite – trăiau cu unii ca mine de-a lungul vieții lor pământești,

departe de ochii indiscreților. Ghizella trebuia să treacă drept o tânără văduvă - în fond, asta era perfect adevărat – iar eu drept fratele ei. Putea naște în sălbăticie, aș fi avut grijă de ea, i-aș fi construit o căsuță numai a noastră și am fi fost pe atât de fericiți pe cât ne permitea condiția mea. Cu astfel de planuri în cap, am aflat că bătrânul n-avusese răbdare cu Ghizella și o luase de acasă, ca să o ducă pe moșia lui, undeva între munți. Omul acela trebuia să plătească! Într-o noapte când trăsura lui urca pe Valea Cernei, i-am ațînut calea, l-am făcut pe vizitiu să fugă și-apoi mi-am înfipt colții în gâtul lui. Ah, cât de dulce era sângele răzbunării! O voise pe cea care-mi era mai dragă decât orice pe lume, și acum zăcea cu gâtul sfâșiat în fața mea! Și mai avea și o grămadă de sânge gustos, care-mi potolea setea!

Totul părea în ordine, până când am auzit un țipăt sfâșietor - un țipăt pe care nu-l voi uita nici dacă aș exista mii și mii de ani. N-aș fi crezut că nesocotitul o pitise pe Ghizella în fundul trăsurii și îi scotea sufletul hurducând-o pe drumul acela rău, la ceas de noapte. Iar draga mea soție nu m-a recunoscut în întuneric, cu colții aceia oribili ieșiți în afară – pentru ea nu eram decât un demon care o va sfâșia pe ea și copilul, după ce isprăvise cu bărbatul. Așa că a fugit cumva din trăsură, s-a urcat pe o stâncă și când am privit în abis, am văzut-o albă și nemișcată pe malul Cernei, părând că doarme. Am coborât în zbor lângă apă și am strigat-o, am mângâiat-o, i-am spus că indiferent ce am devenit, sunt al ei pentru totdeauna. Zadarnic! Ochii ei au rămas închiși pentru vecie. Dacă mă consider vinovat de moartea vreunui om, atunci sunt vinovat de moartea ei și a copilului nostru. Setea mea a fost mai puternică – trebuia să o protejez pe ea, s-o pun la adăpost și-abia apoi să vin să mă răzbun. Iubire contra răzbunare – de ce răzbunarea câștigă bătălia mereu?

Se întreba singur, sau o întreba pe Serafina? Aceasta plângea încetișor. Se gândea la răzbunarea Giovannei și la Dario, la Ariana care ceruse răzbunare și la Peruggio care îi îndeplinise cererea. Nici ea, nici Giovanna nu-și găsiseră liniștea după aceea. Oare pentru vampiri era altfel? Ei puteau să se bucure de „plăcerea zeilor”, altfel decât oamenii?

-Și…ce ai făcut?

-Ce puteam face? Am înmormântat-o pe Ghizella acolo unde căzuse, pe malul Cernei, printre munții pe care i-a iubit. Apoi, cu mâinile tremurătoare, am cioplit o cruce din lemnul trăsurii și așa s-a ridicat prima „cruce a Ghizellei” din locul acela.

-Așadar crucea…

-Nu, nu ne face rău! E doar o legendă. Dar odată cu soția am înmormântat tot ce mai fusese uman în mine: bunătate, milă, iubire, totul. Devenisem vampir pe de-a-ntregul. Ghizella fiind moartă, legătura de sânge dintre mine și socrul meu dispăruse, și doar lăcomia lui a fost cauza tuturor nenorocirilor. Așa că m-am dus și l-am ucis. De astă dată nu-mi mai era atât de sete, așa că în locul unei execuții rapide am preferat tortura lentă și îngrozitoare. După ce i-am supt atât sânge cât să-mi răcorească arsura gâtului, am adunat tot aurul găsit prin casă, dosit prin toate cotloanele hanului, l-am topit și i l-am turnat fierbinte pe gât. Individul a murit ars pe dinăuntru de propria lăcomie. Nu mi-a părut bine, nu mi-a părut rău – pur și simplu mi s-a părut drept, atâta tot.

Serafina se înfiorase la ultimele fraze. Cumplita execuție povestită cu tonul acela potolit, fără inflexiuni, îi dezvăluia câtă cruzime poate ascunde lumea demonilor și o șoca.

-Se spune că la începutul existenței noastre ca vampiri suntem mai avizi de sânge și mai însetați. Nu am de unde să știu asta, făcu Ulrich. Pur și simplu m-am hrănit din belșug, pentru că răspopitul avea șaisprezece oameni în banda lui, cu care teroriza întreg ținutul. Au dispărut unul câte unul, iar la sfârșit șefului lor și celor doi tovarăși ai lui care m-au bătut le-am rezervat un tratament ceva mai special. Nu cred că vrei să știi toate detaliile, e destul că le-am dat bătaia înapoi, numai că forța unui vampir nu se compară cu forța unui om și eu n-am avut deloc milă. Apoi m-am trezit cu treaba făcută, singur și gol pe dinăuntru. Noi în general nu trăim în comunități – prea ar bate la ochi – așa că ne suportăm o eternitate singurătatea, ceea ce e deja destul de neplăcut. Apoi, oamenii se tem de noi, oricât am vrea să părem de cumsecade. Așa că n-avea nici un rost să mă întorc la Nurnberg, la ai mei. N-aș fi făcut decât să-i șochez și să-i exclud din societate. Nopțile am rătăcit și ziua am dormit, preferând cel mai adesea locurile unde mi s-a schimbat destinul.

Eu am lansat majoritatea legendelor despre Lacul Dracului, ca să-mi văd netulburat de somn pe fundul apei și să nu fiu surprins pe înserat, când ies din lac. Uneori mă adăposteam în peșteri – destul de numeroase pe aici – alteori printre ruine părăsite, iar mai rar închiriam case în orașe, până când vecinii începeau să pună întrebări incomode. Am dus-o bine întotdeauna, mulțumită răspopitului: avea obiceiul să-și ascundă prin te miri ce grote prada jafurilor, iar eu aveam timp la dispoziție să-i găsesc ascunzătorile. Oamenii care vorbeau de comori dosite prin peșteri nu-și răceau gura degeaba, numai că acum nu cred să mai fi rămas mare lucru. Mă amuzam să pun oamenilor nevoiași și cinstiți câte un bănuț de aur pe pervazul ferestrei, iar ei în zori povesteau că au fost ajutați de zâne sau îngeri – vai, dacă ar fi știut că un vampir a făcut-o! În orice caz într-o bancă foarte respectabilă din Geneva se află un cont, deschis de sute de ani, din care are drept de ridicare oricine prezintă jumătatea desenului reprezentând un orologiu de biserică. Cealaltă jumătate se află în seiful contului respectiv și cele două părți trebuie să se potrivească. Mi-am permis un umor cam negru când am cerut ca numărul contului să fie 666.

Serafina surâse. Îi făcea bine că trecuseră peste partea mai tristă a povestirii: pe întreaga durată cât Ulrich relatase istoria lui și a Ghizellei, lacrimile fetei îi curseseră în continuu pe obraji. Acum întrebă, curioasă:

-Bine, și atât timp cât dormi în lac unde îți ascunzi lucrurile? Te-am văzut complet dezbrăcat!

-Sper că m-ai admirat îndeajuns, făcu Ulrich mândru. Sunt foarte arătos! N-ar fi o problemă să-mi ascund hainele prin peșteri, ochii mei văd perfect în întuneric și știu o grămadă de locuri pe unde nici picior de turist sau de speolog n-a ajuns încă. Dar nu mai e nevoie - de când s-a născut Nelly și fundația, am la dispoziție o vilă elegantă cu un etaj și beciuri adânci numai pentru mine, așa că dormitul în lac a devenit un moft bun doar să întrețină legendele locului. Despre asta chiar trebuie să-ți povestesc, pentru că ideea mi-a dat-o bunica ta.

Prima mea carte a apărut în 1712, la Heidelberg, unde furam meserie de la un alchimist și purtam discuții academice cu un confrate de laborator de la universitate. Eu susțineam existența

magiei și a creaturilor supranaturale, el era raționalist. N-avea rost să-i dovedesc că vampirii există mușcându-l, deși ar fi meritat-o cu prisosință. Dar eu mi-aș fi riscat slujba care chiar îmi plăcea. Așa că m-am gândit să ridic un pic vălul de pe lumea din care fac parte, atât ca oamenii să nu uite că și noi existăm. Rezultatul n-a fost cel așteptat, am fost ridiculizat și lumea s-a îndreptat din ce în ce mai mult spre știință și tehnologie. Soarta celor ca mine s-a pierdut în mituri și legende medievale iar eu, după o vreme de rătăciri prin apusul natal, m-am întors la Lacul Dracului.

Mai mult de două sute de ani după aceea nu mi s-a întâmplat nimic semnificativ, până într-o seară când pe malul lacului a poposit o fetiță îmbujorată, cu părul strâns în codițe și șorțuleț alb. Părea ea însăși desprinsă dintr-o poveste, să tot fi avut vreo șase sau șapte anișori. O femeie în vârstă îi striga să meargă acasă, dar fetița mă văzuse și ochii ei limpezi, albaștri, s-au oprit asupra mea. Eram deja un vampir bătrân pe-atunci, știam să mă stăpânesc și să nu poftesc la sângele copiilor. În plus, ea mi-a amintit printr-o ciudată asociație de idei de surorile mele, pe care le-am lăsat în urmă la Nurnberg când am plecat pe drumul meu fără întoarcere. Toate surorile fuseseră mai mici decât mine și eu le iubeam ca un frate mare și grijuliu. Fetița a trezit în mine emoții omenești, pe care nu le mai simțisem de sute de ani și despre care credeam că le-am îngropat pentru totdeauna, odată cu Ghizella mea. Fetița s-a apropiat fără teamă, curioasă ca orice copil, și-a pus mâna pe obrazul meu rece fără să tresară sau să se mire și m-a întrebat serioasă:

-De ce ești trist? Nici ție nu vor să-ți spună povești?

Am tresărit. Cu secole în urmă, în casa părintească, atunci când copiii mai mici ai familiei nu voiau să adoarmă, mie îmi revenea misiunea să spun poveștile de noapte-bună ale mamei, pentru că, dintre toți, numai eu moștenisem talentul ei de povestitor. Dar credeam că darul acela a rămas de mult în urmă, într-o existență umană care, după atâta amar de vreme, părea să nu fi fost altceva decât un vis. Însă m-am îndurat de fetiță și i-am spus o poveste. De atunci am revăzut-o mereu și mereu lângă lac, crescând și transformându-se într-o tânără atrăgătoare. I-am spus, una câte una, toate poveștile pe care le știam, inventând și o mulțime de altele noi, fără scene crude, bineînțeles, potrivite pentru o fetiță cu ochii albaștri

și fonte roșii în păr. Era deja mărișoară când, tot cu aerul ei serios, s-a uitat la mine și mi-a zis:

-Eu cresc, iar tu nu îmbătrânești deloc. Ai venit de dincolo, nu?

„Dincolo", mi-a explicat ea, era lumea poveștilor ei. M-am decis atunci să-i spun adevărul despre mine, trecând sub tăcere modul în care îmi ucisesem socrul sau cum anume scăpasem de banda răspopitului. Dar ea a mirosit ceva, pentru că m-a întrebat de-a dreptul:

-Dar de atunci ai mai ucis și alți oameni, sau nu?

Ei bine, după acele prime săptămâni ale existenței mele de vampir, când fusesem mânat de dorința de răzbunare mai presus de orice, nu mai omorâsem pe nimeni. „Deci înseamnă că ești un om bun. Mai bun decât crezi sau decât vrei să pari", a zis fetița. Un vampir bun! Era culmea! Ea nu putea să bănuiască ce jignire era asta în lumea mea, unde răutatea e o calitate, iar bunătatea un defect. Din ziua aceea am îndrăgit-o așa cum nu credeam că mai pot iubi pe cineva, după moartea soției mele. Anii mi s-au părut iarăși pustii cât timp fata a plecat la oraș, la școală. Când s-a întors însă, devenise nespus de frumoasă. Numai că nu s-a întors singură – se măritase!

-Oh, îmi pare rău, șopti Serafina.

-Să nu-ți pară! Dacă m-ar fi ales pe mine, nu pe el, azi n-ați fi existat nici tu, nici tatăl tău, pentru că demonii nu pot avea copii cu femeile muritoare. Iar bunica ta știa bine acest lucru - eu i-l spusesem. Ea voia să aibă o familie, copiii ei și apoi nepoții ei – îmi spunea că vrea să povestească într-o zi cuiva toate poveștile frumoase pe care i le inventasem. Dar am rămas prieteni adevărați – și cu ea, și cu bunicul tău. M-a salvat de mai multe ori din calea soarelui și a sătenilor supărați. Restul îl bănuiești, cred, mai mult sau mai puțin. Când a rămas văduvă și i-ai cumpărat calculatorul ca să-ți poată scrie mesaje, m-a chemat să mi-l arate. Cu ajutorul ei am citit totul despre internet în biblioteca școlii din Sasca, apoi în cea din Oravița. Ea m-a sfătuit să scriu și să trimit unei edituri primele mele povestiri. Am scris în germană – limba mea maternă - și chiar am trimis povestirile pe adresa câtorva edituri, dar fără să conving pe nimeni. Se părea că de lumea mea nimeni nu mai era interesat. Bunica ta însă mi-a cerut să perseverez: am tradus totul în engleză

și am trimis o lucrare unei edituri din Statele Unite. Mi s-a publicat imediat, sub numele de Anonymus, apoi editorul a cerut alte și alte lucrări și mi-a sugerat să mă îndrept cu consecvență spre genul horror și al romanelor –fantezie. E ciudat cum, după două secole de la Revoluția Franceză care proclama superioritatea unui om rațional, omenirea s-a întors din nou cu fața spre magie. Poate că în tot acest timp ați simțit că ceva se pierde din ființa voastră, fără miracolul lucrurilor inexplicabile.

Succesul a fost fulgerător. Printr-un avocat am negociat drepturile de ecranizare, încasam cecuri de pe urma tirajelor imense, tot ce-mi mai trebuia era un nume. Bunica ta a venit cu ideea să fiu o scriitoare, nu un scriitor. Se pare că femeile, mai intuitive, domină branșa asta. N-a fost o problemă, pentru că noi putem fermeca oamenii să vadă ceea ce noi vrem. Așa s-a născut Nelly: frumoasă, blondă, enigmatică, trăind o viață de noapte fascinantă și refuzând să se arate ziua pentru că soarele îi irită pielea sensibilă. M-am folosit de prenumele mamei mele –doar de la ea moștenisem poveștile și mi se părea drept așa. Numele de Noel are o istorie ciudată: deși noi nu avem altă sărbătoare decât Haloween-ul, bunica ta obișnuia să lase sub bradul imens din curte o cutie plină cu mici cadouri pentru mine în noaptea de Crăciun. Am tradus Crăciun în franceză – Noel – și așa s-a născut Nelly Noel – un soi de cadou făcut oamenilor visători într-o noapte în care dorințele se împlinesc. E ciudat cum oamenii mai cred și acum în magia sărbătorilor, nu?

Serafina clipi des. O lacrimă îi alunecă printre gene.

-Cum Nelly era greu să devină o persoană fizică, fie și din cauza actelor, cu ajutorul bunicii tale și al avocatului am constituit o fundație care oferă o bursă de studii în fiecare an tânărului scriitor cu cea mai bună carte horror publicată în anul precedent. Fundația are un sediu – de la Lacul Dracului se desprinde o potecă nouă care duce până în fața vilei. Dimineața o secretară îmi sortează corespondența și se ocupă de fax - o tânără care lucrează patru ore pe zi și își plătește astfel studiile de filologie.

-Și ea… ea știe că lucrează în casa unui vampir?

-Fii serioasă, de unde ar putea ști? Ea o cunoaște pe Nelly cea stranie și plină de toane, pe care iarna când se luminează târziu o întâlnește dimineața la opt, când vine la serviciu. Apoi Nelly coboară

în biblioteca de la subsol, unde scrie sau meditează toată ziua, iar Cristina, secretara, pleacă la amiază și până la apusul soarelui se lasă liniștea peste casă.

-Deci nu dormi toată ziua?

-Exclus! Tu iarna, când e lumină numai opt ore pe zi, poți să le dormi pe celelalte șaisprezece? Atunci eu de ce aș putea dormi atât de mult? Nu, ziua lucrez cu condiția ca în hruba mea să nu pătrundă nici o rază de soare sau o geană de lumină din exterior. Cristina a învățat bine lecția și are grijă să închidă atent ușile când coboară la mine peste zi. De fapt ai putea veni oricând să mă vezi, diminețile între ora opt și amiază e mereu cineva acasă.

-Mulțumesc de invitație. Chiar sunt curioasă, așa că nu voi refuza. Dar Cristina e pe bune în siguranță cu tine? Nu te tentează de fel sângele ei?

Ulrich zâmbi.

-Ce vampir ai văzut tu să se hrănească ziua? Nici măcar nu ne putem scoate colții până la apusul soarelui, așa încât Cristina e în siguranță deplină. Are o slujbă ca toate slujbele și un salariu mai mult decât convenabil, deși nu-i dau nici un fel de spor pentru lucrul în condiții periculoase. Poate citi orice în timpul programului și nici n-o cert dacă se joacă pe calculator. Crede-mă, e o slujbă de vis!

Serafina încercă să creadă. În fond între vis și coșmar e uneori doar o diferență de nuanță.

Ulrich se întinse comod în fotoliu. Piatra inelului prinse o lucire din focul care ardea în șemineu. Movul de ametist era parcă mai puțin adânc decât înainte.

-Repede, să-ți văd brațul! Se luminează și va trebui să plec!

-Dar poți dormi aici în beci, așa cum ai făcut pe vremea bunicii.

Ulrich refuză oferta.

-Cristina trebuie să proceseze ultimele texte pe care le-am scris și merg să-i dau de lucru. Nu mă pot împăca și pace cu editarea direct pe calculator! Și nu uita, te aștept pe la amiază, dacă reușești să te trezești până atunci!

Cap. 38 Haloween

Parcă se făcuse zi și nu prea. Ploua mocănește, a toamnă, dar Serafina își puse fără o vorbă impermeabilul și bocancii și ieși în umezeala câinească din curte. Trebuia să ajungă până la amiază la fundație – povestea lui Ulrich îi stârnise interesul și era curioasă să vadă casa unui vampir – iar faptul că mergea acolo ziua i se părea un semn înțelept de prudență. Ajunse udă ca vai de ea și plină de noroi la lac, iar de acolo găsi ușor poteca nouă, o cărare acoperită de pietriș mărunt, ca aleile din parcuri. Casa se afla într-un luminiș al pădurii, impresionant de mare și foarte frumos adaptată arhitecturii locale – o adevărată casă de munte, din piatră și bârne aparente de lemn. Urcă scara care ducea pe terasă. Aceasta era prevăzută cu o ușă în două canaturi, din sticlă, care prelungea parcă natura de afară spre interiorul casei. Emblema fundației „Nelly Noel pentru literatura horror" se vedea clar pe zidul de la intrare, iar în dosul ușii masive se zăreau luminile unui candelabru. Serafina își făcu curaj și pătrunse înăuntru. Chiar la intrare se afla un birou, într-un hol încăpător. La birou o tânără brunetă, simpatică, lucra ceva la un calculator.

-Bună ziua, sunt Serafina Dumitrescu.

-A, bună, zise fata ridicând ochii din ecran. Veni repede și-i luă impermeabilul, apoi apăsă butonul unui interfon.

-Nelly, prietena ta Serafina tocmai a ajuns. Pot s-o conduc la tine?

-Da, dragă, și nu uita să faci niște cafele, te rog.

Vocea care răspunsese era a unei femei, o voce de mezzosoprană, plăcută. Nu semăna deloc cu vocea lui Ulrich – oare era în stare să provoace și halucinații auditive, nu numai vizuale, sau chiar era și o femeie cu el? Și totuși, între vocea de femeie și cea a

vampirului exista o asemănare – același ton rece și molcom, plăcut la lumina zilei, dar care noaptea, într-un loc pustiu... Serafina refuză să-și ducă gândul până la capăt.

Cristina o luă înainte. Din hol o scară în spirală ducea la etaj și o alta la subsol. Coborâră pe scara bine luminată de aplice plasate de-a lungul peretelui, până dădură de o ușă de stejar masiv. Serafina își spuse că doar în filmele istorice mai văzuse așa ceva. Ușa dădea într-un mic hol, luminat de un frumos candelabru de cristal. La capătul holului se vedea o ușă identică cu cea prin care intraseră. Erau de mult sub nivelul solului, bănui Serafina, pentru că nu exista nici un geam care să-i confirme presupunerea. Cu toate acestea, Cristina deschidea o ușă numai după ce o închisese atentă pe precedenta, grijulie ca nici o lumină de la parter să nu pătrundă în subteran. Prevederea părea cel puțin curioasă – ziua de afară era și mai mohorâtă în comparație cu risipa de becuri aprinse din clădirea fundației. Parcă pe măsură ce coborau, lumina era tot mai multă. Cristina deschise cea de-a doua ușă și o pofti pe Serafina înăuntru, iar aceasta rămase năucă.

Nimerise în cea mai vastă bibliotecă pe care o văzuse vreodată, incluzându-le pe cele din casa lui Peruggio de la Napoli. Dar dacă acolo era plin de cărți de știință, aici predominau cărțile vechi, unele scrise de mână, împodobite cu miniaturi, în ferecături și cu coperte cum doar prin muzee se găseau. Un birou masiv de stejar fusese pus pe un colț al încăperii, plin de hârtii și unelte de scris, iar în spatele lui se afla o frumoasă panoplie cu arme vechi. În spațiul acesta se putea face literalmente baie de lumină, atât de multe spoturi și candelabre aprinse fuseseră plasate aproape unele de altele. La zgomotul ușii care se închidea în spatele celor două fete, doi ochi mari se ridicară și se pironiră asupra Serafinei, care clipi mirată. Femeia care o examina era tânără, sub treizeci de ani, extrem de frumoasă, cu buclele de aur ale părului prinse într-un coc rafinat. Ochii îi erau violeți, ca și cămașa de mătase fină. Un parfum scump pluti în jurul ei când se ridică să iasă în întâmpinarea Serafinei. O strânse afectuos la piept – îmbrățișarea îi era mai rece ca gheața.

Serafina o privi din cap până în picioare: cămașa, strânsă de o curea lată ca un chimir, cădea peste o fustă de asemenea din

mătase, cu imprimeuri de regina-nopții și alte flori mov-albăstrii. Ținuta elegantă se asorta cu pantofii cu toc extrem de înalt și multe, dar foarte multe bijuterii, toate din argint negru împodobite cu pietre oliv. Serafina nu-și putu înăbuși un zâmbet – probabil toate deveneau ametiste mov la lăsarea întunericului.

Cristina dispăru ca sa revină cu două cafele, când Serafina se afla deja instalată într-un fotoliu adânc, în fața șemineului. Nelly găsi câteva plicuri pe birou și i le dădu secretarei, cerându-i să le ducă la poștă.

-Ne vedem mâine, Cristina, zise Nelly surâzătoare. Serafina stă mai mult și o voi conduce eu spre seară acasă. Spăl eu și ceștile, n-ai grijă!

Cristina își luă rămas-bun.

-Pe mâine, Nelly. Nu uita să încui poarta!

Pașii fetei se îndepărtară. Nelly așteptă cinci minute, după care apăsă un buton aflat sub birou. Se auzi un declic și Serafina realiză că se activase închiderea automată a ușilor. Era singură în casa unui vampir, la ani-lumină de cea mai apropiată ființă omenească. Făcu efortul să-și aducă aminte de frumoasa poveste a Ghizellei, auzită în noaptea precedentă. Era singurul lucru care o împiedica să se ascundă în spatele fotoliului sau să fugă pe scări.

-Cristina e teribil de eficientă – cred că pentru ce a făcut azi merită o primă!

Serafina admise că se aștepta la orice, numai la această conversație nu. În varianta ei, Nelly urma să dispară și în locul ei Ulrich să intre în încăpere pe vreo ușă secretă sau deschizând capacul unui sicriu. În bibliotecă trebuiau să se găsească cel puțin un craniu (de preferință pe birou), o mulțime de recipiente pline cu sânge, o secure de călău, o funie de spânzurat sau ceva de soiul acesta. Aici, din contra, atmosfera academică de bibliotecă veche persista din plin. Nelly se așeză cu gesturi extrem de feminine, picior peste picior, stând foarte sigură pe tocurile ei subțiri și foșnindu-și fusta de mătase. În mână ținea un teanc de hârtii, dar ochii Serafinei fugiră spre ciudata brățară care îi împodobea încheietura. Pe mâna

albă se răsucea un șarpe care părea de malachit, ireal de migălos lucrat. Serafina își pironi privirea pe bijuteria superbă și simți că nu primește aer: capul șarpelui se mișcă în direcția ei. Nellly observă gestul de oroare al Serafinei și-și înăbuși un zâmbet.

-Da, dragă, aceasta este Caty, animalul meu de casă. Femeile singure obișnuiesc să aibă un animal de companie pe care îl răsfață, nu?

Serafina ar fi vrut să spună că un pui de viperă nu e chiar alegerea cea mai potrivită, „V"-ul de pe capul lui Caty fiind foarte vizibil. Dar tăcu, de parcă și-ar fi înghițit limba.

-Se spune că animalele care-și întovărășesc stăpânii ajung să semene cu aceștia, nu? Poate de aceea m-a atras specia ei – într-un fel semănăm, nu crezi? Nelly deschise gura șarpelui, arătându-i Serafinei colții ascuțiți și proeminenți. Apoi își strecură cu grijă degetul mic în gura lui Caty. Nu va mușca, dacă are minte, făcu Nelly calm. Veninul ei e dulce ca laptele și complet inofensiv pe lângă sângele meu – o singură picătură ar ucide-o pe loc și ar trebui să-mi găsesc o altă Caty și sa o dresez. Într-un fel, ea mi-a arătat ce comportament trebuie să urmez: e letală, bineînțeles, dar nu atacă decât dacă este deranjată, altminteri se retrage din fața omului. Îmi scapă casa de șoareci și, dacă-i dau drumul în pădure, se întoarce mereu și-mi aduce informații prețioase despre ce se întâmplă afară, atunci când nu pot părăsi casa.

Nelly își scutură energic brațul și șarpele căzu la pământ.

-Dacă nu mai simte pielea mea rece, care o face să intre într-o stare asemănătoare hibernării, apare și dispare la ordinele mele.

Nelly se aplecă, mângâind șarpele, așa cum ar face orice iubitor de animale cu o pisică sau un cățel, apoi șuieră ceva și Caty dispăru pe scară în sus, târându-se fulgerător de repede. Nelly râse.

-O măsură de prevedere în plus dacă vreun nesocotit ar îndrăzni să-mi spargă casa ziua în amiaza mare. Caty ar mușca instantaneu și aș găsi cadavrul nenorocitului undeva pe scări. Puțină otravă la cină nu cred că mi-ar face prea rău!

Serafina simți un fior pe spate. Decorul macabru pe care și-l imaginase ar fi fost de preferat acestei biblioteci luminoase, dar populate cu făpturi atât de stranii. Nelly își plecă ochii la hârtiile pe care le ținea în continuare în mână.

-Cum îți spuneam, Cristina e o secretară model. A sunat de dimineață la ocolul silvic, ca să se plângă de disconfortul generat de amicii tăi și de încălcarea proprietății. Așa am aflat că străinii tocmai plecaseră, ceea ce nu dovedește decât faptul că răspopitul, când s-a întors a doua zi să-mi cerceteze cadavrul, era mai deștept decât ei. Așadar, draga mea, vor crede că te-au ucis, până la proxima ocazie când ziarele vor scrie despre tine.

-Conferința din februarie, șopti Serafina.

-Exact! Iată patru luni bune în care tu te vei pregăti să le faci faţă, pentru că eu te pot apăra noaptea, dar ziua nu.

-La sfârșit de săptămână trebuie să mă întorc la institut, murmură Serafina.

-Nimeni nu-ți cere să rămâi la Sasca! Atât că vei primi teme de casă și mă voi asigura că exersezi conștiincios. Bunica ta mi-a spus că ești bună în artele marțiale și practici alpinismul. Bravo ție! Numai că acum e vorba de arme de foc. Astea, bineînțeles, n-au nici un efect asupra mea, dar tu ar cam trebui să te ferești de ele. Uite ceva interesant aici! Am obținut declarația de vamă a vânătorilor, la intrarea în țară. Când vii cu un asemenea arsenal, trebuie să dai o declarație amănunțită. Restul e meritul Cristinei – a găsit pe google descrierea performanțelor tuturor acestor arme și, crede-mă, tipii au o căruță de bani. Totul este de ultim răcnet, nou și extrem de performant. Toate puștile amortizează sunetul și au lunetă, inclusiv în infraroșu, pentru vederea de noapte. Impresionant, nu? Măcar știm sigur că nu pentru mistreți au venit încoace – calibrul gloanțelor nu se potrivește vânătorii de mistreți.

-Oooo, dar te știi la arme!

-Câtuși de puțin. Nu m-au interesat până acum, dotarea mea naturală mă satisface pe deplin. Dar azi în zori, când probabil credeai că stau aninat de gâtul vreunui nenorocit și-mi iau micul dejun, studiam asiduu toată informația disponibilă în domeniu și făceam toate conexiunile care-mi lipseau. Așa că acum putem începe munca.

-Așadar, să nu mă înscriu la un club de tir?

Nelly surâse îngăduitoare.

-Doar dacă ai timp de pierdut. Ei sunt trăgători de elită, nu poți ajunge la nivelul lor în patru luni, cu instructori umani. Vei face

exercițiile pe care ți le voi impune, întâi ca să te poți apăra, cu atacul mai vedem ulterior. Nu te doare brațul?

-Nu prea rău.

-Bine, hai dincolo. Am amenajat un pic sala aia pentru tine.

„Dincolo” era o încăpere a cărei ușă fusese abil mascată de un raft de cărți – deci totuși exista o ușă secretă! Sala, construită din piatră de munte, era netencuită, goală și nefinisată. Singurul decor îl formau o panoplie de arme, mai simple decât cele din bibliotecă, dar cu tăișul bine ascuțit și lucios și o armură medievală. A, și mai era într-un colț o ladă de lemn plină cu pământ. Oare vampirul dormea acolo?

-Pământul vindecă rănile noastre, răspunse Nelly privirii mirate a Serafinei. Desigur, oamenii de la țară au aflat câte ceva și ne imită, punând pământ pe răni, dar ei nu se aleg decât cu infecții. Leacul funcționează numai pentru noi și nici măcar nu e nevoie de pământ din cimitir sau de pe propriul mormânt, cum se mai zice. Asta nu-i decât o superstiție prostească. Uite ce vom face, pentru început: te așezi în colțul cel mai îndepărtat de mine și eu încerc să arunc pietriș mărunt și bulgări de pământ în direcția ta. Rolul tău e să te ferești, ce zici de asta?

Serafina ezită.

-Pare prea simplu ca să nu ascundă ceva. Poate mă lămurești care e rostul acestui joc.

-Bravo, răspunse Nelly. Ești suspicioasă, asta e bine! Secretul e că sunt vampir și ziua, nu numai noaptea. Nu am colți peste zi și nici puterile pe care mi le dă întunericul, dar tot aș face de râs orice atlet dacă aș concura la vreun campionat mondial. Sunt incomparabil mai rapid și mai puternic decât un om, fie că folosesc sau nu magia. O piatră azvârlită de mine are energia unui proiectil tras dintr-o armă, iar dacă nu te dai la o parte la timp te vei alege cu vânătăi și oase rupte de la cea mai infimă pietricică.

-Aha, încep să înțeleg.

-Să nu crezi că ești dezavantajată din start. Faptul că un ucigaș de meserie n-a reușit decât să-ți zgârie brațul spune multe despre viteza cu care te-ai mișcat. La drept vorbind, nici nu credeam că așa ceva e posibil în cazul oamenilor care, când e vorba de rapiditate, sunt un fel de melci mai mari.

-Am simțit vibrația aerului, făcu Serafina dezvinovățindu-se. Asta mi-a dat timp să mă arunc la pământ.

-Straniu, oamenii de regulă nu simt așa ceva. Aerul mai vibrează astfel și în prezența magiei și ei nu au habar că magia există!

-Știi, poate asta e explicația, răspunse fata. Prietenul meu folosea magia și m-am obișnuit să simt astfel de lucruri. Ceilalți oameni nu cred să fi avut de-a face cu asta vreodată.

-Poate, zise Nelly. Să începem, dar mai întâi să scap de recuzita asta de relații cu publicul.

Serafina zâmbi. Termenul modern nu se potrivea nicicum în încăperea medievală. Aerul începu să vibreze și, prudentă, Serafina se trase lângă perete. O ceață întunecată se interpuse între ea și Nelly. Când ceața se risipi, Ulrich stătea în capătul sălii, complet îmbrăcat, iar Nelly dispăruse. Vampirul își netezea șuvițele blonde, râzând.

-Mi-a luat ceva vreme să fac hocus-pocusul ăsta cu tot cu haine, pentru că și ele trebuiau să se schimbe, nu? Numai cu agrafele de coc nu mă pot împăca de fel, ele se extrag mereu cu mâna. Mai rămâne și machiajul, dar ăla e binevenit ca să-mi ascundă paloarea. Norocul meu e că Nelly adoră fardurile!

Poate că Ulrich era obișnuit cu aceste transformări, dar părul și-l cam maltrata cu nerăbdarea lui de a-l netezi și de a scăpa de agrafe.

-Stai liniștit și apleacă-ți capul! Te tragi de păr îngrozitor și mai rău l-ai încurcat! Lasă-mă pe mine!

Ulrich se supuse docil.

-Eu nu simt durere de mult, exceptând arsura razelor soarelui, așa că nu prea contează. Dar evident îmi place că ai grijă de părul meu, care nu mai crește și nu se mai reface niciodată. E o senzație grozavă, să știi că îi pasă cuiva de tine.

Mâinile îndemânatice ale Serafinei desfăceau agrafele de coc una câte una.

-Te rog să nu mă înțelegi greșit. E doar prietenie, ca și în cazul bunicii mele. Îți sunt datoare pentru cel mai bun bandaj pe care brațul meu l-ar fi putut primi, pentru o supă delicioasă și o grămadă de povești frumoase, dar e doar atât, nimic mai mult. Poate că sunt

cam dură, dar e bine să cunoști adevărul. Prietenii nu se mint unul pe celălalt.

-Mulțumesc. Sinceritate pentru sinceritate, atunci. N-ar putea fi niciodată altceva decât prietenie, din moment ce sângele tău are un gust execrabil! Poate că nu ești om pe de a–întregul și asta ar explica viteza cu care te miști. Dar chestia aia care-ți curge prin vene, deși e roșie, e de-a dreptul grețoasă!

-Adică tu... bei sângele iubitelor tale?

Abia putuse rosti cuvintele, atât i se păreau de groaznice. Ulrich surâse.

-Păi, n-au fost chiar cu duiumul. Să le numărăm: Ghizella, soția mea, dar pe-atunci eram și eu om și nu m-am atins de sângele ei. Bunica ta mi-a plăcut, dar nici de sângele ei nu m-am atins. Au mai fost câteva fete pe care le-am plătit și care practicau cea mai veche meserie din lume, cred că vreo două sau trei, dar ele mi-au fost mai degrabă hrană decât iubite, deși le-am alterat memoria și după aceea nu țineau minte exact ce se petrecuse între noi. La scorul ăsta, adunat în cinci sute de ani, cred că m-ar primi până și într-o mănăstire de călugări! Dar ca să răspund curiozității tale, da, o femeie care începe o relație cu mine ar trece prin asta. Oamenii interpretează limbajul trupului pentru a-și cunoaște semenii, dar asta pentru noi nu are nici o semnificație, noi suntem încremeniți o dată pentru totdeauna. Nu pot cunoaște un om și nu pot avea încredere deplină în el dacă nu-i simt gustul sângelui, asta e metoda prin care pot să aflu adevărul despre cineva, adevărul de dincolo de vorbe.

-Deci în bunica nu ai avut încredere?

-Oh, ea...I-am zis să nu mai taie singură lemne dacă nu vrea să rămână fără degete la mâini, mai bine să mă cheme pe mine. La sfatul meu a pus becul ăla chior în cămara de lemne. Sângele ei mi-a spus ce simte față de mine. M-am potolit, nu avea rost să insist: ea putea minți, sângele însă nu putea. Era pur și simplu prietenie, nimic altceva. Și la tine simt același lucru, zise Ulrich privind cu ochii săi mari chipul obosit al Serafinei, care aproape terminase cu agrafele. Îl mai iubești încă, nu? Îl vei iubi mereu, așa cred.

Serafina lăsă privirile în jos.

-Poate că eu chiar ar trebui să intru la mănăstire.

-Ai putea, dar nu ai face bine. Ți-a lăsat o muncă de continuat și un secret teribil. Iar tu ce faci? Dai bir cu fugiții?

-Secretul acela va fi bine îngropat în mine – îngropat pentru totdeauna.

-Asta este o prostie, răspunse Ulrich ferm. Ai de gând să ascunzi istoria voastră, să lași organizația aia care te urmărește să-ți închidă gura? Și ce-ai dobândit cu asta? În ziua când zeii aceia, sau cum le spuneți voi, se vor întoarce, fie peste un an, fie peste o mie sau o sută de mii, omenirea va fi la fel de ignorantă și de puțin pregătită să le facă față ca și acum.

-Și cine mă va crede, dacă vorbesc? Mă vor interna într-un ospiciu; cu sau fără vreun premiu Nobel tot acolo voi ajunge.

-Da, dacă vei vorbi unde și când nu trebuie. Dar se poate și altfel! Ulrich trecu pe lângă Serafina, îndreptându-se spre panoplia de arme, de unde desprinse o frumoasă sabie cu mânerul bătut în rubine. Când eram om, iubeam această sabie de Toledo. Mi se părea cea mai grozavă armă de pe fața pământului. Apoi, ca vampir, am crezut că dinții mei ascuțiți sunt arma cea mai bună. Greșit, greșit, greșit! Iată arma cea mai puternică! Degetele îi lunecară în buzunarul cămășii, de unde scoase un banal pix albastru. Încredințează-i povestea ta lui Nelly și va scoate din ea o carte. Oamenii vor citi și vor spune că e fantezia unei minți prea bogate. Vor crede asta azi și mâine, poate și poimâine. Dar apoi dovezile vor începe să se adune și într-o zi cineva se va întreba cât adevăr stă în spatele poveștii. Ajunge o singură scânteie, dacă vântul bate de unde trebuie pădurea se va aprinde.

-Poate ai dreptate. Dar bunica spunea – iartă-mă – că literatura lui Nelly e prea comercială. Prea e mult sex și violență gratuită în cărțile acelea.

-Eu nu inventez nimic! De unde vrei să scriu despre sex în cazul vostru? Ați făcut așa ceva? Ah, și ești haioasă când roșești ca o cireașă în iunie. Probabil ți-ai făcut trei rânduri de cruci când m-ai văzut gol în lac.

-Nu crezi că ar trebui să schimbăm subiectul? întrebă Serafina cu glas nervos.

-Am putea, evident, numai că am simțit multă frustrare în sângele tău, când ți-am îngrijit brațul. Iubitul tău ți-a lăsat în minte o

întrebare care nu-ți dă pace: de ce te-a respins?

Serafina sări să deschidă gura, dar Ulrich nu terminase de vorbit.

-Ai face bine să mă asculți pentru câteva minute, te-ar scuti de multe nopți de nesomn și poate l-ai înțelege cu adevărat. Dacă vrei, întoarce-te cu spatele la mine, ca să poți roși în voie. Ține minte că un vampir e un partener de sex mult mai bun decât un om, toate legendele vorbesc despre asta. Sângele ne transmite informații prețioase despre cele mai secrete dorințe și fantezii ale oamenilor, așa că le putem îndeplini înainte de a fi rostite – e ca și cum le-am citi într-o carte deschisă. Iată sursa de inspirație a scandaloaselor texte ale lui Nelly Noel, texte care de altfel se publică în tiraje de speriat, indiferent dacă asociația fetelor bătrâne și liga bunelor moravuri protestează sau nu. Mai buni decât noi la așa ceva, zic legendele noastre, sunt numai cei strălucitori, care nici măcar nu au nevoie de sânge, pentru că citesc de-a dreptul creierul oamenilor. Nu numai că-ți îndeplinesc toate visele, dar îți sădesc în cap amintiri și trăiri atât de intense, că nu au echivalent în nimic altceva cunoscut de om. Iată deci care erau așii din mâneca inocentului tău prieten.

-Nu cred că Peruggio a știut ceva despre asta.

-Nu pe naiba! (ah, scuză-mă șefu'). Dacă a pus mâna, așa cum zici, pe Cartea Străbunilor, acolo i s-a explicat totul pe larg, iar pentru conținutul Cărții Mediatorului știu pe unii care și-ar vinde nu numai sufletul, ci mult mai mult!

-Legendele voastre vorbesc despre fiii luminii?

-Da, noi suntem extrem de vechi pe pământul ăsta și știm foarte multe lucruri, văzute și trăite – mă rog, trăite e un fel de-a spune – de noi. Nu au fost scrise niciodată, asta pentru că memoria noastră e infailibilă și nimic nu ne distruge, exceptând razele soarelui.

-Cărțile acelea sunt acum la mine, făcu Serafina.

-Vai de mine, vrei să mor? Ulrich zâmbi de propria-i glumă, dar în loc de zâmbet nu-i ieși decât un rictus speriat. Ce mi-ai spus acum trebuie să rămână secretul nostru, și nici măcar așa nu știu dacă sunt destul de iscusit și de prevăzător ca să te pot menține în viață.

-Sunt chiar atât de periculoase?

-Desigur, nu conțin decât adevăruri incomode, periculoase sau de-a dreptul cumplite. Un singur lucru nu este scris în ele, dar nu cred că fiilor luminii le-a scăpat, ci mai degrabă că n-au vrut să-l noteze, așa că nu-l știm decât noi: cum au devenit ei oameni în urma blestemului.

Serafina era numai ochi și urechi.

-Simplu, au fost forțați să bea din sângele oamenilor! Evident, ei nu au știut ce este și probabil nici nu le-a plăcut, dar sângele a fost cel care le-a schimbat natura preponderent imaterială în ființe umane. Ce zici de asta acum?

-Nu știu…nu pot să-mi imaginez așa ceva.

-Era numai un mic amănunt, pentru cultura ta generală, spuse Ulrich calm. Revenind la tema discuției noastre, de care n-o să scapi așa de ușor, niciodată o persoană, fie bărbat, fie femeie, care i-a aparținut uneia din făpturile cu sânge argintiu, nu a putut accepta să fie perechea unei alte ființe, fie om sau vampir – pentru asta îți pot garanta! Înțelegi de ce Peruggio te-a respins? Ți-a oferit șansa unei familii umane, normale, atunci când știa că pentru voi doi nu e nici o speranță.

-N-a avut dreptate. Nu-l voi putea uita sau înlocui vreodată, murmură Serafina.

-A fost alegerea lui și nu poți decât să-l admiri pentru puterea de a-și urma destinul… indiferent de consecințe.

Serafina rămase îngândurată.

-Deci spui că știi unele lucruri despre ei. Bine, atunci poate îmi răspunzi la întrebarea care îl frământa pe el înainte de a muri: de ce a văzut în mintea entităților de la Roswell, când acelea erau moarte de zeci de ani? Îmi spunea mereu că așa ceva nu este posibil.

-Ba este, dacă ești Mediatorul. Noi trecem din lumea morților în lumea celor vii și înapoi, dar această trecere necesită mereu un tribut de sânge. Dar Mediatorul nu avea nevoie de așa ceva, iar glasul său se făcea ascultat cu același respect în ambele lumi.

-Greșești, Peruggio nu era Mediator. Ariana a fost ultimul dintre Mediatori și cu ea se încheie povestea lumii lor.

Ulrich se repezi cu gesturi fulgerătoare înapoi în bibliotecă. Serafina îl urmă încetișor. Se opriră la biroul de stejar, pe care, printre alte lucruri utile, se afla un calendar.

-Uite ce facem, fetițo! Ești foarte curajoasă și cred că meriți asta cu prisosință, fie și numai pentru faptul că mi-ai scos toate blestematele alea de agrafe din păr. Peste o săptămână încheiată te vei întoarce aici cu o oră înainte de miezul nopții, aducând cu tine și Cartea Mediatorului. Va fi noaptea de Haloween, când puterile mele sunt maxime, singura noapte din an în care cele două lumi, cea vie și lumea morților, comunică între ele. Bunica ta mi-a cerut să-ți găsesc iubitul și eu am eșuat, dar cred că ar fi cazul să punem împreună câteva întrebări sufletelor de dincolo. Dar va trebui să fii foarte tare – cei blajini se ascund dacă simt teama și un an de zile nu-și mai fac apariția.

-Promit să fiu în acest loc de azi într-o săptămână, cu Cartea Mediatorului asupra mea, cu o oră înainte de miezul nopții, rosti Serafina cu gâtul uscat de emoție.

-Așa să faci, consimți Ulrich. Și acum înapoi în sala armelor, ca să dau cu pietre după tine. Ajunge cu chiulul de la antrenamente!

Serafina binecuvântă zilele scurte de sfârșit de octombrie. Ulrich promisese că o conduce acasă îndată după apus și se ținu de cuvânt. Era și timpul, pentru că fata simțea că nu mai rezistă mult: noaptea trecută nedormită și rana de la braț o oboseau teribil, iar antrenamentul se dovedi epuizant. Dar, spre surprinderea ei, evita din ce în ce mai bine pietrele lansate ca din praștie de Ulrich, cu tot mai multă putere pe măsură ce seara se apropia.

-Ești foarte iute, zise el satisfăcut. Chiar dacă vei remarca în ultimul moment o armă îndreptată împotriva ta, ai șanse mari să te poți feri la timp. În săptămâna cât nu ne vom vedea, îți rămâne să exersezi temeinic răsucirile rapide și aruncările la pământ pe care le-ai învățat acum. Dacă brațul ți se va vindeca, promit să-ți arăt cum se folosesc o parte din armele astea vechi. Spre deosebire de cele de foc de astăzi, mânuirea lor cere îndemânare și condiție fizică. Unde mai pui că o lance sau o halebardă se pot improviza din tot felul de obiecte aflate la îndemână, pe când o pușcă nu prea?

-Și dacă, după vânătoarea ratată, „prietenii” mei trec la mitraliere? Chiar nu voi putea să mai fac nimic!

-Mă voi gândi și la asta, zise Ulrich calm, dar mai avem timp. O mitralieră nu e o pușcă de vânătoare, ca s-o poți plimba fără prea multa bătaie de cap dintr-o țară în alta. Nu-i cred prea dornici să atragă atenția furând din dotarea vreunei armate, dar e bine că ai pus problema în felul ăsta, pentru că trebuie să mă gândesc la o rezolvare. Să ai grijă de tine cât vei fi plecată și nu uita să-i transmiți bunicii urările mele de bine.

Vila fundației se ivea luminată din noapte. Ninsese și Serafina conducea prudent. Cărarea permitea accesul cu mașina până în apropierea casei și Serafina era încântată de noul automobil pe care-l cumpărase, ca să umple cu ceva garajul din subsolul apartamentului bunicii, care nu șofa. Alesese ceva mare și solid, chiar dacă nu un model de viteză: urma să folosească mașina în desele ei deplasări între Sasca și Timișoara, pe post de transportor de bagaje și provizii. Spre deosebire de casa bunicii – casa ei acum – aflată în vârf de deal, clădirea fundației se găsea în pădure, pe teren plat, și o mașină nu foarte sensibilă putea ajunge în imediata apropiere, chiar dacă șoseaua forestieră era plină de hârtoape și nu văzuse în veci vreun petic de asfalt.

Serafina opri motorul și așteptă. Casa luminată ca ziua era mută ca mormântul și nu se vedea nici țipenie de om. Strânse cartea Mediatorului în buzunarul hainei, își luă de pe scaunul pasagerului o sacoșă burdușită cu cărți și urcă treptele terasei.

Să intri în noaptea de Haloween în casa unui vampir era nebunie curată, dar Serafina îi mărturisise bunicii ce avea de gând să facă și aceasta nu păru din cale-afară de speriată. Îi ceruse numai să nu iasă din cuvântul lui Ulrich și-i urase drum bun. Încrezătoare, deși cu inima cât un purice, Serafina căută soneria. Dădu de interfon, apăsă butonul și auzi vocea rece a lui Uri.

-E deschis, te aștept în bibliotecă.

Serafina o luă pe scara de-acum cunoscută spre subsol. În spatele ei un declic familiar anunță că ușile se închiseseră automat. Pe Uri îl găsi în fața șemineului, într-un fotoliu. Pe covor, lângă un alt

fotoliu, o aștepta o ceașcă din care se ridica un abur ușor și un miros ciudat, așa cum nu mai simțise niciodată.

-Bea aia, fără să te prea strâmbi. Bănuiesc că nu e ceva plăcut la gust pentru voi, oamenii.

La întrebarea nerostită a fetei, Ulrich explică:

-E un ceai folosit de șamanii triburilor din Amazonia la ritualurile lor. Eliberează sufletul de constrângeri și te face să poți accepta mai ușor supranaturalul. Nu te speria, nu e un drog care să dea dependență, deși s-ar putea să te simți cam rău mâine de dimineață.

Lichidul din ceașcă luneca pe gât ca uleiul. Era dulce-amar-acru-sărat în același timp, aromat și misterios. Inducea o stare de plutire – Serafina simțea că privește scena de undeva de sub tavanul încăperii, văzându-și în același timp propriul corp abandonat în fotoliu, flăcările din șemineu și conturul rafturilor de cărți. Luminile se stinseră, numai focul mai arunca văpăi roșiatice în jur. În întuneric, silueta lui Ulrich părea ușor strălucitoare. În fața lui, pe pământ, se afla un soi de ghiveci, dar în care nu se vedea nici o floare, ci doar un praf fin. Ulrich luă cu vârful degetelor puțin praf și-l zvârli în foc, din care izbucniră scântei albăstrui.

-E pământ din cimitirul satului, de pe morminte, de la crucea Ghizellei și un pic de piatră măcinată de pe fundul stâncos al lacului. Ia și tu un pic de praf în mână, aruncă-l în foc și spune tare și clar numele persoanei pe care vrei s-o întâlnești.

Serafina făcu întocmai.

-Peruggio Sorriente, rosti ea cu voce hotărâtă.

Focul se înteți preț de câteva clipe, dar nu se întâmplă nimic altceva.

-Eliberează-ți mintea de gânduri și trupul de dorințe și de povara materiei, Pășește spre lumină, lăsând teama deoparte. Numai astfel poți deschide calea ce duce în cealaltă lume.

Serafin ascultă vocea molcomă a lui Ulrich, parcă rostind o incantație. Se concentră asupra senzației de plutire pe care o trăia, apoi repetă gestul ritual și rosti din nou, tare și clar: Peruggio Sorriente. Din nou, nu se întâmplă nimic.

-Hai, Uri, recunoaște-te înfrânt. Am tot atâtea talente de medium ca o oală de noapte!

Ulrich se amuză copios de strania comparație.

-Încearcă să chemi un alt spirit, poate funcționează.

-Ștefan Dumitrescu, rosti Serafina sceptică.

Focul se înteți din nou. Scânteile albastre se înălțară de un stat de om, alcătuind conturul unui trup. Chipul se zărea clar, strălucind albăstrui. Prin trupul imaterial obiectele aflate în penumbră se vedeau ca printr-un văl azuriu. Se făcu mai rece și întunericul deveni mai dens, dar pe chipul ce scânteia se așternu un zâmbet.

-Ah, fetița mea, mare și frumoasă te-ai mai făcut! Ce grijă te frământă de ai vrut să-ți vezi bunicul la ora asta târzie din noapte?

Serafina simți o lacrimă lunecându-i în colțul ochiului. Glasul bunicului, care îi înveselise copilăria, era același cu cel din amintirile ei.

-Îmi caut dragostea pierdută, bunicule. De iubitul meu, Peruggio Sorriente, ai auzit ceva?

-Așteaptă aici, fetițo, mă voi întoarce cât pot de repede. Eu nu știu nimic, dar alții s-ar putea să știe. Mă duc să-i întreb și-ți voi aduce răspunsul.

Silueta din foc dispăru ca un abur ușor, ca să reapară peste nu multă vreme, clătinând amărâtă din cap.

-Nimeni nu știe nimic, fetițo, el n-a ajuns în lumea noastră. Ah, dar iată-l lângă tine și pe amicul Ulrich, care sperie lumea cu colții lui, ca nu cumva să se spună că e un tip cumsecade. Nici o șansă, bătrâne, jumătate dintre oamenii din Sasca au depus mărturie că ești cel mai cinstit și mai sufletist din neamul tău, degeaba-ți arăți colții că nu înspăimânți pe nimeni. Fiecare ți-e dator într-un fel sau altul și eu mai mult decât ceilalți, că știu ce ai simțit odată pentru soția mea. Dar am o veste bună pentru tine, vei fi răsplătit cu mai multă fericire decât îți poți închipui că există, înainte să se împlinească anul. Iar tu, Serafina, degeaba ai cerut darul unei inimi vesele, dacă nu ești gata să-l primești. Fericirea ta depinde numai de tine – cu cât mai repede vei înțelege asta, cu atât mai puțin timp vei petrece în umbra suferinței. Să-i spui bunicii că o iubesc!

Silueta imaterială se topi în focul care acum ardea cu flăcări egale, liniștite. Vocea lui Ulrich sparse tăcerea.

-Mai e ceva timp până la miezul nopții și n-ai rostit decât două nume. Ai dreptul la trei.

-Chiar dacă n-am cunoscut personal pe cel chemat și dacă s-a stins cu foarte mult timp înainte ca eu să mă nasc?

-Chiar și așa, poți să încerci.

Un gând nebunesc trecu prin mintea Serafinei. Luă în palmă un pumn de țărână și se pregăti să-l arunce în foc, cu un singur nume în cap. Femeia aceea îngrozitoare va da socoteală pentru ce-i făcuse iubitului ei! Ridică mâna în direcția șemineului, dar mai multe lucruri se întâmplară în același timp: ceva greu căzu peste ea, camera se umplu de lumină și focul se stinse brusc, risipind cenușă pe covor. Aerul vibra.

Serafina încercă să dea la o parte drugul de fier care parcă o strivea și descoperi cu stupoare că acesta era nimic altceva decât trupul lui Ulrich, care o țintuia cu forța de pământ.

-Meriți o bătaie bună pentru ce era să faci acum! Ai vrut s-o chemi pe Ariana, am simțit ura clocotind în tine. Înțelege că n-ar fi fost posibil să vorbești cu ea – iubirea poate străbate granița dintre lumi, ura însă nu. Oare n-ai reținut nimic din ce ți-am povestit despre mine? Să treci dintr-o lume în alta cu ură în suflet înseamnă să te respingă și cei vii, și cei morți și sufletul tău să rămână pentru vecie prizonierul trupului – să devii un demon, așa ca mine. Iar eu i-am jurat bunicii tale că voi avea grijă de tine, așa că a trebuit să rup vraja.

-Deci demonii…

-Da, așa se nasc! Sunt oameni care încearcă să treacă dincolo ducând ura cu dânșii. Nu sunt primiți în nici una dintre lumi și trebuie să rătăcească o eternitate, asta e soarta lor.

-Îmi pare rău, nu știam! Ți-am cauzat vreun necaz cu asta?

-Necazurile mele sunt treaba mea, replica sec Uri.

-Atunci, poate ar fi bine să dispar de aici. Mașina mea e parcată în apropierea casei. Voi pleca fără să aștept zorile.

-Asta în nici un caz! Ceaiul pe care l-ai băut te-ar face să ai halucinații, iar noaptea e neagră și ninge. Urcă la etaj, e un dormitor de oaspeți acolo, și încearcă să dormi până dimineață. Vei găsi pe pat o cunună de usturoi – înfășoar-o strâns în jurul gâtului, astfel confrații mei nu-ți vor simți mirosul sângelui și nu-i va tenta. Îi aștept pentru petrecerea de Haloween și cel mai înțelept ar fi să te ții cât mai departe.

-Mulțumesc, Uri, pentru tot.

Urcă scările și găsi în hol sacoșa de cărți pe care o adusese. Fusese într-o sâmbătă la Paris numai pentru asta, colindase toate anticariatele din Montparnasse în căutarea de cărți vechi de ocultism și magie, vrând să-i facă o surpriză plăcută lui Uri. Și-acum stricase totul, purtându-se prostește.

Puse cărțile pe masa Cristinei, găsi o hârtie și un pix și scrise „pentru Nelly Noel, de la Serafina. Sincer, îmi pare rău”.

Plecă în zori, pe o ninsoare deasă, din casa liniștită ce părea pustie. Pe treptele exterioare văzu câteva pete roșii pe zăpadă, dar hotărî să le ignore. Fusese o petrecere de vampiri acolo, era mai bine să nu-și bage nasul în treburile lor și să apese pe accelerație.

Cap. 39 Daruri de Crăciun

- Ulei de măsline...

- Am luat

- Zahăr

- Este

- Făină, sare, condimente...

- Uite-le aici

- Sos de tomate, carne la conservă, ciuperci, pește...

- Avem de toate

- Paste făinoase

- Am pus și de-astea. N-am niciodată răbdare să frământ aluatul singură.

- Bine, zise Serafina întorcând lista pe partea cealaltă. Nealimentare acum: brad de Crăciun

- E cutia mare pusă de-a curmezișul căruciorului, arătă Giovanna.

- Becuri, beteală, globuri roșii, globuri aurii, vârf de pom și steluțe...

- Stai să verific, sunt toate!

- Păi, lista e completă. Putem merge la casierie.

- Caracatiță!

- Ce-ai zis?

- Caracatiță, repetă Giovanna.

- Hai înapoi la raionul de pescărie, am văzut tentacule la borcan. Dar le prepari tu!

Giovanna râse.

-Nu, fată dragă, nu m-ai înțeles. Una vie, care să vină după noi cu toate pachetele astea. Tu și eu n-avem împreună decât patru brațe și ne-ar trebui cel puțin de două ori pe atâtea.

-Ne descurcăm noi cumva, făcu Serafina optimistă. Vom pune separat proviziile pentru casa de vacanță, îi vom asambla bunicii pomul de Crăciun și plecăm deîndată la Sasca. Nici nu trebuie să despachetăm totul aici.

-Vă ajut eu la Sasca, dacă aveți probleme.

Serafina înlemni. Glasul rece era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l audă. Nu aici, nu cu Giovanna de față! Aceasta se îndepărtă, căutând o casieră mai puțin aglomerată.

-Ulrich, ce naiba e cu tine aici? Un vampir la cumpărături?

Rostise cuvintele cât de încet putuse s-o facă. N-avea nici o îndoială ca urechea sensibilă a lui Ulrich prinsese fiecare vorbuliță.

-Norocul meu că centrele comerciale sunt deschise și noaptea în decembrie! Cumpărăturile sunt un obicei plăcut, nu crezi? Bine, eu nu cumpăr nici mâncare (surâse arătându-și dantura perfectă), nici brazi de Crăciun, dar un praf ca să nu se întindă mătasea broaștei la primăvară peste lac tot am găsit. N-ai idee ce greu se întreține apa aia, când toată vara turiștii aruncă tot felul de mizerii înăuntru!

Serafina se așeză la rând la casierie, iar Ulrich se postă cu naturalețe în spatele ei.

-Dar voi?

-Am aterizat în zori, am ajutat-o pe bunica la curățenie și abia acum am apucat să ieșim prin magazine. Bunica vrea un pom de Crăciun și în apartamentul de aici, pentru atmosferă. După ce-l împodobim, vom pleca la Sasca. Planul era să dormim o noapte la bunica, dar dacă vrei să vii cu noi, putem porni dimineața devreme, ca la răsărit să fim deja acolo.

-Hm, sună tentant. Nu cred că bunica ta s-ar supăra să trec pe la ea și să stăm de vorbă până voi terminați ritualul în jurul chestiei ăleia de plastic (arătă spre bradul sintetic ambalat în cutia de

carton). Și, dacă tot facem conversație, vrei te rog să mă prezinți domnișoarei drăguțe care te așteaptă?

-Uri, Giovanna e prietena mea. Să nu îndrăznești!

-Bine, promit. Fără brunete simpatice la masă – sau să zic mai bine fără brunete în farfurie?

-Du-te dracului!

-Greșit, nu mă trimite acasă, că mă întorc mai repede decât ai crede!

Râseră amândoi. Giovanna întoarse capul.

-Giovanna, el e Ulrich. Va fi vecinul nostru la Sasca!

-Egoisto, parcă locuiai la kilometri distanță de orice așezare și abia acum îmi spui că ai vecini așa de arătoși? Ulrich, eu sunt Giovanna, prietenă de suflet și colegă de serviciu a acestei fete răutăcioase!

-Încântat, Giovanna. Prietenii Serafinei sunt și ai mei, răspunse Ulrich politicos și Serafina speră că vorbele ascundeau un sens mai adânc.

Poate că Ulrich auzise ideea Giovannei de a-și dresa o caracatiță, sau era doar amabil, dar duse cea mai mare parte din pachetele fetelor până în apartamentul bătrânei, care ii primi pe toți trei cu brațele deschise.

-Uri, dragule, eu voi prepara niște ceaiuri până când fetele vor împodobi bradul. Lasă-le pe ele să facă asta, femeile adoră să decoreze casa de sărbători, iar tu vino să discutăm în bucătărie.

Fetele despachetară și plasară bradul în fața geamului din camera mare. Giovanna puse la îndemână globurile și beteala, în timp ce întrebă, aparent nepăsătoare:

-E căsătorit vecinul ăsta al tău? Pare foarte tânăr și drăguț .

-E văduv, nu are familie. Dar să nu te înșele aparențele, e cu mult mai în vârstă decât pare.

-Oh, dar e extrem de frumos! Cum de s-a înmormântat acolo la țară?

-Înmormântat e un termen destul de potrivit în cazul lui, dar el preferă izolarea. Scrie cărți, bănuiesc că liniștea îi priește.

Ochii Giovannei se rotunjiră curioși.

-Un literat? Am bănuit eu, are mâinile atât de delicate! Ce fel de cărți scrie?

-Păi, nu știu dacă ți-ar plăcea. Ești amatoare de romane de groază? Din alea cu stafii, demoni, morți-vii și altele de soiul ăsta?

-Depinde cine le scrie, replică Giovanna cu tâlc. Zău, Serafina, să nu-mi spui că băiatul ăsta nu-ți place nici un pic, că nu te pot crede.

-Îmi place ca vecin, e de treabă, mă ajută mult și are grijă de mine în pustietatea de acolo, dar asta-i tot. Recunoaște că ești dezamăgită, nu e ce credeai.

Giovanna oftă.

-Tot Peruggio e de vină?

-Nu e vorba de vreo vină aici, dar pur și simplu nu mă pot imagina împărțind cu altcineva visele și viitorul meu. Poate sunt eu de modă veche. Dar tu?

-Ți-am mai spus că Dario a fost un capriciu, înainte de a fi o mare dragoste. L-am iubit mai mult când am realizat că-l pierdeam. Amintirea lui mă doare încă – mă va durea mereu, dar îmi lipsește un bărbat care să mă mângâie, în brațele căruia să adorm, care să fie tandru și bun cu mine.

Serafina căzu pe gânduri.

-Giovanna, nu mă înțelege greșit, aș vrea din tot sufletul ca tu să fii fericită. Dar gândește-te bine, Ulrich a trecut și el prin multe, e văduv și asta nu-i o traumă așa ușor vindecabilă și, mai ales, abia știi câte ceva despre el. Gândește-te bine, poate că nu sunteți din aceeași lume!

-Serafina, tu vorbești? Peruggio era din altă lume și el, ba chiar din altă specie, dacă am înțeles eu bine. Ceea ce nu v-a oprit să fiți foarte fericiți unul cu celălalt, nu?

-Păi în cazul acesta succes cu Ulrich, dar vezi că nici el nu-i chiar om. E va… e un tip mai aparte, în orice caz.

Ulrich apăru în ușă, dar Serafina știa că auzul lui fin prinsese firul discuției cu mult mai devreme.

-Ceaiul e gata, fetelor! Vă așteptăm în bucătărie.

Bradul era și el împodobit. Serafina întoarse limbile vechiului ceas deșteptător al bunicii, potrivindu-l pentru ora cinci.

-De ce plecăm așa de dimineață? Nu ne putem odihni mai mult?

-Nu, Giovanna, Uri vine cu noi și are o treabă în zori în sat, așa că trebuie să ajungem înainte de răsăritul soarelui. În plus, e de lucru la Sasca! Peste patru zile ne vom întoarce aici s-o luăm pe bunica, între timp trebuie să pornim centrala termică, să curățăm șemineul, să spargem niște lemne, să dăm deoparte zăpada din curte, să împodobim și acolo un brad, dar unul adevărat, imens, să facem prăjiturile și câte și mai câte. Crede-mă, e de lucru mai mult decât ai vrea!

Giovanna nu mai protestă. Ulrich venea cu ele!

„Dimineață" era un fel de-a spune. Cerul era mai negru ca o ladă plină cu cărbuni atunci când Serafina îi dădu Giovannei un ghiont ca să o trezească. Uri trebăluia deja în bucătărie, în același costum impecabil, cu cămașă de mătase mov, pe care-l purtase la magazin. Părea odihnit și îmbujorat, deși Giovanna se întrebă dacă apucase să doarmă sau stătuse toată noaptea la taclale cu bătrâna. Ea, una, se simțea amețită după numai trei ore de somn și abia își ținea ochii deschiși. Ar fi dat oricât pentru o cafea bună, numai că Serafina hotărâse altfel.

-Vei avea tot timpul din lume pentru cafea la Sasca, nu pierde vremea aici! Dacă vrei să mai dormi, ai putea ațipi în mașină.

Giovanna bombăni supărată. De ce atâta grabă, că doar nu ardea casa? Se lăsă târâtă în garaj și fu fericită să se întindă comod pe bancheta din spate. Uri luă loc lângă Serafina, care șofa. Părăsiră orașul luminat ca ziua pe o lapoviță păcătoasă, în timp ce Serafina căuta un post de radio cu muzică. Nici ea nu dormise decât trei ore și ar fi vrut să găsească ceva antrenant, dar nu avu noroc.

-Putem vorbi, dacă asta nu-ți distrage atenția de la drum, propuse Ulrich. Sper că prietena ta mă va ierta pentru plecarea atât de matinală.

-Poți să fii sigur de asta. Mi-a spus aseară că te găsește foarte arătos.

Ulrich zâmbi.

-Mă bucur că mă place. I-ai spus ceva despre…?

-Nu, nici vorbă. Ar fi de datoria ta s-o faci, nu crezi?

-Aș face-o dacă nu mi-ar fi teamă de reacția ei. Oamenii spun atâtea prostii despre noi, cel mai adesea fără nici un motiv. Nu vreau s-o sperii – în fond eu nu sunt închisoare comunală!

Serafina chicoti auzind comparația.

-Închisoare nu ești, într-adevăr, dar poți ține oamenii prizonieri în mrejele tale. Sau poți face alte lucruri mult mai rele!

-Am promis că fără brunete, nici la cină, nici la mic dejun. Doar e oaspetele tău, nu te-aș face de râs!

-Anul trecut, Raoul tot oaspetele casei noastre a fost, ceea ce nu te-a oprit să-l ataci. Sau ai uitat?

-Imbecilul ăla nu se pune la socoteală. Îi curgeau balele după tine! Dar văd că ți-ai dat repede seama că eu l-am „aranjat".

Între două viraje, Serafina privi iute la Ulrich.

-Am început să intru la bănuieli când te-am văzut în lac. Am crezut întâi că te-au împușcat vânătorii pentru că mă protejai pe mine, dar când n-am găsit nici o urmă de glonț pe corpul tău, ci doar semnele acelea pe gât, lucrurile mi-au devenit deodată clare.

-Acele semne le avem toți cei din neamul nostru. Oamenii nu ne pot răni iar leziunile din viața noastră umană se cicatrizează în procesul transformării. Dar semnele lăsate de un vampir unui alt vampir nu dispar niciodată.

-Dar cele lăsate unui om? șușoti Serafina.

-Poți vorbi cu voce tare, prietena ta doarme dusă. Dacă te îngrijorează semnele de pe gâtul lui Raoul, află că au trecut în cel mult trei zile și, cu sau fără ele, n-a devenit nici mai frumos, nici mai deștept după această experiență.

-Când mușcați pe cineva – un om – doare?

-Depinde dacă vrem să doară sau nu. Poate fi foarte rău, pentru că suntem destul de sadici, dar numai dacă s-a comis o nedreptate împotriva noastră. În mod normal e ca o înțepătură de insectă, nu e chiar așa de rău ca atunci când te înțeapă o viespe. În privința noastră, exagerările oamenilor funcționează din plin și fac dintr-o banalitate, o tragedie terifiantă. Iar dacă vrem să nu doară, ei bine, în acest caz putem face să fie foarte excitant, ca un fel de trăire erotică. Suntem foarte buni la asta, dar bănuiesc că tu iarăși vei vrea să schimbi subiectul!

-Las-o mai moale cu laudele de sine, bombăni Serafina.

Uri era destul de bine simțit ca să treacă la alt subiect din proprie inițiativă.

-Povestește-mi ceva despre prietena ta. Cum și unde ai cunoscut-o?

-Te rog să nu te iei de Giovanna. E o fată foarte bună și a suferit enorm. Avea un iubit, pe care tatăl ei și-a pus oamenii să-l omoare.

-Păi, ăsta e mai rău ca socrul meu. Interesant, trebuie să-l gust odată pe omul ăla.

-N-ai nici o șansă. E mort de ceva vreme – l-a ucis Peruggio.

-Uau, iubitul tău? Uri rămase mirat. Băiatul acela bun și frumos era capabil să ucidă? Deci sunt adevărate legendele noastre, care spun că ochii de foc pot lua viața?

-Nu știu ce povestesc legendele voastre, dar Peruggio s-a uitat cu ochii săi argintii la tatăl Giovannei și i-a spus că se va stinge la apusul soarelui. S-a întâmplat întocmai cum proorocise și mi-a spus apoi că el l-a ucis.

-Chiar ca în legende, șopti Ulrich pentru sine. Noi îi considerăm pe cei luminoși posesori ai valorilor binelui suprem, în timp ce pe noi înșine ne vedeam ca pe niște încarnări ale răului. Dar mai poți să știi ce e bine și ce e rău în lumea asta veșnic în schimbare?

Tăcură amândoi o vreme. Ulrich vorbi primul:

-Mai povestește-mi despre prietena ta. Cu ea ce s-a întâmplat?

-Giovanna s-a înșelat – credea că răzbunarea o va face fericită, dar n-a avut dreptate. Moartea tatălui ei, pe care ea o dorise, nu i-a alinat durerea. E singură de-atunci.

-Singură și tristă, adăugă Uri. Noi simțim apropierea celor triști pentru că au pierdut pe cineva foarte drag. Firește, nu putem avea compasiune pentru oameni, dar asemenea istorii ne impresionează întotdeauna – poate seamănă cu propria noastră soartă. Nu ne putem atașa de muritori pentru prea multă vreme – ei mor, iar noi suferim pentru că nu-i putem urma. Dar o femeie ca aceasta, capabilă de o asemenea dorință de răzbunare, merită în orice caz respectul unui vampir - și doar noi știm despre răzbunare mai mult decât orice făptură vie.

-Nu-i vorbi despre asta, făcu Serafina pe un ton sever. Acum regretă și nu-i face plăcere să i se amintească istoria aceea. Consideră că e damnată pentru că a dorit moartea părintelui ei.

-Nu poți ajunge damnat din atâta lucru – nu atunci când regreți cu adevărat și suferi pentru ce ai făcut sau ai spus într-o clipă de mânie. Cât despre ce voi vorbi și ce nu cu prietena ta, noi prin firea lucrurilor nu suntem o companie prea veselă. Cred că mă voi ține departe de ea, ca să n-o deprim și mai mult.

-Nu ești întotdeauna lipsit de umor, domnule „nu sunt închisoare comunală". Oricum, nu vei avea ocazia să conversezi cu Giovanna la prânzul din prima zi de Crăciun, pentru că vei fi ocupat în altă parte și-mi vei refuza invitația.

-Sper să nu te supere refuzul meu, replică Ulrich.

-Îl voi înțelege, fii sigur. Dar în noaptea de Crăciun nu m-ar supăra să treci pe la noi – am un dar pentru tine.

Frâna bruscă o trezi pe Giovanna, care lunecă de pe banchetă.

-Hei, e încă noapte. Unde naiba suntem?

-Aproape de casa lui Ulrich, lămuri Serafina lucrurile. Până aici putem ajunge cu mașina, de-aici urcăm la deal pe jos.

-Pe toți dracii din infern, cu toate pachetele după noi?

-Nu, pe alea ni le va aduce Ulrich diseară, cred că va închiria catâri de munte pentru bagajele noastre. Ia-ți numai strictul necesar și hai la drum.

-Da, dar să-mi iau rămas-bun de la el, așa s-ar cuveni, spuse Giovanna rușinată. Am dormit tot drumul, vai mie!

-N-ai pierdut nimic, era beznă. De Uri m-am despărțit deja, se grăbea foarte tare, dar îl vei vedea după prânz, zise Serafina privind cerul care începuse să pălească la răsărit.

Supărarea Giovannei se dovedi scurtă: pentru prima oară în viață, înota în zăpadă până la genunchi, chiuind de plăcere. Era aproape amiază când ajunseră la casa de pe deal. Trebuiseră să se oprească de nenumărate ori, pentru a-i lăsa Giovannei răgazul să scuture pomii ninși, să facă bulgări de zăpadă sau pur și simplu să se arunce pe jos printre nămeți. În curte le aștepta o surpriză plăcută: zăpada era mică, Ulrich trecuse probabil cu o zi sau două (sau cu o noapte, gândi Serafina) mai devreme și măturase.

Giovanna își luă camera în primire și adormi buștean, fără ca măcar să ceară de mâncare.

Se trezi pe înserat, cu ochii umflați de somn și cu un sentiment de jenă – Serafina făcuse totul singură. Centrala termică funcționa, casa începuse să se încălzească, în șemineul de la parter ardea focul, din bucătărie venea miros de mâncare și aroma delicioasă de cafea se răspândea din sufragerie.

-Am dormit, iar tu ai lucrat. Nu e drept, constată Giovanna. Dar lasă că-mi iau revanșa, nu sunt așa de puturoasă cum m-ai crede!

-N-ai fi avut ce să faci până acum, abia au sosit proviziile. Dar de-acum te poți apuca!

-Uri a trecut deja pe aici? Trebuia să mă trezești!

Serafina râse.

-Păi, ar fi văzut o față obosită, cu ochii încercănați. Voiai să te vadă astfel?

Giovanna bombăni ceva, dar își bău cafeaua, făcu un duș și apăru în bucătărie.

În miez de noapte, când lumina se stinse în casa de pe deal, aroma care ieșea pe geamul bucătăriei s-ar fi putut simți până în Sasca. Giovanna se dăduse peste cap: zeci de feluri de prăjiturele mărunte, frumos decorate, ocupau masa mare din sufragerie, înșirate pe tăvi și tăvițe. Friptura rumenă era deja în cămară, sub un clopot de sticlă, podoabele pentru bradul imens din curte așteptau lângă ușă, gata să fie folosite, iar Serafina hotărî că era momentul s-o lase pe Giovanna să doarmă cât poftește, fie și până la prânz. Ea însă se strecură afară din casă înainte să se crape de ziua, închizând ușa cu grijă să nu scârțâie. În întunericul dens, o siluetă aștepta în tăcere.

-Uri, mă bucur să te vad. N-am apucat să-mi cer scuze pentru purtarea mea idioată de Haloween.

-Nici eu n-am apucat să-ți mulțumesc pentru cărți. Le-a găsit Cristina a doua zi de dimineață, mi le-a adus împreună cu biletul de la tine. M-a impresionat să știu că te-ai gândit la mine – ființele muritoare de regulă nu se gândesc decât cum să ne distrugă.

-Cristina e bine? întrebă Serafina suspicioasă.

-Habar n-am. Poate să-și fi rupt o mână sau un picior, nu schiază de loc bine dar insistă. A plecat în vacanță acum trei zile cu

părinții și prietenul.

Serafina oftă.

-Deci e nevătămată!

-Din punctul meu de vedere, da. Și are atâta sânge în vene cât i-a dat mama natură, nici o picătură mai puțin. Dar tu? „Amicii” tăi?

-Nu știu nimic de ei, probabil consideră că m-au împușcat astă-toamnă. Momentul în care își vor da seama de greșeală nu va fi prea vesel.

-Nici pentru ei, nici pentru tine, filozofă Ulrich. Ai mai exersat?

-Da, cred că da. N-am stat degeaba, asta-i sigur.

-Să vedem! Dacă nu am pietriș la dispoziție, ce-ai zice de niște bulgări de zăpadă? Nu râde, e încă noapte deci voi fi periculos de rapid.

Ca să-si întărească afirmația, zâmbi cu gura deschisă. În lumina difuză reflectată de zăpadă, caninii păreau neobișnuit de lungi. Serafina știa însă că n-o va ataca, așa că îi întoarse zâmbetul.

Bulgării nici nu se vedeau trecând. Numai zgomotul din clipa în care se înfigeau în zăpadă și vibrația aerului anunțau faptul că Ulrich își lansase ploaia de proiectile. Serafina se ferea cu tot mai multă abilitate, pe măsură ce tirul se întețea.

-Ești incredibil de rapidă. Parcă nici n-ai fi om, zise Ulrich mulțumit.

-Dacă asta e o laudă, mersi. Știi, am reflectat la ceva: singurele informații despre cei cărora le spui „amicii” mei le-am aflat prin intermediul lui Peruggio de la John Smith, un prieten de-al lui. Mă gândesc că aș putea să contactez persoana respectivă, eventual apelând la cercul de cunoștințe al tatălui meu.

-Ideea nu-i rea de loc. Vrei să vorbesc eu cu Iustin?

-Te cunoaște?

Ulrich păru amuzat.

-Crezi că bunica ta știe ceva ce fiul ei n-ar fi putut să afle?

Se despărțiră când cerul începea să se lumineze. La plecare, Ulrich nu uită să se intereseze de Giovanna și Serafina avu senzația că nu era o simplă întrebare de politețe.

A doua zi trecu pe neobservate, cu împodobitul bradului imens din curte. Pe înserat apăru și Ulrich, dornic să nu rateze momentul

aprinderii beculețelor colorate. Giovanna se îmbujoră când îl văzu și, trecând prin fața lui, îi atinse mâna ca din întâmplare.

-Oh, dar ești înghețat cu totul. Unde ți-ai uitat mănușile?

Ulrich mormăi ceva ininteligibil pe post de răspuns.

A treia zi veniră și părinții Serafinei. Era bine, două guri în plus la masă reduceau întrucâtva riscul ca Giovanna, în elanul ei culinar de neoprit, să nu mai găsească un loc liber în casă, unde să pună tăvițe cu prăjituri. Spre norocul comesenilor, gătea nu doar mult ci și delicios, așa că toți începură să-i arate multă simpatie.

În ajunul Crăciunului Serafina plecă de cum se făcu ziuă, să-și aducă bunica de la oraș. Giovanna n-o însoți – n-ar fi dat pentru nimic în lume zăpada de la țară pe lapovița și noroiul cleios și cenușiu al orașului. În noaptea dinainte ninsese abundent, așa că Giovanna rămânea la Sasca să-și exerseze nou-descoperitul talent de a construi oameni de zăpadă, profitând de „materia primă” adunată din belșug în curte. Serafina întoarse capul și-și strivi lacrima care-i luneca printre gene – era bine că mergea la oraș, amintirea omului de zăpadă ridicat de ea și Peruggio cu ani în urmă o bântuia ca o stafie din altă lume.

Drumul înapoi spre casa de la țară părea o întoarcere la basmele copilăriei. De cum părăsiră orașul, câmpia se albi de petece de zăpadă, iar la jumătatea drumului Serafina coborî și înfășură cauciucurile în lanțuri solide. Bunica se bucura de dansul fulgilor ca un copil, cu nasul lipit de parbriz, și sporovăia în voie, dar Serafina o cunoștea îndeajuns de bine ca să urmărească tâlcul din spatele fiecărui cuvânt.

-Deci te-ai mai văzut cu Uri și vă înțelegeți bine...

-Foarte bine chiar. Am fost la el de Haloween, bunicul îți transmite salutări.

Batrana surâse.

-E ciudat ceaiul ăla, nu? Nu știi dacă ceea ce vezi există aievea sau e doar fantezia ta. Iar a doua zi te trezești așa de confuz...

-Păi, eu nu cred că fantezia mea putea să-mi zică vorbe în doi peri cum am auzit atunci. Sau poate am o fantezie bolnavă? întrebă

Serafina.

-Poate vrei să-mi povestești și să căutăm împreună să dezlegăm ghicitorile, ce spui de asta?

-Știu și eu? Tu ce ai înțelege când ți s-ar spune că ai cerut în dar o inimă veselă, însă nu știi să te bucuri de darul primit? Anul ăsta nici măcar nu știu ce să-mi mai doresc. Cred că nu-mi doresc nimic pentru mine, voi cere sănătate pentru tata, pentru mama, pentru tine și atâta tot. Inima veselă de anul trecut mi-a adus numai necazuri.

-Evident, darul nefolosit mai rău te încurcă, asta e sigur, spuse bătrâna cu convingere. Tu ai o inimă veselă și o fire tare bună, dar ce ai făcut cu inima ta? Ai lăsat-o să se umple de ură față de o femeie pe care nu o cunoști, nu o poți înțelege și deci nu-i poți judeca faptele și deciziile. Cum vrei ca inima ta să mai fie veselă, când urăști? Soarta ți-a dăruit cea mai frumoasă dintre iubiri și tu ai aruncat-o ca pe un ciorap găurit, de îndată ce te-ai simțit părăsită. Ce-ai făcut cu amintirile clipelor voastre frumoase? Ți-ar ajunge cât să fii fericită o eternitate de acum încolo, iar tu le-ai înmormântat ca pe ceva de care nu mai vrei să-ți aduci aminte! Iartă-mă, dacă Ștefan nu ți-a spus că ești o idioată – el a fost mereu prea politicos cu femeile – dă-mi voie să ți-o spun eu!

-„Fericirea ta depinde numai de tine”, murmură Serafina.

-Așa e, draga mea. Odată ce vei reuși să-ți scoți din minte ura față de Ariana, îți vei regăsi toate momentele frumoase trăite cu el și vei simți din nou cât de mult te iubește.

-Da, dar a murit în fața mea!

-Of, de parcă nu l-ai cunoaște pe Ulrich. El e dovada clară că viața și moartea sunt ceva atât de relativ...

-Nu l-am putut întâlni de Haloween – degeaba l-am strigat pe nume, și încă de două ori!

-Exact ce-ți spuneam! N-a venit, pentru că trăiește – poate e prizonier în altă lume, în alt timp, dar sigur îi pasă de tine. Crede-mă, l-am citit și nu era nici un pic de superficialitate în sentimentele lui față de tine. Acolo unde e, nu a încetat o clipă să te iubească.

-Știi, bunico, în Cartea Mediatorului e scris că cine folosește o dată arma aceea teribilă, își condamnă sufletul și trupul deopotrivă la moarte și uitare eternă. Am simțit, când a căzut la picioarele mele, legăturile dintre mințile noastre rupându-se. Zile și nopți m-am

chinuit cu durerile de cap după aceea clipă, pentru că mintea mea se simțea incompletă după dispariția lui!

Bătrâna își privi nepoata ca un aer grav.

-De când e nepoata mea omul unei singure cărți? Ai uitat pentru ce te-a luat tatăl tău în călătorie, când ai început să mergi la școală? Ca să crezi fără discernământ tot ce a pus cineva pe hârtie, fie și în Cartea Mediatorului? Astfel de oameni se numesc habotnici, bigoți și încuiați la minte. E bine că citești mult – și mie mi-a plăcut să fac asta – dar e rău când cauți adevărul în cărți și nu în inima ta. Cât despre legăturile care s-au rupt, tu le-ai rupt, tu trebuie să le înnozi din nou.

-Nu știu...Mi-e greu să cred ce spui. Nu pot înțelege cum cineva care a murit mai poate să vegheze asupra altcuiva.

-Păi, atunci, nu-l mai căuta pe Uri. Domnul „nu sunt închisoare comunală" e oale și ulcele de vreo patru sute șaptezeci de ani, dacă a socotit el bine, ceea ce nu-l împiedică să fie simpatic, foarte activ și băgăcios în treburile oamenilor, nu?

-Ți-a spus și ție vorba cu închisoarea?

Bătrâna surâse.

-E una din replicile lui favorite, mereu le plasează pe undeva. Iar când înjură și drăcuiește își cere scuze de la „șeful" lui, necuratul, deși el nu e nici pe departe un demon al întunericului, așa cum se consideră.

-Bunicul i-a prezis că va fi foarte fericit, iar Giovanna pare atrasă de el.

-Prietena ta e cea care și-a pierdut iubitul, ucis de tatăl ei?

-Da, ea e.

-Vezi, poți învăța multe de la ea, fetițo. Ea se pare că a lăsat ura în urmă și poate va găsi o nouă dragoste în schimb.

-Și dacă eu nu mă pot desprinde de sentimentele mele față de Peruggio și nu voi găsi niciodată o altă dragoste?

-Nimeni nu-ți cere să faci așa ceva, replică bătrâna. Totul e să-ți eliberezi inima de ură și s-o lași să meargă pe calea ei. Fericirea are atât de multe fețe încât uneori nici nu ne dăm seama de ea, decât atunci când n-o mai avem. Ține însă minte un lucru – întotdeauna vina pentru nefericire o purtăm noi înșine, nu cineva din afară.

-În cazul ăsta chiar nu știu ce dar să cer asta-noapte – mi-ar fi de folos și o inimă mai bună, și o minte mai isteață. Dar astea sunt două lucruri, nu unul singur.

-Păi, eu zic să ceri pur și simplu înțelepciune și le-ai cuprins pe amândouă.

Ajunseră pe seară în fața fundației. Uri aștepta pe trepte și, politicos, luă bagajele bătrânei.

-Serafina, te descurci singură până acasă?

-Da, mulțumesc, dar dacă mă scapi de calabalâc ar fi foarte bine.

-Te scap și de bunica ta, n-o las să urce dealul prin zăpadă.

-Mulțumesc, Uri, dar cum...

-N-am mai zburat în brațele unui vampir de ceva vreme, chicoti bătrâna. În tinerețe mă dădeam în vânt după distracția asta și, dacă n-ar fi fost gelos Ștefan, sigur o făceam mai des.

Cei doi dispărură într-o clipită în pădurea ninsă. Fata porni singură pe cărarea care abia se zărea sub ninsoarea deasă. Cândva, și ei îi făcuse plăcere să se alinte în brațele unui bărbat care zburase cu ea, ca o rază de lumină, înlănțuind-o tandru și purtându-i de grijă. Se opri lăsând fulgii să-i mângâie fața și văzu în minte doi ochi mari și negri, cu irisurile înconjurate de cercuri argintii, privind-o duios. Și chiar se simți fericită pentru câteva clipe, după multe luni în care nu credea că acest lucru poate fi posibil. O luă la pas iute, fugind din fața nopții care devenea tot mai neagră și văzu, neașteptat de repede, casa luminată în fața ochilor. În hărmălaia de voci dinăuntru desluși vorba agitată a Giovannei, care-i îmbia pe toți – bineînțeles – să-și umple încă o dată farfuriile, și glasul molcom al lui Uri, care se plângea de indigestie și se văita că nu poate să guste chiar nimic, deși multe lucruri îl tentează. Serafina nu știa dacă să râdă sau să se supere, gândindu-se cam ce anume îl tenta pe Ulrich, așa că intră în casă tropăind ca să-și scuture încălțările de zăpadă și aducându-și din plin contribuția la zgomotul general.

În acel an, atât părinții cât și bunica o copleșiră cu daruri. Surâse – de parcă toate cutiile, pachetele și pungile adunate în fața ei ar fi putut să-i cumpere un pic de fericire.

Fericire – poate ăsta era cuvântul! Nu-și dorea fericire pentru o viață –ar fi fost un nonsens, ce fericire putea exista fără Peruggio?

Nici pentru o lună, o săptămână sau o zi. Își imagină copiii nou-născuți ai Marinei și ai lui Giorgio și-și dori să fie o nașă fericită, fie și pentru o clipă. Iar inima ei îi șopti că alesese bine darul pe care-l ceruse în noaptea de Crăciun.

Împăcată cu sine, îl caută pe Uri care – normal – se eclipsase discret într-un colț întunecat și-i strecură în palmă o cutie micuță, în care pusese din vreme doi butoni de manșetă eleganți, lucrați în filigran de argint negru. Giovanna o văzu.

-Vai, îmi pare așa de rău! Eu nu am pregătit nici un dar pentru vecinul nostru!

-Zâmbetul tău, domniță, e darul cel mai de preț pentru mine, răspunse acesta.

-Oh, un cavaler din alte vremuri, râse Giovanna încântată de compliment.

-Chiar e din alte vremuri, mustăci Serafina în surdină.

Cap. 40 Armata Cerului

-Ești gata sau mai stăm? Nu uita, botez fără prezența nașilor nu se poate!

Serafina aruncă o privire Giovannei. Costumul roz îi venea ca turnat, scoțând în evidență tenul măsliniu, ochii negri și focoși și părul închis la culoare. Ea însăși era palidă și îmbrăcase o rochie neagră cu guler și manșete din dantelă albă. Nu putea să se imagineze altfel decât în negru, deși cândva nu suferise culoarea asta mohorâtă. Albul gulerului fusese o concesie făcută ocaziei vesele; își părea sieși mult prea clasică, dar Giovanna era de altă părere:

-Uau, negru și strâmt! Ce sexy ești! Păcat de formele tale care s-au cam topit, pentru gustul meu ești mult prea slabă. Dar nu contează, bărbații se omoară după fetele exagerat de subțiri.

-Mi-e cam frică, recunoscu Serafina. N-am mai participat la un botez catolic, nu ca nașă, și n-am habar ce trebuie să fac.

Giovanna râse.

-Păi, în principiu, un singur lucru: să mă copiezi pe mine până în cel mai mic detaliu al fiecărui gest. Va fi bine, nu-ți face griji!

Și totuși, își făcea. Sperase până în ultima clipă că Giorgio și Marina vor alege o bisericuță de cartier, dar greșise. Cei doi găsiseră o catedrală gotică, impresionantă, care putea găzdui o mie de oameni, și chiar își puseseră în cap s-o umple cu invitați. Tot orașul părea că venise, toată lumea aceea era extrem de scorțoasă și – gândea Serafina – probabil vor filma și vor fotografia totul, ca să poată comenta apoi în voie prestația ei mizerabilă. Își făcea griji și din cauza rochiei. Ei i se păruse sobră, dar Giovanna (care era de altfel extrem de relaxată) spusese că arată sexy. Era cumva prea scurtă pentru a merge la biserică? De cum ajunseră acolo, ochii îi lunecară spre asistență. Cine naiba o pusese să se îmbrace în negru? Femeile purtau toate culori pale, până și cele mai în vârstă. Văzu o singură femeie în negru, în afara ei, și femeia aceea tocmai venea spre ea. Serafina o privi surprinsă: Lucrezia, cu părul albit înainte de vreme acoperit de o pălărie cu voaletă, alesese aceeași combinație de negru cu alb ca și ea.

Lucrezia își strecură o mână pe brațul Serafinei.

-Mă bucur să te văd, draga mea. Știu ce simți – eram la fel de tânără ca tine când am rămas văduvă. Dar noi suntem femei puternice și nu ne lăsăm îngenuncheate de soartă. Ți-a mai spus cineva că ești cea mai frumoasă și cea mai elegantă de pe aici?

-Nu, nu mi-a spus. Mulțumesc...mamă.

Lucrezia surâse și-i șopti la ureche:

-Poți să crezi că sunt nebună, dar inima unei mame nu poate fi mințită. Peruggio trăiește și se va întoarce într-o zi. Curaj, fata mea!

Serafina cumpăni la cele auzite. Da, într-un fel era ca și văduvă, așa cum fusese Lucrezia cu ani în urmă. Dar Lucrezia avea un motiv să lupte cu soarta, motiv care ei îi lipsea – avea un copil. Putea responsabilitatea pentru institut să fie comparată cu asta? Fetițele lui Giorgio și ale Marinei erau acolo, una în brațele Giovannei, cealaltă în propriile-i brațe: calde, lipicios de dulci, privind lumea cu ochișorii lor curioși, pufoase și roz ca niște păpuși dintr-un film de desene animate. Dar erau vii – respirau, se agitau, țipau – oh, și încă cum – și creșteau văzând cu ochii, având nevoie de toată

dragostea din lume ca să devină într-o zi, asemenea ei, femei puternice.

„Fericirea ta depinde numai de tine“, răsună în capul Serafinei. Cine sau ce o oprea acum să fie fericită, cu micuța Maria-Graziella în brațe? Faptul că știa că nu era propria ei fiică? Sau ideea că niciodată nu va avea propriul copil, nu cu singura ființă de pe fața Pământului pe care o dorise vreodată? Nu asta conta acum, ci faptul că fetiței îi plăcuse nu se știe ce la ea și o privea cu ochii mari, zâmbitori. Serafina o strânse la piept și-i mângâie fața rozalie, apoi o ridică legănând-o. Fetița gânguri mulțumită.

Giovanna întoarse capul spre ele.

-Ia te uită, parcă ai avea o liotă de copii acasă. Nici Marina însăși nu face asta mai bine decât tine!

Serafina simți o căldură necunoscută în inima ei, mai dulce ca orice mângâiere. Micuța continua să-i surâdă, de parcă o legătură secretă tocmai luase naștere între ele două. Serafina lăsă căldura să se răspândească prin venele ei, să-i inunde toata ființa. Era, desigur, fericire. Un alt fel de fericire decât cunoscuse în clipele de pasiune cu Peruggio, dar totuși fericire. Își plecă fruntea, întorcând zâmbetul pruncului și în aceeași clipă avu senzația că este privită intens. Era aceeași privire arzătoare cu care el o obișnuise, privirea plină de iubire a unor ochi imenși, cu irisurile negre înconjurate de cercuri argintii. Numai că acum privirea aceea venea de undeva dinăuntrul ei, răspândind lumină în afară și transformând ziua cenușie de iarnă într-un început însorit de primăvară. Serafina ridică ochii: prin rozeta cu vitralii de deasupra altarului, soarele inunda biserica, jucându-se în părul și pe chipul ei. Cu o mână umbri fața copilului, protejându-i ochii de lumina intensă. Fetița se răsuci spre ea. Serafina privi din nou rozeta și desluși clar în caleidoscopul de culori un ochi uriaș, argintiu, ațintit asupra ei.

Giorgio adusese în sala de consiliu modelul invitației la conferința institutului. Cartonul frumos desenat (Serafina avea un rol major în asta) trecu din mână în mână, până când se opri la Serafina. Aceasta citi mirată programul și privi în jur.

-N-am înțeles eu bine, sau nu e gata încă? Urmează să fie completat, nu?

-E gata, bâigui Giorgio. Noi așa ne-am gândit că ar fi bine să se deruleze.

-Da, dar ați uitat ceva. Văd programul reuniunilor în plen și al secțiunilor, dar unde este cocteilul final? Unde este balul nostru de fiecare an? Anul trecut în noiembrie am zis să schimbăm data pentru începutul primăverii, dar asta nu înseamnă să ne abandonăm bunele obiceiuri. Echipele voastre, în majoritate tinere, abia așteaptă să petreacă, iar voi? Uitați chiar esențialul?

-Am crezut că...știi...

Giorgio se fâstâcise de tot.

-Ai crezut greșit, Giorgio. Refă, te rog, invitația. Balul din ultima seară nu trebuie să lipsească!

-Și chiar te vei duce?

Giovanna era moartă de curiozitate.

-Nu numai eu, ci și tu. Faci sau nu parte din conducerea institutului? Indiferent de ce s-a întâmplat în viețile noastre, colegii noștri au dreptul la această petrecere. Au muncit un an întreg ca obsedații, e vremea să se simtă bine!

-Dar ai cu cine să dansezi?

-Asta contează mai puțin. Nu voi purta o rochie cu trenă, care să se răsucească în jurul meu în timpul dansului, ci ceva scurt. Iar de dansat voi dansa cu toți cei care-mi vor cere să fac acest lucru. Și dacă nu – ce naiba, suntem gazde! Ne rămâne perspectiva de-a anima conversația.

Giovanna oftă. Imaginea Serafinei, plutind în rochiile ei somptuoase în brațele lui Peruggio, era deja un mit al institutului. Nu va mai fi niciodată la fel, dar Serafina avea iarăși dreptate: încheierea conferinței fără un bal era ca nunta fără lăutari, lipsea ingredientul care să facă atmosfera agreabilă și amintirile de neuitat.

-Îți stau bine culorile vii, continuă Serafina. Te-am văzut în verde, te-am văzut și în roz –erai magnifică. Cred că un galben ca

soarele ți-ar veni de minune.

-Da, dar trebuie să-mi cumpăr ceva și n-am chef să bat magazinele, făcu Giovanna plictisită.

-Dacă nu vii, nu pot trimite fotografii la Sasca. Ulrich cred că s-ar bucura să mai aibă vești de la tine, așa că niște poze pe adresa fundației Nelly Noel n-ar fi un lucru rău.

-Cine e Nelly asta?

-Soră-sa. Uri locuiește cu ea și Nelly are adresă de mail.

Ochii Giovannei străluciră ca nestematele. În mod sigur nu mai era plictisită.

-Dar vii cu mine să-mi aleg rochia, da?

Serafina râse.

-Chiar azi, dacă vrei!

Giovanna radia ca soarele în rochia ei de voal galben. Era lungă, amplă, cu paiete aurii aplicate pe poalele fustei și Serafina surâse văzând-o. Rochia asta cerea neapărat ca purtătoarea ei să fie invitată la dans, iar Giovanna își alesese niște pantofi aurii cu toc nu prea înalt, „ca să mă simt confortabil toată seara“, zisese ea, ceea ce era, evident, o minciună. Toată lumea știa că de fapt Giovanna nu dansează prea bine pe tocuri.

Serafina nu se putuse desprinde sufletește de culoarea neagră, dar, din fericire, rochia ei fusese croită cu multă – foooarte multă – economie de material. Era nu doar scurtă, ci și extrem de strâmtă, iar în jurul decolteului strălucea o broderie ornată cu o mulțime de cristale alb-argintii. De cum o văzu, Giorgio nu se putu abține să nu comenteze:

-Mamăăăăă, ce bine arăți! Cui i-ai pus gând rău cu rochia asta?

Serafina zâmbi.

-Te spun Marinei dacă nu încetezi!

Marina lipsea de la petrecere, pentru prima oară. Dar Tiberia-Karina și Maria-Graziella aveau nevoie de toată atenția ei.

A doua zi după petrecere, de dimineață, Serafina urca scările spre micul ei apartament de serviciu șchiopătând, cu sandalele argintii în mână. Dansase până în zori, nici nu mai ținea minte cu

cine. Nu fusese propriu-zis fericită – nu era aceeași trăire intensă ca în biserică, la botez. Dar mulțumirea îi umplea inima – conferința se desfășurase foarte bine, toată lumea amintise cu drag de Peruggio, fără ca atmosfera să se transforme într-una de priveghi din această cauză, iar petrecerea reușise nesperat, cu ajutorul Giovannei, mare amatoare de dans, și a lui Giorgio. Acesta, între două telefoane date acasă („te-ai descurcat singură să schimbi două rânduri de scutece?") invitase la dans orice femeie sub o sută de kilograme și care nu era iremediabil slută.

Serafina închise ușa pe dinăuntru, își aruncă un pantof în ușă și pe celălalt lângă noptieră, apoi se trânti îmbrăcată de-a curmezișul patului și adormi obosită. Dar înainte de-a se refugia în somn, un gând îi încolți în creier – era sfârșit de februarie, un an și o săptămână din ziua aceea fatidică. Se luptă să țină departe spectrul depresiei fără sfârșit și senzația de gol interior, spunându-și că Peruggio continua să trăiască în inima ei. Era deja o a doua natură să-și supravegheze atentă firul gândurilor, ca să împiedice suferința s-o acapareze cu totul – cumva, mintea ei fusese dresată și o asculta conștiincios, deși adesea controlul acesta strict o obosea și-i seca întreaga energie. Îl visă nu palid și lipsit de suflare în pragul biroului, ci sărutând-o și mângâind-o în mijlocul unui câmp cu maci. Se trezi către amiază, cu imaginea macilor întipărită în minte. Maci...va trebui să meargă în iunie la Sasca, să vadă dacă cresc maci în curtea casei. Zâmbi gândului ce-i venise dintr-o dată. Bineînțeles, nu va merge singură acolo. Giovanna adora să facă plajă extrem de sumar îmbrăcată și unde putea fi un loc mai bun pentru asta decât pe lângă o casă din vârf de deal, aflată la mare distanță de orice așezare omenească? Giovanna va fi încântată să vină cu ea, dacă rostea cuvântul magic: Uri.

Ziarele o așteptau pe birou la prima oră a dimineții. Secretara fusese încă și mai matinală decât ea, pentru că avusese vreme să sublinieze cu un stilou fluorescent titlurile care se refereau la institut. Serafina le parcurse rapid, blestemând în gând faptul că ea citea cu viteza normală a unui om și nu fenomenal de repede, așa cum

făcuse cândva Peruggio. Toată dimineața aceea de luni se va duce pe ziare! Dar măcar până spre prânz avea o idee despre reflectarea în presă a evenimentelor. Toate articolele erau laudative, ceea ce n-o mira de fel. Simțise gustul succesului chiar din sala de dezbateri, presa nu făcea decât să-i confirme intuiția exactă. Reușise! Serafina închise ochii și se lăsă să alunece cu capul pe spătarul înalt al scaunului. Peruggio ar fi fost mândru de ea – conferința fusese exact ca în vremurile bune, ca în vremurile când...Nu putu continua, și asta nu din pricina amintirii lui Peruggio. Îl simțea în inima ei, umplându-i-o de căldură și iubire. Nu din cauza lui! Ci din cauza blestematelor de fotografii care o înfățișau pe ea, toate luate de aproape. Se văzu în prim-plan, inconfundabilă în rochia ei strâmtă și neagră, cu cristale aplicate pe decolteu. Oricine ar recunoaște-o! Oricine, și prieteni, și dușmani! „Nu va fi simplu, nici pentru ei, nici pentru tine“, parcă așa ceva spusese Ulrich.

Acum era sigur pentru toată lumea că vânătorii de la Lacul Dracului își rataseră ținta. Se simțea din nou transformată în vânat, hărțuită ca în aceea zi rece de toamnă, la Sasca. Se repezi la sertarul mesei de lucru, căutând disperată, până când dădu de numărul de telefon pe care i-l lăsase John Smith în ziua neagra în care...Nu continuă, ci formă cu curaj numărul de telefon. Își spuse clar numele și lăsă un mesaj pe robot, rugându-se ca John să mai trăiască și să-și consulte din când în când mesageria. Apoi scană câteva titluri și fotografii din ziare și le trimise pe adresa de mail a fundației lui Nelly, „cu salutări de la prietena ta Serafina“. Știa că Cristina, conștiincioasă, va imprima mesajul și-l va depune în raftul de corespondență de pe biroul lui Nelly. Și mai știa că Ulrich va înțelege și va zâmbi, arătându-și colții strălucitori.

În încăperea mică din bazar, Mustafa se înclină adânc în fața maestrului său.

-Deci i-ai ucis pe toți.

-Da, maestre. Așa mi-ai spus, „omoară-i pe toți“, așa am făcut. Mi-ai zis că acești oameni ne-au trădat cauza și că sunt dușmanii

Profetului. N-a fost ușor, pentru că erau înarmați și se apărau bine, dar totuși am reușit.

-Cum ai făcut? se interesă Maestrul, mângâindu-și gânditor barba neagră.

-Pe rând, mărite, și fără arme de foc. În aglomerația din bazar un cuțit între omoplați e ușor de plasat. Apoi am mai folosit și funia cu care caravanele își leagă cămilele în deșert, înfășurată în jurul gâtului face treabă bună. Iar unii dintre ei s-au oprit să mănânce acolo unde patronul mi-era prieten sau dator. Aceștia din urmă s-au ales cu intoxicații alimentare. Câte unul, am reușit să-i înlătur pe toți cei șapte, întocmai cum ai poruncit.

Maestrul continua să se tragă de barbă în tăcere. Vorbi într-un târziu, cu glas obosit:

-Prea bine, Mustafa, ești un om vrednic. Du-te acum și nu mai veni încoace decât atunci când eu te chem. Allah să te aibă în pază!

Mustafa urcă scările care duceau la nivelul solului și se pierdu în forfota din bazar. Maestrul se prăbuși pe un scaun, cu capul în mâini, cu înfățișarea unui om terminat. Pusese să fie uciși cei șapte indivizi incomozi, pe care îi plătise cu o avere ca să o omoare pe femeie. Iar aceștia rataseră, nenorociții. Ziarele nu mințeau. Femeia trăia, ba chiar părea bine-sănătoasă. Era, fără îndoială, aceeași – maestrul nu se lăsa înșelat de o altă rochie sau de o față mai trasă și mai obosită. Femeia scăpase și el își simțea zilele numărate. Ca și cum asta n-ar fi fost de-ajuns, auzi în ziduri un zgomot surd și știu că învățătorul străbate chiar în acel moment pasajul secret, dornic să-l întâlnească. Perdeaua neagră cu verde se dădu discret la o parte și bătrânul cu turban și barbă albe se arătă cu chipul sau impenetrabil, ucigător de calm.

-Allah fie cu tine, frate!

Maestrul își întâmpină oaspetele cu o înclinare smerită din cap.

-Ai dreptate, ai mare dreptate să nu răspunzi. Noi știm că nici Allah, nici Dumnezeul creștinilor nu ne-au dat această lume în stăpânire, ci cei veniți din stele și care se vor întoarce. Bărbatul care cunoștea istoria lor a dispărut de mai bine de un an – daca trăia, sigur ar fi răsărit de undeva până acum. Dar femeia?

-Trăiește, șopti umil maestrul. I-am plătit pe cei mai buni trăgători să o ucidă, apoi i-am poruncit lui Mustafa să-i omoare, așa

cum m-ai sfătuit s-o fac. Dar abia azi am aflat că au ratat. Organizația noastră din America de Nord a fost distrusă de poliția locală, iar cei din America de Sud au murit într-un accident de mașină. N-am mai rămas decât noi doi – singurii care cunoaștem secretul.

-Noi doi și femeia, zise Învățătorul. Cu două persoane mai mult decât e necesar ca un secret să fie bine păstrat.

Ochii maestrului se măriră de groază.

-Ce vrei să spui? Femeia nu a vorbit până acum, iar în mine nu mai ai încredere? Am păzit secretul ca pe lumina ochilor și tu te îndoiești de mine? Acum, când suntem atât de singuri?

-Nu te tângui, răspunse învățătorul rece. Cei care au murit nu erau decât uneltele noastre, ei nu știau nimic. Le nevoie, vom cumpăra alte unelte. Să stăm și să cugetăm cum putem scăpa de femeie – ne va veni, fără îndoială, gândul cel bun.

-Să aduc un ceai, învățătorule. Vom putea gândi mai limpede.

Învățătorul aprobă dând din cap și celălalt se eclipsă tăcut în încăperea slab luminată, bucuros că pe moment scăpase de senzația de funie strângându-se în jurul gâtului. Se întoarse cu două cești micuțe, aburinde, pe care le puse pe masă, apoi urcă scara și trase o perdea prăfuită peste intrarea în încăpere. Era mai bine ca discuția să nu aibă martori. Bătrânul profită de momentul când maestrul se întoarse cu spatele și turnă în ceașca acestuia un praf alb. Secretul „celorlalți zei” se afla în siguranță atunci când nu-l mai știa decât o singură persoană. Iar cel pe care organizația îl cunoștea ca „maestru” ratase lamentabil și avea oricum prea multe informații. Acum chiar rămase singur: bătrânul cu barbă albă contra femeii. Ea, care știa adevărul fiilor luminii. Ea, care tăcuse – de ce oare? Bătrânul își zâmbi sieși, mulțumit. Femeia era vânatul lui – iar el nu-și rata niciodată prada. Desprinse perdeaua care masca ușa secretă și acoperi corpul în agonie al maestrului. Nu mai avea decât să zidească pe dinăuntru pasajul secret și, la noapte, să-i ceară lui Mustafa să incendieze cadavrul. Brav băiat, Mustafa ăsta! Îi raporta de ani de zile orice mișcare a maestrului, fără să pună nici o întrebare, pentru un pumn de bănuți și promisiunea vieții veșnice în raiul lui Mahomed. Desigur, va scăpa într-o zi și de el, dar acum femeia era prioritatea!

Când secretara îl anunță pe Iustin Dumitrescu, Serafina, care răspundea unor mailuri, tresări de bucurie. Era neobișnuit ca tatăl ei să apară fără un telefon dat dinainte. Fusese neobișnuit, se corectă Serafina, atunci când ea călătorise în lungul și-n latul pământului împreună cu Peruggio. Acum își petrecea zilele sau la institut, sau la casa de la Sasca, și tatăl ei nu mai era nevoit să telefoneze înainte de orice vizită, ca să se asigure că o găsește acasă.

Iustin își îmbrățișă fata cu drag. Slavă Domnului, parcă se mai întremase un pic. Zâmbetul, chiar așa nostalgic cum era, îi revenise pe buze. Înlocuise negrul din ținutele ei cu un albastru intens, culoare pe care o purtase și mai înainte și care se potrivea cu ochii ei turcoaz, părul de bronz și pielea albă. Își cunoștea bine fiica și-i simțea uimirea din glas.

-Nu te speria, fetițo, toți ai casei sunt bine. Pe mama ta am văzut-o înainte să vin încoace, iar bunica m-a sunat acum trei zile și-ți transmite că te iubește și să ai grijă de tine.

Iustin privi ușa din spatele său, semitransparentă și fragilă.

-E sigur locul ăsta ca să putem discuta?

Serafina râse.

-Oh, încearcă numai să tragi cu urechea și vei vedea cât e de greu. Dar dacă tot am renovat sala de consiliu, poate ți-ar plăcea să mergem acolo. Tot voim să ți-o arăt într-o zi. Eu zic că e reușită, chiar dacă n-a apărut pe copertă la „Architecture Now”.

-Sala asta de consiliu e…

-Da, e biroul lui Peruggio. Vino să vezi!

Străbătură ținându-se de mână coridorul dintre cele două încăperi și Serafina deschise ușile de cristal cu balamale argintii, atât de cunoscute. Spațiul întunecos mirosea a proaspăt și a aerisit. Serafina aprinse luminile și Iustin Dumitrescu făcu câțiva pași privind în jur, apoi se opri.

-Oh, parcă ar fi o seră. Sau o expoziție de flori rare. E superb! E altceva decât înainte și totuși are cumva continuitate. Simți că spiritul lui trăiește în acest loc, că e prezent între zidurile astea. Dar e ciudat – nu e ca o fantomă care bântuie o clădire, ci ca o lumină

care strălucește într-un loc și care te atrage într-acolo. E magnific ce ai făcut, fetițo.

-Dacă Peruggio trăiește undeva, e numai aici, tată, zise fata punându-și o mână pe inimă. Scuză-mă că sar de la o idee la alta, dar n-am mai trecut de mulți ani prin Sasca la început de vară – sunt maci în iunie în curtea casei noastre?

-Dacă sunt maci? Trebuie să mergi să-i vezi! Sunt covor, nu găsești un loc liber unde să pășești de ei, inundă toată curtea, se revarsă peste gard și înroșesc dealurile învecinate. În afară de Crăciun, cel mai frumos la Sasca e în iunie. Dar dacă tot vorbim de concediul tău, să știi că am venit cu treburi. Îl cunoști pe acest om?

Scoase o fotografie mică, din cele aflate de obicei pe diverse acte, din buzunarul hainei și o întinse fetei. Serafina o răsuci între degete, privind-o cu un aer grav. Fotografia înfățișa un bărbat bătrân, cu o barbă lungă și albă care contrasta ciudat cu sprâncenele încă negre. Avea nasul coroiat ca pliscul unei păsări de pradă, ochii negri, mici și foarte strălucitori, fața arsă de soare și un turban imaculat de alb îi acoperea capul.

-Nu-l cunosc, făcu Serafina dând fotografia înapoi.

-Nu, păstreaz-o, e pentru tine. Să te ferești de acest om sau – nu vreau să te sperii, fetițo, dar te va ucide.

Serafina se așeză la masa argintie a consiliului, într-unul din fotoliile comode. Dumitrescu observă că numărul de fotolii rămăsese același cu cel din vremea mesei de cristal a lui Peruggio, doar că pe masă, în fața locului rezervat unuia dintre comeseni, se găsea un bol de sticlă cu un minunat trandafir roșu. Era, în mod straniu, singura floare roșie în aceea încăpere ticsită cu flori roz și albe, și singura floare vie printre superbele buchete de flori din mătase. În mintea lui Iustin apăru imaginea zilei când se mai aflase aici și când Peruggio sărutase trandafirul care marca locul rezervat Serafinei. Acum observă că Serafina ședea pe locul diametral opus celui însemnat de trandafirul roșu și-și aduse aminte de obiceiul fiicei lui și al lui Peruggio de a ședea față în față, ca să se poată privi în ochi. În mod sigur, floarea aceea roșie (sau altele asemenea ei) primise o mulțime de sărutări. Tăcut, se așeză pe scaunul de lângă Serafina.

-Fetițo, ai lăsat tu un mesaj telefonic unui anumit domn John Smith?

-Da, tată. John era un bun prieten al lui Peruggio cândva. L-am căutat și, când am văzut că nu-mi răspunde, mi-a părut rău că l-am deranjat. Fusese o prietenie mai mult de afaceri și omul acela are probabil alte preocupări acum.

-Poate, fetițo, dar prietenia lui a rămas aceeași. M-a căutat, spunând că era imprudent din partea lui să fie văzut prea des pe aici, dar mi-a cerut să te văd și să-ți transmit ce mi-a spus el mie, plus fotografia pe care mi-a dat-o. A fost o discuție interesantă, ca de la fost polițist la…na, că nu prea știu ce este John Smith de fapt.

-Agent secret? întrebă Serafina.

-Bănuiesc că așa ceva. John mi-a explicat că toți cei care v-au urmărit de-a lungul timpului, la Baalbek, la Cairo, în America de Sud, până și la Sasca, făceau parte din „Armata Cerului". Sub acest nume aparent religios se ascunde o organizație care păstrează vechi legende despre zeii care au creat omenirea și despre fiii luminii, o grupare de răzvrătiți care ar fi dorit să-i înlăture și să se proclame ei zei.

-Greșit, tună Serafina. Fiii luminii erau Peruggio și cei ca el, descendenții unei civilizații străvechi și foarte avansate , iar „zeii", o specie agresivă venită din cosmos și având, printre altele, țelul de a distruge Pământul.

-Știam, fetițo. Dar totuși am înlemnit când John Smith mi-a spus asta, confirmând povestea ta.

-Nu este o poveste, tată, este motivul pentru care a murit Peruggio.

-John mi-a spus doar că, dispărând Peruggio, în afara „Armatei Cerului" și a lui însuși, nu rămânea pe Pământ decât o singură persoană care să știe de existența fiilor luminii. Această persoană trebuia să moară, ca secretul să fie înmormântat definitiv odată cu ea.

-Eu, făcu Serafina.

-Tu, fetița tatii. M-a îngrozit să aflu că oamenii aceia au ajuns atât de aproape de tine, că au venit până la Sasca. Cei de la ocolul silvic au fost trași de urechi, au lăsat să se plimbe șapte oameni periculoși, înarmați cu arme cu totul nepotrivite scopului lor declarat, printr-un sat pașnic.

-Știu, tată, că pe mine mă căutau: Uri mă învață să mă apăr de armele de foc, în caz că se mai întorc să tragă împotriva mea.

-Nici o șansă, fetițo, sunt morți.

Serafina ridică neîncrezătoare din sprâncene.

-John, Ulrich sau tu, tată? Cui să-i mulțumesc?

-Suntem trei fraieri care te păzim și te iubim, și tot era să mori cu toată grija noastră. Nu, adjunctul șefului organizației a pus pe un anume Mustafa să-i lichideze, ca pedeapsă că și-au ratat misiunea. Iar acest adjunct, cunoscut sub porecla de maestru, a fost găsit acum câteva zile, pe jumătate carbonizat în bazarul de la Cairo, după ce fusese otrăvit înainte.

-Curată dragoste frățească, murmură fata înfiorându-se. Și vinovatul e…

-Omul din fotografie, chiar șeful secret al organizației, pe care adjunctul – singurul din grup care avea contacte cu el – îl numea „învățătorul”. Spre norocul nostru, omul lui John Smith l-a făcut pe Mustafa să vorbească. Acesta a recunoscut cele șapte crime asupra vânătorilor din Sasca și este la închisoare, dar nu cunoștea scopurile organizației din care făcea parte. Majoritatea de altfel se credeau fundamentaliști islamici și ucideau la comanda superiorilor, fără să pună întrebări, pe oricine li se spunea că nu este plăcut Profetului. „Învățătorul” are restricție de a intra fie în Statele Unite, fie în Uniunea Europeană. John s-a îngrijit ca el să apară pe lista teroriștilor internaționali. Așa că te-aș ruga să-ți petreci concediile în aceste locuri, și nu uita că nici măcar ele nu sunt absolut sigure, deși poza individului e acum lipită până și pe geamul poliției din Sasca.

-Oricum, nu aveam de gând să plec în altă parte. Uri mi-a cerut să mă antrenez în continuare și să nu lipsesc de la cursurile de autoapărare pe care mi le predă.

-O dulceață, băiatul ăsta! exclamă Iustin încântat.

-Da, mai ales colții! Beleaua mea e că Giovanna pare să-l placă și nu reușesc nicicum să-i explic în ce se bagă.

Iustin râse.

-Poate că Giovanna s-a supărat pe el. N-a reușit cu nici un fel de presiuni să-l facă să guste prăjiturile ei de Crăciun.

Cap. 41 Potopul

Ședeau amândouă supărate pe terasa acoperită a casei din Sasca, privind gânditoare picăturile de ploaie care se scurgeau pe geamuri fără oprire, de când veniseră. Se anunța cel mai infam concediu cu putință. Era neobișnuit de rece pentru luna iunie și ploaia transformase curtea într-o mare de noroi, exceptând cărarea spre casă, pavată cu piatră. Serafina nu văzuse nici un fir de mac înflorit, iar Giovanna nu-l zărise deloc pe Ulrich. Degeaba îi spusese Serafina că tânărul poate este plecat de acasă și că e alergic la lumina zilei, așa că în iunie nu prea iese pe afară. Giovanna își pusese hotărâtă o pereche de cizme de cauciuc găsite în cămară și merseseră amândouă prin ploaia deasă, printre băltoace, până la sediul fundației, unde n-o găsiră decât pe Cristina, omorându-se conștiincioasă cu jocul de cărți pe calculator.

În sat era un nonsens să cobori: oamenii nu ieșeau din casă, iar dacă o făceau totuși, se adunau la cârciumă ca să se încălzească cu un pahar de tărie și să blesteme vremea păcătoasă. Picior de turist nu se mai abătuse pe Cheile Nerei, care Nera trecea pe lângă satul Sasca furioasă, murdară și învolburată. Singurul refugiu rămăsese biblioteca. Serafina apucase în sfârșit să citească acele cărți negre pe care bunica i le lăsase și ca rezultat verifica bine în fiecare seară ca zăvoarele ușilor să fie trase. Pe ea n-o atrăgeau în mod deosebit, dar Giovanna le citea cu plăcere, găsind încântătoare scenele de un erotism fierbinte care abundau în fiecare volum (Serafina zâmbise ambiguu, fără să-i poată explica Giovannei de ce). Când încă Giovanna nu terminase de citit, Serafina se îndeletnicea deja cu inventarierea tuturor dulapurilor (și erau teribil de multe), găsind tot felul de lucruri vechi care aparținuseră familiei din vremuri imemoriale. Un șifonier masiv era plin cu lenjerie brodată fin de mână, așa cum se putea vedea în lăzile de zestre ale fetelor de măritat cu mai bine de un secol în urmă. Giovanna găsi adorabile toate acele lucrușoare și propuse amenajarea unei camere-muzeu.

-Prea mult de lucru, zise practică Serafina. După aceea va trebui să tot scutur praful de pe obiecte. Nu, mai bine să rămână acolo în dulap.

În grămada de lucruri găsi fețe de masă și șervețele din damasc alb, îngălbenite de vreme, perdele vechi, ștergare împodobite cu cusături roșii și negre, ba chiar și gheme de lână și bumbac colorat. Giovanna făcu ochii mari când o văzu extrăgând din teancul de rufe un material alb, care nu se îngălbenise în timp, o țesătură superbă, deasă și mată, mai rezistentă și mai mătăsoasă decât damascul.

-Uau, ce rochie de vară ar mai ieși din asta! exclamă Giovanna încântată.

-Sau ce broderie! făcu Serafina.

-Știi să brodezi?

-Am învățat de la bunica, a fost foarte mulțumită de mine. Cred că m-aș descurca.

-Ciudat, reflectă Giovanna. Ai învățat să brodezi înainte sau după ce ai învățat să te bați?

-Cred că în același timp. Ce are una cu alta?

În mintea Serafinei se ivi imaginea pe care i-o transmisese Peruggio cândva, demult: Ariana brodând. Chiar că era ciudat! Dar dacă Mediatorul putea să brodeze, pe ea de ce ar deranja-o să facă același lucru?

Cu un creion foarte subțire schiță pe materialul alb un buchet de maci strâns cu o panglică frumoasă, iar deasupra macilor desenă câțiva fluturi în zbor.

-Uau, chiar că arată bine. Vei fi în stare să brodezi asta?

Serafina zâmbi.

-Dacă găsesc pe aici ațele în culorile pe care le vreau, da. N-am chef să alunec în noroi până la magazinul din sat ca să cumpăr ață de brodat.

Ațele erau într-un sertar al unei comode din camera de zi, în toate culorile pământului. Serafina începu lucrul cu roșul macilor, zâmbind imaginilor care se derulau în mintea ei: ea, Peruggio, câmpul cu maci...Un viitor care n-a fost să se împlinească și a rămas doar un vis dintr-un colț al memoriei. Merita să aducă imaginea aceea la viață, înfățișând-o pe pânză - parcă nu mai era doar un vis și pe cerul mereu mohorât parcă se zăreau doi ochi luminoși, argintii.

Giovanna citea, Serafina mânuia acul cu pricepere, în casă nu se auzea decât răpăitul monoton al ploii pe pervazul geamurilor și pe

acoperiș. Telefonul păru că zbârnăie cu atât mai strident în atmosfera aceea liniștită.

-Alo, doamna învățătoare? Secretarul primăriei vă deranjează.

-Îmi pare rău, bunica s-a mutat la oraș toamna trecută. A anunțat asta, și-a schimbat toate actele și nu mai locuiește în Sasca.

-Tu ești, Serafina? Te știu de când erai mică! Bunica ta făcea parte din comitetul de voluntari pentru prevenirea inundațiilor, de aceea o căutam. S-a dat alarma pentru la noapte. Dar dacă a plecat...Voi oricum nu locuiți lângă Nera, așa că nu va fi nici o problemă pentru casa voastră.

Serafina se hotărî pe dată. Puțină acțiune nu strica în monotonia acelor zile ploioase.

-Și eu nu pot veni, dacă bunica a plecat la oraș? Nu aveți nevoie de cât mai multe ajutoare?

-Păi, nu știu cum să-ți mulțumesc! Orice ajutor e binevenit, dar să știi că nu ai nici o obligație.

-Lasă asta. Unde și când vă întâlniți?

-Peste trei ore, la primărie.

-Bine, voi fi acolo, promise fata.

Giovanna ridică ochii din carte.

-Ce-a fost asta? Unde te grăbești?

-La Sasca, la primărie, spuse Serafina iute, înșfăcându-și rucsacul și aruncând câteva lucruri înăuntru. S-a dat alarma de inundație și bunica făcea parte dintr-un fel de comitet de voluntari care se aduna în caz de dezastre. Mă duc în locul ei. Orice e mai bine decât să stau aici ca într-o cușcă și să privesc cum plouă. Te descurci singură cu casa?

-S-o crezi tu că pleci fără mine! Giovanna i se propti în față, amenințătoare, cu mâinile în șolduri. Adică tu să pleci și eu să mor de plictiseală în ploaia asta? Două ajutoare fac mai mult decât unul singur și dacă e vorba de voluntariat, ei bine, eu vreau să mă duc acolo.

Serafina o îmbrățișă fără o vorbă. Continua să împacheteze, când deodată se opri alarmată.

-Giovanna, dar la nevoie știi să înoți?

-Hm, oarecum. Se poate învăța ca orice altceva, dar mișcă-ți fundul ăla odată.

Își verificară rucsacii: lanterne, un minim de provizii, corzi de alpinism, totul bine ambalat în pungi etanșe. Își puseră cizmele de cauciuc și hainele impermeabile și Serafina încuie ușa casei în urma lor.

În fața primăriei se adunase un grup de vreo treizeci de persoane, care, când la văzu îndreptându-se spre el, izbucni în exclamații entuziaste. Mai încolo, pe drumul care ducea la râu, o autobasculantă descărca de zor nisip. Secretarul primăriei, un om voinic, organiza întreaga acțiune.

-Sacii sunt la marginea drumului, doi inși care vor să dea la lopată să-i umple cu nisip. Pregătiți două feluri de saci: cei mari, pentru bărbați, cei mai mici pentru femei. Oamenii să se înșire pe două rânduri pe drum și de-a lungul râului. Dați sacii din mână în mână și construiți un parapet de vreo doi metri înălțime. Mașini cu nisip ar trebui să mai sosească toată ziua, până la lăsarea întunericului. Viitura se așteaptă după miezul nopții. Hai, la lucru acum!

Serafina îi traduse ordinele Giovannei. Femeile și bărbații alcătuiră două rânduri paralele și sacii începură să circule din mână în mână. Între timp din case, mai ales din cele aflate de-a lungul apei, tot mai ieșeau oameni care se alăturau celor două șiruri. În curând cei doi bărbați care umpleau sacii cerură ajutoare și din case mai apărură alți trei, înarmați cu lopeți uriașe. Acum întregul sat semăna cu un furnicar: prin case nu mai rămăseseră decât copiii foarte mici și bătrânii. Digurile se înălțau văzând cu ochii, iar mașinile tot mai aduceau nisip.

Timpul părea să curgă pe lângă ei accelerat, asemenea râului care, dintr-o apă cristalină de munte, devenise un soi de fluviu întunecat și mâlos, ducând la vale crengi și uneori chiar copaci întregi, dezrădăcinați.

„Bine că se întunecă târziu", gândi Serafina, „vom putea lucra până noaptea".

Nu mai știa de cât timp primește un sac de nisip din dreapta, de la Giovanna, se răsucește și-l aruncă femeii din stânga ei, dar mișcarea devenise automată și o cuprinse un soi de amorțeală. Unii oameni se opriseră să se odihnească pe marginea drumului, dar deîndată alții le luau locul, sau vecinii din șir umpleau golul rămas

îndepărtându-se unii de alții. Serafina și Giovanna nu se odihniseră de fel, fiind printre puținii oameni care munceau neîncetat, de la începutul după-amiezii.

-Giovanna, mai reziști? strigă Serafina.

-Merge încă. Ne odihnim mai târziu și poate mâncăm ceva.

Drace, uitaseră că probabil a trecut ora cinci și ele săriseră peste masa de prânz, dar oamenii se grăbeau să profite de ultimele ore de lumină.

În aer se răspândi de undeva un miros îmbietor de pâine proaspătă. Acum sesizară abia cu toții cât le era de foame.

-Stați, urlă o voce și vorba se transmise din gură în gură de-a lungul șirului.

Un bărbat masiv cu două ajutoare, doi tineri la fel de dolofani ca el, cobora pe drumul dinspre centrul satului. Tustrei aveau pe cap coșuri de nuiele, pline cu pâini mari, rotunde, și câte un cuțit la brâu. Brutarul se apucă să taie în patru fiecare pâine și să împartă bucățile oamenilor din sat.

-Noi avem ceva biscuiți în rucsaci, murmură Giovanna.

-Taci! N-ai mai mâncat așa bunătate la viața ta, crede-mă!

Fetele luară râzând bucățile mari de pâine, atât de fierbinți încât le ardeau degetele.

-Nimeni să nu bea apă din fântâni, tună vocea secretarului primăriei. Sunt pline de noroi și apa nu mai e bună. Până la apus vor veni două camioane cu apă minerală din Oravița.

Oamenii mâncară și se apucară din nou de lucru. Când începu să se întunece, digurile erau întărite și înălțate. Cei aflați lângă râu priveau încrâncenați apele negre și tot mai învolburate.

-Mulțumim, oameni buni, mugi secretarul ca sa acopere zgomotul apei. Mergeți pe la casele voastre. Să rămână numai cei care locuiesc aproape de apă. Animalele să vi le duceți pe dealuri sau să le închideți în podul caselor.

Vocea îi fu acoperită de șuieratul vântului.

-E bine, zise cineva, asta va face ca norii de ploaie să se împrăștie. Poate în zori vom vedea și noi în sfârșit soarele, după atâta amar de vreme.

Ca răspuns, vântul îi zbură pălăria de pe cap. În depărtare începuse să tune și să fulgere. Serafina icni dureros. Ceva le

scăpase oamenilor ăstora inimoși. Se apropie de secretarul primăriei și întrebă cu o voce mică:

-Tabăra de copii și mănăstirea de pe deal au fost evacuate?

-Nu e nevoie, apa nu va ajunge până acolo, dealul ăla e înalt.

-Da, dar se aprovizionează tot prin șoseaua spre sat, iar de-acolo cărarea trece pe un pod de lemn și frânghie, pe care alimentele sunt transportate cu măgăruși. Podul ăla se poate rupe, fie de la vânt, fie de la vreun copac târât de apă.

Omul păli.

-Dumnezeule, ai dreptate. Dacă apele nu se retrag destul de repede, cei aflați acolo vor suferi de foame. Ce facem?

-Până podul e neatins, putem aduce copiii în sat. Câți sunt?

-Douăzeci. Iar măicuțele, zece.

-Mă ocup de asta, făcu Serafina cu fermitate. E mai sigur să treacă o femeie subțirică pe podul ăla fragil.

-Bine, telefonez să pregătească copiii. Și-ți dau un camion cu șofer să-i luați de pe malul dinspre sat și să-i aduceți aici. Îi vom adăposti în sala de gimnastică a școlii și ne vom ocupa de hrana lor.

Serafina se învoi. Urcară în camion - Giovanna nu putea să lipsească! Opriră cu doi kilometri mai în aval, pe malul râului. Se întunecase, apa părea o mare neagră și mugitoare pe care rafale de vânt o învolburau. Podul se zbătea între pilonii de care era ancorat, iar apa creștea vertiginos înghițind pilonii centimetru cu centimetru. Pe malul celălalt se zărea un grup de siluete micuțe, îngrămădite unele în altele.

Serafina trecu podul - acesta se clătină amarnic. Se întoarse cu doi copii de mână, care plângeau îngroziți. Îi urcă în remorca mașinii și-i șopti Giovannei:

-Asta n-a fost o idee bună. Ar trebui să aduc încoace și o parte dintre maici, ne-ar ajuta să liniștim copiii. Nu sunt decât două învățătoare în tabără, care nu se descurcă cu toți.

-Și cu podul ce faci? Se clatină din ce în ce mai rău!

-Întreabă-te mai degrabă ce face podul cu mine! Îmi întoarce stomacul pe dos, mai rău ca un avion care face lupinguri într-o furtună. Bine că n-am mâncat decât pâine la cină!

Serafina se avântă din nou peste pod. Conduse de ea, maicile trecură câte una și se prăbușiră la pământ, cu genunchii

tremurându-le.

-Giovanna, ajută-le să urce în camion! Vor vedea și singure ce e de făcut ca să-i liniștească pe cei mici.

-Mai rezişti?

-Nu eu, podul trebuie să reziste! După asta îmi schimb meseria, mă angajez dansatoare pe sârmă la circ.

Trecu din nou podul și veni cu doi copii, unul de mână și celălalt, micuț, călare pe umerii ei. Dincolo de mijlocul podului se zărea o siluetă luminată de fulgerele care se întețeau.

-Giovanna, ce faci aici?

-Am venit să te ajut. Nu mai trebuie să urc eu copiii în remorcă, maicile s-au organizat să facă ele asta. Dar pe tine te scutesc de jumătate din alergătură.

Avea dreptate, chiar dacă era foarte riscant ce făcea, pentru că podul ajunsese să se răsucească și să se contorsioneze mai rău ca un șarpe rănit. La fiecare drum, Serafina număra cu stomacul strâns ghem: mai rămăseseră zece copii de adus pe malul aflat în siguranță...opt...șase...patru...doi.

Învățătoarea aflată cu ultimii doi copii pe malul apei făcu primii pași pe puntea care se legăna amețitor, în așteptarea Serafinei. Aceasta înainta aruncată de vânt când într-una din frânghiile laterale, când în cealaltă. Luă în cârcă unul din copii, pe al doilea de mână și începu traversarea. Învățătoarea o urma, tremurând și poticnindu-se. Giovanna înaintă până aproape de mijlocul podului. Serafina număra pașii până la mal. Era ultimul drum prin infernul acela lichid...ultimul.

Deodată auzi trosnete puternice, țipete îngrozite de pe mal și simți picioarele părăsindu-i scândurile podului. Căzu în apa rece care curgea cu viteză nebună, în timp ce strângea disperată, cu o mână, mâna micuță a unui copil, iar cu cealaltă încerca să înoate contra curentului aceluia drăcesc. Bucăți de lemn și sfoară din podul rupt îi căzură asupra capului. Desluși la lumina unui fulger un trunchi de copac plutind în derivă, reuși să-l prindă și se urcă pe el ținând capul copilului deasupra apei, apoi se lăsă în voia curentului, incapabilă să mai lupte. Prin minte îi fulgeră o întrebare, în timp ce scuipa apa aceea plină de mâl: ce se întâmplase cu celălalt copil, cu Giovanna și cu învățătoarea?

Ceva rece, mult mai rece decât apa, îi atinse fruntea. Tresări.

-Aha, trăiești! Bine!

Recunoscu vocea.

-Uri, Doamne, Uri, tu ești? Giovanna cred că s-a înecat! Mai e o femeie și un copil în apă.

-Tu reziști aici până mă întorc?

-Da, eu mă descurc.

-Puișor, hai la nenea pe umăr, zise Uri luând copilul agățat cu disperare de trunchiul copacului. Cel mic scânci la atingerea mâinilor reci, dar Ulrich se îndepărtă înotând contra curentului tot atât de ușor ca și cum s-ar fi bălăcit într-o piscină.

Serafina strânse din dinți. Se gândea la Giovanna care nu știa să înoate și la fața disperată a lui Uri când aflase că Giovanna a căzut în râu. Se lupta cu apa neagră și rece, mereu gândindu-se la Giovanna și vrând să nu se îndepărteze de locul unde fusese podul. Văzu ca prin ceață silueta lui Ulrich intrând iar și iar în apă. Bine de el, nu trebuia să respire! Apoi îl zări înotând cu o povară pe spate și ținând ceva între colții ieșiți, care luciră albi în noapte. Închise ochii câteva clipe, ascultând sunetul funest al vântului și al apei. Giovanna...Fusese numai vina ei! Trebuia să o împiedice să se bage în nebunia aceea, mai ales că fata nu știa să înoate. Acum ea s-ar fi dus acasă și prietena ei ar fi așteptat-o cu o cină delicioasă și un ceai fierbinte. Numai vina ei!

Degetele reci ale lui Ulrich i se prinseră în jurul taliei ca o menghină de oțel. Spinteca apa cu o singură mână, incredibil de repede. Malul se apropia, iar pe mal desluși o siluetă întinsă în iarbă: Giovanna.

-Și ceilalți? întrebă Serafina de îndată ce Ulrich o puse cu picioarele pe pământ.

-Sunt în remorcă, uzi dar nevătămați, veni răspunsul.

-Bine, dă drumul camionului, nu are rost să ne aștepte.

Apoi se aplecă asupra Giovannei. Ulrich o urmări cu priviri disperate. Serafina puse urechea pe pieptul fetei.

-Inima ei bate. Trăiește, e doar leșinată.

-Oh, eu sunt de vină, blestematul de mine. Aveam mâinile ocupate și ca să o pot scoate din apă, i-am prins cureaua

pantalonilor între colți. Cred că asta a făcut-o să leșine, era atât de îngrozită!

-Ce idee greșită ai! Giovanna nu știe deloc sa înoate, a căzut noaptea într-un torent vijelios și tu crezi că a leșinat la vederea salvatorului? Uri, oare un vampir poate susține lucruri stupide?

-Nu știu, dar fă ceva cu ea ca să se trezească! Înnebunesc s-o văd astfel, draga de ea.

-Păi, ajută-mă s-o întoarcem. Cred că a înghițit o grămadă din poșirca aia de apă murdară și probabil asta îi face mai mult rău decât vederea a zece vampiri.

Serafina o răsuci cu pricepere. Giovanna vomită, apoi deschise ochii. Privirea apatică îi deveni deîndată strălucitoare, cum dădu de Ulrich, care îi pusese o mână rece pe frunte.

-Uri, mă poți ajuta? Giovanna ar avea nevoie de apă minerală. Poți face rost?

Nici nu rostise cuvintele, că vampirul se și topi în noapte. Giovanna făcu semn că vrea să vorbească.

-Fetițo…Glasul îi era slab, așa că Serafina se aplecă să-i audă vocea. Fetițo…știu ce e Uri – am văzut. Dar cu toate astea, tot mi-e drag.

Ulrich apăru parcă din neant, ducând cu el rucsacii fetelor, lăsați în sat, și o sticlă cu apă minerală.

-Giovanna, bea și clătește-ți gura, făcu Serafina.

Aceasta se supuse fără o vorbă, mai vomită un rând apoi se ridică în picioare, cam nesigură, dar totuși fără ajutorul altcuiva.

-Ești mai bine?

-Da, mult mai bine, doar că mi-e frig. Mergem acasă?

Uri o privi cu ochi rugători. Părea topit după ea.

-Știe, șopti Serafina abia sesizabil. Știe și nu pare prea afectată.

-Nu e bine să mergi acum pe jos atâta amar de drum. În plus, ești udă leoarcă și noaptea e rece. Lasă-mă să te iau în brațe și vom ajunge într-o clipită la casa voastră.

Giovanna făcu semn din cap că se învoiește, Ulrich îi puse o mână pe talie, o ridică de la pământ și fură înghițiți amândoi de noaptea neagră. Serafina rămase singură în întuneric, ascultând

vuietul râului care continua să crească. Făcu doi pași, să nu o pătrundă frigul, dar imediat se pomeni cu Ulrich lângă ea.

-E rândul tău acum!

Se lăsă cuprinsă fără teamă în brațele reci și simți cum picioarele i se desprind de la pământ. Casa apăru din întuneric înainte să apuce să se dezmeticească. Giovanna o aștepta pe prag, palidă dar destul de vioaie. Serafina descuie ușa.

-Uri, nu stai la noi să te speli? Și tu ai plonjat îmbrăcat în apă și ești plin de noroi.

-Nu astăzi, Serafina..Se luminează devreme și am o treabă foarte urgentă de rezolvat. Trebuie să mă întorc în sat, dar diseară voi trece pe la voi.

Apoi o salută politicos pe Giovanna, care îi zâmbi larg, și dispăru.

Fetele se opriră în hol, scoțându-și hainele murdare și ude, apoi făcură fiecare o baie fierbinte. Se regăsiră în bucătărie în halate moi și pufoase, uscate și curate. Serafina strânse hainele ude și le aruncă de-a dreptul în mașina de spălat.

-Avem timp să ne ocupăm de astea de dimineață, acum e vremea unui ceai cald și apoi a somnului, decretă Serafina.

Oricum, nici una din ele nu avea poftă să mai mănânce ceva, după apa înghițită. Serafina împărți niște prafuri din dulapul cu medicamente, își bău ceaiul și aproape adormi stând pe scaun. Era ora trei dimineața și ploaia se oprise.

Serafina se trezi cu soarele luminând prin draperiile camerei. Mașina de spălat torcea la parter, semn că Giovanna se pusese deja pe treabă. O parte din hainele purtate în ajun se uscau pe terasă, curate.

-A fost o aventură pe cinste, râse Giovanna bine dispusă. Mai ales că totul s-a terminat cu bine, nu?

-Stomacul tău ce mai face? se interesă Serafina.

-Cred că e mai bine, dar n-aș îndrăzni decât ceai și pâine prăjită la micul dejun. Parcă tot mai simt nisip între dinți și mâl pe limbă.

-Păi atunci, pâine prăjită să fie!

Se amuzară amândouă, dar întrebarea plutea în aer. Giovanna se încumetă într-un târziu:

-Și Uri… e chiar vampir?

-Ai văzut?

-Da, i-am zărit colții când m-a scos din apă. Proasta de mine, voiam să-l întâlnesc ziua și să-i dau prăjituri de Crăciun! De ce nu mi-ai spus?

-Am încercat, dar nu m-ai fi crezut. Și-apoi, am considerat că e problema lui, el trebuia să-ți spună.

-Nu mi-a spus nimic. Oare de ce?

-Giovanna, Uri te place și i-a fost teamă să nu te sperie. Oamenii se feresc de vampiri.

-Ei…te ucid când îți beau sângele?

-Asta l-am întrebat și eu, a zis că de obicei nu. A ucis vreo douăzeci de pramatii de-a lungul existenței lui, dintre care trei sferturi erau o bandă de tâlhari, dar asta a fost cu aproape cinci sute de ani în urmă. De atunci spune că n-a mai ucis pe nimeni.

-Și crezi că mă place?

Serafina surâse.

-Numai un orb n-ar vedea asta. Dar se temea că te va pune pe fugă.

Giovanna făcu o figură serioasă.

-Serafina, înțelege că de copilă am fost pregătită să mă mărit cu un ucigaș, pe care nici măcar să nu-l cunosc dinainte, ci să fie ales de tatăl meu. De iubire nici nu se discuta în casa noastră. Urma să am copii asasini, al căror singur viitor ar fi fost să omoare ca să nu fie omorâți. Și atunci crezi că un vampir mă poate face să dau înapoi, dacă-mi place de el?

-Asta ar fi bine să i-o spui tu însăți, ca să știe și el. Uri se temea de reacția ta.

-El doarme ziua?

-Nu întotdeauna. Dar nu poate ieși nicicum la lumina zilei, asta l-ar ucide. Adică, așa cum zice el, l-ar ucide de tot, pentru eternitate. Dacă nu doarme s-ar putea să-l găsim la fundație.

Formă numărul fundației, dar n-o găsi decât pe Cristina. Nu, n-o văzuse nici pe Nelly Noel, nici pe Ulrich, fratele acesteia.

Serafina se încruntă. Ceva nu-i plăcea. Nu credea că pedantul Uri ar fi fost capabil să doarmă în apele lacului, învolburate și murdare de ploaie. Dacă nici la fundație nu era, unde își petrecea vampirul ziua lungă de vară? Reținuse ceva legat de o vizită în sat, dar nu zise nimic, ca să nu-i dea Giovannei un motiv de îngrijorare. Abia spre amiază, Serafina decise:

-Aș vrea să merg în sat, să văd cum arată după trecerea viiturii. Au rezistat bine digurile noastre?

Giovanna hotărî s-o însoțească. Coborâră în Sasca și aflară că secretarul primăriei le căuta din zori, ca să le mulțumească, lor și „domnului cu părul auriu”, pentru salvarea copiilor. În sat nu fuseseră pagube notabile, doar pe nea Petre îl găsiseră de dimineață beat-mort într-un șanț. Serafina înlemni când îl auzi bâiguind că fusese atacat înainte de răsărit de o vietate cu colții uriași, dar sătenii râseră spunând că a băut atât, până când a început să aibă halucinații. Giovanna în schimb remarcă pe fruntea Serafinei cuta de îngrijorare și-i șopti:

-Crezăcă a fost Ulrich?

-Cred. Ce nu pot pricepe e de ce l-a ales pe nea Petre, care e mai mereu beat? Știai că alcoolul e letal pentru vampiri?

Figura Giovannei deveni o mască a durerii înseși.

-Să nu ne pripim, șopti Serafina. Hai s-o luăm spre casa lui și să vedem dacă nu putem da cumva de el.

-Vom mai găsi ceva, dacă l-a atins soarele?

-Nu cred. În cazul ăsta, ei ard complet.

Giovanna mări ochii de groază.

Ieșiră din sat și se afundară în pădurea plină de noroi, privind cu atenție orice urmă și cercetând orice loc întunecat. Nu era ușor, frunzișul des avea, după atâtea ploi, aspectul unei jungle, dar Serafina zări o dâră de fum ridicându-se dintre frunze. Plină de teamă, porni într-acolo.

-Giovanna, vino repede!

Sub ramurile unui tufiș des, Ulrich zăcea la pământ. Fața lui frumoasă era intactă, acoperită de pletele blonde, dar acolo unde soarele mușcase din brațele lui albe, pielea se înnegrise și se vedeau răni urâte. Serafina își aduse aminte de vorbele lui Uri din

biblioteca fundației: pământul vindecă rănile vampirilor. Țipă la Giovanna, care văzuse grozăvia și plângea încetișor.

-Găsește o baltă pe undeva și fă o pastă groasă din apă și pământ. Imediat!

Giovanna făcu ce i se ceruse. Serafina unse cu noroi rănile vampirului și-i acoperi capul cu haina ei.

-Rămâi aici cu el – nu vei păți nimic, chiar dacă se trezește. Mi-a spus că nu atacă niciodată pe cei dragi, oricât ar fi de însetat, și nici nu se poate hrăni ziua. Eu trebuie să mă întorc la magazinul din sat, ca să găsesc un mod de a-l duce acasă.

Serafina dispăru între copaci, fugind cât o țineau picioarele. Reveni într-o jumătate de oră, trăgând de funie o sanie încărcată cu saci de cânepă, un ghem de sfoară și pături.

-Ce facem cu astea? întrebă Giovanna.

-Îl facem pachet pe Uri. Îl înfășurăm în pături, îi băgăm capul întru-un sac și picioarele în celălalt și-l legăm de sanie, ca să-l ducem mai ușor la noi în pivniță. Nu vreau să apar cu el așa la fundație, Cristina nu știe nimic și mai pot fi și alți ochi iscoditori pe acolo.

Nu era simplu, dar ideea se dovedi bună. Uri deveni un balot nemișcat, soarele puternic provocându-i un somn de moarte. Spre după-masă ajunseră, astfel încărcate, în curtea casei.

-Pivnița e locul cel mai bun pentru el, zise Serafina. Oricum, a mai fost acolo.

-Da, dar cum îl coborâm?

Serafina găsi o scândură lungă, pe care o puse ca pe un tobogan peste scară, și-i dădu drumul în jos. „Pachetul” rămase nemișcat pe podea. Fetele închiseră ușa –până când Serafina găsi întrerupătorul, bezna fu desăvârșită. Apoi îl scoaseră pe Ulrich din saci și pături și-l întinseră pe jos. Noroiul începuse să-i vindece rănile, dar unele erau foarte adânci și întinse. Fără o vorbă, Giovanna aduse pământ din curte, pe care-l frământă cu apă, apoi întinse pasta, moale ca argila pentru oalele de ceramică, peste mâinile și brațele rănite.

-Scoate-i cămașa, ceru Serafina. I s-a rupt în mai multe locuri când ne-a scos pe noi din apă și probabil soarele a pătruns prin găuri.

Giovannei începură să-i tremure mâinile la vederea petelor negre de pe pieptul lui Uri, dar nu zise nimic, ci doar le unse cu noroi, cu gesturi tandre, mângâietoare. Apoi ochii îi căzură pe fața vampirului: buzele păreau ale unui om care a rătăcit îndelung prin deșert, uscate și pline de crăpături. Giovanna se apucă să-l mângâie pe frunte, la rădăcina părului auriu, dar o făcu în așa fel ca încheietura ei cu vene subțiri să se potrivească peste gura lui.

-Să nu faci asta, o certă Serafina. E mândru că se poate abține față de cei dragi, iar tu îl tentezi. S-ar simți extrem de vinovat să-ți bea sângele și probabil n-ar mai vrea să dea ochii cu tine mult timp de acum încolo.

-Da, dar îi e sete. Nu vezi că suferă? Nu avem aici alt sânge decât al tău sau al meu, iar de tine îl leagă jurământul făcut bunicii tale, de care mi-ai povestit de dimineață. Deci nu rămâne decât sângele meu și mi-l voi da fără ezitare pentru ca dragului meu să-i fie bine.

-Astâmpără-te, Giovanna. Dragul tău s-ar urî pe sine pentru asta. Așteaptă-mă aici și promite-mi că nu te atingi de el până când nu mă voi întoarce. Revin în câteva minute, nu-ți face griji!

Serafina dispăru pe o ușă boltită din peretele gros al beciului și se întoarse ținând în mână o farfurioară pe care se găsea un burete înmuiat într-un lichid de culoare incertă, cu miros suspect. Serafina puse buretele pe buzele vampirului.

-Ce faci? țipă Giovanna. Îl omori!

-Îl otrăvesc sau îl salvez, nici eu nu știu prea bine, pentru că nu am încercat încă preparatul.

Ridică buretele.

-Arată…arată mai bine, recunoscu Giovanna. Buzele lui Ulrich nu mai păreau atât de uscate, iar crăpăturile urâte și roșietice erau mai puțin adânci.

Serafina dădu farfurioara Giovannei.

-Dacă chiar îl placi, fă asta. Dar nu-l forța să bea. Nu știu cum va reacționa corpul lui și o cantitate mai mare poate fi riscantă. Pune-i doar buretele umed pe buze, va suge atât lichid de cât are nevoie. Asta seamănă mai bine cu modul lui natural de hrănire, care este prin supt, și nu i se va părea ceva străin.

-Ce-i asta? Nu miroase prea grozav!

-Te asigur că nici gustul nu e mai bun decât mirosul, dar probabil nouă nu ne-ar plăcea deloc să bem sânge. E rezultatul unor cercetări mai vechi. În adolescență Peruggio avea nevoie, ca orice băiat în creștere, de foarte multe proteine, dar el era vegetarian convins – asta înainte ca metabolismul lui să fie capabil să asimileze lumina soarelui. Așa că ne-am ocupat de extragerea unor amino-acizi esențiali din ciuperci. Ce avem aici e un complex proteic nutritiv asemănător sângelui uman. Bine, i-ar mai trebui ceva sodiu și un colorant roșu, iar fierul e obținut din medicamentele contra anemiei, dar am sperat să funcționeze cât de cât.

-Se pare că-i face bine, observă Giovanna. Buretele pe care i l-am pus pe buze e complet uscat, iar buzele lui au devenit moi și catifelate. Mai ai?

-Da, laboratorul e în cămăruța de alături. Dă-mi farfuria!

Serafina reveni cu farfurioara plină, iar Giovanna lipi iarăși buretele umed de gura lui Ulrich. Acesta se mișcă și în final deschise ochii.

-Ce-i asta? Are un gust groaznic, dar simt că-mi face bine. Mă înviorează și-mi alină setea.

-Păi, un fel de medicament, lămuri Guiovanna. Medicamentele nu sunt întotdeauna bune la gust, dar te ajută. Mai vrei?

Uri făcu semn din cap că da și Giovanna îi puse buretele pe gură. Uri sorbi nesățios, apoi luă mâna Giovannei și începu să o sărute. Serafina tuși ușor.

-Eu urc în bucătărie să gătesc ceva și pentru noi. Giovanna, te poți ocupa tu de el?

Ochii Giovannei sclipiră bucuroși.

-Dincolo mai ai lichid din ăsta. Ar fi bine să-i vezi și rănile, poate trebuie un nou strat de nămol.

Închise cu grijă ușa în urma ei și urcă scara. Cu colțul ochiului văzu că Uri se ridicase în șezut și Giovanna îl săruta cu foc.

Reveni în pivniță cu inima bătându-i puternic de emoție. Se aștepta la orice, de la Giovanna zăcând cu gâtul sfârtecat de colții lui Ulrich (puțin probabil) și până la cadavrul ars și descompus al

vampirului întins pe jos. Oare extractul de ciuperci pe care-l preparase chiar a fost de folos? Numai la asta nu se gândea, că Uri și Giovanna puteau sta o după-amiază întreagă unul în brațele celuilalt, aparent fără să se miște. Tresăriră amândoi când o văzură coborând pe scări.

Giovanna spălase noroiul de pe trupul lui Ulrich, iar rănile acestuia se vindecaseră în întregime. Serafina aruncă spre el cămașa fină de mătase.

-Ține! Spălată, călcată, cârpită pe cât s-a putut. Nu e chiar ca nouă, dar arată totuși decent.

Uri îi mulțumi, dar Giovanna trase o strâmbătură – gata cu degetele pe pieptul lui gol!

-Ce a fost în capul tău? Vampirii pot fi proști? După ce mi-ai spus cât e de periculos alcoolul pentru voi, tu îl ataci pe nea Petre, care nu bea decât tărie de când a fost înțărcat!

-Serafina, înțelege că nu pot lupta la infinit împotriva naturii mele! Nu trebuia să fac asta, dar am apărut în sat imediat după lăsarea întunericului, când oamenii mai lucrau la diguri. Am trecut pe la voi – casa era pustie, la mine nu ați venit, deci nu puteați fi decât în sat. Am trebăluit și eu pe acolo – toți erați așa de prinși cu lucrul, că nimeni nu m-a băgat în seamă. Doar trântorul ăla zăcea pe marginea șanțului și se uita după șirul femeilor, să vadă care are pantalonii mai strâmți sau fusta mai scurtă. Asta m-a făcut să fiu furios și să-mi doresc să-i dau o lecție. Apoi Giovanna a căzut în apă. Trebuia să o salvez cumva, dar aveam pe unul din puștii ăia mici pe spate, înotam contra curentului și nu o puteam apuca decât cu dinții. Numai că nouă nu ne ies colții decât atunci când vrem să ne hrănim sau să ucidem, când suntem însetați sau furioși. A trebuit să mă concentrez pe gustul sângelui omenesc, pe care-l am întipărit permanent în minte, ca să o pot salva pe Giovanna. Dar atunci a pornit și setea care-mi ardea gâtul ca o flacără. V-am pus pe voi la adăpost, însă nu mai puteam rezista mult fără sânge – fiecare clipă care trecea mi se părea o tortură greu de suportat. M-am întors în sat. Mi-era milă de oamenii aceia de ispravă care munciseră toată ziua și o bună parte din noapte, iar parazitul ăla nenorocit dormea fără griji pe marginea șanțului. Mi-am înfipt nemilos colții în gâtul lui, gândindu-mă că precis cârciuma se închisese demult și omul se

trezise din beție cât de cât. De unde era să știu că are mereu rezerve de alcool ascunse prin toate buzunarele? Am băut și, în loc să-mi simt setea potolită, flăcări mi-au coborât în tot corpul. Era mai rău ca înainte, plus că nea Petre se trezise și urla ca din gură de șarpe. Cu greu m-am abținut să nu-l duc la râu și să-l înec ca pe un pisoi! Apoi mi-am dat seama că întârziasem prea mult și urma să se lumineze, iar eu n-aveam de loc viteza mea obișnuită, ci mă clătinam ca un om beat și abia puteam să merg. M-am ascuns în pădure, unde m-ați găsit voi și până m-am trezit aici în beci nu mai țin minte nimic.

-Acum ți-e sete? vru să știe Serafina.

-Nu, de loc. Mi-e bine și nu știu cum ați reușit să faceți asta.

-A băut tot lichidul, zise Giovanna cu mândrie, de parcă și-ar fi lăudat pruncul care și-a băut lăpticul fără să-l scuipe.

-Nu e nici o problemă să mai fabricăm, la cât a plouat e plină pădurea de ciuperci, iar Uri probabil le suportă chiar și pe cele otrăvitoare, nu ca noi, oamenii.

-Ciuperci? întrebă vampirul mirat.

-Ciuperci, replică Serafina. Veniți să vedeți!

Giovanna și Ulrich o urmară, cu mâinile împletite și stând strâns lipiți unul de celălalt. Serafina deschise ușița care dădea într-o parte izolată a pivniței. Aceasta fusese mobilată ca un laborator de chimie.

-Peruggio a vrut în adolescență să obțină amestecuri proteice foarte nutritive plecând de la ciuperci. Se gândea chiar la un fel de hrană universală, mereu la îndemână în cantități îndestulătoare, încercând să cultive ciupercile până și în apa sărată a mărilor. Se pare că ele sunt foarte adaptabile – în fazele incipiente ale diviziunii celulare se pot comporta, într-un mediu potrivit, ca un fel de celule-stem. Voia să creeze în felul acesta orice gust de carne din ciuperci, ba chiar și diverse cartilaje care ar fi putut servi în protezele medicale.

-Și sânge uman, șopti Ulrich.

-Nu, la asta nu s-a gândit, dar mi-am pus eu problema dacă nu cumva ar fi posibil așa ceva. Sunt departe de a finaliza cercetarea, totuși unele lanțuri proteice complexe identice cu cele din sânge am

putut obține. Uri, deocamdată nu e momentul să-ți modifici alimentația, dar cine știe, poate în viitor…

Giovanna se aplecă asupra unui caiet plin cu formule.

-Ai asta și taci? Ar fi un os de ros numai bun pentru institut, ar putea să ne aducă până și premii Nobel. Trebuie să dezbatem în consiliu idea!

Ulrich se plimba printre stative cu eprubete, vase Berzelius, pipete și dozatoare cu un aer destul de comod și de familiar. Giovanna privi în urma lui.

-Uri, tu nu ești deloc străin de un laborator de chimie!

-Deloc, într-adevăr. Numai că pe vremea mea nu era prea clară diferența între chimie și alchimie, dar am petrecut câțiva zeci de ani într-un laborator, cu un alchimist.

Giovanna făcu ochii mari.

-Ce nevoie are un vampir de un laborator de alchimie?

Ulrich păru să se fâstâcească. Dacă ar fi putut, probabil ar fi roșit ca un școlar prins cu fițuica la examen. Într-un târziu bâigui:

-Știi, oamenii mor, noi nu. Și dacă ne plac oamenii muritori, ei bine, dacă ne plac dar nu ca hrană, vrem să-i ținem cât mai mul lângă noi, fără să îmbătrânească, asemenea nouă.

-Păi, nu-i transformați în vampiri?

-Se poate și asta, dar e greu. Cum poți obliga pe cineva care ți-e drag să renunțe de bunăvoie la lumina soarelui? Cândva, și mie îmi plăcea soarele. Mergeam cu frații și surorile mele vara la râu, ne bălăceam picioarele în apă și ne trânteam în iarbă, iar eu îmi răsfiram pletele de aur. Mama spunea mereu că sunt cel mai frumos dintre copiii ei, cu părul acela strălucitor, și aveam impresia că toată lumea care trecea pe acolo mă privea numai pe mine. În fine, astea sunt povești străvechi, din altă lume. Dar mai era o metodă de-a dărui tinerețe veșnică unei ființe muritoare, iar alchimiștii știau asta. Cel pe care l-am slujit mai mult de cinci decenii știa desigur că sunt nemuritor – sau că sunt mort, cum ziceți voi, oamenii – el îmbătrânea, eu nu. Înainte să moară, mi-a dat ceea ce a considerat că era cel mai de preț rezultat al cercetărilor sale de o viață. Cu toate că eu nu aveam nevoie de el, mi-a zis să păstrez darul cu grijă, ca să pot să fac cuiva într-o zi o bucurie. Sunt mai bine de trei sute de ani de atunci, însă darul omului aceluia de treabă e tot la mine.

Căută ceva în buzunarul pantalonilor și când scoase mâna de acolo, avea în palmă ceea ce părea o pepită de aur. Piatra era aurie, foarte strălucitoare, de mărimea unei castane. I-o întinse Guivannei, care înmărmuri.

-E chiar…e o piatră filozofală?

-Nu știu. Eu nu am cum să încerc. Dar pune-o în fiecare seară într-un pahar și acoper-o cu apă, iar dimineața bea apa. Dacă peste o sută de ani vei arăta ca astăzi, înseamnă că omul a reușit. Dacă nu… e cercetare, nu poți ști rezultatele dinainte.

Giovanna își strecură piatra în buzunar.

-O iau, dar numai dacă îmi dai și inima ta cu ea deodată.

-Inima mea e rece și nu bate. Ce să faci cu ea?

Giovanna surâse.

-Îndrăznești să pariezi pe asta?

Apoi i se aruncă în brațe și-și ascunse capul pe umărul lui.

Cap. 42 Ceartă în familie

Serafina pândea nerăbdătoare pe cărarea din pădure, care ducea spre casă. Se obișnuise cu Giovanna, cu prezența ei, cu felul ei aprig de a fi, iar acum rămăsese din nou singură în casa aceea mare. Giovanna urma să sosească pe cărare, dacă...dacă ideea de a-și petrece noaptea cu un vampir nu se dovedea dezastruoasă. Ulrich o poftise la casa lui, iar Giovanna acceptase cu prea multă ușurință. Îmbucase ceva frugal la cină și-și pusese într-o sacoșă câteva lucruri, printre care o cămașă de noapte neagră, care ar fi scos din minți orice bărbat. Serafina se întreba la ce bun să cari un asemenea obiect într-o casă din creierul munților, unde stă o femeie singură, dar Giovanna doar zâmbise la atingerea satinului împodobit cu dantela, având aerul că știe răspunsul.

Silueta Giovannei se ivi pe cărare tocmai când Serafina începuse să piardă orice speranță că o va mai vedea în viață. Dansa pe potecă în pași de vals – oare vampirul îi luase mințile sau ce naiba îi făcuse? Giovanna văzu și ea că e așteptată, o luă la goană în direcția Serafinei, o îmbrățișă cu putere și nu zise decât:

-Uau, a fost formidabil!

Se luară de mână și o porniră prin curtea plină de soare și de buruieni. Serafina cam neglijase tunsul ierbii cu ploaia ultimelor zile.

-Deci trăiești!

-Mai bine decât mi-aș fi imaginat vreodată că e posibil!

-Fără mușcături?

-Ei, și tu acuma! Trebuie să muște, măcar o dată, ca să știe din gustul sângelui ce simt cu adevărat pentru el.

-A fost dureros?

-Nu pot să-ți spun cum a fost, pentru că mă înfiorez toată. De plăcere, nu de altceva, să nu pricepi greșit.

Serafina îi privi gâtul neted. Nu se vedea nici o urmă. Giovanna prinse râzând privirea curioasă.

-Oh, nu acolo, prostuțo. A zis că nu și-ar ierta să-mi lase semne vizibile, chiar dacă dispar în câteva zile. Nu pe gât, ci pe interiorul coapsei – a fost chiar mai bine!

Serafina înghiți cu noduri.

-Și cămașa ta de noapte i-a plăcut?

-Aia? A rupt-o de cum a văzut-o, mă place mai mult fără ea.

Serafina se făcu roșie ca focul.

-Nu ți-a fost frig? El e atât de rece!

-Nu m-am gândit la asta. El ia temperatura mediului, așa că a făcut un ditamai foc în șemineul din dormitor și a fost cald și bine...chiar foarte cald, în unele momente.

-Cristina a apărut?

-Da, de dimineață. M-am lămurit și eu cine e Nelly Noel și ce-i cu fundația aia. Nu mă mir că Uri scrie atât de bine, la experiența pe care o are! Când a venit Cristina, eu eram îmbrăcată și făcusem un duș, iar Nelly i-a zis că sunt prietena ta, dar că m-a răpit ea pentru o vreme și voi locui la etaj. A fost o scenă tare nostimă, evitam să ne atingem în văzul Cristinei, ca să nu ne aruncăm unul asupra celuilalt de față cu ea – nici Nelly, nici eu nu vrem să ne iasă vorbe.

-Deci, te întorci la Ulrich?

-Da, bineînțeles, diseară după cină va veni să mă ia. Am timp să gătesc ceva și să dorm. Știi, în casa aia există o bucătărie complet utilată, dar nu găsești decât tot felul de ceaiuri și pungi de cafea, cu care Nelly își servește oaspeții. Uri nu se dă în vânt nici măcar după mirosul mâncării omenești, iar mie mi-e cam foame. Asta e, nu le poți avea pe toate! Visam odată să gătesc pentru familia mea, dar dacă n-a fost să fie...Dario era un băiat cumsecade, care a plătit cu viața că a ținut la mine. Dar Uri...Uri nu se compară cu nimeni și cu nimic. E divin, pur și simplu! Îmi va fi cumplit de dor de el cât voi fi la institut.

-Păi, vino mai des la Sasca. Și eu trec adesea să-mi văd bunica și mă reped până aici, pe tine cine te oprește să faci la fel?

Giovanna o îmbrățișă.

-Știam eu că vei înțelege. Oh, ești o prietenă adevărată!

-Hai la masă și marș în pat după aceea! Poate că Ulrich a dormit câteva sute de ani, dar tu sigur ai nevoie de somn dacă îți vei petrece nopțile cu el.

Giovanna veni în bucătărie cântând.

-Uri ce face? A rămas să lucreze?

-Da, a coborât în bibliotecă înainte să se lumineze și am mai petrecut ceva timp împreună și acolo. Apoi mi-a promis că în absența mea va fi cuminte și va lucra toată ziua la un manuscris pe care trebuie să-l termine luna viitoare. După care, dacă vreau, nu-și mai ia nici o altă obligație și o trimite pe Cristina în concediu, deși el ar prefera să petrecem împreună luna decembrie, când sunt zilele cele mai scurte. Mi-a zis că se lasă de scris dacă ocupația asta nu-mi place, pentru că de acum eu sunt muza lui.

-Și ce-o să-i inspiri? Erata la Kama-Sutra, bănuiesc?

-Știu eu? Poate un volum doi, mai reușit decât primul!

Râseră amândouă cu poftă.

După prânz, Giovanna dădu o mână de ajutor la spălatul vaselor, dar apoi se retrase căscând în camera ei. Somnul era o îndeletnicire cu care nu avea rost să-și piardă vremea în casa lui Ulrich. Serafina își luă pânza de brodat și ieși la soare, pe terasă. În timp ce cosea, își lăsă mintea să rătăcească în voie.

Era bucuroasă pentru prietena ei. Trăise durerea Giovannei la moartea lui Dario ca și cum ar fi fost propria ei durere. . Deci era posibil, după pierderea unei mari iubiri, să găsești o alta, și mai frumoasă? Ar fi vrut ca răspunsul să fie „da“ și pentru ea, dar inima îi spunea să nu se amăgească singură. Era bucuroasă și pentru Ulrich – vampirul cel cumsecade suferise destul – poate prea mult, iar Giovanna îi dăruia toată grija după care el tânjise mereu. Ciudat – se așteptase să o doară să-i vadă împreună, mângâindu-se tandru și sărutându-se. Erau acele gesturi după care tânjea și ea, de care moartea lui Peruggio o lipsise. Și totuși, vederea prietenilor ei împreună, fericiți, îi făcea bine, trezindu-i cele mai frumoase dintre amintiri. În minte îi reveni noaptea de Haloween a anului trecut. Magie, halucinație indusă de ceaiurile lui Ulrich sau și una și alta, dar profeția bunicului se dovedise justă: Uri își găsise fericirea în mai puțin de un an. Iar ea? Era fericită? „Fericirea ta depinde numai de tine însăți“, așa spusese bunicul. Fericire era prea mult spus, dar mulțumită era, desigur. Mulțumită de încântarea bunicii în noua casă, mulțumită că ajutase la salvarea satului și a copiilor de furia distrugătoare a Nerei, mulțumită că Ulrich și Giovanna se găsiseră unul pe celălalt și erau cum nu se poate mai îndrăgostiți. Se gândi la toate acestea și constată că tot ce o mulțumea pe ea era cumva legat de alții. Oare asta îi hărăzise soarta, să întoarcă mereu în bine destinul celor din jurul ei? „În fond, asta nici n-ar fi atât de rău“, gândi Serafina. Mereu preocupată de ceilalți, nu mai avusese timp să-și frământe mintea cu întrebările legate de Ariana și parcă ura năprasnică începuse, pe nesimțite, să o părăsească.

Serafina își plecă ochii asupra broderiei. De pe pânză o priveau doi ochi argintii, strălucitori, ascunși într-un câmp cu maci care se întindea până dincolo de linia orizontului. Pe singura cărare ce străbătea imensitatea aceea roșie, alergau ținându-se de mână un băiat și o fată, iar ea cu uimire recunoscu silueta subțire și mai degrabă fragilă a băiatului: era Peruggio. Acolo unde cărarea se pierdea dincolo de orizont, tinerii plutiră în sus de-a dreptul spre soarele auriu, în lumina căruia viziunea se topi. Dar ea rămase conștientă că ochii mari, argintii, continuau s-o privească.

Toamna aduse noutăți la institut: erau iarăși zece oameni în consiliu, pentru că Marina revenise din concediul de maternitate. Serafina se bucurase s-o întâlnească din nou la ședințele săptămânale, dar descoperi în curând că bucuria nu-i aducea decât bătaie de cap. Serafina continuase, după moartea lui Peruggio, să-și păstreze rolul de simplu membru votant al consiliului. Voturile erau egale ca pondere, iar Serafina își dădu seama în curând că nu are acel talent rar de a media conflictele, care făcea rolul lui Peruggio în organizație atât de aparte. Pe vremea lui, lucrurile fuseseră simple: Peruggio nu vota, iar dacă în consiliu erau cinci voturi contra cinci, lui îi rămânea să încline balanța. Firește, își folosea din plin abilitatea de a citi mințile oamenilor, dar nimeni nu-i reproșase acest lucru atâta vreme cât hotărârile mulțumeau pe toată lumea.

În anul de absență al Marinei, rămăseseră nouă votanți și majoritatea lua deciziile. Acum erau iarăși zece în jurul mesei argintii și uneori armonia era foarte greu de obținut. Serafina n-ar fi crezut niciodată că Giorgio și Marina vor ajunge să voteze sistematic unul împotriva celuilalt, dar lucrurile se îndreptau vizibil spre un scandal între cei doi.

Totul a pornit de la stabilirea bugetelor pe anul următor. Fiecare din ei conducea câte un laborator și voia fonduri pentru colectivul său, iar ambițiile Marinei, proaspăt întoarsă la serviciu, se dovediră uriașe.

-Am stat destul un an pe tușă. Soțul meu nu e mai deștept decât mine, iar pentru anul acesta el a fost cel favorizat, prin absența mea. Oamenii mei cei mai buni lucrează acum pentru temele lui de cercetare.

Serafina făcu ochii mari.

-Dar nu e unul și același institut? Iar voi acasă nu sunteți o singură familie?

Marina pufni supărată.

-Lasă-mă cu ce se întâmplă acasă! Fetele lui tata în sus, fetele lui tata în jos, de zici că le-a făcut de unul singur, fără mine. Eu nu sunt bună decât să spăl și să fac mâncare, el le scoate la plimbare și se mândrește cu ele de parcă ar fi un păun care își înfoiază penele. În fine, ce se întâmplă acasă e numai treaba noastră. Dar aici am și

eu cariera mea și ambițiile mele, pe care nu sunt dispusă să le sacrific pentru el.

Serafina încerca să fie conciliantă, dar nu prea știa ce să spună. Situația era nouă pentru ea, nu fusese căsătorită niciodată și din perspectiva ei idilică asupra iubirii cearta dintre soți lipsea cu desăvârșire. Cum s-o liniștească pe Marina?

-Ce-ai zice să facem un singur laborator din cele două, și atunci nu v-ați mai certa pentru oameni și pentru bani?

-Ce, crezi că accept să fiu servitoarea lui și aici, și acasă? Nu voi admite asta, mai bine demisionez!

-Marina, cine ți-a spus ție că el va fi șeful? Consiliul va vota, ca de obicei.

În mintea Serafinei răsări Ulrich, care era dispus să renunțe la un succes comercial imens, dacă Giovanna ar fi vrut să petreacă mai mult timp împreună. Oare un vampir era mai bun decât oamenii? Unde dispăruse dragostea dintre Giorgio și Marina, pe care aceștia o afișaseră aproape ostentativ atâția ani de zile?

-Marina, e gravă problema voastră, zise împăciuitor Serafina. Lasă-mi timp să vorbesc și cu el, să-i aud punctul de vedere, după care voi cere poziția consiliului. Dacă sunteți amândoi atât de încrâncenați, poate n-ar fi prea bine să mai lucrați împreună o vreme.

-Dacă-mi sugerezi cumva să-mi caut de lucru în altă parte, să știi că divorțez de el, amenință Marina.

-Păi, tu ziceai de demisie. Mi-ar părea sincer foarte rău să pierd pe oricare dintre voi doi, sunteți printre fondatorii institutului, sunteți practic aici dinaintea mea. Dacă stau să mă gândesc, vouă trebuia să va lase Peruggio institutul, nu mie, dar funcțiile nu sunt bătute în cuie. Dar să pomenești de divorț, plecând de la o simplă problemă de serviciu? E o nebunie ceea ce vrei să faci, mai gândește-te!

Marina plecă furioasă din sala de consiliu, unde în jurul mesei argintii nu mai întârziaseră decât ele două. Serafina se simți brusc deprimată. Oare așa se termină de fiecare dată marea iubire, măcinată de banalitățile traiului zilnic? Se ridică și făcu câțiva pași în jurul mesei, ca să-și limpezească ideile. Ce bună ar fi fost acum abilitatea lui Peruggio de a citi gândurile și cât îi era de dor de el! Pașii o purtară automat spre masa lui de lucru. Deschise sertarul

biroului, în care se odihnea, sub coperta aceea simplă de mătase neagră, Cartea Mediatorului. Cântări în mână micul volum și o idee nebunească îi trecu prin cap. Soțul Arianei făcea parte din consiliu, atunci când ea le ceruse să voteze dacă să lupte pentru lumea lor sau să moară. Peruggio îi descrisese scena, nu numai o singură dată. Ariana voia să lupte și avusese opt voturi din zece împotriva ei. Oare soțul ei se afla printre cei doi care o susținuseră până la capăt? Ar fi dat orice să știe, dar în clipa aceea își putea imagina lesne scenariul în care el votează împotriva voinței ei și ea decide moartea unei lumi întregi pentru a-și salva armonia familiei în acele ultime zile. Simți față de Ariana, cea din închipuirea ei, un val intens de milă și compasiune. Acum ar fi vrut s-o aibă alături, să fie sigură că primește un sfat bun. Își trecu dintr-o mână în alta micul volum negru. Peruggio îi povestise, desigur, tot ce se afla înăuntru - acele lucruri pe care oamenii nu le puteau citi, care nu se dezvăluiau decât celor cu sângele argintiu. Peruggio făcuse, cu o picătură de sânge, ca vechile texte să apară, dar acum paginile erau din nou albe. Era o nebunie, știa asta, dar luă cuțitul de desfăcut scrisori și îl trecu peste degete, apoi lăsă o picătură roșie să păteze prima din paginile acelea imaculate și privi, uluită, cum scrisul reapare. Se scutură în fața acelei evidențe imposibile, dar scrisul era tot acolo. Serafina avea o copie a fișierului cu traducerea și descifrarea textului de la Baalbek și se hotărî să o folosească. Dacă textul i se dezvăluise, cineva voia ca ea să citească această carte. Poate că privite prin ochii unui pământean, anumite întâmplări aveau o altă semnificație și ea ar fi putut învăța din ele. Luă hotărâtă cartea, închise sertarul și o porni spre propriul birou, din celălalt capăt al coridorului.

Giorgio o aștepta deja în fața ușii, balansându-și nervos greutatea corpului de pe un picior pe celălalt. De cum o văzu, izbucni:

-Pe tine te-a lăsat Peruggio șef aici, ești cea mai înțeleaptă dintre toți. Dă-mi o idee, ce să fac cu femeia asta? I-a intrat cariera în cap și nu-i mai dă pace. Acasă spală, calcă, gătește, dar e veșnic supărată, iar pe mine mă evită de parcă aș fi ciumat. M-am săturat să fiu însurat cu o străină care nu mă bagă în seamă, îmi vreau înapoi soția dulce și iubitoare și nu acest savant rece care mă tratează în propria mea casă mai rău decât dacă aș sta la hotel!

-Dar tu ești dulce și iubitor cu ea?

Giorgio începu să bombăne.

-Sigur, a vorbit cu tine și te-a convins să te dai de partea ei. Nici nu mă pot apropia de ea, veșnic e înconjurată de fetițe. Și în plus, vezi și tu cum arată! Giovanna, care era mereu acră a devenit mult mai drăguță și mai zâmbitoare decât ea!

Serafina se încruntă.

-Dacă voiai o femeie întotdeauna zâmbitoare, trebuia să te căsătorești cu tabloul Giocondei! Crezi că-i priește s-o compari mereu cu altcineva, acum când probabil are mult mai puțin timp pentru ea însăși? Giovanna e frumoasă pentru că e fericită, iar iubitul ei ar renunța la o carieră literară strălucită numai ca să-i facă ei pe plac.

-Uau, Giovanna are un nou prieten? Cine e fericitul?

-Nu-l cunoști, e un tip din satul bunicii mele, replică sec Serafina. Ar fi bine să nu te preocupe atât Gioavanna, ci să-ți vezi de propria nevastă înainte de a fi prea târziu. Dacă îndepărtezi fericirea de tine, soarta se va întoarce împotriva ta, fii sigur!

-Bun, și eu ce pot să fac?

-Să gândești, dacă nu-i cu supărare. La ce ți-ai pus atâtea perechi de nași la copii, cât să umple o biserică, dacă nu te lași ajutat de ei? Și Giovanna, și eu suntem nașe. Adu-ne fetițele într-o seară, ne ocupăm noi de ele și tu du-te cu Marina la cosmetică, ia-i o rochie frumoasă și mergeți la un restaurant cu muzică bună de pe malul mării.

-Crezi că asta o să rezolve lucrurile? Și dacă nu?

-Îți rămâne să divorțezi, bănuiesc.

Giorgio deveni și mai morocănos.

-Îți bați joc de mine? Mi-aș pierde fetițele, iar mama mea m-ar scoate din testament!

Bombăni, dar îi aduse fetițele în aceeași săptămână, vineri seara. Maria-Graziella i se cuibări deîndată în brațe, în timp ce Tiberia-Karina se lipi drăgăstoasă de Giovanna.

-Și-acum ce facem? întrebă Giovanna.

-Le adormim cu povești. Cred că asta așa se face și eu știu atâtea povești de la bunica, încât aș putea povesti până la ziuă.

Fetițele adormiră devreme. Serafina ieși în bucătărie și Giovanna veni după ea.

-Uneori mă minunez, începu Serafina. De ce oamenii se tem să li se citească gândurile? Ar fi mult mai simplu – uite, nu m-am certat aproape niciodată cu Peruggio, pentru că am știut întotdeauna ce gândește el, iar el știa ce gândesc eu. Sunt convinsă că Giorgio și Marina se iubesc încă, doar că au încetat să-și mai spună acest lucru și e păcat. N-ar fi mai bună o lume în care să nu existe îndoială între oameni, așa cum a fost lumea mea și a lui Peruggio, sau lumea fiilor luminii?

-Păi, asta n-ai mai întrebat cu prea multă convingere. Crezi că putea să existe neîncredere între oameni care nu mințeau și își citeau gândurile? Ce fel de lume era cea a fiilor luminii?

-Știu și eu? Există două cărți care descriu lumea lor și pe care noi, oamenii, nu le putem citi. În mod foarte bizar, eu pot citi acele cărți. Voi încerca să le înțeleg sensurile ascunse, poate voi ști mai bine din ce fel de lume venea Peruggio. Simt că trebuie să fac asta pentru el!

-În cazul ăsta, urmează-ți vocea inimii și citește cărțile acelea. Dar, între timp, cu ăștia doi ce vei face?

-Să sperăm că vor cădea singuri la o învoială. Dacă nu, rămâne să cer un sfat înțelept bunicii mele. Ea are mereu o vorbă bună pentru fiecare.

Giorgio și Marina apărură după miezul nopții. Marina avea o coafură nouă, unghiile date cu lac și o rochie care o făcea să pară cu două numere mai subțire decât era de fapt și râdea din toată inima. Își luară în brațe copiii adormiți, iar la plecare Giorgio îi mulțumi Serafinei cu multă căldură.

Giovanna se duse și ea, somnoroasă, în propriul apartament, numai Serfina deschise laptopul și Cartea mediatorului și se pregăti de o noapte albă. Ca să poată accepta moartea lui Peruggio altfel decât ca pe o glumă sinistră a sorții, trebuia să înțeleagă de ce ființa cea mai puternică din Univers a supus la vot o decizie când hotărârea ei era de fapt luată. Până dimineața, Ariana îi apăru într-o nouă lumină: o femeie singură, neînțeleasă, al cărei destin nici măcar propriul ei soț nu voise să-l împărtășească, îngenuncheată de greutățile vieții și față de care simțea o milă dureroasă.

Bărbatul care intrase în holul Băncii Genevei făcea vizibil parte din lumea aceea rafinată. Costum de stofă de calitate, un ceas Rolex scump pe încheietura mâinii, pantofi și servietă din piele fină. Era înalt, suplu și impunea respect de la prima privire. Înaintă până la unul din ghișeele unde funcționarul nu avea alți clienți, înclină din cap în semn de salut și întinse o bucată de hârtie îngălbenită, ruptă și mototolită, în timp ce murmura:

-Șase sute șaizeci și șase.

Funcționarul ridică ochii uimit, dar luă hârtia și-și asigură clientul:

-Revin îndată, e numai o verificare de rutină, domnule…

-Heller, răspunse acesta, mă numesc Johann-Ulrich Heller.

-Prea bine, domnule Heller, vă rog să mă scuzați, așteptarea dumneavoastră nu va fi de durată.

Funcționarul dispăru pe o ușă care dădea spre biroul superiorului său, dar acesta îl trimise imediat mai departe. Nimeri într-un birou somptuos, întinse hârtia și bătrânul din spatele biroului o despături cu grijă. Reprezenta jumătatea unui orologiu vechi și foarte complicat.

-Contul șase sute șaizeci și șase, zise funcționarul.

-Cum arată persoana care ți-a adus hârtia?

-Înalt, subțire, palid, cu părul ca aurul, tânăr și ca scos dintr-o revistă. Se numește Heller.

-Sper că i-ai arătat toată considerația. Familia Heller folosește serviciile băncii noastre de la întemeierea ei. Sunt foarte sensibili la aspectul discreție. Cu așa vechime la noi, cred că e o familie nobiliară – o arată distincția și manierele lor perfecte. Și sunt – de sute de ani – la fel de blonzi.

-Întocmai, domnule, domul Heller are un păr ca aurul. Interesant cât de bine s-a transmis gena aceasta de la o generație la alta.

Bătrânul deschise o casetă și scoase o altă bucată de hârtie, la fel de veche și de îngălbenită. Puse una lângă alta, cele două bucăți se îmbinau perfect pe linia de ruptură, dovedind clar că proveneau

din același document unic. Liniile desenului, întrerupte pe o hârtie, se continuau identic pe cealaltă.

-Fără nici o îndoială, domnul este un Heller veritabil, la fel de autentic ca și hârtia asta. Servește-l te rog cu toată considerația și transmite-i urările mele de bine. Dacă n-as aștepta un telefon, aș veni eu însumi să-l salut.

-Prea bine, domnule.

Funcționarul se întoarse la ghișeu și restitui jumătatea desenului. Cât timp fusese el plecat, domul Heller privise liniștit în jur, cu un aer sigur de sine. La ora aceea târzie nu mai intrau prea mulți clienți în sediul băncii. De fapt, imediat după arătosul domn Heller intrase un singur om: un personaj în vârstă, uscățiv, cu barba albă, îmbrăcat în portul tradițional al bărbaților musulmani, de un alb strălucitor. Privirea domnului Heller trecu absentă peste el, fără ca omul să-i atragă în vreun fel atenția.

Domnul Heller tresări la întoarcerea funcționarului și-i adresă un mic surâs superior, extrem de studiat.

-Aș dori să-mi consult seiful. Și, desigur, să extrag o sumă de bani pentru unele mici cheltuieli. Și un extras de cont, dacă se poate.

-Desigur, domnule. Aveți intrări foarte serioase în cont în ultima vreme. Iată situația contului dumneavoastră. Îi întinse o foaie care tocmai ieșise din imprimanta de la ghișeu. Cam cât ați dori să extrageți?

-Știu și eu? Aș vrea să cumpăr unele mici cadouri de Crăciun.

-Iată un subiect foarte delicat, domnule. Există cadouri neînsemnate și există altele care pot costa o avere.

-Aș vrea să cumpăr un inel cu diamante. Să zicem două milioane de franci, ar trebui să-mi ajungă. În numerar, desigur, nu accept să lucrez cu cecuri sau carduri bancare.

-Precum doriți. Până când voi întocmi toate formalitățile, vă puteți vizita seiful. Doi angajați din sistemul nostru de pază vă vor însoți.

-De acord, zise domnul Heller zâmbind.

Cei doi agenți de pază puteau să jure că îl văzuseră pe domnul Heller ieșind din sediul băncii, după ce-și umpluse servieta din piele cu cei două milioane de franci elvețieni.

Pe la zece dimineața, telefonul mobil al Serafinei începu să sune. Era acel telefon al cărui număr îl cunoșteau numai cei foarte apropiați și familia. Serafina acceptă apelul, fără să stea pe gânduri.

-Păpușo, sunt amicul tău cu dinții ascuțiți. Nu rosti nume, jucăriile astea nu sunt prea sigure. Întâmplarea face să-l fi văzut aseară pe nea stafidă ăla a cărui față stă acum lipită peste tot în satul bunicii tale.

Serafina decodă informația pe care i-o furnizase vocea rece a lui Ulrich. „Nea stafidă" nu putea fi decât învățătorul din Armata Cerului, alt portret nu era expus la vedere în Sasca, iar chipul maroniu și zbârcit al acestuia justifica porecla din plin. Vocea lui Ulrich continuă calmă:

-Nu numai că l-am văzut, dar am aflat unele lucruri despre el, care ar putea să-i intereseze pe foștii colegi de meserie ai tatălui tău. Poți să-mi faci rost până mâine de unul din ăștia, mai scuturat? Ziceai că e un tip de peste baltă care se ocupă de nea stafidă.

-Încerc să-l găsesc, până mâine e cam scurt termenul dar mă voi da peste cap. Unde să vină?

-La Geneva, cu tine. Te voi contacta la acest număr, pe care mi l-a transmis bunica ta, ca să-ți spun unde și când ne vom putea întâlni.

Serafina deveni îngrijorată.

-Dar e ziua în amiaza mare, ce faci tu acolo? Ai un loc unde să stai?

-Desigur, te sun dintr-un seif. Am devenit un tip așa de valoros că m-am pus la adăpost într-un seif dintr-o bancă. Unde mai pui că e propriul meu seif, nu jefuiesc pe nimeni? Numai că au ochi din aceia de fier peste tot (videocamere, își traduse Serafina) și nu pot ieși să mă dezmorțesc, iar aici spațiul e teribil de strâmt. Norocul meu e că nu trebuie să respir, dar nu e un loc prea plăcut de stat – cred că preferam un sicriu capitonat cu satin alb, așa cum cere tradiția.

Se auzi un râset discret.

-Acum te las dar să nu care cumva să nu vii mâine, după lăsarea întunericului. Nu uita, viața ta poate să depindă de asta!

Convorbirea se întrerupse. Serafina nu pierdu vremea. Lăsă un mesaj pe robotul telefonic al lui John Smith și-și comandă biletul de

avion pentru Geneva, pentru a doua zi dimineață.

Își petrecu încordată timpul în aeroport. Aterizase în zori și mai avea vreme până la apusul soarelui, dar o îngrijora John. Dacă nu putuse să vină și nici să trimită pe cineva, ce urma ea să facă? Iar dacă trimisese o persoană necunoscută, cum se vor putea întâlni? Dar pe la prânz îl văzu venind și-l recunoscu de la distanță – John însuși, slavă Domnului, coborâse din avionul de New-York.

John îi scutură mâna cu putere.

-Ai vești?

-Nu, n-a sunat încă. Dar mi-a spus că-și petrece timpul pe undeva pe lângă o bancă (Serafina evitase să formuleze „încuiat în seif"), iar eu știu că are un cont la Banca Genevei. Poate ar fi bine să trecem spre seară pe acolo.

John fu de acord. Prânziră în aeroport, apoi o luară la pas prin orașul vechi și aglomerat, până când Serafina auzi iar soneria telefonului.

-Fetițo, ai ajuns cu bine?

-Da, dar tu?

-Sunt bine, mulțumesc de întrebare. Am dormit toată ziua, ca să mai treacă vremea. Știi unde se află Banca Genevei?

-Peste drum de mine, zise râzând Serafina. Nu trebuie decât să traversez strada ca să ajung acolo.

-Rămâi pe partea pe care ești, n-are rost să traversezi. În apropierea ta, la câțiva pași, e un magazin foarte șic de bijuterii, de unde la ora cinci după-masă, adică în câteva minute, va ieși un domn extrem de distins, subsemnatul, dacă mai ai vreun dubiu. Îl vei urmări pe acest domn câțiva zeci de metri, e o cafenea de bon-ton la colțul străzii (Serafina zâmbi, e clar că Ulrich utiliza cu spor un dicționar de expresii, ca să nu vorbească arhaic). O masă a fost rezervată deja pe numele Heller, într-un separeu foarte izolat. Îndoapă-te cu tot ce vrei, cineva trebuie să facă un pic de consumație la masa aia. Ne vedem acolo, în cel mult un sfert de oră.

Se auzi un râset și apelul luă sfârșit. Aproape imediat după aceea, la lumina lămpilor de neon și a reclamelor colorate, părul lui Ulrich sclipi auriu la câțiva pași de Serafina.

-Urmărește-l pe blond, șopti ea către John. E omul nostru.

Blondul dispăru întru-un local de la colțul străzii, dar Serafina îl opri pe John să intre.

-Ar fi bine să te pun la curent cu unele lucruri.

-Cum ar fi?

-Blondul e un prieten de familie și am deplină încredere în el. Numai că...nu e om.

-Ar trebui să mă mir? Mă întreb numai de unde îi aduni tu pe toți. Întâi Peruggio Sorriente, acum blondul...îmi pare rău să ți-o spun, dar dacă și ăsta are origine nepământeană, sunt obligat să raportez superiorilor mei. Urmărim activitatea oricărei inteligențe extraterestre, fie că ne este aliată, fie că nu.

-Iată ceva care se poate dovedi extrem de folositor, făcu Serafina. Dacă te ocupi cu asta, nu cred că mai există lucruri care să te mire. Dar nu te îngrijora, nu trebuie să raportezi nimic despre amicul meu – nu e extraterestru, e cât se poate de pământean.

-O inteligență terestră non-umană? Tu îți dai seama ce spui?

-Te-aș lămuri cumva dacă aș spune că amicul meu nu e de pe Pământ, ci de sub Pământ?

-Oh, făcu John, ai citit „Tunele”?

-Dar tu ai citit „Dracula”?

Ochii lui John se rotunjiră de mirare. Serafina îl trase după ea în incinta cafenelei.

Oare vampirii au o preferință pentru roșul sângeriu chiar și atunci când nu se hrănesc? Pereții localului fuseseră îmbrăcați în mătase stacojie, cu separeuri despărțite de draperii groase de catifea, și ele în culoarea sângelui. Mobilierul era rococo, cu fețe de masă din brocart roșu, terminate în franjuri aurii. Eleganța locului părea una ca de muzeu. Se purtau discuții în șoaptă, iar lumina din lămpile de alamă înlătura întunericul într-un mod extrem de discret. Masa domului Heller era într-adevăr izolată, retrasă undeva către fundul localului. Ospătarul veni cu un meniu imens, cuprinzând zeci de feluri de cafea și sute de băuturi și înghețate, în timp ce John și Uri făceau cunoștință unul cu celălalt. Uri dădu mâna, fără să-și scoată mănușile fine din piele crem, perfect întinse pe mâinile lui reci. Serafina ceru o înghețată mare, cu frișcă, și cafele. Uri îi făcu un semn imperceptibil să comande trei cafele, apoi se aplecă înainte peste masă.

-Localul e extrem de discret, așa că putem vorbi în voie. Cred că și cafeaua e delicioasă, dar din păcate nu pot să gust.

-Deci e adevărat, murmură John.

-Da, cât se poate de adevărat. Ulrich își scoase mănușile și puse o mână peste mâna lui John, care încremeni. Senzația era că mii de ace de gheață îl săgetară, frigul urcându-i până în creier. Mă bucur că ai putut veni. Ieri seară a intrat în clădirea Băncii Genevei un individ care cred că te interesează: uscat, ars de soare, în vârstă, cu barba și turbanul albe, sprâncene negre, nas coroiat, îmbrăcat într-o lungă haină tradițională, albă.

John scoase mai multe fotografii asemănătoare din buzunarul hainei, dar Ulrich se opri fără ezitare la cea înfățișându-l pe învățător.

-El este, fără nici o urmă de îndoială.

-Sigur?

Ulrich zâmbi cu superioritate.

-De când îl înșeală ochii sau memoria pe un nemuritor?

-Ah, scuze!

-Pe când așteptam să fiu servit, individul a accesat un cont - unul din acele conturi la care ai acces fără nici un fel de acte de identitate, cu condiția să cunoști numărul contului și parola.

Îi întinse lui John un cartonaș pe care notase o succesiune de cifre.

-Cei de la Banca Genevei sunt extrem de secretoși, dar nici măcar ei nu pot refuza să ajute poliția atunci când există suspiciunea că într-un cont se adună bani negri. Iar funcționarul la care s-a dus omul tău e cunoscut în lumea noastră ca unul la care mergi dacă vrei să-ți reglezi afacerile murdare. Știi, unele conturi se închid după decesul titularului, fără să existe vreodată un cadavru sau un certificat legal de deces.

-Ah, da, acceptă John uluit.

Ulrich puse pe masă un al doilea cartonaș.

-Iată și parola de acces.

-Cum ai făcut? întrebă încetișor John.

Ulrich râse.

-Ochii și urechile vampirilor fac treabă bună. Chiar dacă cei doi se aflau la cel puțin zece metri de mine și discutau în șoaptă, era de

parcă mi-ar fi vorbit mie. N-a trebuit decât să țin minte și să notez mai târziu niște numere.

John privi încurcat în jos.

-N-am mai avut de-a face cu cineva ca tine. De ce mă ajuți și ce pot face eu în schimb pentru tine?

-Nu-mi ești dator, pentru că nu pe tine te ajut. Am o datorie veche față de familia acestei domnișoare, care trebuie ținută în viață chiar dacă o mulțime de oameni nu sunt de acord cu asta. Dar dacă vrei să-mi faci o favoare, data viitoare când cineva îți va spune că mâncăm oameni sau ucidem din plăcere, spune-i ce-ți vine la gură, așa, ca din partea mea.

John se înveseli. Vampir sau nu, dar simpatic! Luă și puse în buzunar cele două cartoane, cu numărul contului și parola, apoi își bău liniștit cafeaua.

Uri și Serafina conversau în surdină. Uri scoase din servietă o cutiuță și o deschise.

-Ce zici, Giovanna se va bucura dacă-i dau asta de Crăciun?

Serafina privi uimită inelul cu un briliant cât aluna, înconjurat de un cerc de mici rubine.

-Dumnezeule, va fi in extaz. E cumva un inel de logodnă?

-Din păcate nu. N-aș avea cum să mă căsătoresc cu ea, asta ar presupune un minim de analize și nu pot să risc așa ceva. Dar pentru mine are aceeași semnificație.

-Și...nu vii să o vezi? Și-a pus la geamurile apartamentului draperii groase de catifea roșie, prin care nu pătrunde lumina soarelui, ba și-a mai cumpărat și o ladă imensă, pictată de mână, în care un om ar încăpea cu ușurință. Ne-a spus tuturor că e pentru „camera ei rustică”, fiindcă e un obiect vechi, găsit undeva la țară, dar pe mine evident n-a putut să mă păcălească.

-Nu pot veni, suspină Ulrich. Nu știam de aranjamentul ei și mi-am întocmit cu mare grijă ruta la întoarcere, ca să mă feresc de lumina zilei. În zori voi urca într-un vagon de dormit care ajunge în seara următoare la Budapesta și nimeni nu mă va deranja de-a lungul drumului. Iar de la Budapesta un avion mă va duce la Timișoara, la bunica ta.

-Să nu-i spun Giovannei că te-am întâlnit?

-Nu, să nu-și facă griji din cauza mea. Mi-e foarte dor de ea – sper s-o văd de Crăciun la Sasca.

Serafina zâmbi.

-Te mai îndoiești de asta?

Cap 43 Elixirul vieții

Ședeau cu toții în jurul șemineului, în care un buștean mare ardea cu flăcări vioaie: Giovanna, cu o vestă de blană peste rochia din lână groasă, dar cu mâna rece a lui Ulrich pe umărul ei, Serafina, relaxată în fotoliu, cu picioarele întinse spre foc, Iustin și soția lui Maria şi bunica îmbrăcată în noul ei halat liliachiu de catifea, cu pantofi de casă în culori asortate.

Uriaşul diamant de pa mâna Giovannei atrăgea toate privirile şi-l făcea pe Ulrich să zâmbească mândru – Giovanna izbucnise în lacrimi de cum îl văzuse şi se lipise de pieptul vampirului, de unde nu părea prea uşor de dezlipit.

Într-un colţ al camerei de zi trona un bol de sticlă cu câteva crengi de brad care aduceau mirosul sărbătorii în casă, iar pe geam se zărea puzderia de becuri multicolore ale imensului brad argintiu din curte.

-Anul ăsta avem şi noi un brad de Crăciun, anunţă amuzat Ulrich. Giovanna s-a îngrijit să cumpere un pui de brăduţ în ghiveci de la ocolul silvic. După sărbători îl vom planta în faţa casei şi într-o zi va fi la fel de mare ca al vostru.

Bunica surâse.

-Va trebui să mai aşteptaţi o vreme. Bunicul meu a sădit bradul înainte de a mă fi născut eu.

-Răbdarea e una din virtuţile mele, răspunse Ulrich. Am timp!

-E prima oară că sărbătoreşti Crăciunul? se interesă Iustin.

-Prima oară în noua mea existenţă. L-am sărbătorit şi cu părinţii mei, la Nurnberg, dar asta se întâmpla acum patru sute nouăzeci de ani şi obiceiurile erau altele. Şi am mai fost invitat şi

aici, de mama ta, dar aşteptam de obicei să plece ceilalţi oaspeţi (bunica zâmbi şi făcu cu ochiul).

-Şi nimeni nu te-a zărit?

-Ba da, dar noi putem modifica uşor amintirile muritorilor. Nu există decât două excepţii, când magia noastră poate da greş: în cazul copiilor foarte mici, dispuşi să accepte mai uşor supranaturalul, şi în cazul celor care au trecut prin moarte clinică sau au avut pe cineva foarte apropiat trecut dincolo de curând. Aceştia sunt oamenii în faţa cărora nu ne putem face invizibili. Voi toţi aveţi o legătură cu lumea de dincolo printr-o persoană dragă care v-a părăsit: bunica l-a pierdut pe bunicul, Iustin, tu l-ai pierdut pe tatăl tău, Giovanna pe Dario, prima ei dragoste, iar Serafina - tu pe prietenul tău Peruggio, deși eu nu sunt prea sigur de asta.

Serafina deveni foarte atentă. Avea unele întrebări la care numai Ulrich putea, eventual, să răspundă:

-Uri, mi-ai spus odată că cei ca voi, care pot trece din lumea celor vii în cealaltă, trebuie să plătească pentru asta un tribut de sânge.

-Este corect. Toate ființele materiale trebuie să facă asta, numai Mediatorul nu. Dar de ce întrebi?

-Mediatorul avea un jurnal, fiii luminii îi spuneau „Cartea Mediatorului".

-Mi-ai mai spus și știu de aceea carte, confirmă Ulrich.

-Când a găsit-o Peruggio, cartea era albă, spuse Serafina. Dar el s-a tăiat și sângele lui picurat pe prima pagină a făcut scrisul să apară. Se spune că numai cei cu sânge argintiu erau destinați să citească însemnările Mediatorului, dar eu am luat cartea - era din nou cu filele albe – mi-am tăiat degetul și scrisul a reapărut. E ciudat, pentru că nu trebuia să se întâmple așa.

Ulrich închise ochii și păru să mediteze, adâncit în gânduri. Într-un târziu răspunse:

-Da și nu. Da, pentru că Mediatorul, având acces la lumea imaterială, putea nota lucruri aflate din aceea lume, deci cel care voia să citească trebuia să plătească tributul de sânge. Și nu, pentru că povestea potrivit căreia Cartea Mediatorului nu putea fi citită decât de fiii luminii e o informație târzie, se pare un soi de legendă, care nici măcar nu circulă printre poveștile noastre. A fost inventată

probabil pentru ca oamenii să nu caute Cartea. La început n-a existat o astfel de limitare și, din moment ce tu ai putut citi, asta dovedește că restricția în cauză nici nu există, de fapt – nu e decât o scorneală, ca multe altele. Dar ce nevoie aveai să citești Cartea Mediatorului? Din câte mi-ai spus, Peruggio ți-a povestit conținutul în amănunt.

-Da, dar am avut o curiozitate. Doi dintre prietenii mei de la institut, soț și soție, s-au certat atât de rău încât au ajuns să voteze unul împotriva celuilalt în consiliul de conducere. Voiam să regăsesc în carte scena în care Ariana a cerut să se voteze pentru pace sau pentru război și să aflu cum a votat soțul ei. Ar fi singurul mod în care aș înțelege moartea lui Peruggio.

Ulrich se aplecă în față, cu bărbia sprijinită în pumn, extrem de interesat.

-Adica? Explică-mi tot ce crezi!

-Nu pricep de ce ființa cea mai puternică din Univers a cerut să se voteze și s-a supus votului nefavorabil, când ea știa ce dorește și putea acționa fără sprijinul consiliului. Și ce era cu acel bilet care cerea răzbunare, scris pe hârtia în care fusese învelit triskell-ul? Când Peruggio a găsit Cartea Mediatorului, în carte se afla arma care a distrus nava celor ce se pretindeau zeii noștri, și un mesaj prin care Ariana îl îndemna pe găsitor să răzbune distrugerea lumii lor și-i dădea binecuvântarea Mediatorului. Pur și simplu nu înțeleg! Dacă nu e un fals, Ariana nu putea cere răzbunare – ura și răzbunarea nu existau în lumea lor!

-Dar lumea lor tocmai pierise, remarcă Ulrich. Iar pe Pământ, din păcate, ura și răzbunarea se împletesc strâns cu istoria omenirii. Pune-te doar în situația ei – căminul Arianei a fost distrus pentru totdeauna. Ce putea ea să simtă?

-Tristețe, furie, amărăciune – cred că furie în primul rând.

-Bine. Să presupunem că Ariana, furioasă fiind, a înlocuit termenul de „pedeapsă” – așa ceva exista și în lumea lor – cu cel mult mai pământean de „răzbunare”.

-E posibil, recunoscu Serafina.

-Și, ai aflat dacă a fost vreun conflict între Ariana și soțul ei?

-Nu scrie nimic în mod explicit despre asta. Dar rândurile ei sunt încărcate de tristețe, înainte chiar să fi aflat decizia votanților –

atunci când încă mai credea că are o șansă de a lupta.

-Ce idiot, exclamă Ulrich.

-Poftim?

-Cum ai auzit! Bărbatul ei a fost un dobitoc! Din tot ce spui nu pot concluziona decât că el nu era de acord cu războiul și ea a cerut votul doar ca să-i arate lui că alegerea ei poate obține majoritatea. Avea puterea absolută, dar nu putea să facă un lucru cu care propria familie n-ar fi fost de acord! Să te îndoiești de judecata Mediatorului e cea mai sinistră prostie, pentru că Ariana știa lucruri inaccesibile oricărei alte făpturi vii. E adevărat, fiii luminii aveau uneori posibilitatea de a lua legătura cu ființele imateriale din alte lumi, pentru că nici ei nu aparțineau întru totul lumii fizice, dar asta nu înseamnă să iei de bune toate informațiile pe care le poți obține astfel. Cei trecuți dincolo își iau cu ei bunele și relele din dimensiunea lor fizică, așa că mincinosul va rămâne tot mincinos, asta e sigur.

-Fiii luminii nu puteau fi mințiți, argumentă Serafina.

-Nu, nu de către ființele vii, pentru că ochii fiilor luminii îl puteau ucide pe mincinos. Dar cu un mincinos mort ce te faci? Probabil aș fi fost în stare să-i înșir vrute și nevrute prietenului tău, indiferent dacă s-ar fi uitat sau nu la mine cu ochii săi argintii. Numai Mediatorul era scutit de neadevărurile celor din lumea sufletelor, al căror rafinament și abilitate de a-i manevra pe cei vii nu sunt ceva cu care ți-ai dori să ai de-a face. Iată de ce profeții sincere cu privire la soarta războiului nu avea decât Ariana, pe care bărbatul ei nu a crezut-o. Probabil aceste profeții contraziceau legendele din vechime ale fiilor luminii, cu istoriile lor îngrozitoare despre soarta celor care pornesc războaie. Dar chiar și așa, Mediatorul trebuia crezut pe cuvânt, indiferent dacă planul său de acțiune era o ofensă adusă tradiției sau nu.

-Bine, dar ei își citeau gândurile! Soțul Arianei ar fi știut exact ce părere are soția lui – de ce nu a ascultat-o?

-Voi aveți o vorbă – ceva despre intențiile bune care pavează drumul spre iad. Soțul Arianei a vrut să evite războiul cu orice preț pentru că în lumea lor cel care pornea un război era pedepsit cu „neantul pentru totdeauna”. Se temea să piardă sufletul soției lui, acționa conform unor tradiții din negura timpului ale neamului lor.

Asta, dacă vrei să știi, mi se pare o mare prostie. Numai cei trecuți dincolo știu ce se întâmplă cu adevărat după moarte, restul doar își imaginează, zise Ulrich cu aerul sigur al celui care știe despre ce vorbește. Ariana știa cum stau lucrurile cu adevărat – războiul ei era pornit din iubire, nu din ură. Voia să salveze de nimicire lumea celor dragi ei și, crede-mă, nici un suflet nu a fost condamnat vreodată atunci când a acționat din iubire. Asta i-a dat curajul să ceară răzbunare. Mediatorul, din câte știu eu, nu era ales nici pentru că era puternic, nici pentru că era înțelept, ci pentru bunătatea inimii. Crezi că o femeie atât de bună cum era Ariana putea să condamne un necunoscut, moștenitor al ei peste generații, cerându-i să facă un lucru pe care ea l-ar fi considerat groaznic, de neiertat?

-Peruggio a murit în fața ochilor mei, așa cum prevestiseră scrierile lor, șopti Serafina pentru sine.

-Chiar crezi asta? De ce atunci, de Haloween, nimeni nu l-a putut găsi?

-Păi, tu ziceai că cei plecați nu spun întotdeauna adevărul. Oare într-adevăr nu l-au găsit?

-Nu, în nici un caz. Crezi că bunicul tău te-ar minți?

-Ce prostie mai e și asta, pufni bunica. Ștefan nu mințea nici măcar dacă venea băut de la cârciumă, deși n-a făcut asta decât de vreo două ori în toată viața lui: Dar nici măcar atunci nu mi-a ascuns adevărul.

-Susții că Peruggio nu e mort, făcu Serafna întorcându-se spre Ulrich. Dar unde este, dacă e în viață?

-N-am zis că e în viață, am zis doar că nu e mort, ceea ce nu-i chiar același lucru. Sunt multe stări ciudate și multe ființe stranii care circulă între cele două lumi – uită-te numai la mine, de exemplu. Cât despre locul în care se află – numai inima cuiva care l-a iubit cu adevărat poate ști asta. Dar ține minte un lucru: Peruggio a acționat când a pus mâna pe armă nu ca să îndeplinească rugămintea Arianei – în fond o necunoscută pentru el – ci ca să evite repetarea tragediei din lumea lui în lumea ta, ca să te apere pe tine. Războaiele pot fi pornite și din iubire, nu numai din ură. E stupid să susții că aceeași pedeapsă îți va fi hărăzită în ambele cazuri. În fine...dacă nu vrei nu mă asculta, astea nu sunt decât părerile unui tip pe care l-a renegat și lumea celor vii, și lumea morților.

Ochii Serafinei se umeziră.

-Iartă-mă, Ulrich. Mă faci să văd lucrurile așa cum nu le-aș fi putut vedea niciodată de una singură.

-Poate pentru alții ești un renegat, zise Giovanna cu convingere venind lângă el și adâncindu-se în brațele lui reci, dar pentru mine ești tot ce contează în viața asta.

Momentele de tristețe ale Serafinei se prelungeau – niciodată nu mai vorbise de față cu atâta lume despre Peruggio, din ziua în care îl pierduse. Era totuși seara de Crăciun, când oamenii se adunau ca să se bucure împreună, așa că bunica tuși ca să atragă atenția asupra ei.

-Fetițo, de două zile te tot lauzi cu o surpriză pentru noi toți. Eu, una, m-am săturat de ghicitori: ori ai o surpriză și e timpul să ne-o arăți, ori lasă-ne cu poveștile!

-Surpriza, să vedem surpriza, strigă și Giovanna.

Serafina se repezi pe scară în sus, în propria cameră, de unde apăru cu o cutie dreptunghiulară, atât de mare încât abia o putea ține în brațe.

-Cum naiba ai cărat asta până aici? vru să știe Giovanna.

-Cu grijă! Mai greu a fost pe avion, să găsesc valiza în care să încapă.

Serafina puse cutia pe masă și o înconjurară cu toții, pe dată. Se auziră exclamații de încântare, mai ales din partea doamnelor, dar parcă Giovanna făcea cel mai mult zgomot.

-Uau, ciocolată elvețiană de la un atelier tradițional din Geneva? Ești beton, fată, cu asta ne-ai cumpărat sufletele!

Ulrich chicoti încetișor. Probabil tocmai înregistra în memoria lui neperisabilă informația că Giovanna adoră ciocolata. Serafina râse la ideea că anul viitor Giovanna va primi cadou de la el întreg localul situat peste drum de Banca Genevei, cu maestrul cofetar cu tot. Fiecare se servi cu ciocolată, exceptându-l, bineînțeles, pe Ulrich.

-Nu sunt chiar așa de uitucă, am ceva și pentru tine, Uri.

Serafina coborî în beci, de unde reveni cu unul din păhărelele minuscule pentru tărie din garnitura bunicii, umplut cu un lichid opac, ușor maroniu.

-Să nu ne înjuri prea tare, Giovanna și eu susținem că am mai progresat de astă-vară. Tu decizi dacă ne înșelăm sau nu!

Uri luă paharul miniatural, îl mirosi, apoi îl duse la buze și, spre surprinderea generală, luă o înghițitură.

-Felicitări, fetelor, e mult mai bun decât încercarea precedentă . Nu chiar ca sângele tău, Giovanna, acela e divin și nu are asemănare, dar se apropie din ce în ce mai mult de original.

-Oh, la naiba, am greșit, făcu Serafina. Trebuia să nu-ți spun că a lucrat și Giovanna la preparat, acum că știi ai fi în stare să bei orice, până și detergent sau motorină de tractor.

Ulrich surâse.

-Nici chiar așa, corpul meu e extrem de selectiv cu hrana. Dar dacă zic că e bun, chiar e bun.

Giovanna îl privi cu ochii el blânzi, plutind de fericire.

-Cred că e rolul unei femei să se ocupe de mâncarea bărbatului ei. Sunt mândră că pot să fac asta!

-Mai ales că în loc să gătești după o carte de bucate, tu ai investit luni de muncă și de nopți nedormite într-o cercetare dificilă, o lăudă Serafina. Dacă ar fi după mine, ți-aș da Nobel-ul fără să stau pe gânduri.

Se despărțiră râzând, târziu în noapte. A doua zi Serafina urma să întoarcă vizita Giovannei ca să-i admire brăduțul în ghiveci. Ziua, chiar dacă Cristina era din nou la schi, Ulrich lucra la una din cărțile lui, dar îi promise Serafinei un nou curs de autoapărare în pauza dintre două capitole.

Giovanna se distra să fie spectatoarea. Serafina și Ulrich se roteau amenințători unul în jurul celuilalt, în spațiul larg din sala nemobilată de la subsol, din spatele bibliotecii. Ulrich se înarmase cu sabia de Toledo care-i sclipea roșietică în mână, în timp ce Serafina manevra cu îndemânare o sabie ușoară, de paradă, cu mânerul bătut în acvamarine și turcoaze.

-Să nu vă tăiați, strigă îngrijorată Giovanna. Săbiile voastre au tăișul ascuțit!

Ulrich fandă vijelios parând o lovitură rapidă a Serafinei.

-N-are rost să-ți faci probleme, râse el. Mizez pe precizia mea ca să nu-i fac nici un rău Serafinei, iar dacă ea mă atinge, mă vindec

cu puțin pământ într-o clipită!

Serafina se duela cu multă pricepere.

-Ce-ți face amicul cu turban? întrebă Ulrich degajat. Faptul că nu-și pierdea suflul în timpul bătăliei constituia un mare avantaj pentru el – putea conversa lejer, duelându-se.

-John mi-a dat vești, prin tata, răspunse Serafina. Va fi o investigație de durată și foarte complexă, pentru că acel cont este alimentat de o caracatiță cu tentacule în multe țări. „Amicul”, cum îi spui tu, ar lua vreo două sute de ani de închisoare numai pentru delicte fiscale, fără să punem la socoteală crimele, dacă ar fi cetățean american. Dar nici în Egipt n-o să aibă o soartă prea veselă. Unde mai pui că oamenii lui John îl țin în permanență sub observație și-i va fi foarte greu să-și recruteze altă echipă de asasini fără ca noi să știm?

-Voi ați vrut-o, eu aș fi economisit banii poliției. O mușcătură zdravănă ar fi fost mult mai potrivită pentru unul ca el decât închisoarea!

-Ulrich! țipă Giovanna făcând o figură scandalizată, dar fără să-și poată ascunde zâmbetul.

Din hol se auzi soneria telefonului.

-Răspund eu, sări Giovanna fugind în sus pe scări.

-Dacă e editorul lui Nelly și vrea să-i ureze Crăciun fericit, spune-i ceva de dulce și expediază-l repede. Numai el și bunica Serafinei știu numărul ăsta, zise Ulrich. Iar bunica Serafinei n-ar suna niciodată ziua, atunci când Cristina este plecată.

Se pare că totuși nu era editorul, fiindcă Giovanna nu mai reveni o bună bucată de vreme. Când se întoarse în subsol era palidă, agitată și cu ochii roșii.

-Serafina, era bunica ta. Te-a căutat Giorgio, de fapt ne-a căutat pe amândouă. Bunica nu prea l-a înțeles în italiană, el a zis că sună din nou mai pe seară.

-De ce să sune Giorgio? Am închis institutul de sărbători. S-a întâmplat ceva rău?

-Bunica ta nu a priceput exact. Spunea ceva de Marina – a murit sau e pe moarte, n-a știut să-mi zică precis. A încercat să-l ia pe Giorgio pe engleză, dar știi că el nu o vorbește prea bine.

Serafina înlemni.

-Nu, Giovanna, n-are cum să fie una ca asta. Precis e o neînțelegere la mijloc. Când am plecat de la institut, Giorgio și Marina erau sănătoși și păreau că se împăcaseră.

-Să mergem la tine și să vorbim noi cu el, propuse Giovanna. Nu știu de ce, dar mi s-a făcut frică! Apoi ochii îi căzură pe chipul angelic, cu părul auriu, al lui Ulrich. Oh, Uri, dragul de tine! Spune-mi ce să fac? Aș alerga la prietenii mei de la institut, dar voi suferi de dorul tău. Inima mea e a ta pe vecie!

-De mine ai timp să te saturi și chiar să te plictisești, o eternitate. Du-te să-ți vezi prietenii – viața oamenilor e atât de scurtă și de fragilă! Eu te voi aștepta atât cât va fi nevoie – sângele tău mi-a spus că te vei întoarce la mine întotdeauna.

Giovanna se răsuci spre el și-i atinse gura cu buzele. Ulrich o luă în brațe și o sărută îndelung, pătimaș. Când se desprinse de el, buzele Giovannei erau învinețite de contactul cu pielea lui rece, dar obrajii îi ardeau.

-Noi plecăm acum, dar e încă lumină afară. Ne poți urma după lăsarea întunericului?

-Negreșit, voi fi la casa Serafinei îndată după apus, promise Ulrich.

Ședeau amândouă în camera de zi, cu capetele plecate. Ulrich și bunica păstrau tăcerea în jurul lor.

-Ce stupid, murmură Giovanna. Un banal accident de circulație…

-Cum s-a întâmplat? vru să știe bătrâna.

-Marina venea pe jos de la un centru comercial din apropiere. A lovit-o din întâmplare o mașină care a derapat - șoseaua era udă, ploua, și mașina a alunecat. Ea e de două zile în comă și medicii nu-i mai dau șanse. Iar eu, proasta de mine, i-am zis odată lui Giorgio, pe când ei erau certați, că fericirea pe care o dai deoparte se întoarce împotriva ta. Și-acum Giorgio se acuză pe sine că totul s-a întâmplat din cauza lui și că și-a ucis nevasta.

-Și dacă, Doamne ferește, se întâmplă ce e mai rău? Fetițele au abia un an, vor rămâne orfane, adăugă Giovanna. Trebuie s-o

mai vedem pe Marina în viață, cât nu e prea târziu.

-Plecăm acum, hotărî Serafina. Vom găsi un avion de noapte, ceva, ca mâine să fim la Napoli.

Fugi în camera ei și începu să împacheteze. Giovanna se întoarse cu fața spre Ulrich și plânse pe umărul lui.

-Ți-a fost prietenă? întrebă acesta.

-Da. Serafina și eu suntem nașele fetițelor.

Ulrich își apropie buzele de urechea Giovannei și șopti cu glas abia murmurat:

-În cazul acesta, știi ce ai de făcut! Te-am învățat doar!

Giovanna ridică privirile umede, pline de speranță dar și de neîncredere.

-Să fie oare cu putință?

-Da, dacă ajungi la timp. Grăbește-te cât poți și nu-ți pierde speranța. Nu uita, lucrurile depind acum de tine!

Schimbară avionul la Verona și apoi la Roma. Între Crăciun și anul nou, aeroporturile erau neobișnuit de pustii.

-Aș vrea să fiu și eu la schi, așa ca restul lumii și să nu-mi pese. Sau la Sasca, cu mama, tata și bunica.

-Aș vrea să fiu în brațele lui Ulrich, pe Pământ, în rai sau în iad, nu contează unde, atât timp cât am fi împreună, visă Giovanna.

De la aeroportul din Napoli, unde, ca de obicei iarna, burnița mărunt, luară un taxi spre spitalul indicat de Giorgio, cu care apucaseră să schimbe câteva vorbe la telefon, între două avioane. Giorgio le aștepta la intrare, tras la față, nedormit, cu ochii încercănați, neras și palid.

-Unde-ți sunt fetițele? întrebă Serafina de îndată ce-l văzu.

-Le-a luat mama mea. Dar sunt foarte agitate, parcă simt ceva, chiar fiind atât de micuțe.

-Și Marina?

-Medicii m-au întrebat azi de dimineață dacă să o deconecteze de la aparate sau nu. E în moarte clinică.

-Oh, nu, țipă Giovanna..

-Nu, n-am deconectat-o. Dar mă uit și nu pot pricepe: o văd acolo, complet imobilă, pe ea care era atât de plină de viață, și parcă n-ar fi aceeași persoană. Îmi spun că e un coșmar, că nu se poate să fie soția mea ființa aceea galbenă ca ceara, pe care aparatele o țin într-un fel de stare vegetativă. Marina mea avea obrajii roșii, nu putea sta o clipă locului, vorbea și râdea tot timpul. Eu am ucis-o! Dacă m-aș fi dus eu să cumpăr pâine și nu aș fi rămas în fața blestematului de televizor, Marina mea ar trăi și acum. Sunt blestemat – am ucis-o pe mama copiilor mei și pe singura femeie pe care am iubit-o vreodată cu adevărat.

Umerii lui Giorgio se zguduiau de plâns. Serafina îl îmbrățișă cu gesturi blânde.

-Am putea s-o vedem?

-Da, dacă vreți. Deși nu mai e ea, nu poate fi ea!

Urcară treptele spitalului, mai întunecați decât ziua aceea mohorâtă. Într-o rezervă de la reanimare, Marina era întinsă pe un pat alb, albă și ea ca cearșaful, nemișcată și tăcută. „E prima oară că o văd cu gura închisă”, gândi Serafina, apoi își alungă iute acest gând urât și încercă să se concentreze asupra altor lucruri, mai pioase. În minte îi apărură chipurile surâzătoare ale fetițelor și tristețea fără margini îi umplu sufletul. Vor crește fără mamă – poate fi ceva mai rău decât asta? Își promise să fie o nașă cât mai bună, dar putea oare ține locul unei mame?

Giovanna avea însă preocupări mai practice, în timp ce pe Serafina o podidiră lacrimile.

-Giorgio, de când n-ai mai fost acasă și n-ai mai dormit într-un pat decent?

-De când s-a întâmplat asta. Nu pot…nu pot să dorm.

-Și nici nu vrei, făcu Giovanna. Serafina, mai ai în poșetă somnifere?

-Stai să văd. De ceva vreme nu mai am nevoie și n-am mai luat.

Găsi o cutie cu medicamente și vru să i-o întindă lui Giorgio, dar Giovanna o opri. Culese din cutie două pastile și i le puse lui Giorgio în palmă.

-Bănuiesc că astea ar trebui să ajungă. Fără prostii, Giorgio, fetele mai au nevoie de tine! Ne vedem mâine, vino pe la prânz. Noi

suntem odihnite și vom avea grijă de Marina.

Îl urmări luând-o pe scări în jos, apoi se întoarse la patul Marinei. Serafina era tot acolo unde o lăsase, plângând.

-Slavă Domnului că mai e conectată încă la aparate! Serafina, rămâi cu ea, eu voi dispărea un pic.

-Ce faci, Giovanna?

-Nu-ți fie teamă, încerc s-o salvez.

-Dar medicii au spus că nu mai are nici o șansă! Ești medic, să ai o părere despre asta?

-Nu sunt medic, dar sunt mult mai mult decât atât: sunt o femeie îndrăgostită, încrezătoare în ce mi-a spus dragostea mea, și asta mă face mai puternică decât orice colectiv de medici. Știu că Marina poate fi salvată, dar am nevoie de ajutorul tău pentru asta.

Serafina o privi ca și cum Giovanna își pierduse mințile. Dar îi plăcu formularea – o femeie îndrăgostită și încrezătoare e mai puternică decât orice pe lume. Cândva crezuse și ea asta. Cândva… până când o întâmplare petrecută într-o zi rece de iarnă, în nordul îndepărtat al Siberiei, îi dovedise cât de mult se înșeală.

Giovanna studia butoanele de pe panoul de la căpătâiul patului Marinei.

-Aha, cu asta chem asistenta. Când va veni, să-i spui că nu știi cine a sunat după ea și de ce.

Giovanna apăsă pe buton și ieși deîndată pe coridor. Când veni asistenta, nu găsi decât o fată care ședea pe un scaun lângă patul Marinei, murmurând o rugăciune, și care nu știa cine sunase. Giovanna reveni în câteva minute, cu o cutiuță pitită în mâneca halatului de spital pe care-l purta peste haine.

-Ce-i asta?

-O cutiuță sterilă de plastic pentru analize. Am furat-o de pe masa din camera de gardă a asistentelor, cât timp asistenta era aici. Nu știi unde se află bufetul spitalului? Am nevoie de apă de izvor, cu cât mai pură cu atât mai bine.

Nu mai zise nimic, ci doar puse cutiuța pe noptieră și dispăru din nou. Reveni peste un sfert de oră, cu sticla de apă, pe care o deschise deasupra chiuvetei din cameră. Apoi desigilă cutiuța aflată într-un ambalaj steril, o umplu cu apă și lăsă să-i alunece un obiect

din poșetă în cutie. Puse capacul și ascunse cutia în buzunarul halatului, după care se uită la ceas.

-E numai bine, peste douăsprezece ore va fi cinci dimineața. Excelent! Circulație minimă pe aici, curioși de loc. Verifică să nu fie videocamere în încăpere!

Serafina se plimbă prin camera de spital, din ce în ce mai uluită.

-Este una, dar e fixată pe imaginea monitoarelor de lângă Marina. Cred că transmite informații despre starea pacienților la postul de gardă al medicilor.

-În ordine. Acum trage-te deoparte, să nu intri în raza de acțiune a videocamerei, și caută-te prin buzunare și prin poșetă, iar eu voi face la fel. Am nevoie de toți banii lichizi la dispoziție.

Serafina îi întinse Giovannei un teanc de bancnote.

-Asta-i tot ce am. În rest, numai carduri de credit.

Giovanna puse și ea banii proprii la grămadă și restitui o parte Serafinei.

-Ține-i, ne trebuie și pentru taxi dacă mai vrem să ajungem la institut! Oricum, ce avem aici ne ajunge.

-Penru ce?

Giovanna îi suflă în ureche, abia șoptit:

-Pentru ca să mituim asistenta de noapte. Lichidul din cutie trebuie să ajungă peste douăsprezece ore în perfuzia Marinei!

Serafina se dădu șocată cu un pas în spate.

-Oare știi ce faci?

-Urmez indicațiile lui Ulrich. El a trecut dincolo deja și știe despre asta mai mult decât oricine. Acum uită de asta și caută să dormi la noapte. Mâine va fi o zi lungă!

În rezervă se aflau două fotolii și fetele își petrecură noaptea acolo. Serafina ațipi chinuită, dar Giovanna arunca din când în când câte o privire atentă pe cadranul fosforescent al ceasului de mână. Înainte de cinci dimineața, Giovann aprinse lumina.

-Destul cu somnul! Sună după asistentă și închide ușa bine după ce ea va intra aici. Restul e treaba mea.

Serafina clipi des în lumina puternică, dar nu zise nimic ci făcu întocmai cum i se ceruse. Când apăru asistenta, Giovanna îi mototoli teancul de bancnote în buzunar și șoptiră ceva o vreme. Apoi

asistenta desfăcu una din legăturile perfuziei de la patul Marinei și Giovanna turnă cu grijă înăuntru lichidul transparent din cutiuță.

-Asta a fost tot, mulțumim!

Asistenta ieși, roșie ca focul.

Giovanna vorbi repede:

-De-acum așteaptă și nu-ți pierde speranța. Când vor veni medicii și vei vedea că se miră, tu să ridici numai din umeri și să spui că nu știi nimic. Altfel ar fi ca și cum ai deconspira natura lui Ulrich într-un ziar de scandal. De fapt cel mai bine ar fi ca medicii din schimbul de dimineață să ne găsească dormind pe amândouă.

Pe la șapte, medicul de gardă apăru cu pași șovăielnici. Se apropie de patul Marinei și verifică poziția videocamerei. Totul părea în ordine! Apoi aruncă o privire contrariată Marinei, care respira ușor, cufundată într-un somn adânc. Obrajii palizi i se coloraseră în rozaliu, iar degetele uneia din mâini i se mișcară. Medicul ieși repede, lăsând în urmă rudele bolnavei care zăceau obosite în fotolii, răpuse de somn. De cum se închise ușa, Giovanna chicoti cu poftă.

Giorgio apăru spre prânz. Arăta tot rău, dar măcar apucase să se bărbierească și ducea un superb buchet de trandafiri roșii.

-Frumoase flori, bărbate, dar mie mi s-a făcut foame și aiuriții de aici nu mă hrănesc decât cu perfuzii. Măcar o supă bună puteai să aduci și tu, îl luă Marina în primire.

Giorgio înlemni.

-Cred că asta se numește o eroare medicală, murmură Serafina.

-Sau elixirul vieții, adăugă Giovanna, dar așa ca numai ea să audă.

Marina își petrecu ziua de an nou acasă, cu fetițele. Avea câteva copci, bandaje și vânătăi, dar se vindeca uimitor de repede. Giorgio își luase din debara vechea chitară cumpărată în studenție, pe când îi făcuse curte, și-i cânta serenade. Serafina le învăța pe Maria-Graziella și Tiberia-Karina să alerge în jurul mesei. Numai Giovanna scoase din buzunar o piatră aurie, o privi atentă și o puse la loc, murmurând:

-Hm, totuși e piatra filozofală! Cine ar fi crezut? Mi-e dor de vampirul meu!

Cap 44 Ochii argintii

-Mai vreau să văd asta odată!

Giovanna surâse: era așa de ușor să-i îndeplinească micile capricii lui Ulrich! Se dădu jos din patul enorm, cu cearșafuri de satin roșu, și reporni televizorul. Telecomanda era la îndemână, dar un pic de mișcare nu putea să strice, mai ales atunci când ochii lui Ulrich o urmăreau cu un interes nedisimulat. Televizorul imens și DVD-playerul erau ultimele achiziții din casă și completau armonios mobilierul minimalist al dormitorului de la etaj, acolo unde se afla apartamentul privat al lui Nelly Noel, iar Cristina, secretara, nu intra niciodată. Giovanna fusese uimită la început de camera aceea în care roșul sângeriu se regăsea peste tot, în cantități exasperante și fiecare gest era reflectat de tavanul și doi dintre pereții placați cu oglinzi (Giovanna remarcase în treacăt că pentru un individ născut în Evul Mediu, Ulrich era mulțumitor de lipsit de inhibiții). „Asta e pentru orgoliul meu“, mărturisise el, iar Giovanna îl iertă deîndată ce-l văzu dezbrăcându-și unul din elegantele costume cu cămașă de mătase mov: mulțimea de oglinzi era o alegere normală pentru cineva care arăta scandalos de bine. Din păcate nu puteau împărți spațiul acela magic decât în momente ca acesta, când razele lunii pătrundeau prin geamurile imense. Diminețile, Giovanna se obișnuise deja să se trezească singură – Ulrich cobora în bibliotecă înainte de răsăritul soarelui.

Acum Giovanna puse din nou discul în DVD-player și pe ecran reapăru adunarea solemnă de oameni de știință, îmbrăcați în ținute de gală. Laureații premiilor Nobel își primeau medaliile, vizibil emoționați. În mulțimea domnilor cu părul alb și hainele negre, cele două femei tinere erau lesne de remarcat, ca o pată de culoare. Serafina alesese bleu-marinul clasic, asortat cu turcoazul în culoarea ochilor ei, iar Giovanna se îmbrăcase – evident – în stacojiu.

-Să vă aud discursurile, ceru Ulrich nerăbdător.

Le știa pe de rost, lucru de la sine înțeles pentru el, de la prima vizionare, dar îi făcea plăcere fiecare reluare a scenei.

Giovanna luă telecomanda și dădu pe „repede-înainte“, până când selectă secvența cu pricina. Glasul Serafinei se auzi liniștit și sigur de sine în sala încremenită în tăcere.

-Mă simt onorată de alegerea noastră pentru premiul Nobel din acest an în domeniul chimiei și mulțumesc comitetului Nobel. Dar cred că această distincție revine în egală măsură tuturor membrilor colectivului pe care îl reprezentăm și care, iată, a reușit să obțină suprema recunoaștere a meritelor în activitatea științifică de trei ori în ultimii zece ani. Deși nu se află printre noi, doresc să mulțumesc în mod special întemeietorului institutului nostru, lui Peruggio Sorriente, care a făcut ca toate realizările noastre să fie posibile și care ne-a lăsat moștenire darul său cel mai de preț: curajul de a privi încrezători înainte, indiferent de vicisitudinile sorții. Vă mulțumesc tuturor!

În sală izbucniră aplauze și nu erau numai de circumstanță. Serafina roși, se îndepărtă de microfon și-și reluă locul stând ca o stană de piatră și privind în sus cu ochii mari, spre ceva ce numai ea putea să vadă. Părea transfigurată de fericire, deși în locul spre care-și îndrepta privirea nu era decât un reflector imens, necesar numeroaselor posturi de televiziune prezente în sală.

Giovanna se apropie de microfon după ce aplauzele se potoliră și adăugă cu un glas timid, foarte emoționată:

-Iar eu aș vrea să amintesc faptul că ideea cercetării noastre am extras-o dintr-un vechi tratat de chimie de secol optsprezece, scris de un savant azi uitat – Johann-Ulrich Heller, de la universitatea din Heidelberg. Lui îi dedic acest premiu, muncii lui asidue care iată, după trei sute de ani, își primește recunoașterea. Vă mulțumesc!

-Stai numai să vezi ce muncă asiduă urmează acum, șopti Ulrich insinuant peste umărul Giovannei. Trebuie să recunosc că discursul tău a fost nemaipomenit!

Giovanna se răsuci spre el, plină de nerăbdare. Ultima găselniță a lui Ulrich era o pană de păun cu care îi dezmierda corpul, amânând astfel atingerea mâinilor lui reci. Giovanna se gâdila de fiecare dată și nu-i trebuia mult ca să-i sară în brațe, iar Ulrich se pare că nici nu aștepta altceva. Se rostogoliră înlănțuiți de pe pat pe covorul bordo-închis, chiar în fața caloriferului electric pornit și acum,

în plină vară. Giovanna nu mai simțea răcoarea lui Ulrich sau, chiar dacă o simțea, se obișnuise și atingerea rece făcea parte din plăcerile ei.

-Pot să mai văd odată discul? ceru Ulrich.

-Ciudate gusturi au vampirii, comentă Giovanna. Oamenii se uită de obicei la filme pentru adulți în momente ca acesta, nu la o festivitate de premii Nobel. Dar dacă tu asta vrei...

Ulrich se zgudui de râs.

-Of, prostuțo, nu e ceea ce crezi! Îmi ajunge să te văd pe tine ca să simt că iau foc pe dinăuntru. Dar în filmul ăla e o secvență pe care țin neapărat s-o revăd cu atenție.

Giovanna reluă înregistrarea, până la scena în care Serafina ridicase ochii spre tavan. Ulrich îi ceru să oprească și imaginea îngheță pe ecran.

-La ce se uita prietena ta?

-Știu eu? La tavanul sălii, bănuiesc. Mi-a zis că i-a plăcut locul și ar vrea să revină ca turist, ca să poată fotografia în voie.

-E straniu, mie nu așa mi s-a părut! Era o privire prea fixă!

-Păi atunci probabil se uita în gol. Oamenilor li se întâmplă asta destul de des, nu? Sau era orbită de reflectorul ăla...

-Tocmai, ceva nu se potrivește, zise Ulrich. Expresia ei era concentrată – sigur nu se uita în gol. Privea țintă la reflector fără să clipească, deși normal ar fi fost să o deranjeze intensitatea luminii. Spune-mi, ți-a vorbit vreodată despre oamenii care văd dincolo?

-Ce naiba mai e și asta? Uri, explică-mi așa ca să pot înțelege despre ce vorbești!

-Voi aveți un termen generic, le spuneți mediumuri. Uneori, fără să fie conștienți de asta, au un simț special care îi face să fie în contact cu cei trecuți dincolo. Unii aud voci, alții văd fantome sau tot felul de chestii bizare și nu sunt crezuți, dar să știi că lucrurile acelea despre care vorbesc ei chiar există. Noi nu știm de ce și cum se manifestă asta, dar unii susțin că e o abilitate cu care te poți naște, iar alții că e declanșată de emoții puternice. În ce stare era atunci Serafina?

-Cred că era foarte fericită, făcu Giovanna. N-am mai văzut-o de mult așa, de pe vremea când ea și Peruggio umblau ținându-se de mână peste tot și erau nedespărțiți. Dar e greu de știut exact – de

la moartea lui, Serafina s-a închis în ea și nici cei mai apropiați prieteni nu știu ce simte. Întru-un fel s-a liniștit – pe Ariana a înțeles-o și n-o mai urăște, tipii care umblau s-o ucidă sunt morți, așa că ea se concentrează acum numai pe problemele institutului, unde lucrurile merg cu adevărat foarte bine.

-Și viața ei personală?

-Mă tem că nu există așa ceva. E ca un fel de mamă de împrumut pentru fetițele Marinei, cu care se joacă de câte ori are vreme, mai ales acum când Marina e din nou însărcinată. Dar de altfel…baluri și conferințe la institut, unde e sufletul petrecerilor și dansează cu toată lumea care o invită, concedii cu familia aici la Sasca și cam asta e viața ei. Dacă mai e și altceva, în mod sigur nu e ceva legat de vreun tip, pentru asta am băga cu toții mâna în foc. Giorgio o mai ceartă uneori că nu-și găsește pe nimeni, dar ea spune mereu că amintirile ei frumoase o fac atât de fericită încât soarta ei o mulțumește pe deplin.

Ulrich reflectă îndelung la cele auzite, apoi întrebă:

-Nu ți-a povestit vreodată că ar fi văzut lucruri ciudate, lucruri care nu trebuiau să existe?

Giovanna își examină amintirile.

-Parcă e ceva, dar nu ea a văzut, ci Peruuggio. Erau conectați mental pe-atunci și el i-a transmis imaginile din mintea lui. Serafina mi-a povestit că se plimbau prin pădurea Paimpont.

Ulrich ridică mirat din sprâncene și Giovanna adăugă pe dată:

-În legendele celtice locul e cunoscut sub numele de pădurea Broce…Broce și mai nu știu cum, ceva de genul acesta.

-Broceliande, completă Ulrich. Acolo își au sălașul Merlin, sfătuitorul înțelept al tuturor făpturilor de dincolo și regina zânelor. Ca de obicei, oamenii spun că totul e o prostie, pentru că ei nu pot nici vedea și nici percepe prin alte simțuri magia acelui loc.

Giovanna căscă ochii mari auzind una ca asta.

-Va trebui să te obișnuiești, când vei ajunge să ai câteva sute de ani și vei fi la fel de înfloritoare ca astăzi, precis se vor interesa de tine. De altfel te-ai convins că nu numai oamenii stăpânesc lumea asta, sau mă înșel? Ca să fie mai convingător, Ulrich își dezveli caninii scânteietor de albi și sărută umărul Giovannei, zgâriind-o

ușor. Nu, dragostea mea, fără sângele tău! E prea bun ca să-l risipesc astfel!

Dar Giovanna simțise deja fiorul dorinței și îl trase spre ea. Ulrich chicoti.

-Bine, iubito, dar va trebui apoi să-mi povestești niște lucruri și știi că eu nu-mi uit întrebările.

O cuprinse în brațe și începu să geamă, iar Giovanna se lipi de el și i se abandonă cu totul…Era încă ghemuită la pieptul lui, când Ulrich deveni din nou curios.

-Deci, ce s-a întâmplat în pădurea de la Broceliande?

-Păi, Serafina zicea că a apărut o procesiune de ființe argintii pe care Peruggio le putea vedea, iar ea nu. Și-apoi el a luat-o de mână și atunci le-a putut vedea și ea: erau frumoase, imateriale și pluteau ușor deasupra solului. Iar Peruggio l-a întrebat ceva pe un fel de spirit al lacului din pădure.

-Știi întrebările și răspunsurile?

-Serafina mi-a povestit. Întâi spiritul a spus că Peruggio căuta departe ceea ce avea acasă și într-adevăr a găsit Cartea Mediatorului într-o casetă din biblioteca lui. Apoi spiritul a zis ceva – nu-mi aduc exact aminte formularea – care s-ar putea rezuma prin „fiecare lucru la timpul său” sau „încă n-a venit vremea” sau ceva similar. În orice caz Peruggio voia să știe dacă va fi vreodată împreună cu Serafina, așa cum suntem noi acum.

Ca să fie mai clar ce vrea să spună, Giovanna își ridică un genunchi peste coapsele lui Ulrich, care păru să aprecieze gestul.

-Și, după experiența din pădurea de la Broceliande, Serafina ți-a mai povestit ceva ieșit din comun?

-Nu… de fapt stai! De vreo trei ori, a zis că parcă a văzut ochii lui Peruggio ațintiți asupra ei, privind-o, după ce el a murit.

Ulrich se ridică într-un cot. Între sprâncene i se adânci o cută, dându-i un aer preocupat.

-Cum? Când? Spune-mi tot ce știi despre asta!

-Păi prima dată la un an după moartea lui, la botezul fetițelor Marinei. Mi-a mărturisit că era fericită cu Maria-Graziella în brațe și că se gândea să fie o nașă bună, dacă nu putea fi o mamă bună, pentru că n-ar fi acceptat niciodată să aibă copii cu altcineva decât cu Peruggio.

–Deci era fericită și se gândea la el. Asta se leagă, mormăi Ulrich.

-A doua oară broda ceva pe terasă, aici la Sasca: Dacă-mi aduc bine aminte, desenase niște maci pe o pânză albă pe care a scos-o din dulapul bunicii și a început s-o brodeze. Ne-am contrazis, pentru că mie materialul mi se părea mai potrivit pentru o rochie de vară, dar ea a hotărât să-l folosească la brodat. Nu știu de ce, ori de câte ori aduce vorba despre maci, Serafina zâmbește.

-Poate că îi asociază într-un fel sau altul cu Peruggio, presupuse Ulrich. Asemenea lucruri nu le cunosc decât cele două persoane aflate în cauză. Tu de ce te-ai hlizit când ți-am arătat cetatea Colți sau când ghidul ți-a vorbit de casa lui Dracula din Sighișoara?

Giovanna chicoti.

-Și a treia oară? vru să știe Ulrich.

-A treia oară a fost chiar ce ai văzut acum pe film, scena de la decernarea premiilor Nobel de anul trecut. Serafina mi-a povestit că a fost trăirea cea mai intensă și că a simțit ceva straniu, ca și cum pentru scurtă vreme legăturile mentale dintre ei s-ar fi restabilit. Nu știu cum e chestia asta, dar a părut câteva zile foarte impresionată.

Ulrich cumpăni îndelung cele auzite.

-Ar fi o explicație, dar nu sunt sigur de ea. A treia oară i-a spus numele cu voce tare, pe când înainte doar se gândise la el. A fost ca și cum l-ar fi chemat de față cu toată asistența aceea, iar el a venit.

Giovanna rămase perplexă.

-Adică vrei să spui că Peruggio chiar a fost acolo, în sală cu noi?

-Probabil, dar într-o formă vizibilă numai pentru ea. Ca să fiu sigur de presupunerile mele, trebuie să vorbesc cu cineva care cunoaște mult mai multe decât mine despre asta. Atât că va trebui să aștept sărbătoarea de Haloween, pentru că altă dată persoana în cauză nu poate fi contactată.

-Aha! Așa e bine, m-am speriat că vrei să faci asta chiar acum și vara nopțile sunt atât de scurte! Abia apucăm să ne culcăm, că deja răsare soarele.

Ulrich râse.

-Bine, iubito, am înțeles. Hai să nu mai pierdem vremea!

Și n-o pierdură, cel puțin din punctul lor de vedere…

-Uau, ce ditamai pietroiul pe mâna ta, Giovanna, făcu Giorgio.

-Acum îl vezi abia? Îl port de astă-iarnă.

-E de la iubitul tău, presupun.

-Presupunere corectă, dar acum trebuie să plec.

Giovanna se îndrepta deja spre ieșirea sălii de consiliu, când Giorgio strigă după ea:

-Și pe când logodna sau nunta? Am chef să petrec și nu vreau să ratez ocazia!

Giovanna ieși, trântind ușile de cristal în urma ei. Giorgio se întoarse spre Serafina:

-Ce-are de e așa de țâfnoasă mai nou? S-a încurcat cu un tip căsătorit, sau ce?

-Iar ești poșta institutului? îl luă Serafina peste picior. Nu e căsătorit, e văduv și are o experiență atât de nefericită în căsnicie încât nu vrea s-o repete. Ceea ce nu înseamnă că n-o iubește îndeajuns sau că se ascund. Dar tu ești cam prea curios, nu crezi?

-Și tu n-ai fi? Bine, zici că-i dintr-un sat cu bunica ta, așa că probabil îl cunoști. Dar noi, ceilalți? Cum are o zi liberă, Giovanna fuge la el, dar el n-a fost aici niciodată, nu ni l-a prezentat și nici măcar nu știm cum arată. O fi vreun chel, burtos sau ghebos de la țară și-i e rușine cu el!

-Ieși afară! Acum! se răsti Serafina.

Dar săptămâna următoare, când Giorgio ședea iarăși lângă Giovanna la masa argintie a consiliului, acesteia îi căzu o fotografie pe care Giorgio, curtenitor, i-o ridică. O răsuci între degete și rămase înmărmurit – în poză, Giovanna își sprijinea capul, surâzătoare, pe umărul unui bărbat blond, revoltător de frumos.

-Oh, Giovanna, nu mi-ai spus că iubitul tău e actor. Unde ai găsit așa un tip bine?

Giovanna râse.

-Nu e actor, e scriitor.

-Grozav, aprecie Giorgio. Și ce scrie? Am citit ceva de el?

-Păi, nu scrie în nici un caz numele vreunei echipe de fotbal cu sprayuri colorate pe ziduri, așa că probabil n-aveai cum să-l citești, făcu mucalită Giovanna.

-Poftim! Vezi ce-mi face? se întoarse Giorgio spre Serafina, dar aceasta părea să studieze un dosar voluminos și nu vedea, nu auzea. Giorgio fu nevoit să abandoneze subiectul

Într-o zi Giovanna se plânse Serafinei:

-Omu ăsta a devenit insuportabil! Își bagă mereu nasul în treburi care nu-l privesc!

-Nu-l lua în seamă, zise Serafina. E așa de când …știi tu. Pentru el, adevăratul coleg, idol, șef și prieten a fost Peruggio, pe care l-a văzut ca pe un super-om. L-a cunoscut înainte de a-l cunoaște oricare dintre noi și i-a fost un model în viață, iar acum e debusolat. Noi ceilalți nu suntem, evident, comparabili cu Peruggio, cel puțin din punctul lui Giorgio de vedere. Dar lasă-l să vorbească, atât timp cât Marina e în concediu de maternitate își poate permite să deschidă gura măcar la serviciu, că acasă oricum tace ca întotdeauna.

Râseră amândouă cu poftă, apoi Giovanna părăsi încăperea. Serafina duse o mână la frunte și se albi la față: o străfulgeră o durere de cap și niște gânduri care parcă nu erau al ei îi pătrunseră în creier. Străine, și totuși după un tipar atât de cunoscut…în fața ochilor văzu nemărginirea neagră a cerului nopții cu sclipirea rece a unor stele îndepărtate, necunoscute, în timp ce o voce familiară îi șoptea în urechi: „Mi-e dor de tine, Serafina, mi-e tare dor!” Iluzia se risipi în câteva clipe, apoi durerea de cap dispăru și ea.

-Ce naiba a fost asta? murmură Serafina.

Giorgio nu mai reveni asupra discuției cu Giovanna și din privirile pline de reproș pe care și le aruncau unul celuilalt Serafina bănui că, în absența ei, se certaseră zdravăn, dar ea nu interveni. Armistițiul dintre cei doi avea și o parte neplăcută: curiozitatea lui Giorgio și obiceiul lui de a-și băga nasul în viața celorlalți trebuiau alimentate de ceva, așa încât își îndreptă întreaga atenție asupra Serafinei, spre necazul acesteia.

-Trec anii, tu ce mai aștepți? Ești pe zi ce trece tot mai frumoasă, dar frumusețea nu ține o veșnicie. Ajunge să mergi pe

coridor ca lumea să întoarcă după tine capul, nu-mi spune că nu observi asta!

-Observ, Giorgio, și mi se pare firesc să se uite după mine, datorită funcției pe care o am în această firmă. „I-am zis-o”, gândi Serafina, „sunt șefa lui, puțin respect nu strică, ce naiba!”. Apoi râse în sinea ei. Nu făcea niciodată caz de titluri și funcții, așa cum nu făcuse nici Peruggio. Dar Giorgio trebuia totuși pus la locul lui!

-Și nu-ți place nimeni din institutul ăsta?

„Ei drăcie, Giorgio chiar insistă”, gândi Serafina.

-Îmi plac toți colegii și toate colegele mele, pentru că sunteți cu toții într-un fel familia mea. Mulțumit de ce-ai aflat?

-Da, sigur, ai un stil de-a evita răspunsurile…

-Nu e mai rău decât stilul tău de a pune întrebări, dragă Giorgio. Dar dacă mă pețești pentru vreunul dintre amicii tăi, eu zic s-o lați baltă.

Giorgio bombăni supărat, dar nu avu ce face. Ieși din încăpere, dar Serafina strigă după el:

-Salutări Marinei, voi trece s-o văd cât de repede voi putea! („mai ales atunci când nu vei fi tu pe-acasă”, adăugă fata în sinea ei).

Se gândi la Peruggio. Toate întrebările și insinuările lui Giorgio (Serafina era convinsă că el pusese un pariu cu „băieții” – colegii lui de laborator – pe tema relațiilor ei particulare) nu făceau decât să i-l readucă și mai mult în minte. Era straniu cum amintiri pe care altă dată le evitase, ca fiind dureroase, acum îi reveneau în memorie cu plăcere. Retrăia cu ochii minții călătoria lor în Rusia și zilele petrecute acolo alături de el. Traiul în remorca sărăcăcioasă i se părea acum romantic, cu diminețile în care se trezea străjuită de lumina ochilor lui minunați. Durerea de cap reveni, surdă dar sâcâitoare, în timp ce doi ochi imenși cu irisurile înconjurate de un cerc subțire, argintiu, îi urmăreau cu interes fiecare mișcare.

Serafina își scutură capul, hotărâtă. Oare asta însemna să înnebunești? Să simți că gândurile unei alte ființe îți cotropesc mintea și-ți stăpânesc inima? Era oare obsedată de iubitul ei, mort deja de câțiva ani, și incapabilă să trăiască în prezent? Avea Giorgio dreptate, trebuia să închidă amintirile acelea într-o ladă cu capac și să-și caute o altă dragoste, așa cum făcuse Giovanna? Pe buzele ei

se contura un „nu”, rostit din tot sufletul. Giovanna fusese pregătită pentru o nouă iubire, și-o dorise să apară în viața ei și, norocoasă, o găsise. Dar ea? Nu-și dorea nimic, nu se gândea de loc la viitor ci trăia în acest prezent continuu în care lucrurile mergeau – slavă Domului – bine și în care clipele trecutei iubiri se insinuau ca niște puncte luminoase pe un cer fără stele. Era viața pe care și-o alesese – bună sau rea, fusese decizia ei. Privi în urmă, la anii care trecuseră din clipa despărțirii, văzu toate lucrurile pe care le făcuse în acest timp și toate i se părură bune și la locul lor. Închise ușile sălii de consiliu, în vreme ce impresia că ochii argintii o urmăresc persista, iar ea adora senzația aceea și n-avea de gând s-o alunge.

În șemineul din bibliotecă focul ardea mocnit. Nu era chiar potrivit ca să alunge frigul serii de toamnă târzie, dar Ulrich era singur în casă și el nu simțea răcoarea asemenea oamenilor. Se pregătise îndelung pentru întâlnirea aceea, sucind și răsucind întrebările în minte. Urma s-o întâlnească pe ea, singura făptură care îi putea confirma ipotezele. Dacă vampirii au emoții, ei bine, starea lui Ulrich era aceea a unei persoane emoționate. Se așeză turcește pe covorul din fața șemineului, își pregăti ghiveciul de ceramică în care pusese pământ și așteptă. Abia se întunecase, așa că până la unsprezece seara mai avea de așteptat, dar Ulrich nu era nerăbdător. Când timpul tău se măsoară în secole sau milenii, așteptarea nu trebuie să te exaspereze. Se relaxă și rămase nemișcat, fără să facă nici cel mai mic zgomot. Putea fi luat drept o statuie, dacă n-ar fi răsfirat din când în când pământul din ghiveci, cu grijă să nu murdărească covorul. Undeva în încăpere se auzea ticăitul unui ceas, care anunța trecerea fiecărei ore printr-un sunet ca dangătele unui clopot. Ulrich bănuia că sunetul era înregistrat sau generat electronic, dar nu se ostenise să desfacă mecanismul ceasului ca să se convingă. La ce bun, când știa că nu va găsi acolo roți și rotițe dințate, ci doar un cip și o baterie? Hotărî că lumea asta se duce de râpă cu toată electronica asta drăcească („scuze, șefu, că-ți iau numele în deșert”) și-și continuă așteptarea. Orele trecură astfel până când dangătul clopotului se auzi de unsprezece ori.

Ulrich se învioră brusc, se trase mai aproape de foc și aruncă în șemineu un pumn de țărână, murmurând numele ales.

Nu se întâmplă nimic, focul continua să mocnească slab.

Ulrich mai luă un pumn de țărână din ghiveci și-l azvârli în foc și mai murmură odată același nume. Focul se învolbură câteva clipe, dar apoi se potoli și arse din nou mocnit, abia alungând întunericul din apropierea șemineului.

Ulrich, deși perfect calm, bombăni ceva. În mod clar, ce se întâmplase adineauri nu făcea parte din scenariul lui. Reflectă câteva clipe, apoi apucă încă un pumn de pământ și, în timp ce-l zvârlea în șemineu, spuse cu voce tare:

-Ștefan Dumitrescu.

Focul se înteți din nou. Flăcări albastre se înălțau tot mai sus, până când închipuiră o siluetă eterică, semitransparentă, argintie. Ulrich își înclină capul cu respect și-și duse o mână la frunte. Celălalt făcu la fel, apoi râse gălăgios.

-Bată-te norocul ștrengarule, dacă tu nu poți să-ți dormi somnul de veci, asta înseamnă că nu-i lași nici pe alții să doarmă?

-Iartă-mă că te-am deranjat cam des în ultima vreme, dar am nevoie de o informație.

-Dacă tot de prietenul acela al nepoatei mele vrei să mă întrebi, află că nu e pe aici. Dar mă mir de tine – ce informație cauți tu și nu poți obține? De regulă primești tot ce vrei și din câte am auzit ești foarte mulțumit de soarta ta și foarte fericit în ultima vreme, ceea ce înseamnă că proorocirea mea s-a adeverit.

-Mulțumesc, zise Ulrich. Sunt cu adevărat mai fericit decât mi-aș fi putut imagina.

-Bravo ție, băiete! De astă dată chiar nu mai am ce să-ți prevestesc. Nepoata mea e bine?

-Atât de bine pe cât poate fi o făptură muritoare. Dar din cauza ei te caut: i se întâmplă lucruri stranii, chiar privite din punctul nostru de vedere și caut singura ființă care m-ar putea ajuta, dar n-o găsesc. Spune-mi te rog, ai văzut-o recent pe Ariana?

-Asta e bună, râse Ștefan. Ați înnebunit cu toții? Toată lumea o caută mai nou pe Ariana.

-Dacă o căutăm, înseamnă că nu e de găsit, tatonă Ulrich terenul.

-Asta așa e, băiete.

-În ce mod ar putea să dispară o ființă trecută dincolo? Să se reîncarneze, așa cum credeau fiii luminii și să se întoarcă în lumea muritorilor?

-Ai ceva idei în capul tău rece, dar uiți că ea a fost ultimul Mediator. Ei nu-și pot abandona misiunea, până când nu e numit un altul în locul lor. Abia atunci se pot bucura de odihnă, iar până atunci trebuie să facă ceea ce au de făcut, indiferent în care dintre lumile cunoscute s-ar afla.

Ulrich ridică mirat din sprâncene.

-Deci Ariana e într-o misiune?

-Nu pot zice nici că e, nici că nu e, din moment ce n-a văzut-o nimeni. Dar știi că toți cei care au fost vreodată Mediatori se întâlnesc din când în când și discută între ei, iar ea a dispărut, zice-se, după o asemenea discuție?

-Asta poate să însemne…

-Că m-ai tras de limbă destul și că numai Cel Veșnic știe de soarta Arianei.

Silueta eterică păru să se îndepărteze.

-Așa-mi trebuie, bombăni Ulrich, dacă mă amestec în lumea oamenilor. Mi se trântește ușa în nas! Ar trebui să stau cuminte în sicriul meu și să ies de acolo numai pentru mic-dejun și cină, asta dacă aș avea minte cât de cât și nu m-aș purta mereu ca un idiot.

-Te înșeli, zise Ștefan vesel. Ce ai căutat tu în Evul Mediu, cu mintea aia a ta iscoditoare? Acum e vremea ta, Ulrich, nu poți sta deoparte, ai muri de plictiseală!

-Poftim amenințare! N-ai ceva mai serios pentru cineva care a dat colțu' de ceva vreme? În fine, asta mi-e soarta, ai dreptate când zici că nu pot sta deoparte. Ai vreun mesaj pentru nepoata ta?

-Dacă o vezi, spune-i să-și asculte inima și să meargă pe drumul ei, că bine face.

Ștefan dispăru, iar focul din șemineu pâlpâi o ultimă dată, apoi se stinse.

Ochii vampirilor se orientează perfect în întuneric, ca în cazul tuturor creaturilor nopții. Așa că Ulrich nu avu nici o problemă să ajungă la biroul din colțul încăperii fără să se împiedice de mobilier și să aprindă veioza. Se așeză, se aplecă asupra unei vechi cărți de

magie care-l aștepta deschisă pe masă, dar își dădu curând seama că-i fug privirile peste rândurile textului.

-Mai bine aș lua cina, poate-mi vine vreo idee între timp, zise Ulrich ridicându-se de pe scaun. Urcă scările, își privi mulțumit colții în oglinda din hol, apoi dispăru în noaptea de afară.

Serafina privea fascinată furnicarul luminos de mașini, oameni și reclame colorate care se vedeau din geamul bunicii. Îi aduceau aminte de propriul ei apartament din incinta institutului, atât că aici luminile nu erau cele ale unui oraș îndepărtat, ci se întindeau cât vedeai cu ochii, chiar de la baza imobilului în care se mutase bunica. Aceasta veni, neauzită, și o cuprinse de talie.

-Frumos, fetițo, nu? Și lui Ulrich îi place – a trecut recent pe aici și a rămas toată noaptea în balcon, privind luminile. Cred că e mult mai vesel decât cimitirele unde se spune că-și petrec ei nopțile, nu crezi?

Serafina surâse.

-Bunico, din câte știu, Ulrich nu-și petrece nopțile în cimitir, ci într-o cameră roșie cu oglinzi, unde, când poate, se bucură de compania Giovannei.

Se înveseliră amândouă.

De data asta, bătrâna și nepoata ei nu mai călătoreau împreună cu Giovanna spre Sasca, ci Ulrich o luase pe acesta din urmă chiar de la scara avionului, de cum aterizase, și dispăruse cu ea în noapte. Serafina urma să-i ajungă din urmă pe cei doi fugari a două zi, cu mașina, însoțită de bunica ei. Măcar știa că va găsi zăpada măturată în curte și centrala termică pornită, pentru că Ulrich făcea aceste lucruri ca un bun vecin, după apusul soarelui, înainte de a se întinde în așternuturile sângerii despre care Giovanna povestea, roșind e drept, istorii fabuloase.

Erau singure, ca în atâtea alte dăți, și Serafina putea vorbi liniștită și pe deplin sinceră. Bunica îi pusese înainte o ceașcă de ceai aburindă și asculta atentă.

-Mă supără Giorgio – e unul din vechii noștri colegi, practic a întemeiat institutul alături de Peruggio. Îmi spune mereu că anii trec,

că ar fi timpul să mă mărit și să mă așez la casa mea, că e o prostie să visez, și alte lucruri de soiul ăsta. Știu că îmi vrea binele, știu că are și el dreptatea lui, numai că inima mea nu poate să accepte.

-Zici că visezi, fetițo. Dar visele devin realitate și realitatea trece în vis mai des decât ne-am închipui. Visele duc lumea noastră înainte – cei care nu visează doar supraviețuiesc, cei care visează trăiesc cu adevărat.

-Și nu mă condamni pentru că nu mă vei vedea mireasă, pentru că nu vei avea strănepoți?

Bătrâna o privi cu un aer grav.

-Ține minte, fetițo, că orice ai face – sau n-ai face – nu te pot condamna mai rău decât te-ai învinovăți tu însăți , dacă ai face un compromis pe care inima ta nu-l acceptă.

Serafina se simți pe dată mai bine - vorbele acelea îi mergeau de-a dreptul la inimă, alungând temerile sădite de cuvintele lui Giorgio, aruncate în joacă.

-Mă întreb dacă nu sunt nebună, continuă Serafina. Îi văd și acum ochii mari, cu strania lor lumină argintie, aplecați asupra mea. Mă apără, mă protejează, îmi stau alături la rău, dar mai ales la bine. Nu e ciudat?

-Deloc, fetițo. Ești o persoană puternică și răul îl poți duce singură. Dar binele e foarte greu să nu-l împarți cu cineva apropiat, să nu găsești pe nimeni în jur atunci când vrei să dansezi, să cânți sau să râzi.

-Păi, îi simt ochii privindu-mă și atunci mi se pare că împart totul cu el. E normal?

-Și ce simți când te privește?

-Fericire, nimic altceva decât fericire, răspunse fata fără să ezite.

-Atunci care e problema, că eu nu înțeleg? Faptul că ai câțiva colegi care trebuie neapărat să comenteze? Lasă-i în pace, fiecare își trăiește viața așa cum crede el sau ea că e mai bine. Dacă asta te face fericită, fii fericită! Ștefan ți-a spus parcă odată că fericirea ta depinde numai de tine.

-N-am uitat, bunico, dar mă bucur să aud că măcar tu nu crezi că m-aș fi țicnit.

-Oamenii care contează cu adevărat pentru tine nu pot crede că te-ai țicnit. Nici eu, nici tatăl sau mama ta, nici Giovanna sau Ulrich.

-Ulrich…

Serafina rămase câteva clipe pe gânduri, apoi mărturisi:

-Am vrut să-l întreb pe Ulrich dacă e normal ceea ce mi se întâmplă, dar mi-a zis că nici măcar el nu știe răspunsul. Știu doar că a căutat în vechile lui cărți de magie și n-a găsit nimic.

Bunica își frecă mâinile zbârcite, încântată.

-Oh, de o viață aștept să văd asta! Ulrich pus în încurcătură de cineva sau de ceva! El, care susține că vampirii le sunt în multe privințe superiori oamenilor și că au o minte de invidiat și o memorie fenomenală. Ulrich pus în încurcătură, repetă bătrâna. Ador să aud asta! Dar, dacă tot vorbim de el, să știi că apreciez singura calitate pe care nu a băgat de seamă că o are – Ulrich e foarte curajos să se rupă de cei ca el, ca să se apropie de lumea Giovannei. Da, e nevoie de mult curaj pentru asta!

-Nu cred că aș fi ezitat, dacă trebuia să mă rup de lumea mea, ca să-l urmez pe alesul meu cu irisurile argintii. Dar în cazul lui Peruggio, soarta a vrut altfel…Cel mai rău e când soarta nu ne dă ocazia să fim curajoși, bunico.

-Draga mea, iată o prostie pe care să n-o mai spui niciodată!

Între timp, pe treptele de la vila fundației, Ulrich, cu Giovanna în brațe, privea scrutător cerul negru al nopții, presărat cu stele. Dar stelele erau departe, reci și mute, iar Ulrich își spuse că răspunsurile la întrebările lui sigur nu de acolo trebuiau să vină. Ridică din umeri – lumea mersese cumva până atunci și fără intervenția lui – apoi descuie poarta fundației și fugi pe scări în sus până în dormitorul stacojiu, cu viteza aceea incredibilă care face deplasarea vampirilor invizibilă pentru oameni. Giovanna chicoti: nopțile lungi de decembrie erau cel mai grozav lucru de pe fața Pământului.

Cap 45 Întoarcerea

Giorgio nu agrea de loc noua strategie a Serafinei – aceasta îl lăsa să vorbească, fără să-i dea nici o replică, privindu-l fără să-l vadă de fapt, cu aerul că se uită la un geam transparent. Hotărât lucru, era mult mai interesant să o sâcâie pe Giovanna, care măcar se enerva și-i servea uneori vorbe dure, înainte de a părăsi încăperea cu un mers țanțoș.

-Tu mai bine să te gândești la viitorul fetelor tale, decât la al meu, spusese Giovanna la ultima ceartă. Mărită-le pe ele întâi, pe urmă pe mine!

-Păi, n-au decât șase anișori! Abia au început școala!

-Tocmai ce-ți spuneam eu! Acum e momentul să-ți faci planuri pentru ele. E lucru știut că unii oameni au nevoie de ceva mai mult timp ca să gândească.

Serafina, care asistase (și) la această discuție, nu se putu abține să nu zâmbească.

-Nu râde, ce i-am spus Giovannei e valabil și pentru tine.

Nici un răspuns. Ca și cum ar fi vorbit cu aerul din încăpere. Aceeași privire senină, albastră, trecând peste sau prin el…Într-un târziu Serafina catadicsi:

-Aștept să văd invitațiile pentru conferința institutului – mâine, dacă se poate. E vremea să acționăm, nu să stăm la povești. Giorgio, contez pe tine să te implici în organizare.

-Și eu, ca să iei gemenele de la școală, vorbi Marina care apăruse nerăbdătoare în prag. Hai, bărbate, lasă fetele să lucreze și vezi-ți și tu de treaba ta, nu le mai ține cu vorba!

Ieși din sala de consiliu, trăgându-l pe Giorgio după ea. Se întoarse în ușă și le făcu discret cu ochiul Serafinei și Giovannei.

-Uf, am scăpat de el pentru o vreme. Oricum, e bine, zise Giovanna.

Serafina continua să râdă.

-Crezi tu că am scăpat? Mâine se va întoarce, mai în formă decât astăzi. Ca să scapi de el, ți-ar trebui o ladă de dinamită și nici măcar atunci nu ar fi sigur.

Văzând-o atât de bine dispusă, Giovanna îndrăzni:

-Ție cum îți mai merge?

-Ca de obicei, răspunse calmă Serafina. De câte ori mă bucur de ceva, îi simt gândurile în mintea mea și ochii lui imenși mă privesc. Nu știu ce poate să fie, dar m-am liniștit la ideea că mai există și întrebări fără răspuns. Dacă nici Ulrich nu știe răspunsul, înseamnă că e o pierdere de vreme să mai caut. Încerc pur și simplu să fiu bucuroasă cât mai des, pentru că în starea asta comunic cu el și asta îmi place, indiferent dacă știu sau nu de unde mi se trage.

-Mâine vor fi șapte ani, observă Giovanna.

-Șapte ani, repetă Serafina. Șapte ani de când m-ai găsi aici, în același loc unde suntem acum, mută de durere,în cea mai neagră zi a vieții mele. Cât de mult s-au schimbat lucrurile de atunci! Bine, cu excepția ta, desigur, care de ceva vreme ești imună la trecerea timpului.

-Eu da, dar…într-o zi va trebui să părăsesc institutul.

Serafina făcu o figură tristă.

-Vom continua să ne vedem, nu te îngrijora, pentru că tu știi cum stau lucrurile. Dar peste vreo zece ani colegii noștri vor remarca faptul că nici un fir de păr alb nu se mai adaugă celor câteva pe care le aveam acum câțiva ani, nici un rid în plus nu apare pe fața mea, și lucrul acesta va începe să bată la ochi. Mă voi retrage undeva cu Ulrich, poate la Sasca, poate în altă parte, și vom trăi fericiți împreună până – chiar nu știu până când, dar sigur e o prostie să spun că „până când moartea ne va despărți", așa cum scrie în cărți. Știi, dacă tot e vorba de cărți, Cristina și-a terminat studiile și Ulrich are acum o altă secretară, un soi de scorpie bătrână pentru – zice el – liniștea mea sufletească. Și-a cumpărat și un avion micuț de două locuri.

Serafina ridică mirată din sprâncene.

-Asta chiar nu pricep – ce nevoie are el de avion?

-Păi, călătorește mult cu cărțile alea ale lui. Și în plus are un plan: când Nelly va fi prea în vârstă sau paparazzi îl vor enerva prea rău…

-Îi va mânca, bănuiesc, râse Serafina.

-Ei, și tu acum! Îi va gusta, dar numai un pic, cum spune el. Îi rămâne oricând posibilitatea să-și însceneze o prăbușire de avion - știai că a făcut rost de un brevet de pilot? Din Nelly nu se vor găsi

decât un rest al cămășii de mătase mov și, eventual, colierul de perle din multe șiraguri, cu care-și acoperă…

-Da, știu, niște semne vechi de aproape cinci sute de ani, care în cazul lui nu dispar niciodată. Bine gândit, Giovanna, nici măcar Nelly nu poate să scrie o eternitate, iar ziariștii ăștia devin, cu fiecare carte de succes, tot mai curioși.

-Știi ce au inventat mai nou? întrebă Giovanna. Că eu și Nelly am avea o legătură, de aceea stăm amândouă atât de des în casa de la Sasca.

-Și, nu aveți?

-Of, și tu, trădătoareo! Da, avem, dar nu de soiul ăla – între două femei, vreau să zic. E oribil ce se insinuează!

Serafina chicoti.

-Ce a zis Ulrich de asta?

-Ce a zis? Întreabă mai bine ce a făcut! A ars mocheta din hol, pentru că eu am refuzat să i-o duc la curățătorie, cu toate petele alea de sânge pe ea. Noua mochetă e tot roșie, bineînțeles.

-Nu s-a impacientat nimeni de moartea ziariștilor?

-N-au murit, lămuri Giovanna. Mâini și coaste rupte, mult sânge pierdut – Uri a zis că era gustos – după care le-a modificat memoria și tipii s-au trezit la spitalul din Oravița, cu aparatele de fotografiat făcute zob. Apoi a venit șeful de post și i-a pus să-și plătească scoaterea jeepului din Nera, dacă tot au reușit să se răstoarne noaptea cu mașina și să ajungă în râu. Le-a zis că au avut noroc de două ori: o dată, pentru că au scăpat cu viață, și a doua oară, pentru că nu era nici un radar pe drum, ca să le înregistreze viteza. Dar încă o dată în mod sigur nu vor trece prin Sasca și nici nu-și vor căra scări să se cațere pe exteriorul casei, ca să ne filmeze noaptea în dormitor, pentru asta pot să bag mâna în foc.

-Bravo, Ulrich, bine lucrat, spuse Serafina. Ce n-aș da să fie aici și Peruggio, s-ar amuza cum n-a făcut-o prea des. Era cel mai nevinovat și mai bun tip pe care ți-l puteai imagina, și totuși adora conflictele cu ziariștii.

Râseră amândouă cu lacrimi, dar Serafina deveni serioasă brusc.

-Vai, ce mi se tot întâmplă?

-Ce ai? întrebă Giovanna. Te pot ajuta cu ceva?

-Nu, mulțumesc, nu-i decât obișnuita senzație că Peruggio mă privește de undeva de sus și durerea de cap cu care iarăși m-am cam familiarizat în ultima vreme. Va trece, nu va rămâne decât bucuria amintirilor noastre comune, nu fi îngrijorată.

-Acum chiar sunt îngrijorată: Tu nu te vezi cum arăți, făcu Giovanna.

-Cum arăt?

-Transfigurată. Ai ochii așa cum îi avea el, argintii. Și parcă…ei bine, poate zic eu prostii, dar parcă răspândești lumină în jurul tău.

Serafina începu să danseze prin încăpere, ușoară ca fulgul.

-S-ar putea să ai dreptate, Giovanna. N-am știut unde să-l caut în toți acești ani – dar el trăiește în mintea mea, nu e evident?

-Adică vei deveni ca el? Cu ochii argintii, un fel de fiică a luminii? Și vei dispărea tot așa ca el, într-o altă lume, nevăzută?

-Nu știu, chiar nu știu asta, dar nu contează, dacă nici măcar Ulrich nu știe. Știu doar că sunt nespus de fericită – mă gândesc la el și îi simt prezența chiar aici, în această încăpere și asta e tot ce contează.

Giovanna zâmbi și plecă spre ușă. I se părea o lipsă de decență să asiste mai departe la această scenă – ea nu era Giorgio, să se bage pe sub pielea oamenilor! Prietena ei avea dreptul la aceste clipe euforice, numai ale ei. Se retrase discretă până în pragul ușii, dar acolo rămase țintuită locului. Revăzu scena petrecută în același loc cu șapte ani în urmă: trupul lui Peruggio dezintegrându-se în mici particule de lumină strălucitoare. Numai că acum totul se derula în sens invers: particulele de lumină se strângeau închipuind o siluetă eterică, imaterială, sclipind orbitor. Giovanna fugi repede afară din încăpere și apoi departe, pe coridor: indiferent de ce anume suferea Serafina, sigur era ceva molipsitor. Dar înainte de a se îndepărta, mai aruncă o ultimă privire în urmă și își dădu seama că recunoscuse silueta, chiar văzută numai cu coada ochiului: Peruggio Sorriente se afla acolo, în fostul său birou de altădată. Giovanna își cuprinse cu mâinile fruntea care zvâcnea dureros și se îndepărtă, grăbită.

Serafina continua să se învârtă, veselă, ca un titirez, prin sala de consiliu. Făcu asta până când obosi, se așeză pe fotoliul ei obișnuit de la masa argintie și închise ochii. Deveni deodată

conștientă de răcoarea aerului. Ca și în urmă cu șapte ani, sfârșitul de februarie era mohorât, ploios și rece. În sala mare, din care plecaseră cu toții, cu tapetul și covorul închise la culoare, frigul iernii parcă se insinuase și nu voia să plece. Cu ochii închiși, Serafina se gândea la ceva care s-o încălzească. Prin minte îi trecu bucătăria bunicii, cu aroma ceaiului fierbinte turnat în minunatele căni vechi de porțelan înflorat – imaginea era frumoasă, dar încă simțea frigul. Alungă ceaiul cald din fața ochilor și visă o plajă însorită, briza caldă, palmierii legănându-se în bătaia vântului…Era frumos, desigur, dar ea nu se putea imagina șezând inactivă întru-un fotoliu de rafie, sub o umbrelă de soare. Nu, nu era genul. În plus, marea era departe de Sasca, iar oceanul, la mii de kilometri distanță. Șterse din minte albastrul cerului și al mării și puse mult roșu în loc: roșul reprezenta dogoarea focului, căldura apusului de vară, câmpia cu maci. Asta era! Rămase uimită ea însăși de puterea acelei imagini – în încăpere se făcu deodată cald și bine. Pe măsură ce ochii ei străbăteau dealurile domoale, înroșite de macii înfloriți, îi era tot mai cald și mai bine. Pluti ușor, din înaltul cerului tot mai aproape de pământ, până când desluși clar cărarea ce șerpuia peste dealuri și prin văi, trecând de pe o culme pe cealaltă. Un băiat și o fată alergau pe cărare, ținându-se de mână. Își simți răsuflarea întretăiată de minutele lungi în care fugise. Strânse mâna băiatului, care se opri brusc lângă ea.

-Ai obosit?

-Un pic. Nu ne grăbește nimeni, aș vrea să mai stăm aici câteva clipe și să privesc dealurile înflorite. E atât de frumos!

-E frumos, îngână vocea băiatului. Doar tu ești mai frumoasă! Brațele lui se strânseră în jurul ei, calde și catifelate, răspândind mireasma amestecată a codrilor de brad și a ierbii cosite, lăsate să se usuce sub soarele verii.

Serafina își simți fața înfierbântată, ca și cum s-ar fi aplecat în apropierea unui foc. Soarele o încălzea cu razele lui plăcute, vântul călduț al verii îi adia prin păr, răsfirând buclele arămii. Hotărî că se răsfățase îndeajuns cu imaginea aceea mirifică, se scutură și decise să deschidă ochii. Mai era de lucru cu organizarea conferinței, iar Giorgio era prea distrat ca să se încreadă pe deplin în el. Numai că imaginea din minte refuza să plece – își simțea ochii orbiți de lumină, iar pielea brațelor ei dezgolite îi transmitea că băiatul continuă să o

atingă cu mângâieri ușoare. Avea încă în nări mireasma de rășină și fân – mirosea atât de bine!

Serafina deschise brusc ochii. În prima clipă nu văzu nimic, atât era de amețită de lumină. Apoi lucrurile din încăpere începură să prindă contur și ea zări masa argintie înconjurată de fotolii, mocheta și tapetul de catifea bleu-marin, buchetele imense de flori din mătase, albe și roz. În imediata apropiere desluși un superb trandafir viu, de un roșu puternic – trandafirul pe care ea îl punea zilnic, proaspăt, pe masa consiliului, în locul unde stătuse cândva Peruggio. Acum cineva îi întindea floarea aceea minunată, cu petalele ca focul întoarse spre ea, răspândindu-și aroma amețitoare la un pas de chipul ei.

Serafina ridică privirea, curioasă. N-o observase pe Giovanna plecând și se întreba dacă prietena ei face asta. Nu văzu pe nimeni – persoana în cauză se pitise în spatele fotoliului în care stătea ea.

-Nu mă joc de-a baba-oarba, zise Serafina (și gândi ceva nu prea amabil despre Giorgio, care era iarăși neserios).

-Nici eu, răspunse o voce caldă, melodioasă, ale cărei inflexiuni îi răscoleau toată ființa.

Serafina se răsuci iute și scoase un mic țipăt de uimire, apoi pământul începu să se rotească din ce în ce mai repede și simți un vârtej negru care o trăgea în adâncul unui hău fără fund.

-Să nu leșini, iubito, îi șopti vocea în ureche. Apoi brațele se strânseră hotărâte în jurul ei, împiedicând-o să cadă. Peruggio îi lipi obrazul de pieptul lui, în timp ce buzele lui i se adânciră în părul arămiu.

Serafina stătu minute bune cu ochii închiși. Nu voia să-i deschidă – vârtejul negru și starea de amețeală ar fi revenit. Dar chiar și așa, mintea ei analiza fiecare senzație: atingerea brațelor moi și catifelate, dar ferme, era reală, mirosul de cetină era real și el, iar ceva plăcut i se mișca prin păr, înfiorând-o.

În mod clar era o prostie să stea așa la nesfârșit, cotropită de propriile ei fantasme. Cel mai bun remediu contra amețelii era o cafea tare, iar în micul oficiu de lângă sala de consiliu se găsea o cutie etanșă plină cu cafea solubilă – câteva picături de apă de la chiuvetă și lucrurile aveau să se așeze în făgașul lor normal.

Deschise ochii, se desprinse din brațele acelei făpturi fantastice – aceasta nu opuse rezistență - și se îndreptă cu genunchii tremurând spre ușa oficiului, mascată de tapetul albastru-închis. Un foșnet discret o anunță că cineva o urmărește, pas cu pas. Nu-i dădu importanță – se concentra să-și aducă aminte numărul de telefon al psihiatrului care îi prescrisese somniferele, cu șapte ani în urmă. Bănuia că de astă dată era ceva mai complicat decât o depresie, dar avea încredere în omul acela și știa că o discuție cu cineva de meserie îi va face bine. „Cred că a văzut alții mai nebuni decât mine – eu nici măcar nu mă cred Napoleon”, gândi Serafina. Apoi simți un val de panică: trebuia să vorbească sincer cu medicul, iar dacă și-ar fi dezvăluit viziunile legate de ochii argintii, ar fi fost periculos de aproape de trădarea secretelor unei lumi care nu era a ei. Ca bietul om să o trimită la ospiciu, nu mai trebuia decât să adauge că e prietenă cu încântătoarea Nelly Noel, care ajunsese pe coperta tuturor revistelor de scandal, dar care era de fapt bărbat și vampir pe deasupra. Pe lângă asta, oamenii care se credeau Alexandru cel Mare i se păreau decenți și de bun-simț.

Se repezi la dulăpiorul din oficiu, la raftul cu cești și se pregăti să scoată o ceașcă, dar se trezi așezată cu grijă pe un scaun și vocea melodioasă îi șopti la ureche:

-Lasă asta, iubito, mă ocup eu!

Ei nu-i rămânea decât să șadă liniștită pe scaun și să privească cum, cu gesturi familiare, Peruggio pune două ceșcuțe pe masă și un ibric cu apă la încălzit.

Serafina nu putu să nu observe modul în care Peruggio prepara cafeaua: acesta era cunoscut ca un mare amator de un soi de cremă neagră, pe care o obținea dintr-un amestec de foarte mult praf de cafea cu foarte puțină apă. Prin părțile acelea de lume, oamenii iubeau cafeaua tare, dar Peruggio dusese sportul ăsta la extrem și părea că vrea să ia pe vecie somnul celor care gustau din cafelele lui. Acum pusese câte trei lingurițe de cafea în fiecare din ceștile acelea ca niște degetare și turnă apa care începuse să fiarbă – era exact stilul lui! Apoi se aplecă și deschise un sertar pe care Serafina îl verificase de câteva ori, dar îl crezuse întotdeauna gol. Din partea din spate a sertarului adânc, Peruggio scoase un baton

de ciocolată început, învelit în staniol argintiu - știa că Serafina adoră cafeaua neîndulcită, băută cu bucățele de ciocolată amăruie.

-Iubito, cât timp am lipsit?

Glasul dulce o trezi din reverie.

-Șapte ani!

-Șapte ani! reluă mirat Peruggio. Știi, acolo unde am fost, nu exista timp. Înseamnă că ciocolata asta a expirat de mult și va trebui să cumpăr alta. Nu vreau să te intoxic.

Luă batonul de ciocolată și-l aruncă în coșul de gunoi.

În mintea Serafinei întrebarea se înfipse ca un cui:

-Cum adică nu exista timp? Unde ai fost de fapt?

Peruggio închise ușa oficiului pe dinăuntru.

-Știe cineva de chichineața asta?

-Numai Giovanna, dar ea tocmai a plecat.

-Așa este, am văzut-o ieșind. Nu înțeleg de ce era atât de îngrozită.

-Pentru că, acum șapte ani, a fost în același loc când tu ai … dispărut. Și ea, și eu am crezut că ai murit.

-Păi, și nu e adevărat?

Întrebarea căzu ca un trăsnet. Să vorbești cu un tip care a murit, așa ceva nu era posibil decât în cazul celor ca Ulrich.

-Peruggio, ești cumva…vampir?

-Nu, iubito, râse acesta. Știu, desigur, că ei există și că de multe ori sunt mai de treabă decât ai putea crede, dar vampirii sunt oameni care au murit și care nu pot trece dincolo, de obicei ca urmare a unui blestem. Eu chiar am trecut dincolo și m-am întors.

-E posibil așa ceva?

-Da, dacă te transformi în altă ființă. Privește-mă în ochi și spune-mi ce vezi.

-Cam tot ce vedeam de obicei: ai ochii cei mai minunați de pe fața Pământului, mari și umbriți de gene lungi, negre. Dar ia stai – nu văd nici un fel de cerc argintiu în jurul irisurilor tale!

-Pentru că nu există, zise Peruggio simplu. Nici ochii argintii, nici puterea de a hipnotiza oamenii sau de a le scruta gândurile, nici aceea de a le modifica amintirile sau de a le influența mintea într-un fel sau altul. N-ai observat că vorbim cu voce tare și nu ne ascultăm gândurile unul celuilalt?

Serafina reflectă în tăcere.

-Hm, așa e. Nici nu mi-am dat seama, dar e așa o liniște în mintea mea…Ca atunci când te-am pierdut, numai că atunci era o liniște dureroasă, acum e o liniște plăcută. Dar între timp am simțit legăturile cu tine restabilindu-se și te-am auzit vorbind în mintea mea de câteva ori în anii ăștia. Acum însă… chiar e ciudat. Dar îmi place să ascult liniștea asta odihnitoare și să te știu aici, lângă mine.

-M-ai putut auzi atâta vreme cât eram o făptură din afara materiei. Acum sunt om. Fiul luminii, el a murit pentru totdeauna și odată cu el, lumea strămoșilor mei s-a stins. De aceea am putut reveni. Dar nu mai sunt decât un om, nimic mai mult.

-Asta îmi ajunge pentru tot restul vieții și știu că va fi o viață plină de fericire. Ți-am mai spus cândva, ceea ce am simțit pentru tine, din prima clipă în care te-am văzut, nu are legătură nici cu ochii argintii, nici cu frumusețea, nici cu puterea nemăsurată. Te știu de când erai un copil speriat și urâțel, ți-am privit ochii negri, adânci, și am simțit în ei sinceritatea unei inimi bune. Ți-am oferit atunci prietenia mea, pentru totdeauna, și n-am de gând să o iau înapoi.

-Păi atunci, rămânem prieteni, nu?

Serafina se înroși.

-Peruggio Serriente, ce vorbă-i asta? Știi prea bine că prietenia a fost numai începutul. Te-am iubit și te-am dorit și nu voi înceta niciodată să simt aceea dragoste pentru tine.

-Ai iubit o himeră, șopti amar Peruggio. O făptură alcătuită din lumină strălucitoare, care n-a fost niciodată a ta și care a dispărut în neant pentru totdeauna, așa cum era scris în Cartea Mediatorului.

-Aici te înșeli! Serafina își regăsise energia ei obișnuită și vorbi repede, privindu-l în față: te-am iubit pe tine – nu magia, nu lumina – pe tine, o făptură vie, în carne și oase, cu bunele și cu relele tale. Dacă nu ești decât un simplu om, află că asta e tot ce-mi trebuie și ce-mi doresc de la viață. Nu mă gândeam niciodată la sângele tău argintiu atunci când mă cuibăream în brațele tale, nici la forța ucigașă a privirii tale, atunci când mă oglindeam în ochii tăi. Pentru mine ești cel mai bun și cel mai frumos bărbat de pe fața pământului, și singurul care va conta cu adevărat pentru mine vreodată.

-Voi îmbătrâni…

-Fiii luminii nu erau muritori și nu îmbătrâneau și ei?

-Ba da, dar o făceau într-un mod frumos și nu cunoșteau bolile care-i macină pe oameni.

-Există și oameni care îmbătrânesc frumos – bunica mea, de exemplu. Nu e vorba aici de părul ei bogat, lung și argintiu, sau de ochii la fel de senini ca în tinerețe, nici de chipul ei plăcut, chiar dacă e plin de riduri. Dar are un suflet tânăr și o inimă capabilă încă de entuziasm și de iubire. Oamenii spun că e o femeie frumoasă, deși poartă pe umeri povara multor ierni.

-Bunica ta mai trăiește? Mă bucur să aud asta – e o femeie înțeleaptă și bună!

-Și bunica trăiește, și mama, și tatăl meu și sunt bine, sănătoși, cu toții.

-Și restul familiei tale? Soțul, copiii?

Serafina înlemni o clipă, apoi începu să râdă.

-Asta de unde ai mai scos-o?

-Te-am văzut într-o biserică, erai cu un îngeraș dulce în brațe și păreai extrem de fericită.

-Oh, și tu ai crezut că e copilul meu? Îi sunt nașă, Maria-Graziella e fina mea, iar Tiberia-Karina a Giovannei. Sunt gemenele lui Giorgio și ale Marinei și desigur că le iubesc – sunt primii copii ai tinerilor institutului. Giorgio și Marina mai au un băiețel, cu trei ani mai mic decât gemenele.

-Și tu?

-Eu? Eu mă cert cu Giorgio în fiecare zi, mă tot bate la cap să mă mărit și să mă așez la casa mea, dar și-a găsit omul! Sunt o încăpățânată, așa cum mă știi și n-aș renunța la ideile mele.

Peruggio o privi dojenitor.

-Ți-am spus doar să ai grijă de viața ta! Mi-ai promis că vei încerca să-ți găsești pe altcineva și să fii fericită. Dacă nu m-aș fi putut întoarce în veci, sau nu sub formă umană, ce ai fi făcut?

-De spus mi-ai spus, într-adevăr dar eu nu ți-am promis niciodată o absurditate. Nu pot să-mi dau cuvântul pentru ceva ce n-am de gând să respect. Dar fii liniștit, am fost mai fericită decât aș fi crezut că e posibil. Am trăit cu amintirea clipelor noastre frumoase și asta a fost de ajuns ca să-mi umple sufletul de fericire. Iar dacă nu te-ai fi întors – ei bine, aș fi continuat să fac același lucru până la

sfârșitul zilelor mele: să mă bucur de clipele minunate petrecute cu tine, așteptându-te până în ziua morții.

Peruggio o privi zguduit de puterea acestor cuvinte.

-Nu credeam că așa ceva este posibil. Și mi s-a spus doar că, dacă vrei, mă poți chema înapoi, dar eu tot m-am îndoit.

-Tu ce ai fi făcut în locul meu? întrebă Serafina, deși intuia răspunsul.

-Același lucru ca și tine. Poate, nu cu atât de multă speranță.

-Nici pentru mine nu a fost numai speranță, ci și durere, tristețe, dezamăgire, dar toate astea au trecut acum și nu a mai rămas decât bucuria.

Puse ceștile goale în chiuvetă dar, când se întoarse pe scaunul ei, trecând pe lângă el, se ridică ușor pe vârfuri. Atingerea lui delicată era magică, dar voia mai mult după anii aceia lungi de așteptare. Înțelegea în fine cum de puteau sta de vorbă de ceva vreme fără să se sărute: Peruggio o crezuse măritată și nu voia să răscolească sentimente vechi, răni pe care le credea de mult închise. Dar acum era cazul ca eroarea aceea să fie corectată. Serafina își ridică o mână pe umărul lui, iar cu cealaltă conduse brațul iubitului pe talia ei. Apoi se dezlănțui…

Era ca o sete care o ardea pe dinăuntru, care o chinuia de ani de zile și nu putea fi potolită decât de un singur leac. Iar remediul era acolo, așteptând-o: buzele lui umede, catifelate, calde ca soarele unei zile de vară. Deja îi atingeau obrajii, trezind senzații de mult trecute, dar niciodată uitate. Apoi Peruggio își întoarse încet fața spre ea și minunea se produse, mai vie și mai puternică decât în amintirile ei – o săruta cu toată ființa lui, blând și sălbatic în același timp, răbdător și impetuos, purtând-o spre culmile paradisului cu fiecare atingere, dezmierdând-o așa cum nu credea că e posibil să fie dezmierdată, făcându-i sufletul să cânte și răsuflarea să i se oprească, inima să-i bată în gât și trupul ei să se lipească strâns de el. Oh, era prea mult și totuși nu era încă destul – Serafina se simțea ca iedera care urcă pe un copac puternic, înlănțuindu-l cu mii de fire subțiri, dar totuși indestructibile.

Soneria interfonului se auzi în camera alăturată.

-Răspunzi? Tu ești șeful acum!

-Nu, răspunde tu! Dacă m-am întors am făcut-o pentru tine, nu pentru institut. Nu mă înțelege greșit – mi-a fost drag institutul și am învestit timp, bani și pasiune în el. Dar fără institut mi-aș putea imagina viața – fără tine, nu!

Serafina se repezi la interfon și ceru scurt „să nu fiu deranjată de nimeni, te rog. Dacă mă caută cineva, spune că a intervenit o situație de urgență și a trebuit să plec”. Ulrich ar fi zis: „cine mă caută azi, e un om mort!” și Serafina nu se putu împiedica să nu-i dea dreptate, cel puțin în mintea ei. Reveni în oficiu cu teamă. Visul ei era tot acolo, sau se destrămase? Dar nu apucă să intre pe ușă, că două brațe hotărâte o înlănțuiră delicat - se răsuci iute spre el și se abandonă sărutului cu voluptate.

Pierduseră amândoi de mult noțiunea timpului când Peruggio se așeză pe un fotoliu, lângă masa argintie, și începu să povestească, cu glas molcom. Serafina se așeză lângă el – ar fi vrut să-i stea în brațe, dar simpla lui atingere o făcea să-și piardă concentrarea, iar ceea ce urmă era cea mai incredibilă poveste pe care o auzise vreodată.

-Era ciudat ce am simțit, atunci când am ridicat din cenușă triskellul, după ce distrusesem nava aceea venită de dincolo de granițele lumii noastre. Ura mi se domolise deja. Știam că făpturile acelea meritau să moară și că ce alesesem să fac era singura soluție pe care o aveam și totuși, când am luat triskellul în mână, am avut o senzație de greutate. Parcă devenisem dintr-o dată conștient de cât de grele erau toate lucrurile și parcă totul mă trăgea în jos. Încetasem să mai fiu ființa strălucitoare care fusesem până atunci și care plutise în lumina soarelui asemenea unui fluture vara. Mă simțeam greu, stângaci, peste măsură de obosit și de bătrân. Apoi a apărut rana aceea neagră, ca un tatuaj, pe pieptul meu. Durerea era atroce, dar în afară de durere mai erau și alte senzații: o arsură chinuitoare, o slăbiciune cum nu mă mai încercase niciodată, o otravă care se răspândea prin venele mele, intoxicând sângele argintiu și schimbându-l într-un lichid gros și negru. Știam că nu pot opri asta, auzeam gândurile oamenilor cu un soi de bruiaj suprapus, le lipsea claritatea. Energiile pe care le stăpânisem înainte începeau să-mi scape, cel mai mic gest mă epuiza, o tristețe grea m-a cuprins și, mai presus de toate, o stare de panică –unde și cum aveau să se

termine toate astea? Îmi dădeam seama că mă transformam din fiu al luminii în ceva necunoscut și nu speram decât că acel ceva nu va fi un monstru. Știam că fiul luminii moare înăuntrul meu, căutam explicații în cărțile străvechi ale neamului nostru și nu găseam nimic. Mă simțeam abandonat în fața durerii, așa cum în copilărie mă simțisem abandonat în fața necunoscutului, atunci când toate lucrurile acelea ciudate au început să se petreacă cu mine.

Ghemul negru, straniu, care m-a izbit chiar în această încăpere a fost dureros ca o ghiulea de tun, dar a fost în același timp eliberator – într-un fel sau altul, coșmarul prin care treceam de câteva săptămâni urma să se termine. Am privit din exterior cum trupul meu s-a dezintegrat în mii de mici steluțe argintii, care apoi au dispărut. Pluteam sub tavanul încăperii, lipsit de orice consistență materială, incapabil să emit vreun semnal al prezenței mele, deși vă vedeam clar, pe tine și pe Giovanna, șocate și îndurerate. Apoi legăturile cu mintea ta s-au rupt, ți-am auzit gândurile tot mai slab, iar în final s-a lăsat liniștea – o liniște grea ca plumbul, înfricoșătoare. Îmi pierdusem singurul reper în viață – te pierdusem pe tine. Am plutit în derivă, ieșind prin tavan, am văzut de sus institutul, pe urmă furnicarul orașului, apoi Pământul întreg a rămas în urma mea. Nu aveam nici o formă, nici un conținut și nici o noțiune de direcție sau timp. Nu existam decât în interiorul gândurilor mele, care nu aveau suport fizic. Am trecut pe lângă Soare, apoi tot sistemul solar și toată Calea Lactee au rămas în urmă. Atunci am crezut că aceasta era moartea.: să plutesc în derivă în vidul dintre galaxii până la sfârșitul timpului, întotdeauna singur, închis în propria minte.

Nu știu dacă astfel au trecut minute, ani sau milenii. Nu se întâmpla nimic, iar nimicul acela eram eu. Orice durere încetase, pentru că nu mai eram decât un duh rătăcitor, nicicum legat de materie. Și totuși, fără să existe durere, era totuși o tristețe covârșitoare – parcă mă rupsesem în două atunci când am încetat să comunic cu tine.

În pustiul acela fără început, fără sfârșit și fără margini, am simțit ceva pătrunzând în ceea ce credeam că este mintea mea, sau gândurile mele. M-am speriat – era ceva atotputernic, iar eu nu aveam nici un fel de scut mintal ca să mă apăr. Dar apoi mi-am spus

că orice prezență străină e mai bună decât singurătatea absolută, iar ceea ce a pătruns în gândurile mele m-a liniștit și m-a cuprins o stare de bine.

-De ce rătăcești astfel, fără odihnă? m-a iscodit aceea prezență.

-Pentru că nu pot fi nici viu, nici mort, și nici o lume nu mă primește.

-Ce ai făcut ca să meriți aceasta?

-Am călcat cu bună știință interdicțiile din Cartea Mediatorului, legea sacră a lumii mele. Am ucis vinovați și nevinovați deopotrivă.

-Spiritul tău este drept și curajos dacă îndrăznești să recunoști asta.

Apoi amintirile mele au fost răscolite și cercetate, fără să mă pot opune. De fapt, nici nu voiam să mă opun, pentru că prezența care vorbea în gândurile mele mă liniștea, îmi făcea bine și-mi alunga singurătatea covârșitoare.

-Nu ai deformat realitatea în favoarea ta. Știu că totul s-a întâmplat așa cum ți-ai amintit.

Era ciudat, îmi retrăiam viața de pe Pământ: vedeam încercările mele disperate de a înțelege cine sunt, căutarea Cărții Străbunilor și apoi a Cărții Mediatorului, bilețelul Arianei, hotărârea de a-i înfrunta pe cei care se dădeau drept zeii oamenilor, evenimentele din nordul Rusiei, clipa în care mă dezintegrasem, totul.

-Adevărat, ai ucis. Ce ai de spus în apărarea ta?

În minte mi-au răsărit imaginile de coșmar pe care le văzusem în gândurile ființelor de la Roswell, lumea mea minunată distrusă, apoi privirea lacomă a „zeilor" îndreptată asupra ta și tot ceea ce gestul meu a împiedicat să se întâmple: nimicirea lumii tale, așa cum lumea strămoșilor mei a fost transformată în neant.

-Oricine ucide, calcă Legea Mea, pentru că Eu sunt Viața, am auzit vocea din gând. Dar cei pe care i-ai ucis au înrobit la rândul lor mii de lumi locuite și plânsul lor se ridică de prea multă vreme din toate colțurile Universului. Eu însă nu pot ucide – vei găsi deci o cale să scapi ființele nevinovate de această eroare a evoluției, sau vei dispărea în neant pentru totdeauna.

Iată-mă așadar din nou singur în noaptea infinită cu o misiune, e drept, dar fără o armă, fără un sprijin – un gând imaterial plutind în derivă, atâta tot. Încercam să-i găsesc pe cei pe care trebuia să-i fac să dispară și mi-am dat seama că nu aveam habar în ce colț al Universului ar putea fi, asta în ideea că gândurile mele neînsemnate ar putea cuprinde nemărginirea Universului. Apoi am văzut cum stele și galaxii fără număr apar și dispar și am înțeles că mă deplasez, incredibil de repede, că gândul mă poartă instantaneu acolo unde voiam, acum că eram lipsit cu totul de substanță. Să-i găsesc pe cei pe care-i căutam, nu era o problemă. Un colț de univers mizer, plin de gunoaie, de vechi sateliți ruginiți, dezmembrați, uitați de milenii, inutili pe traiectorii la fel de inutile, le marca adăpostul. O planetă sordidă, încărcată de construcții haotice, greoaie, de parcă ar fi fost ridicate ca să celebreze un cult al urâtului, o lume deșertică plină de arme, leșuri în descompunere, imaginea dezolantă a unui război etern, dus fără scop și fără perspectiva de a se termina vreodată, asta era ceea ce găsisem.

Bun, și ce urma să fac mai departe? Ei aveau arme sofisticate, eu nici măcar două brațe să lupt. Nu eram nimic – nu puteam mișca din loc nici o pană, necum un dispozitiv de atac. Dar dacă primisem o misiune, aveam probabil tot ce era necesar ca s-o pot îndeplini. Eram un spirit care gândește, deci nu aveam decât gândurile. Și-atunci mi-am dat seama de fapt de ce forță dispun: mă puteam infiltra în mintea oricui, puteam sădi acolo un gând, iar ființa supusă legilor materiei credea că ea îl gândise. Puteam afla și folosi toate slăbiciunile făpturilor acelora – trebuia numai să le observ cu răbdare și să înțeleg cum funcționează mintea lor, dar asta nu era mare lucru: armele lor perfecționate nu ascundeau de fapt decât primitivism în gândire. Erau mânați de instincte atavice: hrană, teritoriu, înmulțire, și de o răutate fără margini care le cerea să extermine sistematic orice alte creaturi vii. Atunci am hotărât: răutatea lor îi va ucide. Nu eu, ci ei vor face aceasta. Lumea lor se dezvoltase prin folosirea extensivă a tuturor formelor de energie disponibilă. Secătuiau complet o planetă locuibilă, de regulă ucigând sau înrobind toată populația, apoi plecau cu navele lor uriașe în căutarea unei noi prăzi, care să le devină casă. Nu colonizau mai multe sisteme stelare deodată – la ce bun? Ei nu se extindeau,

veșnicele lor războaie limitau sporul populației. Locurile pe care le abandonau erau incapabile să mai întrețină viața timp de multe milioane de ani – păreau niște imagini ale morții înseși, niște deșerturi lipsite de atmosferă, presărate cu ruinele scheletice ale unor construcții metalice lăsate în paragină. Am înțeles repede că punctul lor vulnerabil era atmosfera: o încingeau și o otrăveau cu industria lor fără măsură. Din această cauză, principala grijă era să păstreze cât mai mult timp o atmosferă cât de cât respirabilă în lumile pe care le cotropiseră. De aici, restul a fost simplu: au dezvoltat planul unui soi de scut planetar, menit să le rețină atmosfera, astfel ca lumea lor să devină un sistem închis, incapabil să mai comunice cu exteriorul. Ideea era nebunească și calculele greșite, dar m-am folosit de părerea prea bună pe care o aveau despre ei înșiși ca să-i conving că planul lor era perfect. Sub scutul protector care absorbea energia și nu lăsa nimic să treacă în afară, apele s-au încălzit și au început să fiarbă, gazele otrăvitoare au invadat aerul, solul s-a cutremurat din temelii înghițind construcțiile uriașe, iar în final planeta întreagă s-a dezintegrat într-o mare de flăcări și lumea lor s-a transformat în bucăți izolate de rocă și praf cosmic. Au fost luați pe nepregătite de toate aceste fenomene și au pierit cu toții.

Nu știu să-ți spun ce am simțit - cataclismul acela planetar nu era opera mea, ci a lor. Eu doar sădisem un gând izolat într-o minte prea plină de orgolii și de răutate. Nu mă durea ceea ce vedeam, dar nici nu mă bucura faptul că Ariana fusese definitiv răzbunată. Particule de materie provenite din explozia planetei treceau pe lângă mine, fără să mă poată atinge – eu nu făceam parte din lumea materială.

După șocul acelor scene de coșmar, mi-a revenit spaima de neant. Îmi îndeplinisem misiunea și urma să rătăcesc iarăși fără nici un țel în vidul înghețat dintre constelații, o amintite a unui gând fără formă. Atunci am auzit din nou gândurile Celui Veșnic atingându-mă și m-am bucurat.

-E dreaptă fapta ta, pentru că nu tu i-ai forțat să-și caute pieirea. Dacă n-ar fi fot mânați de răutate, ar fi putut respinge otrava pe care le-ai sădit-o în minte și ar fi abandonat planul acela nebunesc. Dar ei voiau întreaga energie a astrului lor numai pentru

ei – nu-ți face griji, asta așa a trebuit să fie. Spiritul luminos al Arianei e timpul să-și afle liniștea.

-Atunci, înseamnă că și eu mă pot liniști. M-am născut om, apoi am început să mă schimb în ceva ce nici eu nu înțelegeam ce este, toată viața mea am căutat răspunsuri la întrebări, iar când am înțeles ce eram, am ales de bunăvoie moartea ca să se facă dreptate și să împac memoria strămoșilor. Am trăit puțin timp pe Pământ – dar am îndurat multe și călătoria acesta fără scop îmi obosește spiritul. Lasă-l să se odihnească în lumea celor trecuți dincolo, acum că misiunea mea s-a încheiat.

-Tu asta îți dorești cu adevărat?

-Cât am fost muritor pe Pământ, am dorit să am o casă și o familie cu cea care-mi era dragă. Dacă n-a fost să mi se împlinească visul, liniștea eternă e tot ce-mi mai doresc.

Ce am simțit apoi e greu de descris: vedeam imagini – imagini strălucitoare ale unor lumi necunoscute, pe care Cel Veșnic le sădea în gândurile mele.

-Iată, zise el în mintea mea, lumi în care civilizația se naște. Acolo sunt ființe care luptă cu întunericul, cu ignoranța, ca să se ridice din starea de făpturi necuvântătoare. Nu cunosc încă binele și răul – e nevoie să fie învățate. Știi deja cum să pătrunzi în mințile lor materiale. Le poți îndruma spre bine și într-o zi poate că vei face ca lumea perfectă a fiilor luminii să renască într-un colț al Universului. Vei rămâne un duh nemuritor - spre tine se vor înălța fumul jertfelor și acoperișurile templelor poleite cu aur. La tine vor căuta dreptatea, îndurarea și adevărul. Gloriei tale îi vor cânta imnuri de slavă și spiritul sacru al ultimului Mediator va binecuvânta faptele tale.

Imaginile erau frumoase, tentante și păreau aievea. Dar ce folos mi-ar fi adus fumul jertfelor și capetele plecate ale acelor făpturi? Știam că mi se propune mult, mult mai mult decât primise cineva ca răsplată vreodată, fie în lumea fiilor luminii, fie în lumea oamenilor. Ispita era dulce dar…un gând m-a străfulgerat și o imagine mai puternică decât celelalte le-a alungat pe toate. Era vară și pe un câmp cu maci înfloriți un băiat și o fată alergau ținându-se de mână. Atunci s-a dat o luptă atât de puternică, încât nu mi-o putusem imagina vreodată – pe de o parte, voința Celui Veșnic îmi arăta orașe, civilizații și popoare fără număr care se ridicau la ordinul

meu, pe de altă parte propria mea minte adăuga câmpului cu maci dogoarea soarelui de vară, adierea vântului, albastrul cerului, unduirea aurie a unui lan de grâu copt, mireasma fânului cosit și a pâinii scoase din cuptor, dezmierdările celor doi tineri care se alintau și se mângâiau unul pe celălalt, neștiuți de nimeni. Această imagine le-a șters pe toate celelalte și am simțit nemulțumirea Celui veșnic.

-Ceri un lucru nepotrivit și cererea ta e nesocotită. Te poți întoarce, desigur, dar nimeni nu poate ști sub ce formă și în ce timp. Acestea sunt legile firii, de la care nimic din ce e viu nu poate face excepție – Universul așa funcționează. Poți trăi pe Pământ cu mii de ani înainte ca ea să existe sau cu secole după ce ea s-a stins. Poți deveni orice formă de viață, aleatoriu – chiar și una care nu gândește, un fluture, o gânganie, orice. O a doua șansă nu mai ai – când vei muri din nou acolo, te va aștepta rătăcirea la infinit în nesfârșirea pustie a lumii.

Atunci mi-am imaginat ce ar însemna să fiu o insectă, o buburuză roșie cu buline negre pe spate sau un fluture cu aripile aurii. Mă plimbam în sus și în jos pe tija unui fir de mac înflorit si drumul făcut astfel mi se părea lung. Continuam să văd imaginea perechii de îndrăgostiți din câmpul cu maci - fata s-a întins în iarbă, eu am înclinat spre ea cupa florii și am căzut pe fața ei, iar ce am văzut atunci a fost chipul tău. Străbăteam cu piciorușe minuscule, negre, pielea ta catifelată, mă lăsam în jos de pe frunte pe obraz, îmi desfăceam aripile ca să zbor și să mă așez pe nasul tău cârn, iar apoi am zburat până pe colțul gurii tale, dar băiatul din vis a fost mai iute și am găsit locul ocupat, fiindcă el tocmai te săruta. M-am ascuns atunci în părul tău de bronz și te-am privit de acolo - am realizat că nu mă durea să te văd fericită cu altcineva, atât timp cât te puteam vedea și știam că ești bine. Aș fi acceptat să trăiesc cu secole înainte de nașterea ta, sau cu secole după ce tu nu vei mai fi fost –îmi ajungea să respir din nou aerul lumii tale, să știu că eram în același loc cu tine. În fine, nu are rost să-ți spun acum ce nebunii visam în singurătatea aceea infinită, zise Peruggio roșind. Ce contează este că, atunci când părea că totul se întorsese împotriva mea ca să-mi distrugă imaginea din minte, glasul unei femei mi-a șoptit. „Nu e o nebunie ceea ce ceri. Îndrăznește doar și vei vedea”.

Am recunoscut-o pe Ariana, așa cum o văzusem în scenele din Cartea Mediatorului.

Cel Veșnic păru înduplecat.

-Ca să te reîncarnezi într-o făptură materială, pe Pământul de pe care ai venit, trebuie ca cineva să dorească prezența ta mai mult decât orice pe lume. Și nu numai atât, ci să te și strige pe nume – numele pe care îl vei purta în noua ta existență. Și nici asta nu e de ajuns, dacă nu o face cu bucurie, nu se va întâmpla nimic, căci fără bucurie nu există viață.

Apoi am rămas iarăși singur în gândul meu, dar parcă singurătatea nu mai era aceeași: firele rupte dintre mințile noastre începeau să se refacă și uneori îți simțeam prezența și te vedeam ca și cum aș fi fost lângă tine. Te-am zărit la biserică,într-o rochie neagră cu guler alb de dantelă, strângând un copil la piept. Te-am văzut brodând într-o zi ploioasă, iar broderia aceea mi-a plăcut pentru că reprezenta un buchet de maci sălbatici. Chiar te-ai ocupat cu așa ceva? Nu mi te pot închipui astfel.

-Oh, da, chiar am terminat broderia și e foarte frumoasă. Dacă până și bunica a zis asta…

-Și voi putea să văd vreodată broderia aceea?

Serafina zâmbi, deși istorisirea lui Peruggio, pe care o ascultase mută, îi adusese în colțul ochilor lacrimi care încă nu se uscaseră.

-E la Sasca, într-un dulap de lenjerie al bunicii, dar evident că vei putea s-o vezi…nu înainte de a fi vremea potrivită, în nici un caz mai devreme. Serafina adăugase aceste ultime cuvinte în urma unei inspirații de moment, dar zâmbi șăgalnic, foarte mulțumită de cea ce tocmai îi trecuse prin cap. Și totuși, cum te-ai întors?

-Mi-am dorit să mă aflu în apropierea Pământului și gândul meu m-a purtat încoace. Te-am mai văzut între timp și la o festivitate, după aspectul sălii cred că era cea a premiilor Nobel. Apoi am început să te văd tot mai des. Parcă te urmăream de undeva de sus, dar simțeam că sunt și în mintea ta, în interiorul gândurilor tale. Și, brusc, am văzut Pământul apropiindu-se, orașul privit de sus, așa cum îl văzusem când sufletul meu a părăsit locul acesta, institutul, așa cum mă obișnuisem să-l privesc când tu decolai cu elicopterul din parcare, apoi am căzut prin tavanul acestei săli și iată-mă aici.

Tăcură amândoi o vreme, numai mâinile lor căutau să se atingă ca într-un dans al lor propriu. Peruggio se ridică și-și plimbă încet ochii prin încăpere.

-Ai redecorat aici. Țin minte că priveam dezastrul de sus și nu-mi venea să cred: toate oglinzile și bolurile de cristal transformate într-un covor de cioburi, masa din cristal strălucitor crăpată în două ca un dovleac prea copt…acum arată iarăși nemaipomenit de bine și mă simt atât de acasă!

-Bine-ai revenit atunci acasă! murmură Serafina înlănțuindu-l cu brațele.

Peruggio nu așteptă să fie invitat de două ori, ci deja îi căuta buzele cu gura lui însetată.

Cap. 46 Câmpia cu maci

Pregătirea conferinței se desfășura în același ritm nebunesc dintotdeauna. Serafina era contagios de veselă, deși lucra din zori de zi până seara târziu, iar de vreo două ori nici măcar noaptea nu se dusese acasă, ci luase elicopterul în direcția orașului.

-Și-a găsit în fine pe cineva, răspândi Giorgio noutatea în institut, și-acum merge să-și ceară scuze de la fosta viitoarea ei soacră.

-Ce formulare imposibilă, bombăni Marina. De parcă Lucrezia ar mai avea vreun amestec în viața Serafinei!

-Are sau nu amestec, ea și Peruggio erau ca și logodiți, iar acum vă spun cu mâna pe inimă că Serafina are pe cineva, e toată numai un zâmbet de dimineață până seara.

-Asta n-ar fi greu de înțeles, zise Marina. Ești în preajma ei toată ziua, iar de tine ar râde și un alai de înmormântare.

Giorgio se bosumflă.

-Mă așteptam să-mi servească Giovanna asemenea răutăți, nu propria nevastă…

Giovanna, la rândul ei, îl intriga de ani buni pe curiosul Giorgio. Logodnicul ei invizibil tot nu apăruse, dar în mod inexplicabil fata luase obiceiul să-și țină storurile trase la geamuri toată ziua și deschise noaptea, așa încât pentru amatorii de spionat prin vecini, Giovanna părea că locuiește într-un fel de fortăreață de necucerit.

Serafina trecu pe la cafenea tocmai când Giorgio își expunea teoriile în vervă, cu o voce care se auzea din capătul celălalt al institutului. Subiectul dezbătut, desigur, era aerul vesel al Serafinei.

-…și eu sigur vă spun că e îndrăgostită până peste cap, am eu sursele mele.

Giorgio nu se pierdu cu firea când o văzu mergând sprintenă spre tejghea.

-O cafea mare, te rog. Sunt obosită și voi sta la Lucrezia până târziu.

-Hei, Serafina, dădu Giorgio drumul unei voci de parcă ar fi fost pe scena operei, nu-i așa că ești îndrăgostită? Se vede de la o

poștă!

-Așa este, recunoscu Serafina cu însuflețire.

-Și cine-i alesul? Murim de curiozitate cu toții!

-Puțină răbdare! Va veni la conferință și în trei zile va ști toată lumea cine este.

Asta echivala cu a-i pune lui Giorgio sub fund o tavă cu tăciuni încinși, dar în ciuda tuturor insistențelor, Serafina nu mai dezvălui nimic și elicopterul se auzi în curând decolând din parcare.

Într-una din zile Giovanna întrebă, pe când se aflau singure, numai ele două, în biroul Serafinei:

-Poate mi s-a părut mie și am văzut greșit, dar chiar s-a întors Peruggio?

-Ai văzut bine, s-a întors. E cel mai adevărat dintre adevăruri.

-Și nu trece pe aici? După atâția ani…

-E acasă la Lucrezia, vrea să studieze un timp în liniște ca să se pună la curent cu tot ce s-a întâmplat la institut în toți anii ăștia.

-Și Lucrezia n-a fost șocată să-l vadă?

-În mod ciudat, nu. Ea mereu mi-a spus că Peruggio al ei trăiește, așa că n-a trebuit decât să punem la punct un scenariu plauzibil, care să se potrivească și cu ideea de acum șapte ani a lui John Smith și să reziste la analiza presei. Dovezile în acest sens tocmai se fabrică.

-Și-acum ce urmează? Va redeveni șef aici, iar la vară veți pleca în voiaj de nuntă?

-Asta nu e așa de simplu pe cât pare, oftă Serafina. Nu vrea să-și reia postul, zice că eu am făcut mai multe pentru institut decât el și vrea să rămână în umbră. Cât despre o eventuală nuntă – aici sunt probleme.

-Nu vă mai iubiți sau…?

-Fii serioasă, ne iubim mai mult ca niciodată. Dar, vezi tu, întorcându-se, Peruggio a devenit om. Gata cu inteligența supranaturală, gata cu intuiția fenomenală, gata cu forța devastatoare a privirii.

-Atâta tot? Pe tine te deranjează treaba asta?

-Da' de unde! Dar pe el, da. A fost ani de zile un tip mai degrabă mic de statură, cu o constituție delicată, complexat și bolnăvicios. Apoi de sub învelișul acesta fragil a izbucnit puterea

nemăsurată a fiului luminii. Iar acum, după toate lucrurile teribile prin care a trecut, se simte iarăși slab și neputincios și-mi tot spune că merit ceva mai bun de la viață decât pe el.

-Ce prostie, pufni Giovanna.

-Prostie sau nu, ce-ai zice dacă Ulrich s-ar trezi de pe o zi pe alta din vânătorul care este, o pradă? Dacă i-ar lipsi forța și viteza fenomenală?

-Aș zice că am un noroc nesperat. Aș putea avea copii cu el, aș putea să-l aștept cu mâncarea preferată când se întoarce de la muncă, l-aș găsi în diminețile însorite cu părul auriu răsfirat pe marginea perinei mele și în concedii am pleca împreună la mare, să facem plajă. Oare n-ar fi minunat?

Serafina chibzui. Vorbele Giovannei îi merseseră la inimă.

-Ai dreptate. Câte lucruri frumoase sunt de făcut împreună! Dar va trebui să-l conving și pe el și cred că știu cum voi face asta.

-Păi, să-ți aud planul!

-Nu e mare lucru. Dar îmi aduc aminte că l-am dus, cu ani în urmă, la Sasca să-și măsoare forțele cu natura destul de sălbatică de pe acolo și faptul că s-a descurcat i-a dat nițel curaj. Crezi că va funcționa și de astă dată?

Giovanna chicoti.

-Bună idee! O casă izolată în vârf de deal, numai pentru voi doi, departe de orice vecini…mai romantic de atât nici că se poate. E drept că mai pe seară s-ar putea să vă viziteze un cuplu stabilit prin părțile locului, dar oamenii aceia vă vor înțelege nevoia de intimitate și voi veghea, oricum, ca Ulrich să nu vă caute atunci când e prea însetat.

-Vai, mulțumesc. Dacă tot ai vorbit de Ulrich, cum se descurcă pe aici?

-El bine, peste zi citește reviste sau doarme în lada lui, iar noaptea sper că nu suntem prea gălăgioși. Camorra presupun că se descurcă mai rău, cred că unii au devenit ușor anemici. Dar măcar au ajuns să spună cineva și despre ei că sunt băieți buni.

-Buni înseamnă buni la gust, bănuiesc, preciză Serafina.

Râseră cu poftă. Giovanna continuă pe un ton amuzat:

-Noi după conferință vom pleca la Sasca pe câteva zile. Veniți și voi?

-Nu, e prea curând. Peruggio nu mai citește la viteza fenomenală de altă dată și a spus că-i trebuie două sau trei luni ca să se pună la punct cu noutățile din profesie, din cei șapte ani de absență.

-E bine așa, nu-l zori. Lasă-l să descopere încet lumea în care a picat, și să-și descopere cu timpul și noua lui personalitate. Asta înseamnă că veți ajunge la Sasca prin iunie. Tocmai la vreme ca să prinzi macii înfloriți, iar tu adorai macii, nu?

-Nu numai eu, ci și el

-Păi, va fi grozav, se entuziasmă Giovanna. Macii roșii seamănă cu așternuturile sângerii din dormitorul lui Ulrich. Culoarea aceea te…hm…încălzește mai repede.

Serafina bombăni, roșind:

-Tu vezi-ți de vampirul ăla al tău!

-Bine, consideră că n-am zis nimic. În esență ce fac eu cu vampirul meu e ceva grozav, n-ar trebui să te inhibi atâta.

Serafina își găsi de lucru pe coridor, dar Giovanna strigă după ea:

-Am putea să vă dăm lecții, eu și vampirul ăla al meu. Noi ne simțim nemaipomenit împreună și n-avem vreme să ne batem capetele cu probleme existențiale – pur și simplu trăim fericirea împreună. Nu e minunat?

Serafina oftă. Oare de ce i se părea că Giovanna începuse să semene cu Giorgio?

Telefonul mobil țârâi în buzunarul lui Giorgio. Acesta răspunse și începu deîndată să urle:

-Unde naiba ești, Serafina? E zece fără cinci, conferința trebuie să înceapă la ora zece, pe holuri e înghesuială, televiziunea și ziariștii se comportă ca și cum ar cere să fie bătuți, iar tu nu ești de găsit nicăieri!

-Invită-i pe toți înăuntru în sală și închide ușile, apoi mergi la tribună și declară lucrările conferinței deschise. Până atunci aterizez și eu, sunt deja deasupra parcării și mă învârt căutându-mi un loc.

-Femeile și parcatul, bombăni Giorgio. Ce dracu faci, că doar ai locul tău rezervat, iar ăla nu-i elicopter ci mai degrabă mini-copter? L-aș pune și întru-un buzunar, iar ție nu-ți ajunge locul tău de parcare!

-Nu, dacă autocarul televiziunii stă de-a curmezișul pe el! Cine i-a lăsat pe deștepții ăia acolo?

Giorgio bombăni. Probabil „deștepții” veniseră când el era ocupat în altă parte. Cum naiba să fii în șapte locuri deodată?

-Lasă, Giorgio, nu te cert, continuă Serafina împăciuitoare. Găsesc eu un petic de iarbă pe care să mă așez, tu ia-i și du-i în sală pe toți ca să nu stați degeaba după mine.

Convorbirea se întrerupse, sau, mai bine zis, Giorgio nu mai auzi nimic din cauza zgomotului de afară. Era sigur că Serafina aterizase, din moment ce elicopterul stătea acum chiar pe acoperișul plat al clădirii principale.

„Sper că au prevăzut asta când au proiectat clădirea”, gândi Giorgio. Aglomerația se mutase deja din hol în amfiteatru, așa că intră și el și se duse de-a dreptul la microfonul de la tribuna oratorului. Să declari conferința deschisă era o simplă formalitate, dar oamenii așteptau discursul inaugural al gazdei. Giorgio se pregătea să se întoarcă la locul lui din primul rând, cam panicat de absența Serafinei, când ușa se deschise și o văzu cu coada ochiului coborând pe scări.

Sala amuți. Serafina radia lumina și căldura fericirii. Dăduse rochițele negre sau albastre, sobre, pe un taior crem-pal și o fustă croită economic, expunându-și picioarele lungi, impecabile, vârâte în pantofi cu un toc interminabil, admirației bărbaților și invidiei femeilor. Serafina se schimbase mult în ultimii ani: nu mai era o adolescentă întârziată cu aspect băiețos, ci o tânără femeie cu o siluetă perfectă, mai desăvârșită decât o statuie din antichitatea greacă. Giorgio nu exagera deloc când spunea că jumătatea masculină a institutului suspină după ea fără speranță, dar Serafina nu-și plecase niciodată urechea la asemenea nimicuri și nu se străduise să fie seducătoare. Acum însă era ceva cu totul diferit. Fata asta era pusă pe sucit mințile asistenței, constată Giorgio, iar asistența în cauză, intuind că i se pregătește ceva, tăcea mâlc, într-o așteptate încordată. Giorgio o căută din ochi pe Giovanna, complicea Serafinei din ultima vreme,

și înregistră surâsul enigmatic al acesteia. Gioconda ar fi pălit de invidie!

În tăcerea grea, șoapta unuia dintre reporterii prezenți, adresată cameramanului, se auzi dintr-un capăt în celălalt al sălii:

-Zoom pe decolteul ei, idiotule! Mamăăă, aș face moarte de om pentru o fătucă pe jumătate așa de grozavă ca asta.

Se auziră câteva chicoteli răzlețe (restul oaspeților probabil reușeau să-și stăpânească mai bine reacțiile) dar remarca imprudentului nu făcu decât să concentreze toate privirile pe bluza turcoaz, cu decolteu adânc a Serafinei, care își acoperise gâtul cu nenumăratele șiraguri ale unui colier din argint, împodobit cu peruzele și safire.

„Îmi toacă mărunt puterea de concentrare” gândi Giorgio. „Cum dracu să mai fiu atent la ce spune? N-a mai apărut astfel de ani de zile, din vremea când ea și Peruggio ne înnebuneau cu prezența lor senzațională. Asta-i ținută de vrăjit supranaturali ca șeful meu, Dumnezeu să-l aibă în pază, nu bieți bărbați umani ca mine și ca cei din sala asta. Și scorpia de Giovanna e la curent cu tot ce se petrece, își râde în pumn și mie nu-mi spune nimic, afurisita!”.

Serafina nu le puse răbdarea la încercare cu un discurs lung. Anunță secțiunile și programul de lucru, le mulțumi tuturor celor prezenți pentru că veniseră, apoi păși mai aproape de microfon, vizibil emoționată.

-Am fost concisă astăzi pentru că m-ați tot auzit vorbind din acest loc în ultimii ani. Azi însă am un oaspete drag, care va vorbi în locul meu și vă va adresa din partea organizatorilor salutul de bun-venit. Acest om a plecat pe cont propriu, cu mult timp în urmă, să cerceteze unul din cele mai mari mistere ale Pământului: triunghiul Bermudelor. A luat mii de mostre de apă pe care le-a analizat, a studiat câmpul geomagnetic local și literatura, uneori bogată în fantezii și exagerări, existentă despre acest subiect. Am pierdut acum mai bine de șapte ani orice legătură cu el și presa a făcut numeroase speculații referitoare la moartea lui, deși eu am simțit întotdeauna, în adâncul sufletului, că este viu și că se va întoarce. Doamnelor și domnilor, am plăcerea să-l anunț pe întemeietorul institutului nostru, distinsul Peruggio Sorriente.

Nimeni nu mai respira în sală când ușa se deschise din nou. Peruggio apăru în capul scărilor – îmbrăcat, conform obiceiului, în aceleași nuanțe de crem și albastru ca și Serafina. Ținea în mână un trandafir roz-pal și părea că plutește. Coborî scările într-o liniște mormântală, în care se auzi din nou glasul omului de la televiziune:

-Filmează, nu dormi! Individul ăsta vine din altă lume, la cât de bine arată

Blitzul unui ziarist îl orbi o clipă, dar Peruggio zâmbi. Acum colțul presei fremăta ca un furnicar și blitzurile începură să lumineze în cascadă: imaginea lui Peruggio se imprima fără probleme în memoria aparatelor de fotografiat. A doua zi, milioane de curioși vor examina aceste trăsături pe care cei care-l cunoșteau le lăudaseră mereu, dar pe care nu le văzuseră decât cei foarte apropiați.

„Uau”, își spune Giorgio, „omul ăsta n-a îmbătrânit nici cu o zi de când l-am văzut ultima oară. E neschimbat, parcă ar fi plecat ieri. Iar Serafina nu putea să spună și ea ceva, acolo, să nu ne mai fiarbă atât?”

Peruggio era incredibil – costumul deschis la culoare îi scotea în evidență contrastul dintre tenul palid și părul negru ca noaptea. Ochii, negri și foarte mari, priveau zâmbitori mulțimea aceea. Se îmbujorase un pic și era vădit emoționat când ajunse la tribună – își ținea ochii mai mult în jos, orbiți de lumina blitzurilor care se succedau fără întrerupere. Ridică privirea când ajunse în fața Serafinei, îi întinse trandafirul și-i sărută obrazul în văzul întregii asistențe. Serafina răspunse cu un sărut la fel de cast pe obraz, apoi se așeză la locul ei.

„Ulrich, unde ești ca să le arăți ce înseamnă un sărut adevărat?”, se întrebă Giovanna. Așteptările ei suferiseră o cruntă deziluzie – Peruggio nu-i dăruise fetei un coș cu o sută de trandafiri roșii, nu-i sărutase buzele minute în șir și nu se făcuse nevăzut cu ea sub ochii întregii săli, ca să-i poată rupe bluza în singurătate. „Vai de ei – oameni”, își zise Giovanna, apoi le găsi pe loc circumstanțe atenuante în acest ultim cuvânt și începu să aplaude cu frenezie.

Se pare că sala atâta aștepta. Se ridicară cu toții în picioare și aplaudară minute în șir. Ochii lui Peruggio se umeziră, în timp ce Serafina râdea și plângea în același timp. Când vacarmul aplauzelor se mai potoli, vocea liniștită a lui Peruggio se auzi cu claritate:

-Vă mulțumesc, tuturor celor care de-a lungul atâtor ani de muncă, ați format colectivul entuziast al acestui institut sau ați fost alături de el, la bine și la rău. Îi mulțumesc în primul rând Serafinei, sufletul întregii organizații. A fost șeful vostru în vremuri grele și a făcut mai mult pentru țelurile noastre comune decât aș fi putut eu să fac. Iată de ce consider că ea trebuie să rămână în continuare conducătorul institutului. Nu m-am întors ca să preiau conducerea, nici ca să dărâm ceea ce ea a construit. Dacă m-am întors, am făcut asta ca să sprijin acțiunile ei și să-i fiu aproape.

„Hm, ești aproape de ea, nu zic, dar parcă s-ar putea și mai bine de-atât”, bombăni Giovanna în gând.

-Nu mă întrebați ce planuri de viitor voi avea, continuă vocea domoală a lui Peruggio, pentru că nu știu nici eu. De fapt în urmă cu câteva săptămâni încă nu știam nici cine sau ce sunt. Din expediția mea nu țin minte decât dezlănțuirea din senin a unei furtuni puternice, pe care aparatele de bord n-o anticipaseră. Când am auzit în căști avertizarea serviciului meteo, vântul era deja de nestăpânit și curând m-am trezit în plin uragan acolo unde hărțile transmise din satelit arătau vreme senină. Nu știu decât că mi-am revenit pe un pat de spital, în urmă cu mai bine de o lună, întrebându-mă unde sunt și ce caut acolo, de ce nu sunt acasă la institut și ce mi s-a întâmplat. Atunci am auzit că epava avionului meu a fost descoperită la sute de kilometri de ultimul loc în care țin minte că mă aflasem, că am fost în comă timp de câteva luni, iar când mi-a revenit eram complet amnezic. În toți acești ani, mama și prietena mea au refuzat să creadă că murisem și n-au considerat nici un efort prea mare ca să dea de mine. Faptul că m-au găsit în cele din urmă, atunci când orice speranță părea zadarnică, se datorează în mare măsură unei simple întâmplări: într-un colț îngălbenit de vreme al unui ziar am văzut fotografia unei puștoaice drăguțe și dintr-o dată mi-am spus că eu pe fata aceea o cunoșteam și că făcuse parte din viața mea cu mult timp înainte. Câte una, amintirile au început să-mi revină, iar chipul fetei mi-a devenit din ce în ce mai familiar, până când, într-o zi, mi-am dat seama că Serafina fusese prietena mea. După numele ei, mi-am amintit propriul nume și am început și eu să caut calea de a mă întoarce în lumea și la viața pe care le-am părăsit împotriva voinței mele. A fost o căutare grea și un drum anevoios, dar iată-mă

azi aici, în fața dumneavoastră și a dragei mele, care m-a așteptat cu nestinsă speranță în toți acești ani. Dar să-ți reiei viața dinainte după o asemenea experiență nu e niciodată simplu – am nevoie de timp ca să înțeleg tot ce s-a petrecut aici în absența mea, de timp ca să mă obișnuiesc cu schimbările care au avut loc și cu evoluția lumii științifice. Nu neg că aș vrea să mă întorc într-o zi în cadrul institutului. Dar deocamdată nu aceasta este prima mea prioritate. Institutul rămâne important pentru mine datorită pasiunii mele pentru munca de aici dar, mai presus de toate, datorită prieteniei și firelor nevăzute care mă leagă de voi toți. Chiar și așa, cu tot ce simt pentru voi, există în acest moment pentru mine ceva mai important.

Peruggio își întoarse ochii spre locul unde, în primul rând de fotolii, ședea Serafina.

-Cineva m-a așteptat timp de șapte ani, fără să-și piardă nădejdea, fără să se lase doborâtă de soartă, fără să se îndoiască o clipă de crezul ei. Am o datorie de suflet față de Serafina și nu mă voi întoarce la institut atât timp cât nu-mi voi plăti această datorie. Vă mulțumesc!

Peruggio se așeză, în aplauzele sălii, pe locul pe care Serafina i-l păstrase liber lângă al ei.

„Datorie de suflet…aiurea”, gândi Giovanna. „Când va recunoaște tolomacul ăsta că e mort după ea? E chiar atât de jenant să mărturisești în gura mare cât de mult o dorești? Să fim serioși, jumătate din sală se topește numai când o vede, dar Peruggio n-ar fi el dacă n-ar vorbi alambicat. Ulrich n-ar ezita niciodată într-un moment ca acesta”. Privirile i se întâlniră cu cele ale lui Giorgio, care avea dezamăgirea zugrăvită pe față.

„La dracu”, bombăni el, „nici măcar n-o cere de nevastă de față cu noi toți. Nu e drept!” Giorgio avea motive să bombăne și după terminarea conferinței. La balul de final Serafina dansase până dimineața în brațele lui Peruggio, dar apoi se așternu din nou liniștea și obișnuita discreție. Peruggio nu se prea arăta pe la institut, citea acasă și Serafina era cea care trecea adesea pe la vila Lucreziei, iar Giovanna plecă în noaptea în care se sfârșise conferința, la țară cu logodnicul ei. Giorgio găsea acest mod de a călători în toiul nopții de-a dreptul scandalos. Pe el îl tenta o excursie până în locul unde s-a prăbușit misteriosul avion al lui Peruggio, dar ziariștii făcuseră

deja acest lucru și confirmaseră spusele tânărului cu date și cu martori. În final, Giorgio fu nevoit să-și petreacă vacanța de Paști la părinții Marinei, la cererea acesteia. În fond, Serafina rămăsese să asigure permanența la institut pe perioada sărbătorilor, scutindu-l pe el de o bătaie de cap în plus.

-E minunat să fii om, mărturisi Peruggio după încheierea conferinței. Ce m-aș fi făcut dacă ar fi trebuit să spun toată povestea asta ca fiu al luminii, atunci când nu puteam minți?

-Sper că n-a fost chiar tot discursul tău o minciună, îl tachină Serafina. Altfel, ce se întâmplă cu „datoria ta de suflet?"

-Știi că nu e vorba de nici o datorie. A fost o formulare pentru urechile sălii, nu că n-ar trebui să simt recunoștință față de tine. Dar nu pot – e un alt sentiment atât de copleșitor, că nu mai lasă loc pentru nimic altceva.

-Și cam care ar fi acest sentiment?

-Oare nu ghicești? îi susură Peruggio în ureche, zâmbind.

-Poate că ghicesc, dar prea mulți ani am trăit fără să te aud spunându-mi ce simți!

-Nu există cuvinte pentru asta, șopti Peruggio.

O singură persoană rămase confuză după întoarcerea lui Peruggio – Ulrich. Giovanna nu putuse să nu-i povestească tot ce auzise de la Serafina, care o rugase să tacă și nu-i spusese adevărul decât ei, „pentru că pe tine nimic nu te mai poate șoca".

-Voi tăcea ca mormântul, promise Ulrich când auzi strania poveste și, ca să fie mai convingător, își arătă colții. Dar apoi tot el începuse să se mire, după ce o bombardase pe Giovanna cu întrebări. Nu e normal, mă înțelegi? Nu e deloc normal ce se întâmplă! Sunt de acord că oamenii pot să treacă dintr-o lume în alta, numai că ei n-ar trebui să-și păstreze amintirile. O asemenea capacitate nu au decât făpturile cărora voi le spuneți supranaturale, iar amicul prietenei tale se pare că are în memorie cele mai mici detalii ale vieții lui de dincolo. Nu e normal, pricepi?

Giovanna nu făcu decât să râdă. Când ai o legătură cu un vampir, granița dintre normal și paranormal devine ușor incertă…

Ajunseră cu greu, la lumina lanternei pe care Serafina o ținea în mână, până la gardul curții. Dincolo de gard, casa dormea tăcută, în cel mai deplin întuneric. Dacă n-ar fi fost cumplit de obosită, Serafina ar fi rămas câteva clipe la marginea pădurii să asculte țârâitul greierilor, să admire poteca mărginită de sclipirea fosforescentă a licuricilor și să se bucure de vântul călduț al nopții de vară în plete. Dar era obosită – cumplit de obosită, de parcă evenimentele ultimelor luni o secătuiseră complet de orice energie. Simțea că adoarme pe picioare, iar în casă o aștepta un pat moale unde se putea odihni în voie.

Șofaseră cu schimbul până la vila fundației – Peruggio, de când nu se mai dematerializa, făcea eforturi considerabile să-și îmbunătățească stilul haotic de a șofa. Ajunseră astfel până la o vilă care era luminată la etaj și de unde se auzea zgomot de voci. Peruggio admiră construcția încă nouă, pe care el nu o cunoștea.

-O casă în pustietatea de la Lacul Dracului? Asta când a mai răsărit aici?

-Păi, cu vreo șapte ani în urmă. Aparține logodnicului Giovannei, un scriitor.

Peruggio privi geamurile luminate.

-Se pare că Giovanna e așteptată…

-Aș pune pariu că e deja înăuntru în casă, răspunse Serafina.

De fapt, Giovanna fusese cea care cumpărase biletele de avion pentru zborul acela de seară. Peruggio ar fi preferat un zbor de a doua zi dimineață, ca să evite noaptea petrecută pe drum, dar Giovanna ținea în ruptul capului să ajungă seara târziu la Timișoara, iar Serafina părea de acord cu ea. Se despărțiseră în fața aeroportului, Giovanna dispărând pur și simplu în noapte la brațul unui bărbat blond, frumos și extrem de palid, care o aștepta.

-Nu avem vreme de pierdut cu prezentările acum, murmurase Serafina în urechea lui Peruggio. Vom avea ocazia să-i tot vedem la Sasca, pentru că Ulrich mi-e vecin.

Serafina și Peruggio trecură pe la bunica fetei – Peruggio nu reuși să scape fără un tur complet al apartamentului, apoi Serafina luă mașina din garaj și o porniră spre Sasca.

-E mai simplu să mergem cu mașina până la Ulrich, de când a prelungit șoseaua forestieră până în fața vilei lui, de acolo drumul

până la casa noastră e mai scurt și nu atât de abrupt, lămuri Serafina.

Abrupt nu era, dar tot făcură două ore încheiate, cu rucsacii în spinare. Când ajunseră la gardul proprietății, era aproape ora trei dimineața, ceea ce însemna că peste două ore urma să se lumineze. Dar acum, în afară de lanterna din mâna Serafinei și de licurici, numai lumina stelelor mai făcea să apară forma masivă a casei din întuneric. Serafina pipăi zăvorul și poarta se deschise. Surpriza din curte nu era plăcută: iarba trecea de genunchi, nu se vedea nici o cărare pe nicăieri , iar în unele locuri bălăriile se ridicau de un metru înălțime.

-Dezolant, murmură Peruggio. Casa e părăsită?

-Nu, nici vorbă. Nu te lua după prima impresie. Dar e adevărat că nu e locuită permanent și iarba nu cere îngăduința să crească. Eu vin aici în concedii, iar bunica și părinții stau de Crăciun și uneori vara. În rest, Ulrich mai trece pe aici și taie iarba, dar dacă n-a făcut-o…

Serafina se întoarse la poartă, căută ceva și reveni cu un obiect alb în mână.

-Ce-i asta?

-O cunună de usturoi. Săteni superstițioși, murmură fata, azvârlind departe cununa cu pricina. Acum înțeleg ce e cu jungla din curte. Ulrich nu se apropie niciodată dacă vede usturoi sau îi simte mirosul.

-Ulrich e prietenul Giovannei?

-Da, ai ghicit.

-Nu e om, zise încetișor Peruggio. Acum înțeleg cum putea să ajungă Giovanna aici atât de repede.

Serafina o luă înainte curajoasă prin iarba înaltă, călcând cu băgare de seamă.

-Ai grijă să nu te împiedici!

-Oh, ce n-aș da să fiu…altceva. Să te iau în brațe și să zbor cu tine până în prag, în loc să fii nevoită să orbecăiești, obosită, prin curtea asta ca o pădure din Amazonia.

-Ulrich are și el dezavantajele lui, zise simplu Serafina. Bucură-te de ceea ce ești și vino după mine!

Ajunseră, cu chiu, cu vai, la ușa casei. Serafina se scotoci în buzunare după cheie.

-Aici, dacă vrei, mă poți lua în brațe!

Peruggio o trecu pragul râzând, deși amândoi făceau eforturi serioase să-și ascundă oboseala. Urcară la etaj.

-Casa e organizată simplu, lucrurile stau cam așa: bunica și-a păstrat camera de la parter pentru că nu suportă scările, iar cine vine în ospeție își alege de la etaj camera care-i place.

-Și tu?

-Eu, dacă pot, prefer să stau în camera de pe colț, pentru că are geamuri pe trei părți și mă pot bucura de peisaj. Dar acum aș prefera dormitorul principal de pe mijlocul culoarului, cu patul imens din centrul încăperii.

Peruggio îi căută ochii, dar Serafina, roșie ca focul, nu-și ridică privirea de la vârfurile pantofilor. O luă în brațe și o trase spre el. Era tulburător de caldă și fremăta din tot corpul.

-Vrei să faci acest lucru pentru mine? Apoi vocea lui Peruggio se transformă într-o șoaptă abia auzită la urechea fetei – vrei să dormi cu mine în noaptea asta?

Serafina dădu din cap afirmativ și se piti, rușinată, cu fața la pieptul lui, acoperindu-și obrazul cu buclele de aramă. Astfel ascunsă de ochii lui arzători, răspunse susurând cuvintele, abia auzit:

-Nu numai în noaptea asta – te vreau pentru toată viața. Te-am așteptat prea mult și prea dureros ca să mă pot gândi acum la altceva decât la tine.

-Prostuțo, nu crezi că vei regreta? Ce am eu să-ți ofer? Nu sunt decât un om, nici acela prea vrednic de luat în seamă – mic, mai degrabă firav și total lipsit de experiență.

-Nici eu nu sunt altceva decât un om și am tot atâta experiență ca și tine. Dar simt că nu voi regreta niciodată alegerea pe care o fac astăzi, chiar dacă aș trăi o mie de ani.

Peruggio o ridică iar în brațe, o trecu pragul și o așeză blând pe pat. În mintea Serafinei încolți ideea că ea nu are nici o cămașă de noapte din satin negru cu dantelă, asemenea Giovannei, ci cel mult una din satin bleu-pal imprimată cu floricele albe, foarte frumoasă, ce-i drept, dar care acum i se părea caraghioasă și nepotrivită. Simți

că o năpădește panica, dar Peruggio o mângâia atât de dulce încât toate gândurile îi zburară departe, foarte departe…

Se trezi cu soarele pe față, în lumina strălucitoare a zilei senine de vară. Se întinse, se dezmorți, apoi panica puse din nou stăpânire pe ea. Nu-și putea aminti nimic din ceea ce se petrecuse în noaptea dinainte în camera aceea. Fusese ceea ce el așteptase sau l-a dezamăgit? Ce se întâmplase între ei – sau nu se întâmplase? Cămașa de noapte era drapată frumos în jurul corpului ei, părul îi odihnea aranjat în ordine pe pernă. Asta parcă nu așa trebuia să fie – oare e normal să nu-ți amintești nimic? În mod liniștitor, Peruggio nu putea să-i mai modifice memoria. Dar unde era Peruggio? Panica ajunse la cote alarmante: probabil ea adormise, obosită, iar el o lăsase baltă – un lucru de așteptat, până la urmă. Sau nu?

Ca să nu izbucnească în lacrimi, fugi sub duș și dădu drumul apei reci, apoi își trase peste cap o rochie înflorată de vară, își strânse părul și hotărî să coboare în bucătărie, gata să înfrunte realitatea și singurătatea dezolantă. În casă nu se auzea nici un sunet…probabil Peruggio era de mult în autobuzul spre Oravița, deși îi zărise câteva lucruri aranjate ordonat pe un scaun în dormitor. Iar ei, în situația asta dezastruoasă, nu putea să-i fie decât foame – îngrozitor!

Împinse ușor ușa bucătăriei. Înăuntru mirosea bine, a cafea proaspătă. Pe masă o tavă acoperită cu un clopot de sticlă și un termos…sub clopot, o grămadă de bunătăți și alături un coș în care, sub un șervet, cineva pusese câteva felii de pâine prăjită. Era ca în vremurile bune, când bunica o aștepta cu micul dejun. Asta e! A venit bunica!

-Buni, buni, strigă Serafina, dar nu-i răspunse decât tăcerea.

Era cazul să se trezească de-a binelea și să înceapă să gândească normal. Luă o ceașcă să-și toarne cafea din termos, dar, de cum îl ridică, observă biletul așezat cu grijă dedesubt.

„Iubito, te-am lăsat să dormi, pentru că azi-noapte erai frântă de oboseală și un somn bun era lucrul de care aveai cea mai multă nevoie. Eu am mâncat deja și ți-am lăsat micul dejun. Poftă bună! Mă găsești în curte, încerc să fac ceva cu bălăriile alea care au năpădit drumul. Te iubesc mult și mi-e dor de tine”.

Biletul avea un ușor miros de parfum fin. Serafina îl duse la buze cu ochii umezi, apoi se apucă să mănânce.

Micul dejun era probabil gustos, numai că Serafina nu simțea nici un gust, ci doar dorința de-a isprăvi masa cât mai repede. Își bău cafeaua în timp ce spăla deja vasele, ca să lase bucătăria curată. Apoi, plină de nerăbdare, deschise ușa ce dădea spre curte. Privirile îi căzură pe cărarea care fusese eliberată de ierburi și măturată. Pe lângă casă, drumul ce ducea la șopron era și el curat, ca și zona din apropierea gardului. Peste tot buruienile fuseseră culcate la pământ și zăceau la soare să se usuce, răspândind o mireasmă dulce de vară în aerul cald. Dar asta nu era totul: pe porțiuni mari, iarba era lăsată să crească în voie, numai că ceea ce noaptea păruse doar iarbă, sub razele soarelui se transformase într-un ocean roșu, unduitor. Sub ochi avea câmpia cu macii înfloriți din visele ei cele mai frumoase, numai că nici un vis nu putea fi atât de viu și de colorat ca realitatea aceea care-ți tăia răsuflarea. Covorul de flori se întrerupea în dreptul gardului și pe câțiva metri dincolo de el, dar apoi continua cât vedeai cu ochii, îmbrăcând dealurile, coborând în văi, suind pe culmi, până când se pierdea sub poala pădurii sau în albastrul nesfârșit al depărtărilor.

-Uau, e măreț, izbucni Serafina.

Fugi pe cărare în căutarea lui Peruggio – îi zărise cămașa albă agățată de ramurile de jos ale bradului uriaș, argintiu, care umbrea casa de generații.

Peruggio ședea nemișcat în mijlocul câmpului cu maci. Alături, pe pământ, zăcea coasa veche al cărei mâner fusese lustruit de mâinile bunicului, ale tatălui ei și de mâinile Serafinei. Când fata apăru, Peruggio veni în întâmpinarea ei și o cuprinse în brațe.

-Iubitule, de ce naiba n-ai luat mașina de tuns iarba și te-ai chinuit cu coasa aia bătrână?

-Păi dormeai. Coasa sigur nu face zgomot. Și-apoi n-am lucrat cine știe cât: am eliberat drumurile și gardul, dar mi-a fost milă de maci. N-am vrut să-i tai decât după ce îi vezi și tu.

-Nu-i tăia, sunt atât de frumoși! Și-apoi, asta e câmpia cu maci din toate visele noastre comune de altădată – ceva ce doream amândoi dar ne resemnasem să credem că nu va deveni realitate pentru noi niciodată.

-Nu, nu ne-am resemnat. Dacă ne-am fi resemnat, câmpia cu maci nu putea să existe.

Serafina se așeză între flori.

-Vino și tu lângă mine!

Peruggio își reluă locul în tăcere, privind-o serios cu ochii lui uriași, senini.

-M-am purtat ca o idioată azi-noapte, nu?

-Nu cred asta. Te-ai purtat absolut normal pentru un om obosit - ai dormit neîntoarsă.

-Și tu?

-Eu te-am ținut în brațe ca să visezi frumos. A fost așa de bine să te țin în brațe!

-A fost egoism din partea mea să fac asta – să adorm și să nu mă gândesc la tine, bombăni Seraina.

-Oh, ba da, te-ai gândit. Te-ai întors spre mine și te-ai cuibărit la pieptul meu. A fost o senzație minunată!

Din ochii Serafinei țâșniră câteva lacrimi argintii.

-La naiba, îmi doream cu atâta disperare o noapte romantică împreună cu tine, și eu ce fac? Dorm ca un buștean! Nu e drept să fie așa!

-Iubito, erai doar obosită, nu te îngrijora. Eu însă nu-mi doresc o noapte cu tine, îmi doresc ca toate nopțile vieții mele de acum înainte să fie cu tine. Nu e mai bine așa? Și nu numai nopțile! Vecinii tăi sunt la kilometri distanță, picior de om nu rătăcește pe aici acum, iar de soarele de pe cer nu trebuie să te ferești – cred că e o nedreptate să te ascunzi în întunericul nopții, atunci când ești așa de frumoasă. Imaginea ta m-a urmărit până și în lumea de dincolo - imaginea aceea zărită o frântură de clipă cu coada ochiului, într-un hotel la Moscova, acum șapte ani. Știam atunci că am procedat așa cum credeam că e mai bine pentru tine – dar pedeapsa pentru lacrimile pe care ți le-am provocat atunci a fost cumplită – te-am dorit cu disperare în fiecare moment când am fost despărțiți, simțeam lacrimile tale că mă ard în minte și memoria acelei clipe m-a durut fără încetare, orice aș fi făcut și oriunde m-aș fi aflat. Era o durere pe care nu voiam s-o smulg din mine – atunci când amintirea aceea n-ar mai fi existat, puterea de a lupta să mă întorc ar fi murit, și eu odată cu ea.

-Dar te-ai întors, șopti Serafina, trecându-și degetele peste pieptul lui. Peruggio avea pielea catifelată, caldă și ușor înroșită de soare, și mirosea mai bine decât toate florile câmpului la un loc. Atingerea mâinilor fetei îl făcu să geamă.

-M-am întors pentru tine, pentru că ai vrut asta mai mult decât orice - și nu voi mai pleca vreodată. Misiunea pentru care m-am născut s-a terminat, acum sunt al tău pentru tot restul vieții mele. Numai că…

Serafina ridică ochii speriată.

-Numai că ce nu e în ordine? Ce te supără, Peruggio?

-Mă simțeam atoateștiutor și, prin aceasta, puternic. Știam ce gândești, știam ce simți, știam ce vrei. Energia lumii înconjurătoare curgea prin trupul meu – o puteam simți, modifica și folosi după voie. Aveam atâtea să-ți ofer! Și-acum nimic – nu mai am nimic să-ți dăruiesc, din toată magia mea s-a ales praful.

-Magia ta, cum o numești, nu m-a interesat deloc, replică Serafina, continuând jocul degetelor pe pieptul lui. Nu vreau supranaturalul, nu fiul luminii mă interesa. Te vreau pe tine, așa cum ești, și numai pe tine.

Peruggio își strânse brațele în jurul taliei mlădioase a fetei. Sub rochia subțire de vară, aceasta tremura la fiecare atingere a lui.

-Dar sunt neîndemânatic, neexperimentat, puțin temător să nu-ți fac rău și mai presus de toate înnebunit de prezența ta.

-Așa sunt și eu. Mă ajuți să capăt experiență?

Întrebarea pluti în aer câteva clipe, apoi Peruggio își puse o mână pe umărul Serafinei și, cu mângâieri ușoare, făcu să-i alunece de pe umăr breteaua rochiei. Serafina se întinse printre flori și-l trase după ea. Macii îi acoperiră cu totul, revărsându-se ca o plapumă roșie peste trupurile lor înlănțuite. Părul strâns al fetei se dezlegase, înconjurându-i obrajii ca o aureolă arămie. Peruggio și-l răsucea în jurul degetelor, inhalându-i parfumul.

-Miroși a vară, a soare, a fân cosit. Cred că pentru mine ăsta e mirosul fericirii. Te doresc atât de mult, Serafina…Știi, înainte era mai simplu. Fiii luminii își puteau separa mintea de trup și ignora propriile dorințe mult mai ușor decât o pot face oamenii. Totul era așa de simplu! Dar acum…

-Ce bine că ești om! Nu-mi place să-ți ignori dorințele – mă faci să sufăr pentru că ale mele sunt atât de puternice!

Peruggio o sărută – o sărutase și altădată, poate de mii de ori. În mintea Serafinei răsări amintirea acelui prim sărut de la Karnak – trecuse o eternitate de atunci. Fusese o trăire intensă, desigur, dar parcă nimic nu se compara cu ce simțea acum. Închise ochii - și continuă să-l vadă, chiar și cu ochii închiși. Căldura îi ardea pleoapele – era soarele, sau era atingerea lui? Își împletiră trupurile în iarba înaltă, se abandonară cu totul unul celuilalt, apoi o senzație incredibilă de plutire puse stăpânire pe mintea Serafinei, plutirea pe valurile unui ocean de plăcere așa cum nu mai cunoscuse niciodată înainte. Soarele o ardea acum pe dinăuntru, se dizolvase în ființa ei, luminând-o, și Serafina deschise ochii și parcă o făcu pentru prima oară. Tot ce vedea în jurul ei era nou pentru ea – lumea aceasta plină de culori era nouă, viața ei era nouă – o existență în care își găsise bucuria și sensul de a fi. Nu mai avea îndoieli – trăia pentru iubire și orice lucru care nu avea legătură cu Peruggio dispăru din gândurile ei. Fericirea avea gustul buzelor lui, căldura atingerii lui, mirosul pielii lui și culoarea buclelor lui ca noaptea, care o acoperiră. Așteptarea luase sfârșit – erau unul al celuilalt și prin mintea fetei trecu gândul „la bine și la rău, până când moartea ne va despărți”, apoi își dădu seama că din clipa aceea, pentru ea răul încetase să mai existe.

Cap. 47 Nunta

Își simțea încă fiecare fibră a corpului zvâcnind, în timp ce încerca să-și regăsească ritmul normal al respirației. Lângă ea, Peruggio, ridicat într-un cot, o privea cu ochi strălucitori. Rupsese un fir de iarbă pe care-l trecea delicat peste obrajii fetei.

-Asta numești tu neexperimentat? murmură Serafina zâmbindu-i. A fost cel mai minunat lucru pe care l-am trăit vreodată, de când mă știu.

Peruggio o mângâia cu gesturi blânde, liniștitoare.

-Nu știi cât de mult mă bucur să aud asta! Mi-era atât de teamă că te voi răni, că-ți voi provoca durere!

Serafina răspunse mângâierilor luându-i obrajii în căușul palmelor ei și privindu-l în ochi de aproape. I se păru că vede ceva ce n-ar fi trebuit să vadă, dar alungă repede gândul supărător.

-Cum poate să existe o minune atât de perfectă ca tine?

-Încalci unul din principiile bunicii tale – să nu lauzi niciodată un bărbat în exces, pentru că își pierde și puțina modestie pe care o avea!

-Tu – lipsit de modestie? Absurd! Dar bine, să zicem că vreau să mă conving într-adevăr cât ești de bun și aș propune să reluăm experiența dinainte. Ce zici de asta?

Mâna lui Peruggio încremeni pe corpul Serafinei, apoi se retrase încetișor.

-Iubito, știu că te-am rănit deși n-am vrut. Ochii îi lunecară spre rochia mototolită a Serafinei, pe care se vedeau câteva mici pete sângerii. Asta n-ar fi o idee prea bună, măcar pentru o zi sau două.

-O zi sau o eternitate, e la fel de rău. Ce propui, ca timpul să treacă mai repede?

-Păi, dacă stăm pe aici o săptămână sau mai mult, să vedem ce găsim în cămară și-apoi să coborâm în sat pentru cumpărături. Nu va fi chiar așa de romantic, dar mă va ține departe de tentație cel puțin pentru câteva ore.

Serafina chicoti, dar se acoperi cu rochia care zăcea abandonată în iarbă.

-Bine, și mâine ce facem? Presupun că până atunci cămara va fi plină și vei fi reparat toate lucrurile defecte din casă.

-N-am nici o idee, propune tu ceva, zise Peruggio vesel.

-Știi cantonul silvic al lui Damian? De acolo, dacă treci Nera prin vad, ajungi la un fel de turn de stâncă izolat. Sunt niște trasee de alpinism foarte frumoase pe el și bănuiesc că un pic de oboseală nu ne va strica, nici ție și nici mie.

-În ordine, să obosim! Dar cu o singură condiție: nu-ți mai trage tot felul de haine pe tine când e cald și suntem singuri, promit să mă stăpânesc. Dar mi-ai lipsit atât de multă vreme, iar imaginea trupului tău, așa cum te-am văzut în seara aceea la Moscova, cu șapte ani în

urmă, m-a urmărit și în lumea aceasta, și în cea de dincolo, și nu mi-a dat pace o clipă.

Ochii Serafinei se umeziră.

-Am înțeles în acești șapte ani de ce m-ai respins atunci. Știu că ai făcut-o spre binele meu, că te temeai pentru soarta mea – că nu trebuia să cunosc atingerea unui fiu al luminii, fiindcă n-aș mai fi suportat să fiu a unui om. Dar acum poți să fii liniștit – dacă omul acela ești tu, nu mi-ar trebui nimeni și nimic altceva, niciodată.

Serafina binecuvântă faptul că Peruggio nu-i mai putea citi gândurile. Nu mințise, desigur: îl iubea mai mult decât orice pe lume. Și totuși un gând nu-i dădea pace. Îl privise în clipele lor de extaz și putuse să jure că ochii lui avuseseră o sclipire argintie, pe care i-o cunoștea de multă vreme...

Când răcoarea înserării îi alungă pe amândoi în casă, Serafina își strânse rochia înflorată, o împături cu grijă și o așeză într-o cutie pe care trecu, zâmbind, data. N-o va mai purta niciodată. Poate era o slăbiciune romantică și nimic mai mult, dar în țesătură se imprimase un pic din verdele ierbii, roșul sângelui ei și aroma unică, amețitoare, a acelei zile de vară. Puse atentă pachetul pe fundul dulapului cu lenjerie al bunicii și ceva alb îi căzu la picioare: broderia ei cu maci, terminată cu ani în urmă. Serafina privi modelul cu un ochi critic extrem de sever. Până și la o examinare riguroasă, broderia era superbă. Măsură bucata de pânză și-și întipări în memorie de câți metri de material dispunea. Apoi o împături și închise repede ușa dulapului, înainte ca Peruggio să devină curios.

-Cred că asta se numește premoniție, murmură Serafina zâmbindu-și sieși.

A doua zi era tot soare și tot senin, iar natura părea în sărbătoare de dragul lor. Serafina se apucă să fotografieze peisajul acela spectaculos, dar apoi Peruggio ieși din casă și-i captă întreaga atenție. Iubitul ei era om! Putea să-l fotografieze în voie, imaginile se păstrau în memoria aparatului. Decorul era magnific iar scenele surprinse profitau din plin de el: un tânăr frumos, alergând desculț printre maci, cu cămașa descheiată. Florile se pierdeau în depărtare, ca niște mici puncte roșii, la infinit. Cer albastru, maci purpurii, visul ei trăia aievea în frumusețea aceea nesfârșită. Serafina oftă: era greu să te desparți de câmpul cu maci, dar Peruggio o aștepta cu

corzile în rucsac. Pentru ziua aceea prevăzuseră să escaladeze turnul singuratic de la cantonul lui Damian.

Deși nu se mai cățărase din lipsă de timp, Serafina câștigase datorită antrenamentelor cu Ulrich agilitate și forță. Iar Peruggio escalada stânca în joacă, cu o plăcere evidentă, ca și cum piatra aspră n-ar fi solicitat deloc trupul său aparent fragil. Serafina mergea cap de coardă, aruncând priviri admirative peisajului din jur. Se ridicase suficient ca să depășească cei mai înalți copaci ai pădurii din preajmă, așa că acum vedea șerpuind panglica argintie a Nerei care sclipea în soare, dealurile apropiate, colinele domoale aflate în plan tot mai îndepărtat și, peste apă, clădirile simple, văruite în alb, ale cantonului forestier. Se opri în regrupare, pe o platformă minusculă, privind în jos la modul elegant în care Peruggio se mlădia după formele peretelui de stâncă. Îl prinse de mână și-l trase pe platformă, ajutându-i să strângă corzile.

-Ne-a mai rămas o treime din drum, adică o singură lungime de coardă, ultima, zise fata mulțumită. Avem timp să ne odihnim dacă vrei și să privim peisajul. Bine, cunosc și locuri mai comode pentru o asemenea îndeletnicire, dar ne vom descurca amândoi pe platformă.

-Lipiți unul de celălalt, completă Peruggio. E de-a dreptul ispititor.

Și chiar era ispititor! Ca să nu cadă, se strânseră în brațe pe acel petic de stâncă și iarbă orizontal, incredibil de mic. Trupurile lor se unduiau delicat, fiecare așteptându-l pe celălalt și tânjind de dor.

-E o nebunie, murmură Peruggio. Sus e tot atât de puțin loc?

-O idee mai mult, dar numai o idee, răspunse râzând Serafina. Vrei și tu ce vreau și eu?

Întrebarea era fără rost. Atingerea lui și respirația întretăiată vorbeau de la sine, și asta sigur nu era din cauza greutății urcușului.

-Te poți concentra până acolo? întrebă Serafina arătând din cap spre finalul traseului. Am avut o idee nu prea deșteaptă venind aici, nu?

-Ba da, drumul ăsta a fost încântător! Valea Nerei nu are nici o vină că natura a fost atât de darnică cu tine.

Râseră cu voioșie, apoi Serafina o porni înainte cu băgare de seamă. Ultima lungime de coardă era cea mai dificilă, iar ea se legase de cea mai dragă ființă de pe fața Pământului – numai că

aceasta trebuia supravegheată atent, ca nu cumva graba de-a ajunge sus s-o determine să facă un pas greșit. Iar Serafina, privindu-i corpul perfect, avea serioase dificultăți de concentrare…

Micuța platformă din vârful turnului se dovedi salvatoare. Se aruncară înlănțuiți în iarba înaltă și trăiră clipe de extaz în locul acela izolat, aflat departe, deasupra lumii muritorilor.

Serafina mai zăcea încă în iarbă, cu ochii spre cer, când Peruggio se apucă să strângă corzile. Privi concentrat capetele înnodate ale firelor multicolore, acolo unde miezul de oțel torsadat al corzii era vizibil. Apoi vorbi molcom, dar glasul îi trăda emoția.

-Mă uit la coarda asta – ce ciudat lucru! Cât am urcat, legătura asta dintre noi a reprezentat viața – sau poate moartea, în cazul unei mișcări greșite.

Serafina se ridică într-un cot, devenind brusc atentă.

-Ce vrei să spui?

-Nimic altceva decât că fiecare dintre noi ar fi putut să ajungă aici sus și singur, și fără coardă. Suntem amândoi puternici – ne putem descurca în viață fiecare pe cont propriu. Și totuși, am ales să fim împreună, pentru că altfel viața noastră nu ar avea nici un sens. Avem nevoie de o legătură în plan simbolic între noi, așa cum e această coardă în plan fizic – ceva care să reprezinte pentru totdeauna faptul că ne aparținem unul celuilalt , că suntem o echipă, cea mai bună echipă, la bine și la rău.

-Peruggio Sorriente, lasă exprimările alambicate. Ce vrei să spui cu asta?

-Nimic, decât că…am nevoie de tine pentru tot restul vieții mele și vreau ca toată lumea să știe că ne aparținem unul altuia. Dacă și tu simți așa ca mine…aș vrea…adică vreau să spun că…dar numai dacă vrei și tu…

Ochii îi priveau fix mâinile așezate în poală, care frământau nervos capetele corzii. Serafina își puse palma peste degetele lui, simțindu-le reci și transpirate. Tremurau…

-Ai de gând să mă ceri odată de soție sau nu?

-Oh, la naiba, zise Peruggio răsuflând ușurat. Ai o intuiție care te face să ajungi întotdeauna la țintă înaintea mea.

Se îmbrățișară strâns, de parcă ar fi fost pentru prima oră în viață. Pe obrazul Serafinei alunecă o lacrimă…

-M-am supraestimat, gemu Peruggio, roșind. Am spus că pot să-ți rezist tentației și farmecelor pentru câteva zile, dar mă ispitești îngrozitor. Mă faci să-mi pierd de tot capul!

-Asta îmi convine, recunoscu Serafina. După toți anii aceia groaznici, am nevoie să știu în fiecare clipă că ești al meu.

-Numai al tău…pentru totdeauna…șopti Peruggio.

Își petrecură ziua hălăduind fără țintă pe coclaurile văii înverzite, bucurându-se fiecare de căldura și atingerea celuilalt, lungind drumul spre casă cu nenumărate opriri necesare interminabilelor sărutări, așa încât ajunseră la gardul casei atunci când ultima geană de lumină a zilei se lupta cu întunericul nopții și stelele începuseră deja să apară pe boltă.

Peruggio se opri prudent și inspiră aerul care se răcise subit. Serafina voi să intre în curte, dar el o trase înapoi.

-Simt ceva ciudat în jurul casei: e prea frig și parcă prea întuneric acolo. Privește, nu sunt nici licurici, așa ca în alte seri și parcă o pânză neagră acoperă lumina stelelor. Lasă-mă să merg eu înainte – acum ești a mea și e de datoria mea să te apăr. Deși…nu sunt decât un om – pot simți magia dar nu mai pot face nimic împotriva ei.

-Poți simți magia? Eu nu pot – oamenilor acest lucru de obicei le scapă, ei nu simt nimic și trec ca orbii pe lângă ea.

-Nu știu cum de pot face asta, dar știu că acolo e vorba de magie – magia unei făpturi de dincolo.

-Păi, nu m-am gândit, râse Serafina. Probabil avem oaspeți în seara asta. Apoi adăugă cu o voce sonoră: Johann-Ulrich Heller, arată-te! Ești binevenit aici atât timp cât nu ne vei face rău, iar noi nu-ți vom face rău la rândul nostru.

Pe dată, întunericul deveni mai puțin dens. La lumina stelelor care sclipeau iarăși vesel pe boltă, se distingea deasupra cărării, în curte, silueta luminoasă a unui bărbat, înalt, subțire și palid, cu un minunat păr lung, auriu. Bărbatul pluti încetișor spre pământ și se lăsă să alunece pe drum, desfăcându-și brațele strânse protector în jurul unei femei, pe care o așeză grijuliu cu picioarele în iarbă.

-Ați ajuns acasă, în sfârșit, turui Giovanna. Eram deja îngrijorați, soarele a apus de o oră încheiată!

-Și tu acum, o certă vocea rece, dar plăcută, a bărbatului. Micuții se distrau de minune împreună, iar tu îi zorești!

Serafina râse, dar luă o atitudine defensivă, ascunzând silueta lui Peruggio în spatele ei.

-Fato, doar n-ai înnebunit, o apostrofă Giovanna. Îți suntem prieteni!

-Da, dar Peruggio e om acum și nu-mi e rudă de sânge, așa că promisiunea făcută de Ulrich bunicii nu-l include și pe el.

-Nu-ți e rudă de sânge, dar ți-e mult mai mult de-atât, puse Ulrich lucrurile la punct. Face parte din tine, așa cum și tu faci parte din el. Știi că nasul meu fin nu m-a înșelat vreodată și de când vă așteptăm am avut tot timpul din lume ca să amușinez ce s-a petrecut recent între voi, chiar aici, pe iarba din curte. Ah, și nu numai nasul mi-e bun, ci și ochii văd perfect la lumina stelelor, așa că nu-mi poți ascunde că ai roșit de la decolteu și până la rădăcina părului. Și dacă tot văd mai bine ca o pisică, am observat că stai să sari la bătaie, ceea ce nu-i o idee grozavă. Te-am învățat, nu-i vorbă, să te aperi, dar asta nu înseamnă că poți înfrunta un vampir noaptea, cu mâinile goale!

-Vedea-te-ar soarele, mârâi Serafina.

Dar Ulrich n-o mai luă în seamă. Se îndreptă cu pașii săi mai ușori decât foșnetul vântului prin iarbă spre Peruggio, care duse repede o mână la frunte și apoi la inimă.

-Gândurile mele bune fie cu tine, domule Heller. Nu am intenții rele, atât timp cât e pace între noi.

Ulrich răspunse ducându-și mâna la frunte:

-Sunt onorat să te cunosc, Peruggio Sorriente. Bunica acestei tinere doamne, care este o femeie cumsecade, mi-a spus numai vorbe bune despre tine.

Apoi se întâmplă ceva ciudat. Nici Serafina, nici Giovanna nu putură să reacționeze, pentru că lucrurile se desfășurară uluitor de repede. Ulrich, care de câte ori întâlnea oameni obișnuia să stea în umbră, în spatele Giovannei, veni fulgerător spre Peruggio și-l cuprinse în brațele lui reci și puternice, într-o îmbrățișare șocantă pentru felul lui de a fi. Serafina încercă să deslușească în întuneric ce se petrecea. Avea încredere în Ulrich - dar oare acesta nu căuta venele de pe gâtul lui Peruggio? Nu putea vedea nimic: părul blond

al vampirului se amestecase cu pletele negre ale lui Peruggio, ascunzându-i pe cei doi. Ulrich îl bătu prietenește pe spate, cu grija de a nu-i rupe vreo coastă, apoi îl îndepărtă de sine și-i privi chipul cu atenție.

-Frate! Ești fratele meu, pentru că tu ai trecut dincolo și te-ai întors și știi câte sacrificii cere acest lucru. Ești frumos, așa cum e ea – așa cum sunteți cu toții. Și cât de mult îi semeni!

-Cui îi seamănă? întrebă curioasă Giovanna, dar Ulrich nu-i răspunse, ci continuă liniștit:

-De fapt, ea m-a rugat să am grijă de tine până când…în fine, până în ziua în care îți va explica ea totul. I-am promis că te voi apăra de toate relele din lumea asta, deci nu ezita să mă cauți, orice problemă ar fi să ai.

-I-ai promis cui? se interesă Giovanna. Ulrich, cu cine vorbești tu și eu nu știu?

-I-am promis acelei făpturi pe care nimeni nu poate s-o refuze, fie că trăiește sau a murit. I-am promis Arianei, iar ea e autoritatea supremă a lumii acesteia, căci ea este Mediatorul.

Ochii lui Peruggio deveniră parcă și mai mari de uimire auzind aceasta. Numai Serafina găsi repede partea practică a lucrurilor.

-Uri, zici că-l ajuți în orice problemă?

-Desigur, așa am spus și-mi respect cuvântul.

-Și știi să repari mașina veche de cusut a bunicii? Peruggio a încercat să facă asta aseară, dar n-a reușit.

-N-o fi mai complicat decât să ieși dintr-un seif încuiat, din Banca Genevei, râse Ulrich. Dar ce vrei să coși?

-Tu nu-ți băga nasul, i-o trânti scurt Serafina. Bărbații ăștia, vor să știe toate lucrurile care nu-i privesc pe ei!

Ulrich părea fericit, dacă vampirii cunosc această stare în același fel ca oamenii. În orice caz, găsise o mulțime de roți dințate minuscule care se angrenau între ele și scoase dintre dinții lor o grămadă de bucăți rupte de ață care, în timp, se scămoșaseră formând un fel de pâslă deasă.

-Nu e nimic rupt aici sau desprins, pur și simplu a înțepenit mecanismul. Vreau un pic de ulei ca să ung piesele și vechea mașină de cusut va fi ca nouă.

Serafina reveni din pivniță cu uleiul de in păstrat într-o sticluță mică, închisă la culoare. Ulrich o mirosi circumspect.

-E bun, nu a râncezit.

Dacă tot hotărâse să tragă aer pe nas, o ocupație absolut inutilă pentru un vampir atunci când nu-și miroase prada, inhală adânc aerul încăperii.

-E ciudat ce simt, murmură pentru sine, și doar nasul meu nu m-a înșelat niciodată. Singurul om de pe aici, în adevăratul înțeles al cuvântului, e Giovanna, ceilalți doi – să stau la soare dacă știu ce sunt! Ariana nu mi-a spus nimic despre așa ceva, și doar am întrebat-o!

Din fericire nimeni nu-i dădea atenție. Giovanna, obișnuitul auditoriu al monologurilor lui, conversa cu Serafina cu o voce înceată, în capătul opus al sufrageriei. Peruggio o studia de la distanță pe Serafina, cu o privire adoratoare – părea în transă, complet rupt de realitate și probabil nu auzea o vorbă din pălăvrăgeala fetelor. Ulrich se distra prea bine cu mașina de cusut ca să se ostenească să tragă cu urechea.

-Tu, fată, chiar știi ce faci? întrebă Giovanna abia șoptit. Asta e treabă serioasă, ia-ți o rochie de-a gata și nu te complica să coși tu. În plus, nici nu știu dacă e bine ca o mireasă să-și coasă singură rochia. Știi, superstițiile…

-Păi dacă e să ne luăm după superstiții, tu ar trebui să zaci acum în cimitir, secată de sânge, sau noaptea să ieși din coșciug și să omori oameni, răspunse, tot în șoaptă, Serafina. Macii sunt un simbol pentru noi doi și mai bine mă mărit în costumul pe care l-am purtat la ultima conferință, decât să mă lipsesc de rochia de mireasă brodată cu maci. Oricum, nu te speria, bunica va veni peste câteva zile și ea coase excelent, așa că am cine să mă ajute.

-Bunica ta știe de nuntă?

-Da, am sunat-o de cum mi-a cerut Peruggio mâna, mărturisi Serafina. A fost aproape de mine în toți acești șapte ani dificili și m-a încurajat tot timpul să cred că voi fi foarte fericită.

-Și eu voi avea voie să-ți văd rochia înaintea evenimentului?

-Desigur, așa se cade. Domnișoarele de onoare trebuie să știe cum va arăta rochia miresei, ca să se îmbrace și ele în același stil. Îmi pare rău numai că nu te va putea însoți Ulrich, nici o nuntă nu are loc noaptea…

-Dar petrecerea da, comentă Giovanna. Iar el n-a fost la nici o nuntă de secole, de fapt nici nu știu dacă a fost la o nuntă vreodată. Căsnicia lui cu Ghizella s-a încheiat în secret, iar de atunci, ca vampir, nu cred că a primit invitații pe la nunți.

-Dacă n-a primit, e vremea să primească, declară hotărâtă Serafina. De fapt am o idee!

-E de rău sau…? Ultima ta idee, cea cu ciupercile, ne-a adus un premiu Nobel. Acum ce mai vrei?

-Vreau să te îmbraci și tu în alb la nunta mea! Trebuie! Ne vom căsători la primăria din Napoli, apoi la bisericuța din Sasca, ceva foarte intim, numai cu familia. De spectacole cu reflectoare, televiziune și ziariști am parte la fiecare conferință, an de an, așa că mi s-a acrit de manifestările de fațadă. Vreau să fiu singură cu el, cu părinții, bunica, Lucrezia și prietenii noștri cei mai apropiați, atâta tot. Tu și Ulrich vă iubiți la fel de mult ca noi, deși nu veți putea să vă căsătoriți niciodată într-o biserică, dar mi-aș dori ca măcar petrecerea de după nuntă să fie și a noastră, și a voastră. O vom ține aici, în curtea casei. Ce zici, Ulrich s-ar învoi?

-Lasă-mă să negociez cu el, șopti Giovanna. Mie ideea ta îmi place, iar el e un mielușel dacă îl rog eu.

Serafina chicoti încetișor. Încerca să-și imagineze un mielușel blond cu colți de vampir, dar imaginea care i se formă în minte era cel puțin caraghioasă.

Câteva zile mai târziu, Giovanna se despărți – cu greu – de Ulrich, ca să plece cu Serafina și Peruggio la Napoli. Aceștia trecură prin toată birocrația necesară încheierii căsătoriei, până și prin caznele unor analize medicale. Peruggio părea foarte încântat de sângele său roșu – fotografii ziarelor îi reperară chiar și la centrul de recoltare, numai Serafina avea un aer ușor temător, dar se liniști. Probabil sclipirea argintie a ochilor lui făcea parte din fanteziile ei erotice – surâse și hotărî să lase subiectul baltă.

Cununia civilă era exact genul de eveniment de care se temuseră cei doi tineri – ziariștii năvăliră de peste tot (Giovanna îi

compară cu niște gândaci de bucătărie), puseră microfonul sub nasul tuturor oaspeților (Giorgio părea suspect de fericit în aceea zi, iar Marina – ușor cam prea încruntată) iar în final își făcură apariția în grădinile institutului, unde avu loc petrecerea și unde nimeni nu-i chemase.

Serafina și Peruggio se îmbrăcaseră în costume albe, cu cămăși roșii ca focul, care se asortau bine la obrajii lor îmbujorați. Poza de grup cuprindea tot institutul, până la ultimul om, plus grămada de oaspeți, în majoritate cunoștințele Lucreziei. Ca să intre toată lumea în cadru, ziariștii pozau din elicopter și de pe acoperiș.

Frumusețea fără cusur a celor doi miri vindea bine ziarele, ba chiar primiră oferte din partea unor televiziuni, dar tot ce acceptară fu o colaborare cu National Geographic, pentru o serie de fotoreportaje despre cele mai ciudate și enigmatice locuri ale Terrei. Destinația voiajului de nuntă deveni repede subiect de pariuri și gurile rele ziceau că auziseră ceva despre o croazieră pe care tinerii intenționau să o facă pe Mediterana și Atlantic. Toată lumea acceptă zvonul ca pe un adevăr de necontestat și fiecare avu grijă să îl răspândească mai departe, „din sursă sigură”.

-Ia te uită, exclamă încântată Serafina, am ideea necesară pentru voiajul nostru din luna de miere.

-Zău? De unde ți-a venit? vru să știe Peruggio.

-Simplu, din ziare! Aici scrie că vom pleca în jurul lumii, cică noi le-am fi spus asta. Drăguț, nu? Dar chiar aș vrea să revăd unele locuri pe care le-am vizitat împreună cu ani în urmă: Baalbek, Egipt, Bretania și mai ales America de Sud, de unde a trebuit să plecăm în grabă, amenințați de o invazie extraterestră. Vei putea să călătorești în toate aceste locuri doar cu mine și cu aparatul de fotografiat, fără să te urmărească o armată de asasini plătiți sau niște făpturi dintr-o altă galaxie?

-Dacă voi putea? Convinge-mă că merită, răspunse Peruggio râzând și făcându-i cu ochiul, în timp ce Serafina i se cuibări în brațe, ca să-l poată convinge mai ușor.

-Deci tipii ăia cu care ne-am tot intersectat încercau într-adevăr să ne lichideze? întrebă el curios.

-Da, iubitule, făceau parte dintr-o organizație numită „Armata cerului”, al cărui scop era să împiedice reapariția fiilor luminii după

ridicarea blestemului. Dar nu-ți face griji, sunt morți cu toții – unii s-au măcelărit între ei, pe alții i-a ucis prietenul nostru John Smith iar șeful lor a murit în închisoare după ce Ulrich a descoperit că avea un cont secret alimentat din contrabanda cu arme, cont cu care făcea operațiuni financiare dubioase. Banca Genevei a fost mulțumită să scape de un asemenea client.

-Ce e cu istoria cu Ulrich și seiful de la Banca Genevei?

-Nimic deosebit, răspunse liniștită Serafina. Ulrich are un cont acolo și s-a dus să scoată bani pentru inelul cu diamante pe care i l-a cumpărat Giovannei într-un an, de Crăciun. Iar peste zi, ca să se ascundă de lumină, s-a lăsat închis în propriul seif. Bănuiesc că s-a distrat bine încercând să iasă de acolo, pentru că adoră mecanica. Știi că înainte de a fi scriitor a fost ceasornicar?

-Nu știam, recunoscu Peruggio. Îmi place să discut cu el, dar nu vreau să-l trag de limbă. Îmi pare numai rău că el și Giovanna nu se pot plimba niciodată pe o câmpie plină cu flori, în lumina soarelui. Sunt atât de drăguți amândoi și ar merita asta cu prisosință!

-Eternitatea cere sacrificii, comentă Serafina, iar legile firii sunt aspre.

-Știu și nu pot face nimic, dar nu mă privi astfel. Nu m-am îndoit nici o clipă că am ales corect atunci când m-am reîntors pe Pământ. E minunat să fiu om, cu tine alături!

-Și nu-ți pare rău că lumea fiilor luminii a murit pentru totdeauna, odată cu tine?

-Legile firii sunt aspre, răspunse Peruggio citând vorbele Serafinei.

Dacă nunta civilă provocase o vie emoție în rândul prietenilor, al cunoștințelor și al ziariștilor, cea religioasă urma să fie cireașa de pe tort. Dar despre asta nimeni nu sufla o vorbă, iar Giorgio chiar nu știa nimic. Familiile păstrau o tăcere adâncă, Serafina și Peruggio erau inabordabili iar cunoscuții se mulțumeau doar să ridice din umeri. Singura persoană care răspunse la o întrebare legată de această temă, dar fără să lămurească deloc lucrurile, fusese

Giovanna care, oprită de un ziarist în curtea institutului, afirmase răspicat:

-Vă voi da detalii despre acest eveniment atunci când va cere logodnicul meu iaurt cu cereale la cină!

-Dacă fata asta are un logodnic, atunci am și eu unul, bombăni Giorgio. De ani de zile ne duce de nas cu povestea asta!

Dar se pomeni a doua zi cu Giovanna în birou, luându-l din scurt:

-Ai ceva anume de făcut sâmbăta viitoare?

-Nu în mod deosebit, de ce?

-Să nici nu-ți faci planuri, zise Giovanna trezindu-i curiozitatea.

Serafina veni și ea, cu Peruggio de mână, și-i întinse lui Giorgio două invitații, împreună cu un plic conținând bilete de avion pentru el, Marina și copii.

-Uau, nuntă la casa ta de la țară, Serafina? Minunat!

-Gura cusută, Giorgio, amenință Giovanna, că altfel pun un vampir cu colții pe tine!

Apoi ieși din încăpere, la fel de țâfnoasă ca de obicei.

-Asta e țicnită rău, mormăi Giorgio. Auzi la ea, vampir!

Serafina și Peruggio râseră cu poftă.

Spre necazul lui Giorgio, Giovanna apăru tot singură la biserica din Sasca în ziua aceea frumoasă de vară. Asortase o rochie mov-pal, simplă dar elegantă, la tenul ei măsliniu și avea flori mov în păr.

-S-a logodit cu omul invizibil, observă Giorgio. Dacă și la nuntă e tot singură, biata de ea…

Apoi toată agitația și zgomotele se stinseră brusc. Toți ochii erau ațintiți spre cele două perechi care-și făcuseră apariția la intrarea în biserică. Lucrezia, cu privirile înlăcrimate, își conducea fiul către altar vizibil emoționată. Peruggio arăta incredibil în costumul alb care-i punea în evidență chipul frumos, palid, și părul negru ca noaptea. Purta tot o cămașă roșie, ca și la ceremonia civilă, numai că acum părea încă și mai strălucitor, și mai ireal de frumos.

Perechea care venea în urma lor îți tăia răsuflarea: Iustin Dumitrescu își ținea fata de mână. Dădea impresia că o reține cumva pe Pământ, pentru că Serafina părea gata să se ridice în văzduh și să plutească de fericire, la propriu. Serafina purta o rochie lungă, albă, cu poalele brodate: un imens buchet de maci roșii

atrăgea toate privirile. Deasupra florilor fuseseră brodați doi fluturi multicolori, zburând grațios. În mâinile înmănușate ale Serafinei se găsea un buchet din spice de grâu, între care fuseseră strecurate flori de mătase: margarete sălbatice, cicoare albastră, dar mai ales maci de câmp – o mulțime de maci roșii, mai frumoși și mai potriviți în mica biserică de țară decât orice buchet pretențios de orhidee. Părul lung și arămiu al Serafinei fusese strâns în coc. Nu purta voal, ci doar o cunună de maci, cicoare și margarete care susțineau buclele ei aranjate cam rebel. Iustin și Lucrezia făcură câțiva pași în urmă, iar nașii, Giorgio și Marina, alunecară discret în spatele tinerilor. Mâna lui Peruggio o căută pe cea a Serafinei și slujba începu.

În bunul ei stil hotărât, Serafina nu vărsă nici o lacrimă la propria ei nuntă. Totuși Giovanna, care stătea în apropierea nașilor, surprinse o ciudățenie: o privire ca de oțel a miresei îndreptată spre un punct fix, aflat deasupra capetelor. Giovanna privi într-acolo, știind că nu va vedea nimic. Dar avea o stranie senzație de deja-vu – scena de la decernarea premiilor Nobel se repeta până în cele mai mici detalii. Atunci însă avusese o explicație: Serafinei i se păruse că zărește ochii lui Peruggio privind-o, dar acum Peruggio era lângă ea, îmbujorat de emoție și topit de fericire. La cine privea Serafina în înaltul bolții?

Mâna Serafinei se strânse în mâna lui Peruggio. Acesta își întoarse încetișor capul spre ea, apoi, văzându-i privirea fixă, își îndreptă pentru câteva clipe ochii spre același punct pe care îl fixa și ea. Mâna lui o strânse delicat pe a ei și cei doi tineri își zâmbiră. Giovanna putea să jure că Peruggio murmurase ceva și Serafina înclinase capul ca o aprobare, dar totul i se păru o prostie și hotărî să se concentreze asupra rolului ei de domnișoară de onoare. Se gândi o clipă să-l întrebe pe Ulrich ce semnificație putea să aibă gestul mirilor, dar apoi își zise că nu e momentul și locul să-și lase mintea să rătăcească și nici corpul să jinduiască după vampir – va avea toată noaptea la dispoziție pentru asta.

Micul alai străbătu călare pe căluți de munte drumul până la casa izolată de pe deal, din pricina bunicii Serafinei şi a naşilor care nu erau chiar încântaţi de cele trei ore de urcuş. Serafina şi Peruggio înfruntară râzând drumul pe jos, urmaţi de Giovanna şi de cei trei

copii ai naşilor care, scăpaţi de atmosfera solemnă din biserică, se simțeau ca la picnic.

Și petrecerea chiar părea un picnic: peluza tunsă scurt și proaspăt greblată te invita să stai pe iarbă, deși din casă fuseseră aduse destule scaune pentru toată lumea. Mirii abia se atinseră de mâncare, dar dansară neobosiți până seara târziu. Peruggio n-a abandonă pe mireasă decât ca să poată dansa cu mama Serafinei și apoi cu Giovanna.

-Sărmana fată, remarcă Giorgio fără pic de răutate, e tot singură.

Giorgio, a cărui soție dansa în acel moment cu Iustin Dumitrescu, se ivi în fața Giovannei și o invită la dans. Aceasta acceptă zâmbind, dar cu ochii pe micul ceas de mână spre care aruncase priviri piezișe toată după-amiaza.

-Ce-i, Giovanna, ai întâlnire?

-Da, râse aceasta, logodnicul meu mă așteaptă la zece seara și nu-i place dacă întârzii, pentru că el e mereu atât de punctual!

În curte se aprinseră puzderie de luminițe multicolore, agățate de uriașul brad argintiu care domina cu coroana lui impunătoare toată peluza. Giovanna deschise poarta și o porni încetișor, parcă furișându-se, spre cărarea care se pierdea în pădure. Giorgio fugi după ea.

-E noapte și întuneric, fată nebună, ce cauți în pădure la ora asta?

-Ce caut e treaba mea, răspunse Giovanna peste umăr și iuți pasul. Mă voi întoarce îndată, nu fiți îngrijorați.

Giorgio începu să alerge, dar fata dispăruse deja între copaci. Cum dracu' să nu fii îngrijorat? Cumpăni o clipă, apoi decise să se întoarcă în curte și să anunțe oaspeților plecarea Giovannei. Fata trebuia căutată, nu putea fi lăsată să plece astfel, oricât ar fi durut-o singurătatea și oricât de melancolică ar fi fost. Nu era frumos să vorbească chiar cu mirii, dar pe ei îi cunoștea cel mai bine, așa că Giorgio opri dansul avântat al Serafinei și al lui Peruggio și turui în viteză:

-Giovanna a plecat singură în pădure, am alergat după ea și n-am reușit s-o ajung din urmă. Trebuie să facem ceva!

Peruggio izbucni în râs, Serafina zâmbi liniștitor și vorbi calmă:

-Nu-ți face griji, Giorgio, Giovanna nu era singură deloc. Logodnicul ei o aștepta printre copaci și vor apărea amândoi în câteva minute, crede-mă.

Giorgio se îndepărtă neîncrezător – pe el nimeni nu-l putea duce cu zăhărelul! Ieși pe poartă și se postă în apropierea gardului curții, scrutând din ochi întunericul tot mai dens.

-Sper să nu apară chiar lângă casă, murmură Serafina la urechea lui Peruggio. I-am spus lui Ulrich să fie precaut, cu un individ așa de curios ca Giorgio prin preajmă.

-Nu fii îngrijorată, doar face asta de cinci secole încheiate, o liniști Peruggio.

Apoi se opri din dans și o răsuci cu fața spre pădure. Serafina văzu deîndată comicul situației și începu să râdă: Giorgio se rezemase de gard privind cărarea care se pierdea în pădure, unde strălucirea verzuie a licuricilor devenea tot mai vizibilă pe măsură ce se lăsa întunericul. Rămăsese cu ochii fixați la drum, fără să mai privească în jur, iar din spatele lui se apropiau, neauziți, doi tineri. Rochia albă, lungă a Giovannei strălucea în noapte, la fel ca și părul auriu al lui Ulrich. Giorgio tresări violent arunci când simți o mână pe umăr. Giovanna îl întoarse râzând cu fața spre ea. În lumina slabă a înserării trăsăturile lui Giorgio nu se mai vedeau de la distanță, dar după chicotelile Giovannei, Serafina deduse că Giorgio arăta ca un idiot.

-Giorgio, el e logodnicul meu, Ulrich, ciripi fericită Giovanna. Ulrich, el e Giorgio, coleg cu mine la institut de niște ani buni.

-Mă bucur să te cunosc în sfârșit, zise Ulrich cu vocea lui calmă și rece.

Apoi cei doi bărbați își strânseră mâinile. Mâna lui Ulrich era fermă și foarte rece, chiar și prin mănușa fină, din piele de căprioară, pe care o purta. Giorgio, care se dăduse peste cap să arate cât mai bine, se simți pe dată mizerabil în fața acestei frumuseți blonde. Ulrich era zdrobitor de distins – se îmbrăcase în frac, ca domnii din filmele de odinioară, purta pantofi de lac negru și se mișca impecabil și plin de naturalețe în această costumație pretențioasă.

„Scriitor pe naiba” gândi Giorgio. „Sigur e actor – în ținuta asta ar putea oricând să urce pe scenă”. Intrară în curte, unde toată lumea, inclusiv mirii, se adună pe dată în jurul lor.

Giorgio profită de curtea luminată ca să-l ia mai bine la ochi pe Ulrich. Acesta purta o cămașă mov-pal de mătase și papion negru. „Enervant de elegant”, îl caracteriză Giorgio. Apoi privirile îi fugiră spre Giovanna. Hotărât lucru, ea și Ulrich se potriveau, pentru că Giovanna era la fel de distinsă. Rochia ei albă semăna mult cu cea a miresei, numai că spre poale se colora discret în mov-pal. În jurul decolteului, rochia avea o broderie cu violete, flori pe care fata le purta și în păr, și în buchetul din mână.. Preferința cuplului pentru diversele nuanțe de mov se explica prin asocierea cu culoarea ochilor lui Ulrich – un mov intens, așa cum Giorgio nu mai văzuse niciodată.

-Îmi pare foarte rău că n-am putut să sosesc decât acum, se scuză Ulrich. Sper că Giovanna a filmat totul azi-dimineață, la biserică.

-Nenea a venit prin aer, nenea a zburat prin aer, țipă încântat fiul cel mic al nașilor, țopăind în jurul nou-veniților.

-Giorgio, du copiii la culcare, ordonă Marina. E trecut de ora zece, sunt obosiți și au început să spună numai prostii.

Giorgio se supuse fără crâcnire. Când trecu pe lângă Peruggio, îi șopti.

-Ai grijă cum îți obișnuiești nevasta, altfel cei mici îți vor mânca sufletul!

Peruggio râse și nu răspunse. Apoi Ulrich făcu ceva de modă veche: invită toate femeile, pe rând, la vals, începând cu cea mai în vârstă.

-Dragule, mă chinuiesc cu reumatismul, protestă bunica Serafinei.

-Lasă, frumoaso, cu mine vei dansa fără probleme.

Serafina privi amuzată ciudatul cuplu. Nu-i va spune niciodată Giovannei că, în urmă cu șaizeci de ani, Ulrich suspinase după bunica ei – Giovanna era prea bună la suflet ca să simtă astfel ghimpele geloziei.

-Valsezi foarte bine, îi strecură Serafina în ureche lui Ulrich.

-Nu mă dau în vânt după astfel de dansuri de ultima modă – stai să vezi când voi ajunge la ceva drăguț de pe vremea mea!

Apoi luă din poșeta mică a Giovannei, brodată cu mărgele albe și mov, un CD. În curte se răspândiră acordurile stranii ale muzicii

medievale..

-Un menuet, iubito? întrebă Ulrich înclinându-se adânc în fața Giovannei. Aceasta făcu o reverență apoi, în aplauzele celor prezenți, începură să se învârtă unul în jurul celuilalt, cu pași mici și grațioși.

-Sigur e actor, bombăni Giorgio. În toate filmele cu muschetari pe care le-am văzut în copilărie, la curte se dansa așa.

După miezul nopții petrecăreții se retraseră în sufragerie, iar de acolo prin camerele lor. Bunica și părinții Serafinei, urmați de Lucrezia, părăsiră primii ringul de dans luminat. Numai trei perechi rămaseră să înfrunte răcoarea nopții: mirii, Ulrich cu Giovanna și Giorgio cu Marina. Aceasta din urmă trăgea într-una de Giorgio:

-Bărbate, hai la culcare. Tinerii ăștia pleacă de dimineață în voiaj de nuntă, lasă-i să se odihnească și ei un pic.

Giorgio însă nu se lăsa dus așa de ușor – îl fascina Ulrich și voia în continuu să-i pună întrebări, dar Ulrich avea rara abilitate de a conversa zâmbind fără să se lase încolțit și fără să spună nimic, de fapt. Asta până când privirea lui Giorgio întâlni ochii liliachii și el simți deodată că-l pălește o nevoie de somn irezistibilă. După plecarea nașilor, Ulrich le făcu discret cu ochiul mirilor și Giovannei.

-Curiozitatea e bună, dar în doze mici. De dimineață se vor trezi cu toții fără să aibă habar că eu i-am trimis la culcare.

-Nu ți-e sete? întrebă Peruggio.

-Nu, m-am pregătit desigur atent ca să pot veni la nunta voastră. Dar dacă ai ceva… bineînțeles că asta nu înseamnă să-mi oferi venele tale!

Râseră toți patru, apoi Peruggio coborî în pivniță, de unde reveni cu un păhărel plin cu un lichid gros și roșu. Ulrich îl gustă precaut, apoi se linse pe buze.

-E delicios. Pe cine ai ucis pentru asta?

-Nu am ucis, răspunse Peruggio. Dar dacă îți place atât de mult, mai ia un pahar.

-Nu refuz, e irezistibil de bun, zise vampirul.

Peruggio aduse din beci o sticlă închisă la culoare, din care mai turnă lichid în paharul lui Ulrich. Acesta îl dădu pe gât dintr-o sorbitură.

-Oh, bietul om căruia îi aparține așa o bunătate va avea zile grele dacă voi descoperi cine este. Deși…ia stai! Nu mi s-a întâmplat niciodată să nu aflu informații despre un om atunci când i-am băut sângele. Acum nu știu nimic. Să nu-mi spui că e…

-Ba da, exact ceea ce crezi. O variantă mult îmbunătățită a extractului proteic de ciuperci. Dacă tot am stat câteva luni pe-acasă, de ce să nu fac ceva util între timp?

-Și tu te dai drept om?

-Ce vrei să insinuezi? întrebă curios Peruggio.

-Nimic, decât că ești prea dezghețat la minte ca să fii om, iar soția ta, de când am învățat-o să se bată, m-a surprins prin agilitatea ei cu totul ieșită din comun. Spune-mi, ți se pare normal să-ți păstrezi amintirile din existența ta anterioară?

-Nu toți cei care se reincarnează pățesc așa? Ochii lui Peruggio se rotunjiră de mirare.

-Oamenilor obișnuiți sigur nu li se întâmplă asta, altfel n-ar repeta la infinit aceleași greșeli, preciză Ulrich.

-Poate mă lămurește cineva și pe mine ce a fost cu scena din biserică, de dimineață, făcu Giovanna.

Serafina se împurpură.

-Vai de mine, era atât de vizibil?

-Nu, dacă n-ar fi semănat prea tare cu ce s-a întâmplat acum câțiva ani la decernarea premiilor Nobel, știi tu, când te uitai fix la reflectorul din tavan și mi-ai spus că ai văzut ochii argintii ai lui Peruggio ațintiți asupra ta.

-Și chiar i-a văzut, întări Peruggio, pentru că și eu am văzut-o pe ea. Numai că acum stăteam lângă ea, iar ochii mei nu mai sunt argintii, ci cât se poate de negri.

-Și totuși, ce ați văzut amândoi la biserică? vru să știe Giovanna.

-Niște ochi care ne priveau, cu irisurile înconjurate de un cerc argintiu, lămuri Serafina.

-Irisurile erau negre și parcă zâmbeau spre noi, iar persona care ne privea o făcea din spatele unui soi de văl subțire, albastru-turcoaz, adăugă Peruggio.

-Exact ce credeam și eu, șopti Ulrich astfel încât numai el să poată auzi ceea ce spusese. Ea a fost, asta-i sigur!

Apoi vampirul găsi mai prudent să schimbe subiectul.
-Deci plecați de dimineață – peste câteva ore, nu?
-Așa e, ne conformăm tradiției de a lăsa în urmă casa părintească și oaspeții și de-a colinda lumea numai noi doi, într-un voiaj romantic. Bunica va sta aici până la întoarcerea noastră. Vă pot ruga pe voi s-o ajutați să aibă grijă de casă?
-Desigur! Întâi voi seca invitații de sânge, începând cu nașii voștri, apoi le voi îngropa cadavrele în curtea voastră, iar în final voi tunde și voi nivela frumos gazonul.
-Zău, Ulrich, făcu Giovanna, ești serios?
-Nu vă faceți griji, interveni Peruggio. Giorgio, Marina și mama mea stau numai câteva zile pe aici, restul sunt de-ai casei și bănuiesc că știu cu toții cum stă treaba cu noi.
-Negreșit, confirmă Serafina.
Ulrich surâse nostalgic.
-Mulțumesc. Nu e prea frumos să spun asta, dar sunt un pic invidios pe voi.
-Pot vampirii cunoaște acest sentiment omenesc?
-Giovanna, nu mai fii atât de curioasă! Sigur că pot! Dacă suntem prin definiție creaturi ale întunericului, înseamnă că invidia, perfidia, ipocrizia, trufia, nepăsarea, lăcomia și alte rele, toate ne caracterizează în primul rând pe noi.
Giovanna își petrecu un braț pe după mijlocul lui.
-Uri, asta este o prostie fenomenală. Nu am constatat la tine nici una dintre aceste trăsături urâte de caracter.
-Nu avem nici suflet, iar inima noastră nu bate…
-Da, și trebuia de mult să mă ucizi și să-mi bei sângele!
-Sunt totuși un fiu al întunericului, suspină Ulrich.
-Iar eu am fost un fiu al luminii și acum nu mai sunt. Crezi că s-a schimbat ceva de atunci? Nu mai citesc gânduri, nu mai apar și dispar din senin, nu mai stăpânesc mintea oamenilor, dar toate astea nu-mi lipsesc deloc. Nu sunt decât lucruri care au ținut cumva de exteriorul meu, ca o haină pe care o dezbraci. În interior am rămas același – o iubesc pe Serafina tot așa cum am iubit-o atunci, am aceleași sentimente, aceiași prieteni, îmi plac sau detest aceleași lucruri. Care e diferența? Faptul că nu mai sunt atât de puternic? Mi-a trebuit, e drept, ceva vreme ca să mă obișnuiesc cu asta, dar mi-

am dat seama că puterea nu contează. Nu ea m-a făcut fericit, nu ea m-a făcut să mă simt împlinit, ci dragostea. Am avut o misiune – am distrus o lume și mi-am răzbunat strămoșii. Credeți că asta m-a transformat într-un erou în proprii mei ochi? Nu, în nici un caz. Adevărata mulțumire am simțit-o doar atunci când iubita mea s-a abandonat cu totul în brațele mele și a fost a mea. În clipa aceea am realizat că viața mea are cu adevărat un sens și toate acțiunile mele teribile de până atunci au părut neînsemnate. Eu nu pot să cred că pentru tine e altfel. Poate că ai devenit o creatură a întunericului, dar în sinea ta ești același băiat blond, simpatic și bun la suflet, care a pornit acum aproape cinci sute de ani din Nurnberg, ca să repare orologii de biserică.

Tăcură cu toții. Peruggio nu vorbise niciodată cu atâta lume despre transformările prin care trecuse – până și în fața Serafinei aborda de obicei subiectul cu oarecare jenă.

-Încă ne mai invidiezi? întrebă într-un târziu Serafina.

-Bănuiesc că veți face plajă pe un vapor luxos sau la țărmul mării. De asta vă invidiez, nu din altă cauză. Îmi place când Giovanna face plajă - bronzul o prinde bine și pielea ei miroase amețitor după aceea, a vară și a flori. Dar eu nu voi putea s-o însoțesc niciodată, pentru că m-aș transforma într-un fuior de fum pe care l-ar risipi vântul. Părul meu auriu de care mama era foarte mândră în copilărie nu va reflecta în veci decât razele lunii, nu ale soarelui. Uneori mi se pare că puterea și existența eternă au un preț prea greu de plătit, dar nu eu am ales astfel și nici nu pot să fac ceva ca să schimb lucrurile.

În curte melancolia plutea în aer. Serafina ridică o mână și mângâie obrazul rece al lui Ulrich.

-Uri, nu fii trist din pricina a ceva ce nu poți schimba. Giovanna e a ta și va fi a ta peste secole, oare nu e o bogăție imensă ceea ce posezi?

-Ai dreptate, ar trebui să mă bucur de ce am. Ciudat…vampirii nu prea cunosc bucuria, dar tu totuși ai dreptate. Mă voi obișnui cu asta…

-Sunt aici ca să te ajut, râse Giovanna.

Ulrich ridică ochii săi frumoși, mov-închis, spre cer.

-Peste o oră va începe să se lumineze. Mergeți și faceți-vă bagajele și drum bun în voiajul de nuntă. Bucurați-vă unul de celălalt și de tihnă atât cât veți avea parte de ea, pentru că acest timp al liniștii trece atât de repede!

-Ce vrei să spui cu asta? întrebă Peruggio.

-Păi, e simplu! Vom avea o mulțime de copii gălăgioși, care nu ne vor lăsa un moment de relaxare, bănuiesc.

Peruggio și Serafina râseră amândoi cu poftă.

-Ador să aud asta, iubito.

Nebăgat în seamă pentru moment, Ulrich făcu un pas în spate și șopti la urechea Giovannei:

-Ia-ți rămas bun de la prietenii tăi, poate că e pentru ultima oară că îi vezi așa, ca oameni. Nici măcar eu nu am habar ce se va întâmpla cu ei în voiajul acesta, dar poate să fie și o călătorie inițiatică, din acelea care te schimbă pentru totdeauna.

-E de rău?

-Nu știu, Giovanna, nu știu. Sunt vampir, nu cititor în stele!

Cap 48 Lumină în noapte

După o noapte mult prea scurtă, Iustin Dumitrescu se trezi la sunetul neplăcut al soneriei ceasului deșteptător.

-Plec, dragă, să duc copiii la aeroport, îi șopti soției care adormi din nou, instantaneu.

Se îmbrăcă repede și ieși pe coridor. De sub ușa tinerilor însurăței se strecura o rază de lumină. Iustin stătu o clipă, apoi bătu la ușă. Era ciudat cum, de acum încolo, va trebui să se obișnuiască să bată la ușa Serafinei – pentru prima oară avea senzația dureroasă că fiica lui pleacă definitiv, că aparține altcuiva.

-E deschis, se auzi dinăuntru vocea Serafinei.

Iustin intră jenat. Cum naiba arătase propria lui cameră cu treizeci de ani în urmă, după prima noapte cu nevastă-sa? Răvășită, desigur. Camera tinerilor era în cea mai perfectă ordine, numai rochia albă cu maci a Serafinei fusese așezată frumos de-a curmezișul patului.

-Voi n-ați dormit deloc?

-Deloc, răspunse Peruggio râzând. Am urcat acum o jumătate de oră, până atunci am petrecut în curte cu Ulrich și cu Giovanna, iar apoi ne-am apucat de împachetat pentru drum.

-Și prima voastră noapte romantică?

-Unii preferă lumina zilei, lămuri Serafina roșind. Și curtea plină cu maci, dacă mă-nțelegi ce vreau să zic.

Dumitrescu aruncă o privire broderiei de pe rochia de mireasă. Nu știa dacă se cade să izbucnească în râs de față cu fie-sa, dar apoi nu se mai putu abține.

-Hm, în curte la soare…un adevărat fiu al luminii, mormăi trecând pe lângă Peruggio.

-Greșești, zise acesta. Numai un om, dar cel mai fericit om de pe fața pământului.

-Asta mă liniștește. Să aveți grijă de voi, da?

-O voi păzi ca pe lumina ochilor. Ea e acum soarele meu!

Peruggio își trecu o mână pe după mijlocul Serafinei și îi luă valiza. Coborâră scara care ducea în sufragerie, încercând să nu facă zgomot, pentru că oaspeții casei dormeau încă. Numai bunica îi aștepta la baza treptelor.

-Să aveți grijă de voi!

-Asta le-am spus și eu, mamă! Sigur că vor avea!

Dar bătrâna, după ce-și îmbrățișă nepoata, îl strânse în brațe pe Peruggio și-i șopti la ureche:

-Fiule, mai ții minte ce ți-am spus odată, de mult? Îndrăznește să fii tu însuți în orice împrejurare și ascultă-ți glasul inimii tale.

-Nu am uitat, murmură Peruggio. Așa voi face!

Apoi Iustin îi grăbi să plece: avionul nu stătea după ei! O luară pe jos până la Lacul Dracului. Acolo îi aștepta mașina lor, pe care o mână iscusită o împodobise cu panglici și flori.

-Giovanna, bănuiesc, râse Serafina.

-Nu fii atât de sigură. Ulrich e un băiat tare sensibil! Uneori mi-e milă de soarta lui și aș vrea să-l ajut, dar…

-Știu – legile firii sunt aspre iar tu nu ești decât un om.

-E mult, mult mai bine așa, concluzionă Iustin Dumitrescu. De unde să știu că n-ai fi făcut-o pe fiica mea scrum, cu tot focul acela care înainte izvora din tine?

-Ai dreptate, e mai bine așa, recunoscu Peruggio.

Apoi mașina porni prin hârtoape până la Sasca, iar de acolo pe drum întins până la Timișoara, la aeroport. Dumitrescu își conduse fiica și ginerele până la terminalul de îmbarcare.

-Nu fii trist, tati, zise la despărțire Serafina mângâindu-l pe obraz. Am mai plecat de acasă de atâtea ori!

-Da, dar acum simt că e altceva. Ți-ai luat și inima cu tine, și ea pleacă cu el.

-Tu ești cel care face cea mai bună afacere, lămuri Peruggio situația. Ți-ai câștigat un fiu și dacă ai prea mult timp liber și te plictisești, poate vei avea cândva și niște nepoței de crescut.

-Contez pe tine pentru asta, răspunse Iustin izbucnind în râs.

Avionul decolă și aeroportul, apoi orașul întreg, se pierdură în ceața depărtărilor. Serafina și Peruggio lunecară unul în brațele celuilalt, hotărâți să recupereze somnul pierdut.

Următoarele ore se dovediră o alergătură sufocantă între avioane și aeroporturi, întreruptă de câte un pui de somn pe durata zborului. A doua zi de dimineață, tinerii se amestecau deja în grupul de turiști gălăgioși care se plimba printre ruinele templelor romane de la Baalbek. Atmosfera se schimbase de la vizita lor anterioară: nu mai mirosea a praf de pușcă, nu mai erau bande ostile cu mitraliere, iar singurele zgomote care se auzeau erau comentariile entuziaste ale turiștilor, în toate limbile pământului. Bineînțeles, japonezii dominau prin număr și păreau cu toții antrenați într-un uriaș concurs de fotografiat. Peruggio și Serafina fotografiară și ei în voie, luând acele imagini pe care plecarea lor precipitată, la prima vizită, îi împiedicase să le imortalizeze.

-…iar ceea ce aveți sub picioarele voastre e cea mai mare piatră extrasă dintr-o carieră și prelucrată vreodată de om, explica un ghid în engleză unui grup de curioși. Ar fi trebuit probabil să fie folosită la construcția unui templu roman, dar presupunerea arheologilor este că aparține unei civilizații mult mai vechi, ale cărei temple se aflau în acest loc, în ruine, la data cuceririi romane.

-Oare de ce mi se pare cunoscută lespedea aia? șușoti Peruggio la urechea Serafinei. Apoi o ridică în brațe și începu să se învârtă cu ea pe uriașa piatră.

-Păi, n-ar trebui să ți se pară! Ulrich cel puțin asta spunea.

Înaintară astfel către mijlocul lespezii, unde Peruggio o lăsă pe Serafina să-i coboare din brațe. Chipul său frumos părea vizibil tulburat.

-Pe undeva prin zona asta era scara, nu?

-Așa cred, răspunse Serafina. Iubitule, te simți bine?

-Desigur, doar că…nu, n-am nimic.

-Bine, nici eu n-am obiceiuri de nevastă cicălitoare, așa că nu te voi descoase. Mă mulțumesc să cred că te gândeai cu regret la amantele pe care le-ai avut înaintea nunții noastre.

-Iubito, ce vorbe sunt astea? Ochii lui Peruggio se înroșiră brusc – lupta cu plânsul. Știi bine că ești prima femeie din viața mea și că vei fi și ultima, chiar dacă aș trăi, așa ca Ulrich, o eternitate.

Mâna Serafinei îi mângâia obrazul.

-Știu, prostuțule, dar mai știu și că nu-ți e deloc ușor, cu amintirile pe care le ai. Ne-am luat ca să ne ajutăm unul pe celălalt la bine și la rău, iar eu văd că ceva nu e în ordine și nu știu cum să te ajut.

Peruggio o trase după el pe un colț al lespezii, se așeză pe jos, iar Serafina i se cuibări în brațe. Apoi el îi șopti la ureche, abia auzit:

-Când ne-am aflam deasupra intrării aceleia subterane…știi… am văzut ceva, așa cum vedeam…altădată. O mână albă și fină de femeie – avea un cuțit și cu el își rănea încheietura mâinii, lăsând să-i picure sângele argintiu într-un vas de piatră. Apoi și-a scos florile din păr, le-a strâns într-un buchet și le-a pus cu codițele în vas. Când a făcut asta, i-am putut vedea fața: avea ochii negri și părul ca aurul.

-Ariana, murmură Serafina.

-Da, Ariana. Am recunoscut-o după mână, purta pe inelar clepsidra pe jumătate albă și pe jumătate neagră.

Serafina rămase pe gânduri.

-Iubitule, am o curiozitate…de fapt două.

-Da? Te ascult.

-Păi…mă tot întrebam cum putea cineva cu sângele argintiu să roșească așa cum făceai tu uneori? Ulrich știu sigur că se îmbujorează cu fond de ten și farduri.

-Eu am fost întotdeauna într-o oarecare măsură om și am avut o componentă umană, roșie, în sânge. Iar adevărații fii ai luminii – ei

nu știu cum făceau. Cred că asta e cu adevărat magie. Și a doua întrebare?

-Mi-am tot pus problema, în acești șapte ani, ce s-a întâmplat cu moștenirea ta de familie.

-A, asta…Cartea Străbunilor și Cartea Mediatorului sunt la tine.

-Știu, zise Serafina. Le-am citit.

-Le-ai citit? Nu credeam că oamenii pot citi așa ceva, mai ales Cartea Mediatorului. Dar la tine nimic nu ar trebui să mă mire. Cât despre cele două clepsidre, după ce am distrus în Siberia nava „zeilor", ele au devenit complet negre, pentru că nu mai dispuneam de energia fiilor luminii. Așa că le-am pus la loc în caseta din biblioteca de acasă și stau acolo până în ziua de azi. Probabil acum sunt periculoase pentru mine, cum au fost periculoase și pentru mama. Așa că după ce m-am întors le-am lăsat acolo. Sunt tot negre ca onixul și-acum și probabil așa vor rămâne. Cât despre triskell…

Peruggio căută ceva în buzunarul pantalonilor și scoase medalionul înconjurat de cercul său argintiu-strălucitor, agățat pe un lanț. Serafina privi hipnotizată lucirea aceea malefică, nepământeană.

-E cel original?

-Da, este „arma zeilor". Acum nu mai avem nevoie de el și ar fi periculos ca un astfel de obiect să se afle la îndemâna oricui, mai ales lângă Cartea Mediatorului, în care se găsește blestemul. Așa că l-am adus cu mine ca să-l fac pierdut. A venit dintr-o altă lume și se va întoarce într-o altă lume, în legendă, acolo unde nu mai poate face nici rău, nici bine…

Serafina își puse capul pe pieptul lui Peruggio.

-Ador să am lângă mine un bărbat atât de înțelept!

Din Liban un vapor îi duse, peste Mediterana, în Egipt. Călătoria era exact cum spusese Ulrich: o succesiune de momente încântătoare la bord, cu multă plajă în șezlonguri, pe punte. Până și de paloarea lui Peruggio se prinse un bronz sănătos, deși era destul de ciudat că cineva cu pielea atât de albă se bronza frumos, fără să se ardă. După vizita la piramide și la Sfinx, după ziua petrecută în

bazarul din Cairo, coborâră cu vaporul la templele de la Teba. Plutirea lină pe Nil era mult mai plăcută decât zborul sufocant de odinioară întru-un avion încins, deasupra Saharei. Nimeni nu-i mai grăbea, iar serile pe punte și nopțile petrecute în cabina de lux se dovediră de poveste. Peruggio făcu astfel ca nimic să nu lipsească dintr-un adevărat voiaj de nuntă – nici cina la lumina lumânărilor, nici patul cu baldachin, presărat cu petale de trandafiri roșii, nici baia în bazinul cu spumă parfumată, cu opaițe arzând în jur, pline de uleiuri frumos mirositoare. Într-una din zile, Peruggio se trezi plângându-se de durere de cap și de vise confuze, din care însă – zicea el – nu-și mai amintea nimic. Din clipa aceea, Serafina hotărî să verifice ea însăși că toate buchetele de flori fuseseră scoase din dormitor cu ore întregi înainte de a merge la culcare. Peruggio admise că durerea putea să fie din cauza aromelor prea puternice, dar Serafinei durerea aceea insistentă și greu de suportat, care-l făcu să zacă în cabină toată ziua, îi aduse aminte de chinurile prin care el trecuse în adolescență. Îi luă capul în poală și-și petrecu întreaga noapte cu mâinile în părul lui, făcându-i masaj, iar dimineața Peruggio declară că se simte deja foarte bine.

Vizita la templul din Karnak evoca o amintire dintre cele mai plăcute, pe care o retrăiră cu intensitate înzecită. În amintirea primului sărut, Peruggio rezervase din nou o vizită privată și o sărută în fața tuturor celor 134 de coloane uriașe, de fiecare dată cu aceeași pasiune ca prima oară. Serafina bombăni că, la măreția faraonilor, o sală cu câteva mii de coloane ar fi fost mult mai potrivită. Înaintea celor două coloane de care se folosiseră cândva ca să descifreze scrierea complicată a fiilor luminii, Peruggio se plânse iarăși de durere de cap, dar Serafina cunoștea deja leacul: se lăsă în jos, alunecând ghemuită până la baza coloanei, îi luă în poală capul și-și trecu degetele tot mai experimentate prin părul lui, masându-l delicat. Peruggio se simți pe dată mai bine, dar Serafina începu să simtă îngrijorare față de stările ciudate ale soțului ei. Nu-l îngrijea ea cu destulă dragoste? El râse și declară ipoteza ei „trăsnită”. Probabil soarele fusese prea fierbinte, era timpul să plece în nordul Franței, acolo unde vara era mult mai plăcută, fără zile caniculare.

Bretania e un loc frumos vara, atunci când veșnicele ploi specifice peninsulei dintre Atlantic și Marea Mânecii devin mai scurte și mai puțin sâcâitoare. Pădurea de la Broceliande arăta acum cu totul altfel decât o văzuseră tinerii toamna târziu, cu aproape opt ani în urmă. Locurile pulsau de viață: pe potecile din pădure lumea se plimba călare pe ponei, în fântâna lui Merlin turiștii aruncau monede în speranța reîntoarcerii, copii alergau și se ascundeau pe după megaliți, iar pe băncile care înconjurau Lacul Zânelor, familii întregi ieșiseră la picnic.

-E ciudat cât de mult se pot schimba locurile de la un anotimp la altul, medită Serafina. Am văzut pădurea aceasta toamna, printre cețuri și frunze galbene și părea un loc al făpturilor supranaturale și al magiei. Acum e un loc al oamenilor și seamănă mai degrabă cu un parc extrem de întins.

-Cele două lumi s-au suprapus întotdeauna, o lămuri Peruggio. Atât că lumea magică poate pătrunde în lumea oamenilor, dar invers nu. Noi nu vedem făpturile acelea, deși probabil ele sunt tot aici – data trecută le-ai văzut prin ochii mei, iar eu nu eram om.

Serafina zâmbi.

-În cazul ăsta, mă lipsesc bucuroasă de vederea lor, dacă te pot vedea pe tine. Asta îmi ajunge!

Apoi, ca toate perechile aflate pe acolo, își găsiră o bancă liberă aproape de luciul apei, iar Serafina scoase din coșul de picnic două șervețele în carouri albe și roșii, două sandvișuri și se apucară să mănânce. Peruggio nu era un pofticios, dar natura lui umană îi cerea să se hrănească cu mâncare, nu cu lumină solară, așa încât, după drumul lung străbătut pe jos prin pădure, nu refuza bunătățile din coșul Serafinei. După ce își potoliră foamea, părăsiră șirul de bănci plin de lume și porniră mână în mână de-a lungul conturului lacului. Peruggio se așeză pe malul apei, iar Serafina veni în brațele lui.

-Fiecare lucru la timpul său, murmură Peruggio. Cât adevăr au spus ființele acelea, când le-am întrebat despre viitorul nostru. Și-acum timpul acela a sosit – cel mai frumos timp dintre toate. Nu mi-aș fi închipuit, când am venit pentru prima oară aici cu tine, prin câte voi trece până să mă pot întoarce aici și câte va trebui să îndur până să fii a mea. Dar dacă aș fi știut, aș fi procedat la fel. Acum însă e

vremea să mă despart de trecutul acela dureros și să nu mă gândesc decât la noi doi și la viața noastră.

Spunând acestea, scoase din buzunar triskellul pe lanțul său argintiu și îl lăsă lin să alunece sub apele adânci și întunecate ale lacului.

-Crezi că ei…știu?

-Dacă noi nu le putem vedea, fii sigură că făpturile eterice, de dincolo, ne pot vedea pe noi. Cred că se bucură, pentru că în mod sigur au recunoscut un adevărat obiect încărcat cu magie.

Serafina își privi soțul cu un aer serios.

-Iubito, asta e cea mai bună soluție. Arma zeilor s-a întors în lumea lor, acolo unde nimeni nu o mai poate ajunge. Nici un om n-ar avea puterea s-o folosească și ceea ce a fost ea menită să distrugă, a fost distrus. Vremea războiului a trecut, acum e vremea iubirii. Ca să poți fi cu adevărat fericită, uneori trebuie să-ți impui să nu privești în urmă…

Serafina înlemni.

-Dragule, exact asta îmi spuneam și eu… și cu aceleași cuvinte. Citești cumva din nou în mințile oamenilor?

-Asta este exclus, iubito, nu sunt decât un om. Uite!

Îi arătă pe braț câteva dungi roșii, lăsate de ramurile care îl zgâriaseră pe când se plimbau prin pădure.

-Dar tu ești atât de expresivă, chiar și când nu vorbești, iar noi ne iubim atât de mult că ne putem înțelege și fără cuvinte, ăsta e tot secretul.

Serafina ar fi vrut să creadă ce auzea. Da, se iubeau enorm, dar și bunica se iubise cu bunicul cu pasiune, mai bine de o jumătate de secol, și tot trebuiseră să vorbească unul cu celălalt, ba chiar să strige, mai ales în ultimii ani de viață ai bunicului, când acesta își cam pierduse auzul.

-Relaxează-te, iubito, și nu mai fii îngrijorată. Nu i-am promis eu bunicii tale că voi avea grijă de tine?

Ciudat… îi promisese același lucru și lui Iustin, dar de ce el amintea tocmai de bunica? Serafina chiar voia să se relaxeze și, ca să facă acest lucru temeinic, își îngropă fața în albul cămășii lui imaculate, inspirându-i parfumul care îi trezea întotdeauna simțurile.

Telefonul țârâi strident în camera liniștită. Peruggio duse receptorul la ureche, în timp ce Serafina își ridică fața de pe pieptul lui și deschise ochii somnoroși.

-Cine naiba sună la ora asta? Nu e decât zece dimineața și mai aveam chef să dorm!

Era recepția hotelului. Nici unul din ei nu-și luase telefonul mobil în voiajul de nuntă, dar cineva totuși îi găsise.

-Familia Sorriente? întrebă centralista. Aveți o convorbire internațională pe fir – cineva din Italia. Vă fac legătura?

-Da, mulțumesc! Dacă e Giorgio și nu se descurcă la institut, îl dau pe mâna lui Ulrich să-l mănânce, glumi Peruggio în șoaptă.

-Nu e Giorgio, a mai condus institutul singur de multe ori și s-a descurcat de minune. Nu e așa pămpălău cum pare, comentă Serafina care se trezise de-a binelea.

Avea dreptate – nu era Giorgio.

-E redactorul-șef pentru Italia de la National Geographic, zise Peruggio îndepărtând receptorul telefonului de la buze.

-Interesant, vreau să aud și eu!

Peruggio apăsă pe un buton și vocea de la celălalt capăt al firului se auzi în toată încăperea.

-Vă distrați bine acolo? Știi că articolul pe care mi l-ați trimis din Țara de Foc e în numărul viitor al revistei și o poză cu vulcani, de la voi, e pe copertă?

-Mulțumim, dar lasă vrăjeala și spune ce vrei!

Glasul deveni ezitant.

-Știu că sunteți în voiaj de nuntă și nu vreau să vă cer nimic dar...E un fenomen extrem de rar, ziarele vorbesc deja despre asta și n-am nici un om în zonă, iar voi sunteți foarte aproape...

-Dă-mi coordonatele și spune-mi despre ce e vorba, dar nu garantez nimic. Trebuie să mă înțeleg cu soția, dacă ea nu e de acord să mergem și să cercetăm zona, nu-ți iese nici un articol, nici dacă acolo ar coborî farfurii zburătoare și ar vorbi cu localnicii!

-Nu ești departe de adevăr! Știi că nu vă deranjez pentru fleacuri, așa că ia un creion și hârtie și notează coordonatele.

Serafina se îndepărtă de pieptul lui Peruggio, oftând, și porni în căutarea unei agende. Ochii lui Peruggio îi urmăreau strălucind

silueta perfectă, care se mișca prin cameră cu grație.

Vocea din telefon dictă două grupuri de cifre, pe care Serafina le notă în agendă.

-Longitudine și latitudine, murmură aceasta. Ce se întâmplă așa de spectaculos acolo?

-Voi unde sunteți? vru să știe vocea.

-Am survolat ieri Nazca.

-Exact cum mă gândeam și eu. Foarte bine, coordonatele pe care vi le-am dat sunt undeva între Nazca și Cuzco, pe un fel de câmp viran. Nu există decât câteva sate izolate în zonă. Acum fiți atenți: sătenii spun că de mai mult de o săptămână, în fiecare noapte, se văd lumini fantomatice pe cer, colorate, care se mișcă haotic, de parcă ar dansa. Li s-a spus că e vorba de reflectarea soarelui, după apus, pe formațiuni de nori lenticulari, numai că ieri un avion de linie a raportat același lucru și pilotul are treizeci de ani de experiență, deci e puțin probabil să se înșele. În plus zicea ceva de aparatele de bord care au luat-o cam razna. Ei, vi se pare tentant?

-Cine a vorbit de norii ăia lenticulari, n-are decât să-i mănânce, bombăni Serafina. Auzi, reflectarea soarelui! E iarnă în emisfera sudică, deștepților, și pe podișul înalt nu s-a mai arătat soarele de săptămâni în șir, iar pătura de nori e groasă și compactă. Nori lenticulari...hm, proști sunt unii! La Nazca a trebuit să zbor razant la sol ca să vedem ceva din desene, atât era de jos stratul de nori. Și mai e și ceață, poate aia e colorată și dansează peste capetele oamenilor...

-Deci vă învoiți să mergeți?

Serafina și Peruggio se priviră cu seriozitate, apoi Peruggio răspunse:

-Dacă ne-ai trimis la dracu-n praznic, să nu te miri cu ce ne vom întoarce! Dar roagă-te pentru noi, aici e o vreme așa mizeră că tocmai ne gândeam să revenim în Europa, unde măcar e vară, soare și cald.

-Bine, atunci contez pe voi. Sărutări de mână nevestei, din partea mea.

-Prefer s-o sărut din partea mea, râse Peruggio și puse receptorul în furcă.

Apoi se răsuci spre Serafina, care se ghemuise deja în pat lângă el.

-Poftim...cine ne-a pus să includem America de Sud în voiajul de nuntă? Știam că e iarnă aici și vreme urâtă, puteam să ne limităm la Liban, Egipt și nord-vestul Franței.

-Puteam, dar aici am găsit Cartea Străbunilor, observă cu justețe Serafina. Dacă tot am hotărât să pornim pe urmele amintirilor noastre, nu puteam ignora tocmai locurile astea.

-Aici ai dreptate, numai că...Am stabilit deja traseul prin Peru și am hotărât să mergem peste tot, numai în locul acela nu, unde mi s-a spus ce soartă i se pregătește Pământului. Amintirea aceea e prea dureroasă – ea a dus la toate întâmplările ulterioare, care ne-au ținut despărțiți timp de șapte ani. Noi suntem muritori, pentru noi anii ăștia pierduți contează, degeaba ne tot ia Ulrich peste picior pe tema asta.

-Crezi că acele coordonate...?

-Aș fi cu totul lipsit de intuiție dacă aș crede altfel. În mod sigur e același loc, zise Peruggio cu convingere.

-Bine, să mergem și să vedem. Numai că mi-e, sincer, cam frică, recunoscu Serafina. N-aș putea suporta să dăm iarăși peste cine știe ce extratereștri care mi te vor răpi pe încă șapte ani!

Speriată sau nu, se îmbrăcă repede și împachetară în viteză. În parcare îi aștepta un jeep, pe care agenția de închirieri, anunțată din vreme că e vorba de un voiaj de nuntă, îl împodobise cu baloane roșii în formă de inimioare, panglici roz și o bandă autocolantă, lată, reprezentând îngerași.

-Asta sigur le-a rămas de la Crăciun, bombănise Serafina, care opri în prima parcare, ca să scape de decor, „ca să nu latre toți câinii satelor după noi”, zisese ea. Peruggio știa bine că nu era amatoare de chestii roz, indiferent ce ar fi fost acestea, și nici inimioarele roșii nu erau pe placul ei. Așa că acum mașina îi aștepta în parcare având un aer respectabil și o culoare gri-șoarece care se confunda cu griul monoton al peisajului de iarnă. Era rândul Serafinei la șofat – Peruggio șofase cu o zi înainte și, după aprecierea ei, se descurcase excelent până și pe șoselele infernale din Peru, suspendate uneori între pereți de stâncă și prăpastie.

Dar acum peisajul nu avea nimic spectaculos: un podiș înalt, bătut de vânturi năprasnice, reci, cu o ceață care le ascundea munții

îndepărtați și, rareori, câte un sat ocolit de turiști chiar și vara.

-În atâta cenușiu, mi-ar fi bune luminile alea ale extratereștrilor, numai să aducă o pată de culoare, murmură Serafina. Ai un plan în caz că ei chiar au aterizat acolo?

-Fii serioasă, pe cine aș mai interesa, acum că sunt om?

-Pe mine, desigur, râse tânăra femeie făcându-i cu ochiul. Ba chiar foarte, foarte mult!

-Bunica ta a zis să fim noi înșine, în orice împrejurare. Se acceptă asta în loc de plan?

-Se acceptă, dar spune-mi pe unde s-o iau. Se despart trei drumuri, indicatoare nu văd pe nicăieri și nici peisajul nu mi se pare cunoscut, bănuiesc că din cauza ceții.

-Păi, ia-o înainte și vom vedea dacă ne îndepărtăm de coordonate sau nu!

Se îndepărtau – își dădură seama în jumătate de oră, iar Serafina trebui să întoarcă. Nici al doilea drum nu le purtă mai mult noroc, dar al treilea părea să fie cel bun.

-Măcar am găsit un sat și în sat un han decent, zise Peruggio vesel. Se întunecă repede și aș prefera să știu unde vom dormi la noapte, decât să rătăcim pe câmp. În plus, dacă e ceva adevărat cu luminile alea, ne putem da seama mai bine de la fereastra camerei, după apus.

Hanul era contrastant, în comparație cu hotelurile de lux în care își petrecuseră până atunci nopțile lunii de miere. Nu erau nici petale de trandafiri pe pat, nici băi aromate, ci o cameră simplă cu un pat mare și vechi de fier, un dulap, o masă cu două scaune desperecheate și o baie minusculă, cu duș, într-o firidă, a cărei ușă era mascată de o perdea pestriță. Dar era cald și bine după vântul rece de peste zi, iar ei erau împreună și asta conta cu adevărat.

-Aveți noroc să găsiți o cameră, zise hangiul. Până ieri a fost totul ocupat, dar azi-dimineață ne-au plecat ziariștii. Luminile alea sunt tot acolo, dar fac mai puțin spectacol decât în primele zile și au ajuns să nu mai intereseze oamenii.

-Le vedeți de multă vreme?

-O, da, să tot fie vreo zece zile!

-Și zgomote? Se aude ceva zgomot atunci când vedeți luminile? vru să știe Serafina.

-Nu, nimic, nu e nici un zgomot. Doar lumini, parcă dansează pe cer și parcă ne pătrund în case. Am auzit vorbindu-se de norii ăia, cum le-o fi zicând, dar oamenii spun că luminile parcă ar căuta ceva, prea se plimbă în lungul străzii principale, apoi de-a dreapta și de-a stânga ei, pe câmp.

-Și...le vedeți numai noaptea?

-Noaptea se văd mai bine, dar un băiat a fost pe câmp cu doi frați mai mici, acum câteva zile, și zice că le-a văzut pe la amiază. A mai zis ceva de un zid – voia să se ducă după lumini, dar a dat de un zid gros de ceață și – spunea el – nu a putut trece, așa că s-a întors. Nu l-a crezut nimeni – știți cum sunt copiii, mai exagerează ca să le dea lumea importanță.

-Mulțumim, răspunse politicos Serafina.

După ce hangiul se îndepărtă, își luară camera în primire și-și despachetară calabalâcul.

-Sunt sigură că băiatul ăla a spus adevărul, murmură Serafina. La noapte vom sta la geam și să vedem ce se întâmplă!

Stinseră lumina în cameră și se așezară în fața geamului, urmărind câmpul întunecat, pe care nu se zărea nici o mișcare și nu se simțea nici o prezență. Orele nopții se scurgeau pe neobservate – era ușor să ignori trecerea timpului în mijlocul mângâierilor și al sărutărilor, deși Serafina era tot mai îngrijorată: Peruggio se plângea iarăși de durere de cap, care devenea tot mai insistentă pe măsură ce noaptea se adâncea.

Apoi, brusc, după miezul nopții, o lumină mai puternică decât cea a unui reflector învălui camera cufundată în beznă. Alergară la geam și văzură lumina îndepărtându-se, în timp ce-și schimba culoarea în zeci de nuanțe de curcubeu. Sursa luminii era undeva sus pe cer, deasupra satului, și o urmăriră cu privirea până când se pierdu din vedere, după o colină îndepărtată. Mergea în zigzag, se oprea, descria cercuri, pornea din nou, până când colina și eterna ceață o acoperiră.

-Trebuie să mergem într-acolo, să vedem ce este la lumina zilei, hotărî Peruggio.

Serafina își privi dezamăgită aparatul de fotografiat. Pozele făcute pe întuneric și ceață erau extrem de neconvingătoare. Apoi, hotărâtă să profite de orele rămase până la ziuă, se întinse sub

pătură și-i făcu loc lui Peruggio să vină lângă ea. Era voiajul lor de nuntă și acest lucru nu-l puteau schimba niște bezmetici picați din cer, oricare ar fi fost intențiile lor.

Se treziră târziu, îmbrățișați. Afară era deja ziuă, dar pâcla aceea lăptoasă, familiară în ultimul timp, tot mai acoperea pământul.

-E mereu așa multă ceață iarna pe aici? se interesă curioasă Serafina, când trecu pe lângă hangiu, în drum spre restaurantul unde se servea micul dejun.

-Da e unde! De obicei e frig, dar mult mai senin decât acum. Rareori vedem ceață pe aici, zona e destul de aridă.

-Și asta de acum ține de multă vreme?

-Să tot fie vreo zece zile, zise hangiul după ce stătu un pic pe gânduri.

-Adică de când ați văzut luminile?

-Da, chiar de atunci. Curios lucru, nimeni n-a remarcat până acum coincidența asta.

Serafina se așeză la masă, șoptindu-i lui Peruggio la ureche:

-Parcă ziceam odată că noi nu credem în coincidențe, nu?

Mâncară în liniște, apoi ieșiră în parcarea hanului. Jeepul gri îi aștepta plin de broboane de apă: ceața se condensase pe el formând mii de perle minuscule. Peruggio se apucă să le șteargă de pe geamurile laterale, în timp ce îi arunca Serafinei priviri iscoditoare. Ea îl privea, la rândul ei, foarte atentă. Iarăși se trezise cu durere de cap și părea mai palid ca niciodată.

-Și chiar mergem acolo, să-i găsim? începu el discuția:

-Depinde. Vrei să mergi? Amicului tău de la National Geographic putem să-i spunem orice – de la o pană de motor până la un drum rătăcit sau faptul că am fost la locul indicat de el și până am ajuns noi, fenomenul dispăruse. Explicații s-ar găsi destule, nu crezi?

-Ba da, dar… am mai fi noi înșine dacă am fugi astfel, indiferent de ceea ce s-ar găsi acolo? Acum eu nu sunt decât un om: Mai există pe lumea asta câteva miliarde asemenea nouă: De ce să presupunem că cineva din afară ne caută pe noi și vrea să ne facă rău? Numai pentru că locul pare același de data trecută?

Serafina ridică din umeri. Ce sens avea să-și pună problema să nu meargă acolo, când știa că, într-un fel sau altul, tot se vor duce în

acel loc? Urcă la volan și o luă de-a dreptul peste câmp, în direcția arătată de lumină în noaptea precedentă. În mod bizar, deși aerul era plin de umezeală, pământul rămăsese uscat și tare, așa că înaintară ușor până pe vârful colinei, unde Serafina opri motorul.

-De aici ar trebui să mergem tot înainte, dar mi-e cam frică să fac lucrul acesta cu mașina.

Într-adevăr, ceața devenise atât de compactă încât pe partea opusă a colinei putea să fie orice, de la o pantă lină până la o prăpastie înfiorător de adâncă, și tot nu s-ar fi văzut nimic.

-Ai dreptate, pe jos e mai prudent, acceptă Peruggio abandonând jeepul. Își îndesase în buzunarul jachetei busola ș harta, altfel ar fi fost imposibil să regăsească drumul spre mașină pe vremea acea câinoasă.

Pășeau ca prin lapte, print-o ceață care-i împiedica să-și vadă încălțările atunci când priveau în jos. Panta coborâtoare îi ducea lin spre o vale seacă, puțin adâncă, pe fundul căreia terenul devenea neted. Era imposibil de spus dacă după valea aceea urma o altă colină, un munte sau o câmpie plană ca în palmă, pentru că nu se vedea nimic. Apoi dădură de ceva ciudat: aveau în față un fel de ecran opac de ceață, cu o consistență cleioasă, prin care înaintau ca printr-un borcan cu pastă de lipit.

-Să ne întoarcem, propuse Peruggio. Vreau să-mi verific o ipoteză.

Făcură câțiva pași înapoi, până în locul în care nu mai simțeau acel baraj enigmatic care le stătea în cale.

-Privește-ți hainele, iubito. Ce vezi?

-Nimic deosebit. Nici pe hainele mele, nici pe ale tale. Nu sunt decât reci, nici măcar ude. Mă așteptam să fie lipicioase!

-Înseamnă că presupunerile mele sunt juste, spuse Peruggio. Ecranul acela din fața noastră nu există fizic. Este o barieră mentală și se adaptează stării celui care încearcă să treacă. Copiii s-au speriat, de aceea pentru ei acționa ca un zid. Noi suntem ceva mai stăpâni pe situație și pe gândurile noastre, dar asta încă nu e de ajuns.

-Deci vom putea trece? întrebă suspicioasă Serafina.

-Da, desigur. Iată cum vom face: ne vom concentra amândoi, în același timp, asupra imaginii noastre străbătând obstacolul. Dacă

mințile noastre vor rămâne destul timp concentrate, vom ajunge dincolo de el. Totul e să respingi orice gând, orice imagine care nu te reprezintă traversând ecranul din fața noastră. Ce zici, încercăm?

-Da. Îmi voi imagina că mergi înaintea mea și eu te urmez. În felul acesta nimeni și nimic nu mă va putea opri, pentru că noi doi suntem de nedespărțit.

-Imaginea e bună, admise Peruggio. Îmi voi imagina același lucru – că ești înaintea mea și eu alerg să te prind. Asta sigur trebuie să funcționeze. Ești gata?

-Da, zise Serafina luându-l de mână. Pornim!

Se concentrară amândoi și, cu mersul sigur, pășiră în direcția ecranului de ceață lipicioasă.

-Să nu dai nicidecum drumul mâinii mele, murmură Peruggio, Numai împreună suntem puternici.

-Sunt a ta, la bine și la rău, adăugă Serafina.

Cap 49 Mediatorul

Unde dispăruse ceața? Ecranul alb-lăptos, de consistență cleioasă, era probabil în urma lor, dacă existase vreodată, dar ei nu simțeau că l-ar fi străbătut. Priviră mirați în jur: aerul era uscat și limpede, bolovanii și pietrișul de pe sol se vedeau cu claritate. Deasupra lor cerul era albastru, iar soarele rece de iarnă își trimitea razele anemice, incapabile să încălzească dar care totuși desenau umbre lungi pe pământ. În mod straniu, dincolo de cercul în mijlocul căruia stăteau ei, ceața părea înstăpânită pe vecie asupra locurilor. Peruggio strânse mâna transpirată a Serafinei, în timp ce-i șoptea:

-Uite-i!

Exteriorul cercului era delimitat de zece siluete tăcute care priveau fix la ei, în timp ce tinerii schițară salutul ducându-și palma la frunte și pe urmă la inimă.

-Sunt om acum, așa că nu vă percep gândurile. Daca aveți ceva să ne spuneți, va trebui să o faceți cu voce tare, zise Peruggio cu hotărâre.

Cei zece își plecară capetele, părând să reflecteze fiecare pentru sine, apoi se auzi o voce metalică, răspunzând în engleză, limba pe care o folosise și Peruggio.

-E un aparat de sinteză vocală, șopti acesta Serafinei. Ei gândesc, iar dispozitivul conectat direct la creierele lor traduce gândurile într-o limbă cunoscută de majoritatea pământenilor.

-Dacă sunteți locuitori ai acestei planete, cum ați putut trece de ecranul nostru de protecție?

-Nici măcar voi nu sunteți atotștiutori, iar mecanismul prin care se creează iluzii în creierul altcuiva mi-e cunoscut, ca și metodele de a-l anihila, răspunse Peruggio sigur de sine. Amintirile mele din viața anterioară, ca fiu al luminii, sunt cum nu se poate mai clare.

-Acest lucru nu este posibil!

-Poate că teoretic nu, dar faptul că au ajuns până aici dovedește cu prisosință contrarul. Dacă au putut găsi această adunare, înseamnă că au dreptul deplin să participe la ea. În plus, ei ne-au salutat, iar noi nu am răspuns la salut, ceea ce nu e politicos.

Această voce fusese tot metalică, dar cu un timbru diferit, ceva mai plăcut. Silueta căreia îi aparținea vocea duse o mână la frunte și apoi la piept. Mâna avea șase degete.

-Stai! Poate pentru tine e destul să ajungă aici ca să stea la masa adunării, dar de unde știm ce gânduri au, dacă nu le putem citi? Pot fi dușmănoși față de noi!

Vocea care vorbise era subțire, feminină.

-E simplu, răspunse Peruggio. Când s-a întâmplat ca fiii luminii să aibă intenții dușmănoase față de cineva? Nu mai pot să controlez energia înconjurătoare, așa cum făceam altă dată, dar în afară de asta sunt neschimbat. Mi-am păstrat nu numai amintirile, ci și modul de a gândi, sentimentele și valorile dinainte, iar pacea era una dintre ele. Cu voi m-am mai întâlnit - au trecut de atunci opt ani pământeni, timp insuficient ca oricare dintre voi să se întoarcă în lumea lui de origine și civilizația pe care o reprezintă să trimită un alt sol încoace. Așa că mă știți cu toții și fiecare poate confirma că v-am tratat așa cum cer legile alianței.

Câțiva schițară salutul către Peruggio și Serafina, alții erau însă în continuare ezitanți.

-Și acum ne veți trata tot astfel?

Serafina își amintea personajul: masiv, impozant – când îi auzise vocea în gând, era adâncă, baritonală și extrem de puternică.

-Acest lucru nu este posibil și știi prea bine de ce: numai un fiu al luminii poate reface masa de cristal, un om nu poate. Dar dacă ați venit încoace, înseamnă că vă mână probleme arzătoare, pe care vreți să le rezolvați, fie că stați la masa alianței ,fie că nu.

Cel care pusese Întrebarea părea mulțumit de răspuns și salută. Serafina numără în gând: din cei zece, șase le răspunseră la salut și patru nu. „Uf, e bine, mai bine de jumătate nu ne sunt dușmani, cel puțin nu pe față” gândi ea.

-Cu adevărat își amintește, zise silueta cu șase degete,. Este mai presus de orice suspiciune și are dreptul să stea cu noi la masă.

-Deci îi acceptăm în adunare? vru să știe femeia..

-Acest lucru nu se mai discută, interveni Peruggio. Pământenii au fost acceptați data trecută, iar locul fiilor luminii a rămas vacant – civilizația aceea s-a stins odată cu mine. E drept ca pământenii să le ia locul la masa alianței - ei au moștenit cel mai mult din felul de a fi al fiilor luminii și în sângele lor curge o picătură din sângele argintiu al ultimului Mediator. Le sunt urmași legitimi, așa că…

Serafina sesiză o oarecare încărcătură nervoasă în atmosferă. Era cazul să o destindă, mai ales că ghicea gândurile unora dintre participanți: hotărî să ia cuvântul.

-Ați fost unsprezece și veți rămâne tot atâția, preciză ea.

-Cum, când voi sunteți doi?

Serafina își puse o mână pe mijlocul lui Peruggio, care îi răspunse în același mod. Tânăra explică:

-Noi suntem unul și același. Apoi își aminti de ceea ce spusese Ulrich și formularea i se păru sugestivă, așa că zise și ea la fel: el face parte din mine și eu fac parte din el. Avem o singură voință și un singur vot la masa alianței.

Accentuase intenționat cuvântul „vot”. Atmosfera părea să se mai destindă.

-Corect, zise ființa cu șase degete. Este just așa și legile noastre acceptă această situație.

-Nu, nu este just. Înlocuim o civilizație veche și respectabilă cu niște nou-veniți abia ieșiți din barbarie? Cine ne garantează că vor respecta legile alianței? Și dacă situația o cere, din ce lume va fi numit Mediatorul, acum că fiii luminii nu mai există?

Serafina ar fi vrut să intre în pământ de rușine. Privirile a zece făpturi necunoscute îi cercetau, în primul rând o cercetau pe ea. „Ne judecă, să vadă dacă am ieșit din rândul animalelor și ne putem numi civilizați sau nu. Ce șanse avem, față în față cu civilizații care progresează de milioane de ani, de pe vremea când noi nici nu existam ca oameni?” gândi ea și simți o undă de deznădejde în suflet. Dar Peruggio își dădu seama de starea ei, o înlănțui mai strâns și vorbi cu hotărâre:

-Nu ai dreptul să judeci astfel – nici unul dintre voi nu are. Atunci când s-a construit alianța, strămoșii mei, care au propus-o celorlalte lumi, erau mult mai avansați în evoluția lor decât toți ceilalți și nu au pus nici o altă condiție decât existența unei conștiințe de sine și dorința de a trăi în pace și bună înțelegere. Tot ei au spus că nu există restricții privind numărul de participanți la alianță și că niciodată nu vor fi introduse alte criterii pentru a fi admis în ea. Cartea Mediatorului menționează explicit acest lucru. Și dacă tot ați adus vorba despre Mediator, aceeași carte precizează că Cel Veșnic alege Mediatorul, atunci când consideră că e necesar acest lucru, după criterii numai de el cunoscute. Mediator poate fi ales oricine crede Cel Veșnic că este vrednic de alegerea sa, nu neapărat un fiu al luminii. Dar bucurați-vă, dacă nu există Mediator înseamnă că e pace și vremurile nu o cer. Ne-am descurcat cu cei care voiau să distrugă această lume și fără ajutorul Mediatorului. Așa că nu vă faceți griji din pricina asta, când va veni vremea Mediatorului va exista unul, dar nu e treaba făpturilor muritoare să decidă asupra treburilor care trec dincolo de moarte și viață.

Un murmur străbătu adunarea.

-Îi aperi pe acești pământeni pentru că acum ești unul de-al lor, zise o voce rece, de-a dreptul sarcastică.

-Îi apăr pentru că cred ce spun, indiferent ce am devenit.

-Lasă-l să vorbească, zise dojenitor glasul femeii care se făcuse auzit și mai înainte. Când am plecat de aici, ne-am fi așteptat să vedem lumea aceasta pentru ultima oară, căci știam cu toții că

era sortită distrugerii. Iar acum o găsim neatinsă. Nu ar fi interesant să aflăm cum este posibil acest lucru?

Femeia privi cu interes către Peruggio, care făcu un mic pas înainte. Ceilalți păreau de acord să îl asculte.

-Știți cu toții că fiii luminii aveau o armă extrem de eficace, pe care însă conștiința lor le interzicea s-o folosească. Au adus-o în această lume nouă și au ascuns-o, iar modul ei de folosire l-au descris în Cartea Mediatorului. Ca să împiedice pe un necugetat să o întrebuințeze fără rost, au aruncat un blestem care promitea o moarte îngrozitoare oricui s-ar atinge de obiectul acela. Dar eu n-am avut de ales, l-am găsit și am hotărât să înfrunt orice mi-ar aduce soarta, dar să salvez lumea care mi-a dat viață, indiferent de consecințe. Nava agresorilor noștri a fost distrusă, iar eu a trebuit să mor ca fiu al luminii și, după șapte ani de rătăcire, să mă întorc pe Pământ ca un simplu om.

-Ăsta este un lucru rău! Acum vor ști că au pierdut o navă și vor vrea să pedepsească exemplar orice făptură care le-ar ieși în cale, indiferent că are sau nu legătură cu nava lor. Întoarcerea în lumile noastre ne este compromisă, dacă nu imposibilă. Ce ne așteaptă pe noi aici, în această lume primitivă?

În adunare se auzi un murmur aprobator.

-Câtuși de puțin, reluă Peruggio calm. Vă puteți întoarce la viața voastră dinainte de a veni încoace. Căminul acelei civilizații agresive care ne amenința pe toți nu mai există.

-Imposibil, zise vocea care vorbise mai înainte. Acest lucru nu este cu putință, pentru că nici unii dintre noi nu dispunem de arme suficient de puternice ca să-i distrugă.

-Să auzim ce are omul de zis, comentă făptura cu șase degete. Legende străvechi ale lumii care se rotește în jurul Stelei Câinelui spun că acest lucru este posibil, ba chiar că se va întâmpla.

-Steaua Sirius din Ursa Major, murmură Peruggio. Ne-au fost prieteni din noaptea istoriei. Apoi reluă clar, cu cea mai puternică voce care putea izbucni din acel trup delicat: Ați spus adevărul – nici unul dintre noi nu e suficient de tare sau de bine înarmat ca să-i distrugă. Așa că a fost necesar să o facă ei înșiși. Din exterior nu le-a trebuit decât scânteia de nebunie care să le abată gândurile pe un drum greșit, dar cum ei se credeau perfecți, nu și-au pus problema

să-și analizeze planul lipsit de logică. Nu a fost nevoie de arme: planeta a explodat prin supraîncălzire.

-Exclus! Dacă ai fi fost fiu al luminii, eram obligați să te credem, dar așa, ca om, ne minți fără pic de rușine.

Serafina recunoscu vocea sarcastică.

-Îmi pare rău că nu am dovezi palpabile, răspunse Peruggio. Dar, având în vedere distanțele care ne separă, vor trece mii de ani pământeni până când fenomenul va fi observabil pe cer.

-Bine ticluit! O minciună care nu poate fi verificată, nici infirmată, nici confirmată, decât de urmașii noștri.

-Din păcate orice informație materială care vă sosește e limitată de viteza de propagare a luminii, recunoscu Peruggio. Trebuie să vă plecați urechea la semnalele care vă vin din afara materiei, pentru că ele călătoresc cu viteză infinită.

-Nici simțurile și nici tehnologia noastră nu pot percepe așa ceva. E un fals!

-Te înșeli, vorbi femeia. Unii dintre noi au dezvoltat capacități extrasenzoriale. Clarvăzătorii noștri ne-au vorbit, cu puțin timp în urmă, de o ciudată senzație de spaimă pe care au resimțit-o: spaima unor ființe care și-au dat seama că s-au condamnat singure la dispariție și știau că e prea târziu ca să oprească procesul.

-Asta putea fi orice, poate au simțit o navă rătăcită în spațiu, care a ajuns la capătul rezervelor de alimente, de combustibil sau de aer.

-Nu așa ceva au zis ei, reluă femeia. Cei pe care-i simțeau erau prea mulți, prea îngroziți și prea sălbatici în reacțiile lor. Clarvăzătorii au vorbit de o civilizație întreagă, iar după durerea acelor trăiri intense au avut de pătimit până și-au curățat corpurile de energiile negative acumulate astfel.

-Nimic concret, făcu vocea sarcastică.

-Stați așa!

Silueta care vorbi stătuse tăcută până acum. Întinse înainte un braț cu un gest poruncitor, impunând respect și ascultare, apoi începu cu o voce moale:

-Noi avem informații care confirmă ce a povestit omul ăsta.

-Nu se poate! Nu aveți cum!

-Ba da! O navă de-a noastră de cercetare a străbătut o gaură neagră deformând timpul. Echipajul a văzut de aproape ce s-a întâmplat și poate confirma.

-Ești în afara legii, strigară deodată mai multe voci. Nimeni nu are voie să folosească găurile negre pentru deplasare, acest lucru s-a interzis de mult, din motive de siguranță.

Serafina privi uluita în jur, apoi șopti cu un glas înfricoșat:

-Dumnezeule, cât sunt de avansați!

-Noi am respectat legea, nava noastră nu a fost militară, avea doar un echipaj de savanți.

-Asta spuneți toți! Ultima dată când două nave s-au luptat în preajma unei găuri negre, au destabilizat atât de mult câmpul energetic al spațiului învecinat, că o galaxie întreagă s-a dezintegrat într-o explozie pe care cronicile noastre nu au uitat-o nici astăzi. Zeci de lumi locuite au dispărut în urma cataclismului. Și voi vreți, în mod iresponsabil, ca istoria să se repete? Faptele voastre vă exclud din alianță!

Serafina simțea că amețește. Din fericire, nimănui nu-i mai păsa de doi bieți pământeni, cearta izbucnise cu furia unor flăcări nimicitoare.

-Eu le spun că tocmai au scăpat definitiv de o mare belea, iar ei, uite-i ce fac! șopti Peruggio la urechea Serafinei.

Cercul se destrămase. Acum cei doi tineri stăteau la mijloc, între două linii alcătuite una din șase siluete, cealaltă din patru, care își aruncau reciproc priviri încărcate de ură.

-Ai la îndemână Cartea Mediatorului? întrebă Peruggio.

Serafina îi strecură în palmă micuța carte cu coperte negre, laolaltă cu un cuțitaș.

-Oh, numai să meargă și cu sânge de om, se rugă tânărul.

Apoi își crestă palma cu cuțitul și lăsă câțiva stropi de sânge să-i picure pe carte. În vacarmul general, ridică mâna însângerată în care ținea Cartea Mediatorului. Se lăsă o tăcere grea, mai amenințătoare decât privirile feroce de adineauri. Glasul lui Peruggio se auzi clar în liniștea care se așternuse brusc.

-Știți cu toții ce este asta. Strămoșii voștri au jurat pe paginile ei să respecte legile alianței. Peruggio răsfoi cartea până găsi fragmentul care îl interesa, apoi citi: „M-am întors de la masa de

cristal, după ce am șezut acolo timp îndelungat cu prietenii noștri. Timpul nu este același pentru lumile noastre, fiecare îl măsurăm și îl percepem altfel, dar am înțeles cu toții că a-l modifica într-un sens sau în altul poate fi periculos pentru noi toți. Am convenit așadar că nici unul dintre noi nu poate pătrunde în vârtejul negru care întoarce și deformează timpul sau lumina, decât numai ca să cerceteze aceste fenomene, fără arme așadar. De asemenea, va trebui să aibă doi martori, din două civilizații diferite, care să confirme Mediatorului că legile alianței au fost respectate. Oricine procedează altfel, se exclude singur din alianță și devine dușmanul nostru comun. Cât despre fiii luminii, noi nu vom explora niciodată, decât cu gândul, vârtejurile de întuneric care înghit lumina noastră binecuvântată – există lucruri pe care mintea noastră nu poate sau nu dorește să le cunoască, și asta așa trebuie să rămână.” Citatul, continuă Peruggio, aparține celui de-al șaselea Mediator și a fost scris după războiul din Andromeda, care a pus alianța la grea încercare. Privi mândru în jurul său, apoi întrebă: Îndrăznește cineva să conteste ceea ce este scris aici?

Vocea sarcastică se făcu auzită din nou. Era de o ironie ucigătoare:

-Îndrăznesc să contest că aceea ar fi Cartea Mediatorului. Pământeanul ăsta viclean vrea să ne prezinte o carte oarecare, cu coperte negre, drept Cartea Mediatorului. Oare nu știți că doar picăturile de sânge argintiu pot face să apară literele cărții? Sângele tău este roșu, ceea ce nu face decât să dovedească falsul.

Cearta reizbucni cu și mai multă vehemență; acum cele două tabere erau formate din cei care credeau că aceea era într-adevăr Cartea Mediatorului și cei care susțineau ipoteza unui fals, iar părerile se împărțiseră în mod egal: cinci contra cinci.

-Nu contează dacă aceea carte e cea originală, ci faptul că textul e autentic – este textul legii alianței, așa cum îl cunoaștem cu toții, iar eu sunt martor că experimentele desfășurate în gaura neagră au avut acordul nostru, în calitate de vecini, afirmă cu curaj cel cu șase degete.

-Și noi suntem martori, vorbi femeia. Legea alianței nu a fost încălcată, iar pământeanul aici de față a spus adevărul.

-Oricine poate spune orice, vorbi vocea ironică, pe un ton usturător. Atât timp cât nu există Mediator, în fața căruia să jurăm și care să nu poată fi înșelat, iar cartea aia neagră e un fals grosolan, nu poate fi despărțit adevărul de minciună. Alianța noastră se baza pe existența Mediatorului, iar dacă fiii luminii nu mai trăiesc printre noi, alianța trebuie să ia sfârșit.

Cuvintele căzură ca o lovitură de trăsnet. Peruggio și Serafina priveau acum zece chipuri dezorientate, care-și pierduseră orice reper și orice credință. Serafina își regăsi prima luciditatea.

-Ne-am adunat ca să discutăm fapte săvârșite cu mii de ani înainte, sau urgența v-a mânat încoace? Poate ar fi cazul să nu arătați dispreț pământenilor, dacă tot ați hotărât să vă țineți adunarea aici, ci mai degrabă să spuneți despre ce e vorba. Poate ne vom descurca siguri, cu forțele noastre, fără Mediator.

Dar majoritatea n-o mai asculta. Stăteau în linie și își aruncau priviri pline de ură unii altora. Doar făptura cu șase degete se apropiase discret de Serafina și Peruggio și le explică în șoaptă:

-Câteva civilizații din Casiopeea s-au coalizat împotriva noastră. Ele cred că suma tuturor cunoștințelor din Univers este închisă într-un cristal verde, care trebuie să călătorească dintr-o lume în alta și ne acuză că unii din alianță am fi ascuns cristalul, iar de atunci lumile lor nu se mai dezvoltă și nu mai pot avansa pe drumul înțelepciunii.

„Ce prostie”, gândi Serafina zâmbind.

-Nu poți lupta cu superstițiile unei lumi întregi, mai ales atunci când miza este un război distrugător. Trebuie să-i convingem cumva că nici una din civilizațiile noastre nu are piatra aceea, sau să le dăm ceva care să le convină, ca să evităm lupta. Am venit sperând într-un sfat al ultimului fiu al luminii, dar dacă el nu mai există…

„Superstiții”… cuvântul rezona în mintea Serafinei. Avea oare dreptul să condamne alte făpturi inteligente pentru credințele lor greșite? Dar erau într-adevăr greșite? Sau ascundeau o realitate veche și misterioasă, un adevăr care nu rezistase trecerii timpului decât sub formă de legendă? În fața ochilor îi apăru chipul bunicii – o crezuse necondiționat când îi vorbise despre spiridușul din Lacul Dracului, demult, în copilărie? Crezuse în pietrele filozofale ale bătrânilor alchimiști? Dar în vampirii din poveștile de groază ale

copilăriei? Dar în prăbușirea de la Roswell? În extratereștri? Avea unul în fața ochilor, numai că arăta mai degrabă ca un contabil în costum gri, prăfuit, în timp ce se întoarce de la serviciu. Își aminti de biblioteca vastă a lui Ulrich și de înfățișarea lui de dandy. Cine ar fi bănuit adevărul despre Nelly Noel și cărțile ei? Atâtea lucruri banale în aparență, care ascundeau toate realități atât de complexe, sub fațada înșelătoarei simplități…Să mai spună cineva că viața e un drum drept între două puncte, începutul și sfârșitul! Și, mai presus de toate, în minte îi răsări întâlnirea stranie și plină de supranatural cu un necunoscut frumos, într-o dimineață, demult. Nimic nu se schimbase din ziua aceea de început de primăvară - și totuși nimic nu mai era la fel. Oare dacă ar fi știut ce-i va rezerva soarta, și-ar fi dăruit inima acelui chip magnific și zâmbitor? Serafina își privi soțul cu colțul ochiului. El întoarse capul spre ea, simțindu-se privit, și-i răscoli gândurile și simțurile cu aceea lumină a ochilor lui negri căreia ea nu-i putea rezista nicicum. La naiba, drumul acesta întortocheat prin viață merita toți banii și toate riscurile – niciodată n-ar fi ales altceva, chiar dacă ar fi avut o infinitate de alternative. Peruggio îi dăruise mai multă fericire decât puteau cuvintele cuprinde – restul nu era decât bătaie de cap neînsemnată.

Peruggio între timp se apucase să discute cu omul cu șase degete.

-Privește-i cum se ceartă - mă doare sufletul! Crezi că un dușman comun ar reface coeziunea în alianță?

-Știu și eu? Poate…Sper numai să nu se dărâme în modul acesta jalnic ceea ce au clădit strămoșii noștri.

Omul cu șase degete își înclină capul, respectuos, și făcu un pas înapoi. Serafina și Peruggio se priviră, apoi schimbară câteva cuvinte între ei, nebăgați în seamă de ceilalți, care continuau să se certe.

-Stați așa, țipă Peruggio cât putu de tare. Sunteți gata să vă încăierați, când dușmanul nostru al tuturor stă să ne atace?

Toate capetele se întoarseră spre el.

-Ce vrei să spui? șuieră o voce.

-Că am distrus într-adevăr lumea celor care se dădeau „zeii” noștri, dar că unele grupuri au scăpat și probabil acum își caută un nou cămin. Casa nici unuia dintre noi nu mai e în siguranță.

-Ai mințit alianța! Ai spus că i-ai distrus!

-Am spus că lumea lor a fost distrusă și acest lucru e adevărat. Dar doar atât!

-Trebuia să nu ne dai speranța că dușmanul nostru a fost nimicit!

-Trebuia să mă ascultați cu răbdare până la capăt. Am făcut un rezumat, n-am avut de ales.

-Nici noi nu avem de ales, făcu vocea adâncă, baritonală. Legea prevede uciderea celor care spun un neadevăr sau doar îi induc în eroare pe ceilalți la o adunare a alianței.

-Parcă nu era o adunare, atât timp cât nu aveam masa de cristal la care să ne așezăm, preciză femeia.

Dar ceilalți prinseseră ideea morții mincinosului și erau prea dornici să o pună în aplicare, ca să renunțe.

-Vei fi executat pe loc, zise vocea ironică.

Cele zece siluete formară un semicerc în jurul Serafinei si al lui Peruggio.

-În cazul acesta, voi fi executată și eu, zise tânăra femeie cu hotărâre. El sau eu, suntem tot una.

Se strânse mai puternic lângă Peruggio, cuibărindu-i-se în brațe, așa cum făcea întotdeauna când îi aștepta sărutările.

-Acum Pământul este ferit de primejdii, îi șopti blând Peruggio, pentru că pe dușmanii noștri i-am distrus până la ultimul. Dar dacă se destramă alianța, nu mai poate să garanteze nimeni acest lucru. Iubito, cât aș fi vrut ca lucrurile să nu se termine așa – dar mi-e teamă că iarăși nu am de ales.

-Ce contează cum se termină, atât timp cât suntem împreună?

O siluetă veni lângă ei.

-Eu știu că omul acesta a spus adevărul, rosti clar făptura cu șase degete, și sunt gata să mor odată cu pământenii, în numele adevărului.

-Iată ce înseamnă un câine credincios, murmură Peruggio.

Femeia ieși din semicerc și se așeză într-o parte, izolată de ceilalți.

-Dacă îi ucideți, aceasta este o greșeală la care eu nu vreau să iau parte.

Încă două făpturi îi urmară exemplul, așa că în semicerc rămaseră doar șase siluete.

-Nu știu cum vor proceda, bănuiesc că au arme pe care noi nici nu le putem gândi cu mințile noastre, șopti Peruggio la urechea Serafinei: Să știi doar că te-am iubit mai mult decât orice pe fața pământului și te voi iubi până în ultima clipă a vieții.

-Și eu te-am iubit la fel de mult, răspunse, tot în șoaptă, Serafina. Și chiar credeam serios că vom trăi mulți ani fericiți și vom avea o grămadă de copii neastâmpărați. Dar …noi măcar vom muri împreună, el e singur pe pământ străin și mi-e milă.

Zicând aceasta, Serafina își puse un braț pe umărul lui Peruggio și pe celălalt pe umărul fratelui necunoscut din Sirius, care păru uimit și recunoscător pentru asta. După ce cugetă o clipă, acesta făcu la fel, înlănțuindu-i pe Serafina și Peruggio, iar Peruggio închise cercul. Priveau toți trei în jos spre pământ, așteptând ca inevitabilul să se producă. O lumină puternică izbucni dintr-o parte. „Ar fi chiar culmea”, gândi Peruggio, „să ne ucidă cu o rază laser. Cândva puteam absorbi fără probleme așa ceva”. Rămaseră nemișcați – nu simțeau nici o durere, erau în continuare în viață, pe acel câmp pustiu înconjurat de cețuri. Așteptarea devenea chinuitoare, mai chinuitoare cu fiecare secundă care trecea. Într-un târziu, cel din Sirius ridică ochii și rămase înmărmurit: toate siluetele, in afara lor, se aruncaseră la pământ, cu capetele în țărână. La rândul său, omul cu șase degete căzu în genunchi, cu ochii în jos.

Peruggio și Serafina se priviră uimiți. În locul de unde venise lumina aceea stranie și puternică, o femeie plutea deasupra solului. Era translucidă ca toate spiritele imateriale ale celor trecuți dincolo, așa cum își amintea Serafina că își văzuse bunicul în șemineul lui Ulrich, de Haloween, cu câțiva ani în urmă. Veșmintele îi erau albastre și-i fluturau ușor în jurul trupului, iar în părul auriu, lung, fuseseră împletite mulțime de flori. Serafina le recunoscu imediat – erau din același soi cu buchetul acela misterios care se aflase în vasul de piatră de la Baalbek. Peruggio își plecă ochii, dar Serafina rămase liniștită, cu ochii în acei ochi imenși, cu irisuri negre înconjurate de un cerc argintiu, strălucitor. Privea în ochii femeii și vedea ochii lui Peruggio – cei doi aveau aceiași privire și, pe vremea când iubitul ei fusese fiu al luminii, același cerc de lumină argintie îi

înconjurase irisurile negre și lui. Glasul femeii răsună în mintea Serafinei, deși buzele ei frumoase, roșii, nu se mișcaseră. Femeia îi vorbea lui Peruggio, spre care își întorsese fața. Serafina se întrebă dacă toți cei prezenți puteau auzi vocea aceea sau numai ea, din cauza legăturii strânse, la bine și la rău, cu cel căruia îi era adresat mesajul femeii.

-Vai, nepoate, s-ar putea spune că ai dat de necaz! Vrei te rog să mă privești în ochi ca să pot ști ce s-a întâmplat aici?

-Nici o ființă muritoare nu poate privi în ochii Mediatorului, răspunse Peruggio cu un glas plin de emoție. Probabil cei nouă extratereștri aflați mai departe abia îi auzeau șoapta.

-Zău? râse Ariana. Se pare că soția ta are păreri mai înțelepte decât tine în această privință.

Serafina continua să se holbeze la Ariana – aveai ce vedea, într-adevăr! Silueta acesteia era înconjurată de flăcări care i se prelingeau pe brațe, pe păr și de-a lungul veșmintelor, dar fără să lase nici o urmă de arsură. Ea părea să le ignore, probabil obișnuită cu acest lucru. Radia lumină din toți porii pielii și părea fericită. Ochii hipnotici ai Mediatorului se pironiră asupra Serafinei și cercul argintiu din jurul irisurilor deveni mai accentuat. Serafina rezistă cu calm acestei examinări atente – în fond, ceea ce simțea îi făcea plăcere. Craniul îi fu năpădit de o căldură neobișnuită, dar agreabilă, în timp ce prin minte începură să i se perinde toate întâmplările pe care le trăise din clipa în care Peruggio se prăbușise mort la picioarele ei, cu mai bine de șapte ani în urmă. Revăzu întâlnirea cu vampirul Ulrich (simți că, nu se știe din ce motive, Ariana se înveseli brusc la această amintire a ei), ziua când luase premiul Nobel, vara în care, amenințați de potop, Ulrich și Giovanna se îndrăgostiseră unul de celălalt, întoarcerea lui Peruggio, câmpul cu maci, nunta lor, totul până în clipa în care șase făpturi venite din afara Pământului hotărâseră că ei doi trebuiau să moară, pentru o vină imaginară.

-Cresc flori roșii frumoase în lumea aceasta a voastră, zise Ariana în loc de concluzie, eliberând gândurile Serafinei din mrejele minții ei atotcuprinzătoare. Apoi pluti mai aproape de ei și luă cartea cu coperte negre din mâinile lui Peruggio. O recunosc, spuse mângâind cu nostalgie mătasea neagră. A fost cândva jurnalul meu. Păstrează-o, vei mai avea nevoie de ea! Se plimbă liniștită printre

siluetele căzute la pământ, cu pașii ei maiestuoși despre care Serafina putea să jure că nu atingeau solul, apoi se opri din nou în fața lui Peruggio. Nepoate, am ceva ce-ți aparține!

Peruggio ridică ochii săi negri, uriași și strălucitori, întâlnind privirea argintie a Mediatorului. Ariana își desfăcu nodul eșarfei pe care o purta pe umeri, peste rochia ei simplă și albastră. Eșarfa pluti în aer, în adierea vântului, răspândind o lumină proprie în jur. Pictura de pe ea reprezenta un cer turcoaz, pe care pluteau nori albi și zburau stoluri de păsări. Pânza fină avea un parfum divin. Ariana o împături până ajunse să-i încapă în căușul palmei, apoi vru să ridice mâna lui Peruggio și să-i așeze în palmă obiectul acela, dar Peruggio făcu un pas în spate.

-Ariana, nu este posibil! Știu ce reprezintă pânza aceea: te ajută să poți trece oricând între toate lumile cunoscute, ale făpturilor vii și ale celor trecute dincolo, și este simbolul Mediatorului.

-Ești bine informat, zise Ariana zâmbind. Dar poți, te rog, să-mi spui de ce, după mintea ta, nu este posibil?

-Pentru că sunt om acuma. Fiii luminii au murit, iar din afara lumii lor n-a existat nici un Mediator, niciodată!

-Asta se poate rezolva ușor, râse Ariana. Ajunge să fac un semn cu mâna și ochii tăi vor deveni mai luminoși decât soarele.

-Și pentru că nu vreau, reluă Peruggio. M-am născut într-o lume căreia simțeam că nu-i aparțin pe de-a-ntregul. Am îndurat boli și durere, dispreț și compătimire până când am aflat ce și cine sunt și ce puteri am. Apoi m-am zbătut să-mi găsesc un rost în viață, iar soarta mi-a scos în cale cea mai minunată făptură care putea exista vreodată. Iubirea aceea a fost, deopotrivă, cel mai frumos vis și cel mai cumplit coșmar – îi auzeam gândurile, trăiam în mintea ei, dar știam că nu facem parte din aceeași specie și asta ne-a împiedicat să fim unul al celuilalt. Pe urmă a trebuit să îndur agonia unei morți lente și chinuitoare dar, mai rău de atât, durerea singurătății, a separării de cea care mi-a fost dragă mai presus decât orice pe lume. Credeam că atunci chinul meu se va sfârși, dar în loc de asta a trebuit să-mi ispășesc greșelile – acele greșeli pe care le-aș fi făcut oricum, căci nu aveam altă alegere – îndeplinind o misiune dată de Cel Veșnic și asta încă nu a fost totul. Mi-a propus să rămân în lumea imaterială, un duh puternic și veșnic, care să conducă spre

lumină civilizațiile ființelor muritoare. A fost o luptă cumplită: voința mea contra voinței Celui Veșnic, dorința mea de a mă întoarce pe Pământ, fie și ca cea mai umilă dintre făpturi, contra dorinței Celui Veșnic de a mă ține în lumea invizibilă. M-am luptat și am învins – l-am convins că trebuie să revin pe Pământul de pe care plecasem, mi-am regăsit iubirea, care m-a așteptat sacrificându-și cei mai frumoși ani ai tinereții pentru un vis care părea irealizabil, iar azi sunt cea mai fericită ființă a Universului. N-aș da pe nimic liniștea vieții mele simple de acum, pe nici o comoară și pe nici un fel de onoruri. Lăsați-mă deoparte din certurile voastre galactice, lăsați-mă să trec prin viață nebăgat în seamă, așa cum fac miliarde de oameni. Tot ce mai am nevoie în existența mea e bucuria iubirii împlinite, nimic altceva nu-mi trebuie!

Cât timp vorbise, mâna lui Peruggio se strânsese pe talia Serafinei, îmbrățișând-o protector.

-Nu fii rău cu ea, șopti Serafina. E doar o femeie care a avut prea multe necazuri în viață și merită un pic de odihnă, după milenii de zbucium! Ce poate fi mai rău decât neîncrederea celor dragi ție?

-Peruggio Sorriente, n-ai înțeles nimic! Ariana stătea în fața lui maiestuoasă, cu ochii ei vii, scânteietori, scoțând fulgere. Cum poți să crezi că ai ieșit învingător din confruntarea cu voința Celui Veșnic? E absurd – Cel Veșnic nu are voință proprie, el nu vrea decât ca toate făpturile Universului să fie libere să decidă pentru ele însele. Nu cu voința Celui Veșnic te-ai luptat, ci cu propriul tău orgoliu. E drept, te-a pus la încercare – Mediatorul are o putere nemăsurată și a trebuit să se asigure că nu-ți vei pierde capul în fața măreției care te așteaptă. Dar tu ai ales ceea ce trebuia – ai ales iubirea, trecând peste orice tentație. Din clipa aceea, eșarfa azurie și-a găsit noul stăpân, pentru că ai demonstrat că ai o inimă plină de iubire, care respinge onorurile și se poate bucura de lucrurile simple. Dacă n-am venit mai devreme la tine, e pentru că am așteptat nunta ta: Mediatorul are misiunea foarte grea de a ține echilibrul și pacea Universului în mâinile sale, iar legea noastră cere să fie o făptură cu pereche, astfel ca să înfrunte soarta împreună cu cel drag – așa orice greutate i se va părea mai ușoară. Însă trebuia să mă asigur că legătura dintre tine și cea pe care ai ales-o e destul de puternică și va trece peste toate vitregiile sorții. M-am convins și acum iată-mă!

Peruggio se încruntă privind-o pe Ariana, dar mâna Serafinei îi înlănțui degetele și-l făcu să se calmeze:

-Iart-o, e doar o femeie care a suferit enorm. Neîncrederea celor care i-au fost aproape e motivul pentru care s-a sfârșit lumea voastră!

-Ea a înțeles totul, șopti Ariana. Așadar, nepoate, răspunsul tău este...?

-Că nu pot suporta ca ea să fie om și eu fiu al luminii, nu acum, când știu cât de dulce poate fi dragostea împlinită. Nu mă pot rupe de ea din nou, niciodată!

-Nimeni nu-ți cere așa ceva!

Ariana întoarse mâinile ei fine, albe, cu palmele în sus și pluti până în fața Serafinei.

-Fetițo, pune-ți palmele peste ale mele!

Serafina făcu ce i se ceruse, cu aerul cuiva care părea în transă sau cufundat într-o stare hipnotică. Pe dată, flăcările albăstrui de pe brațele Arianei se mutară pe corpul Serafinei și ea simți, pentru a doua oară în ziua aceea, o căldură urcându-i în creier, însoțită, e drept, de o ușoară durere. Mintea ei părea să crească, primind informații care îi lipsiseră până atunci. Prin fața ochilor i se perindară secvențe din istoria fiilor luminii, așa cum i le citise Peruggio din Cartea Străbunilor, numai că acum vedea și ea, întocmai cum văzuse și el, trecutul prinzând viață sub ochii ei. Apoi durerea dispăru, iar mâinile Arianei se despărțiră de ale ei.

Serafina se întoarse încet către Peruggio.

„Ce frumoși sunt ochii soției mele, gândea el. Și ce bine îi stă cu cercul acela argintiu care îi înconjoară irisurile".

Serafina privi liniștită câmpul pe care stăteau siluetele celor zece soli ai alianței și brusc gândurile acestora îi deveniră clare, ca și cum aceștia le-ar fi enunțat cu voce tare: „Ce nebunie, să vreau să-i ucid: oare ochii Mediatorului m-ar transforma în scrum pentru asta?"; „de unde să știu că aceea carte neagră era chiar originalul?"; „avem un Mediator, am scăpat de toate necazurile" – auzea fiecare gând al tuturor acelor făpturi, iar în jurul fiecăreia percepea o strălucire luminoasă, colorată diferit de la o persoană la alta, mai puternică sau mai pală.

„Acelea sunt sufletele lor, partea lor nevăzută”, îi spuse gândul Arianei. Apoi ochii Serafinei se întoarseră din nou spre Peruggio. „O iubesc, o iubesc mai mult decât orice pe fața pământului”, citi în mintea lui, în timp ce privea lumina nepământeană, feeric de strălucitoare, care înconjura trăsăturile lui dragi. Apoi totul se topi în imaginea unui câmp cu maci și Serafina se trezi râzând cu voce tare în mijlocul acelei adunări solemne și tăcute.

Acum Ariana se apropiase de Peruggio, cu care repetă aceeași procedură a mâinilor care se atinseră. În final, îi strecură în palme eșarfa albastră și Peruggio nu se mai împotrivi de astă dată, ci primi darul cu un aer surprins, apoi duse eșarfa la buze cu un gest care Serafinei i se păru solemn și o sărută. Silueta Arianei se îndepărtă până deveni un punct luminos abia vizibil, înainte de a fi înghițit de ceață.

„Nu am plecat – eu nu plec niciodată cu adevărat. Soțul tău mă poate găsi oricând va avea nevoie de un sfat, pentru că el poate veni în lumea noastră și se poate întoarce apoi în lumea făpturilor alcătuite din materie. Să ai grijă de el – te iubește nesfârșit de mult și e cel mai bun suflet din Universul acesta, deși uneori se îndoiește de sine însuși și nu s-ar descurca fără o încurajare din partea ta. Și încă ceva – întoarce-te cu el cât de des vei putea pe câmpia aceea cu flori roșii – acum că sunteți amândoi fii ai luminii, vei avea parte de trăiri de o intensitate inimaginabilă în lumea oamenilor. Cred că ți-ar plăcea asta…” Glasul Arianei se pierdu într-un râs cristalin, apoi i se stinse în cap, iar Serafina izbucni în râs. Nu te îndoiești de cuvintele cuiva care a fost Mediator, dar parcă merită să te convingi totuși, cel puțin în ce privește câmpia cu maci, nu?

Peruggio se îmbujoră. Era fascinant, cu privirea aceea strălucitoare. Serafina îi citi gândul și roși – macii îi bântuiau și lui imaginația! Apoi deveni conștientă de cele zece siluete care stăteau tot prosternate pe întinderea aceea semi-deșertică. „De ce?” vru ea să știe.

„Pentru că nimănui nu-i este îngăduit să privească în ochii Mediatorului”, răspunse gândul lui Peruggio.

„Eu am privit-o pe Ariana în ochi cât încă eram om”

„Tu…tu ești mereu altfel decât toată lumea!”

-Soli ai alianței, ridicați-vă, rosti Peruggio cu claritate. E vremea să ne așezăm la masa de cristal și să vă spuneți păsurile. Dar nu-mi place să am de-a face cu capete plecate. Priviți-mă cu curaj, iar focul meu nu vă va distruge.

Cei zece refăcură cercul și fiecare scoase din desagă o piatră oarecare, gri ca orice bolovan găsit pe marginea drumului. Peruggio trecu prin fața lor, atingând bolovanii, care se sudară între ei formând o minunată masă rotundă, din cristal transparent, care oglindea soarele. În mijlocul mesei se găsea încrustat obișnuitul semn al clepsidrei, iar în interiorul lui, inițialele noului Mediator.

EPILOG

Ulrich se ridică într-un cot, privind galeș chipul Giovannei care dormea alături, în așternuturile sângerii. Soneria de la intrare se auzi din nou.

„Cine e descreieratul care sună noaptea la casa unui vampir?“ se întrebă el, dar își trase pe trup un halat de mătase stacojie, brodat cu litere chinezești, aurii, își puse papucii în picioare și coborî fulgerător în holul de la parter, cu aceea viteză fenomenală, caracteristică doar lor și pe care ochiul omenesc nu o putea înregistra. „M-am dereglat eu, sau ce?“ Terasa era scăldată în lumina strălucitoare a zilei, care răzbătea până în hol prin ușile de sticlă. Ulrich se feri din calea luminii și-și privi cu neîncredere piatra inelului de pe mână. Alexandritul confirma că e noapte, cu movul lui adânc. Privi la ceasul de perete din hol: era trecut cu o oră de miezul nopții.

-Ce dracu-i asta? (scuze, șefu'). Care ești acolo, să te duci naibii! (ups, chiar vorbesc urât azi).

-Bine, deșteptule, așa îți primești vecinii? se auzi de afară.

-Dispari cu lumina aia, vrei să mă prăjești? protestă Ulrich.

-Nu-ți facem nici un rău, zise vocea de pe terasă. Lasă-ne înăuntru, avem de vorbit!

Ulrich rămase prudent în umbra holului. Vecini? Însurățeii din casa de pe deal nu se întorseseră încă din voiajul de nuntă, iar cel sau cei care stăteau afară în mod sigur nu erau oameni. Mirosul său fin l-ar fi vestit dacă ar fi simțit delicioasa aromă a sângelui uman; dar nici vampiri nu erau – aceștia nu obișnuiau să călătorească cu un reflector aprins după ei.

Ulrich se dădu cu un pas în spate, dar atunci se petrecu ceva ciudat: lumina scăzu în intensitate pe terasă, dar se mută chiar în hol, la câțiva pași de el, ca și cum ușile zăvorâte nici n-ar fi existat. Apoi strălucirea scăzu până când deveni plăcută, iar Peruggio apăru din mijlocul sferei de lumină, ținând-o pe Serafina în brațe. Aceasta se repezi la Ulrich și-l sărută zgomotos pe ambii obraji. Vampirul simți o căldură plăcută.

-Vezi că nu ți s-a întâmplat nimic rău? ciripi Serafina.

Ulrich o privi cu atenție: silueta ei răspândea lumină, iar irisurile albastre ale ochilor erau înconjurate de un cerc subțire, argintiu. Pe lângă asta, se făcuse înnebunitor de frumoasă, bineînțeles pentru cine prefera femeile minione – Ulrich nu avea ochi decât pentru frumusețea rubensiană a Giovannei.

Serafina îl privi la rândul ei, mirată. „Iubitule, de ce strălucește Ulrich așa? Înainte nu vedeam asta.“ „Pentru că sufletul lui e bun și cumsecade“, îi răspunse gândul lui Peruggio. „Dar s-ar putea să nu-i placă dacă îi spui asta – el se străduiește din greu să facă pe vampirul rău și fioros“. Serafina zâmbi larg, cu gândul la Giovanna - era grozav să știe că logodnicul prietenei celei mai bune are un suflet, și încă unul atât de frumos.

Giovanna se ivi, adormită încă, în vârful scării care ducea la etaj. Purta un halat roșu-aprins, scurt și transparent.

-Uri, ce se întâmplă? Oh, v-ați întors, porumbeilor, dar e minunat!

Sărind câte trei trepte deodată, nu se opri decât în brațele Serafinei, apoi se prinse de gâtul lui Peruggio, care o îmbrățișă cu drag. Ulrich păstra o distanță prudentă față de acesta din urmă, pe care intuiția Giovannei o sesiză imediat.

-Uri, iubitule, ce nu este în ordine? S-a întâmplat ceva?

-Privește-i cu atenție, răspunse Ulrich. Mi-e teamă...pe mine soarele mă distruge.

-Soarele, da, dar alte surse de lumină? Ți-e plină biblioteca de tot ce s-a inventat în materie de lămpi și candelabre, zise Giovanna. Bag de seamă ca au devenit amândoi fii ai luminii, dar asta nu înseamnă că-ți vor face vreun rău. Ține minte, Peruggio a mai trecut odată printr-o transformare și prietenii lui au rămas aceiași! Interiorul, sufletul, nu se schimbă, iar voi vă înțelegeați atât de bine!

Ulrich păru să delibereze, apoi se apropie prudent cu doi pași de Peruggio, care străbătu restul distanței. Ridicară amândoi câte o mână și palmele lor se atinseră. Ulrich își retrase primul palma, privind-o cu atenție.

-Ciudat...nu s-a înnegrit, deși a fost o senzație pe care n-am mai simțit-o de aproape cinci secole! Parcă stăteam pe malul râului, cu frații și surorile mele, iar soarele care ieșise de după un nor îmi

încălzea palmele. Oh, de o eternitate n-am mai trăit așa ceva – și cât e de plăcut!

Peruggio se repezi la el cu avânt și îl strânse în brațe. Ulrich răspunse fericit îmbrățișării.

-De ce te-ai temut de mine? Și Serafina e o fiica a luminii acum, dar de atingerea ei nu ți-a fost frică.

-Da, dar tu ești...mai mult decât atât. Acum înțeleg unde dispăruse Ariana, atunci când n-am putut să dau de ea. Bănuiesc că e o treabă complicată să alegi un nou Mediator.

-Știai? întrebă Peruggio în culmea uimirii.

-Dragul meu, unele informații circulă repede...Dar acum va trebui să-ți răscumperi păcatul de a ne fi trezit când ne era somnul mai dulce. Ne vei povesti tot ce vi s-a întâmplat de când ați plecat în luna de miere!

-Vai, scuze, bâigui Peruggio. Nu mi-aș fi închipuit că vampirii dorm noaptea.

Ulrich râse.

-Nici eu, că fiii luminii beau cafea neagră, și totuși vă prepar una, dacă găsesc unde a pus scorpia de secretară ustensilele necesare. Iar dacă nu, să se păzească! Faptul că o consider o mârțoagă rea și băgăcioasă nu mă va împiedica să mă bucur de dulceața sângelui ei!

În spatele lui, Giovanna făcu cu ochiul. Ultima frază făcea desigur parte din imaginea vampirului cel cumplit și n-avea nici o legătură cu realitatea.

Ulrich dispăru în mica bucătărie a clădirii, în timp ce Giovanna, Peruggio și Serafina se afundară în fotoliile comode din holul acela imens, care servea și de secretariat.

-Cum e – întrebă Serafina arătând cu capul în direcția spre care plecase Ulrich – tot așa de romantic?

Giovanna chicoti, roșie în obraji.

-Oh, n-ai idee! De o mie de ori mai grozav decât un om!

-Ba s-ar putea să am idee, și încă una foarte clară despre ce vorbești, zise surâzând Serafina, în timp ce Peruggio păru brusc interesat de tapetul de pe pereți.

Ulrich reveni cu o tăviță pe care se găseau trei ceșcuțe cu cafea – nefiind secretara prin preajmă, nu trebuia să-și prepare și lui

o cafea, pe care s-o arunce cu băgare de seamă în șemineu.

-Deci?

-Deci m-am întâlnit cu Ariana și m-a făcut Mediator, răspunse Peruggio simplu.

-Aha! Bun, bine, mirosisem asta mai din vreme. Faptul că urma să deveniți amândoi fii ai luminii era evident: sângele nici unuia dintre voi nu m-a tentat vreodată, ceea ce pentru mine e cât se poate de neobișnuit. Iar Serafina a fost dintotdeauna mai rapidă și mai ageră decât o pământeană oarecare și asta m-a pus pe gânduri de când am învățat-o să se lupte. Înseamnă că lucrurile astea, duse la îndeplinire abia acum, au fost hotărâte mai dinainte.

-Acum pricep, zise Peruggio, de ce mă durea capul în ultima vreme tot așa ca în copilărie. Îmi revenea memoria colectivă a speciei mele, care căuta să-și facă loc în mintea mea umană. Din gândurile oamenilor din jurul meu, intuiam uneori fragmente disparate de imagini, dar nu voiam să le dau importanță. Îmi închipuiam că e doar o fantezia de-a mea.

-Nu a fost fantezie, ți-am văzut ochii strălucind atunci... în curtea plină cu maci, spuse roșind Serafina.

Râseră toți, mai ales de felul în care Serafina se îmbujora ori de câte ori cineva aducea vorba de clipele de intimitate pe care le petrecea cu soțul ei.

-Secretara mi-a adus ieri de la poștă ultimul număr din „National Geographic“, făcu Ulrich schimbând subiectul cu diplomație. Știi, am un abonament pe numele lui Nelly Noel. Care e adevărul cu pietrele vitrificate găsite de tine? Chiar a picat un meteorit acolo?

-Da’ de unde! Peruggio părea amuzat. Dar trebuia să vin la redacție cu o știre de prima pagină, doar îi promisesem redactorului-șef. Asta a fost soluția de compromis pe care am găsit-o după o discuție interminabilă cu amicul John Smith.

-John știe ce ești? întrebă Ulrich, uluit.

-Da, măcar el știe. Un mic grup de pământeni tot trebuie pus la curent cu situația reală, iar el răspunde din partea guvernului său de programul de studiu al inteligențelor extraterestre și nu e străin de ...hm...natura mea ușor diferită.

-Bun eufemism! Înseamnă că și eu sunt „ușor diferit“, mai ales când mă enervez și-mi scot colții! Și totuși, a fost vorba de...

-O farfurie zburătoare, evident, recunoscu Peruggio. Patrula prin Peru, sperând să mă găsească tot acolo unde ne-am întâlnit data trecută, numai că eu, fiind om când au venit ei, n-am putut detecta tiparul mental non-uman și deci prezența extraterestră.

-Și ce voiau?

-Alianța de civilizații din care fiii luminii –și-acum și pământenii – fac parte, a fost amenințată dacă nu reapare un așa-numit cristal al cunoașterii, verde, rătăcit cu milenii în urmă. Magia ta ce spune de asta?

Ulrich se strâmbă.

-Poți să cauți până mori! Jumătate din biblioteca mea de la subsol e plină de știința ezoterică a cristalelor, și jumătate din ele erau pietre verzi. Știai că Graalul a fost sculptat dintr-un singur bloc de cristal verde? De tablele de smarald ai auzit cumva? Masca de jad amerindiană îți spune ceva sau nu? Asta ca să nu amintesc obsesia împăraților chinezi pentru varietatea verde a jadului, care pentru ei era de origine divină. Mai vrei? Dacă stau să mă gândesc bine, până și alexandritul, piatra vampirilor, devine măslinie ca un peridot în timpul zilei. Spune-mi, chiar merită extratereștrii tăi atâta alergătură și bătaie de cap? Măcar au sânge roșu și gustos?

Peruggio surâse.

-N-am încotro, trebuie să rezolv cumva problema asta. Sunt Mediatorul și trebuie să mențin pacea, așa că trebuie să găsesc un răspuns enigmei ăsteia.

-Și cu slujba ta la institut și viața ta cum rămâne?

-Să-și bată Giorgio și Marina capetele cu asta. Rămân acționar și asociat, dar mi se pare lipsit de fairplay să lucrez în cercetare acum, când toate legile Universului îmi sunt accesibile. Am destui bani ca să plecăm pe cont propriu în căutarea unor artefacte străvechi și enigme ale Terrei, iar National Geographic s-a arătat dispusă să cumpere pe bani buni filmele documentare și articolele pe care le vom realiza astfel.

Ulrich surâse trist.

-Aș vrea să plecăm toți patru, împreună, dar mergeți numai voi și iubita mea Giovanna, dacă-i va face plăcere. Eu sunt prizonier al

nopții pentru totdeauna, ziua aș fi o pacoste pentru voi. Ar trebui mereu, dimineață de dimineață, să găsesc un adăpost corespunzător pentru mine, unde soarele să nu ajungă.

Peruggio rămase pe gânduri. Giovanna se strânse în brațele lui Ulrich, murmurându-i la ureche „nu plec nicăieri fără tine, iubitule". Într-un târziu, Peruggio începu să-și frece palmele una de alta, stârnind un vârtej de flăcări albastre, și vorbi:

-Uri, acum știu lucruri pe care nu le cunoșteam înainte și am puteri la care nici n-aș fi visat. Dar tu, prietene, ești mort de secole și numai Cel Veșnic, care e sursa vieții, te-ar putea readuce la viață. Eu nu pot să-l rog să facă așa ceva, și nici nu mă pot sustrage legilor firii, care sunt aspre pentru toate făpturile. Dar dacă Cel Veșnic stăpânește viața, ei bine, Mediatorul stăpânește lumina. Orice fel de lumină i se supune, orice – de la pâlpâirea unei lumânări și până la strălucirea stelelor, toate sunt în puterea lui. Te consideri într-adevăr un fiu al întunericului?

-Am existat astfel sute de ani…

-Da, dar sufletul tău a găsit de mult calea spre lumină. Nu ești, mai mult decât mine sau decât Serafina, un demon al nopții. Ești bun și cinstit – nu e drept să te topești în întuneric, atunci când răsare soarele, și să tânjești la infinit după lumina pe care nu o poți avea. Întinde mâna, prietene!

Ulrich întinse un braț, cu gesturi ezitante. Peruggio făcu din flăcările albastre o mică sferă, pe care i-o puse în palmă. Sfera se dizolvă în mâna rece și albă a vampirului , fără să lase nici un semn, ca zăpada care primăvara se topește sub razele soarelui.

-E darul Mediatorului, Uri. Măcar atât pot face și eu pentru tine, după toți anii în care ai vegheat, în locul meu, asupra soției mele.

-Nu știu ce dar e acesta, însă îți mulțumesc pentru el. E ca și cum o căldură plăcută s-ar fi răspândit, fie și pentru o clipă numai, prin corpul meu înghețat.

-Păi, vei avea timp să-mi studiezi darul. Dar noi plecăm acum – Serafina trebuie să fie somnoroasă.

-Să nu vă însoțesc prin pădure? E noapte neagră afară…

-Mulțumim, Uri, râse Serafina, dar pentru noi de-acum nu va mai fi noapte niciodată!

Își luă soțul de mână și dispărură amândoi într-un vârtej de raze scânteietoare.

-Șmecherii, murmură Ulrich cu admirație. Probabil au ajuns deja acasă. Nici eu nu pot fi mai rapid de-atât!

Giovanna căscă.

-Hai, dragă, în dormitor! Va spăla scorpia de secretară ceștile de cafea.

A doua zi de dimineață Giovanna se trezi cu mintea confuză, buimacă. Ținea minte numai fragmente disparate ale unei discuții cu Ulrich și, mai presus de toate, nu prea știa unde se află. Oglinzile și așternuturile stacojii păreau cele ale dormitorului lui Uri, dar camera era mai luminoasă decât o văzuse vreodată. Parcă se cuibărise în mijlocul unei lăzi cu nestemate! Își mișcă o mână - sub degete simți ceva rece și incredibil de mătăsos: pielea de pe pieptul lui Ulrich. Se răsuci încet – era sprijinită de corpul iubitului ei, iar acesta o privea cu ochii lui ca ametistele, imenși, larg deschiși. Ceea ce păreau nestemate era de fapt părul lui auriu, risipit pe pernă. Soarele se juca prin el, punând mii de diamante minuscule pe fiecare fir de aur pe care-l atingea. O rază i se prelingea pe braț, fără ca pielea asemenea zăpezii să fumege sau să se înnegrească.

-E minunat darul Mediatorului, murmură Ulrich în șoaptă, cu buzele lui palide. Vom putea să călătorim cu ei și să-i ajutăm atunci când vor avea nevoie – în fond, sunt două făpturi fragile, și nu trebuie să ai niciodată prea multă încredere în capacitatea de a se descurca a ființelor muritoare…

--- sfârșit ---

Helga, Ianuarie 2009 - martie 2010